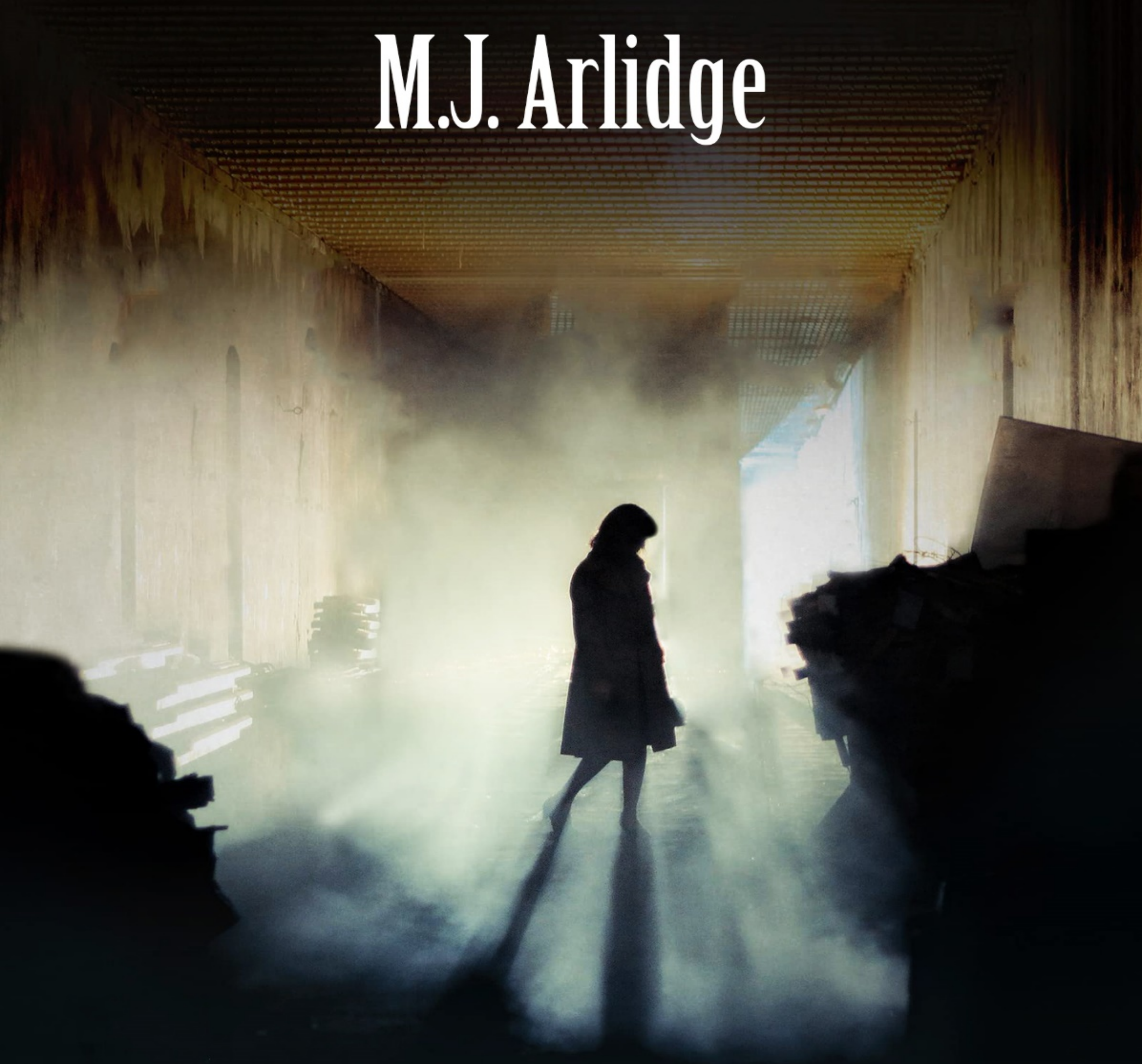
M.J. Arlidge

ADEVĂR SAU PROVOCARE

M.J. ARLIDGE

Seria: *Helen Grace*

Volumul 10

ADEVĂR SAU PROVOCARE

Original: *Truth or Dare* (2020)

Traducere din limba engleză și note de:
ALEXANDRA FUSOI

3
TREI

2022

ZIUA ÎNTÂI

Capitolul 1

Nu voia să se miște, dar știa că trebuie. Ajunsese prea departe, riscase prea mult ca să dea înapoi acum. Își luă inima în dinți și se târî înainte, cercetând din priviri curtea întunecată. Dacă vedea vreo mișcare, dacă depista orice posibilitate de a fi detectat, o să se întoarcă și o s-o ia la fugă fără să mai stea pe gânduri. Dar nu se vedea nimic, niciun semn de viață, așa că merse mai departe.

Baraca modulară Portakabin era chiar în fața lui, singuratică și izolată în beznă. Pe sub jaluzele se strecura o lumină slabă, singurul semn că era locuită. Cineva care ar fi dat din întâmplare peste curtea asta ar fi putut lesne să nu observe anomalia – era un loc unde ajungeau lucrurile să putrezească și să moară; o groapă de gunoi pentru mașini abandonate și electrocasnice stricate. Curiozitatea nu era încurajată; porțile de intrare aveau un lanț pe ele și, deși el reușise să spargă ușor lacătul, nu era sigur că mai fusese cineva tentat să încerce. N-ai fi pus piciorul aici dacă nu trebuia, nici n-ai fi bănuit că dincolo de ușa pătată a barăcii se ascundea un adevărat tezaur de secrete.

Terenul era presărat cu tobe de eșapament ruginite, ambalaje goale și tot felul de electrocasnice. Ar fi putut ușor să dea cu piciorul în ceva pe întuneric și să alerteze victima. Înaintă cu grijă, croindu-și drum printre deșeuri.

În depărtare se auzi o sirenă și sperie o pasăre care-și luă zborul țipând zgomotos, dar el nu o băgă în seamă, concentrat cu îndârjire asupra misiunii sale.

Când ajunse la baraca Portakabin, se opri și se lipi de carcasa mizerabilă, întinzând gâtul ca să arunce o privire înăuntru. Sticla era slinoasă, acoperită cu găinaț și mizerie, imaginea era neclară, însă tot reuși să distingă silueta dinăuntru. Supraponderal, rășchirat și ținând strâns în mână o sticlă de Jack Daniel’s, Declan McManus dormea pe o canapea uzată. Părea beat mort, împăcat cu lumea, ceea ce era de-a dreptul bizar, ținând cont de pericolul major care-l pândea. Cu siguranță n-ar fi fost așa de relaxat dacă ar fi știut

că ascunzătoarea i-a fost descoperită, că-i mai știa și *altcineva* secretul, nu?

Numără în tăcere până la zece, ca să fie *sigur* că bărbatul doarme, apoi se duse încet până la ușă. Tot nu se auzea niciun sunet dinăuntru, așa că întinse o mână înmănușată și răsuci mânerul ușii. Când îl împinse în jos, inima îi bubuia în piept și îi tremura mâna. Acesta era momentul de risc maxim, când era cel mai probabil să fie detectată apropierea lui, dar mânerul coborî ușor. Prudent, întredeschise ușor ușa și se pregăti să treacă pragul. Totuși, în momentul acela, balamaua îmbătrânită începu să protesteze, scârțâind ca o alarmă. Îngrozit, intrusul încremeni, nesigur ce să facă, apoi acționă instinctiv și deschise ușa larg, dintr-o singură mișcare. Balamaua scârțâi scurt, apoi tăcu. Păși înăuntru și aruncă o privire neliniștită spre bărbatul adormit, dar acesta nu se mișcase, pentru că sticla aproape goală de bourbon își făcuse treaba.

Închise ușa, iar zgomotele nopții dispărură. Acum erau doar ei doi, închiși în acest spațiu trist. Era chiar mai neplăcut și mirositor decât se așteptase, un fundal potrivit pentru personajul abject din fața lui. Aici își ascundea McManus prăzile, de-aici se ocupa de afacerile lui, aici aducea fetele. Se cutremură la gândul celor ce se petreceau între acești patru pereți, dar nu venise să zăbovească asupra crimelor din trecut, ci să facă o treabă. Să facă ce era *necesar.* Multe vieți fuseseră distruse de acest bărbat, dar poate că după noaptea asta n-o să mai facă rău.

Făcu un pas înainte și coborî privirea spre silueta inconștientă. O parte din el încă se aștepta să-l vadă pe McManus ridicându-se pe neașteptate și strângându-și mâinile asudate pe gâtul lui… dar acesta zăcea nemișcat, netulburat și fără nicio grijă. Nu-l oprea nimic, niciun pericol iminent, niciun risc să fie depistat. Asta era.

Era momentul să ucidă.

Capitolul 2

Chipul palid o fixa liniștit, dar fără viață. Detectivul-inspector Helen Grace văzuse multe cadavre în morga lui Jim Grieves, dar acesta îi aduse un nod în gât. Așa pățea întotdeauna când morții erau tineri.

Fata, pe jumătate ascunsă sub cearșaful alb și aspru, nu avea decât 16 ani. Eve Sutcliffe, studentă talentată la prestigioasa Milton Downs Ladies' Academy, care-și aștepta rezultatele la testele GCSE. Părul arămiu lung

încadra o față frumușică, încă marcată de hormonii adolescenței, cu o pată pe obrazul stâng. Frumusețea trăsăturilor și expresia liniștită ascundeau brutalitatea crimei.

— Traumă provocată de un obiect contondent, mormăi Jim Grieves. După forma și dimensiunile rănii de impact, aș zice că e vorba despre un ciocan. Ați găsit ceva la locul crimei?

Helen clătină din cap și se aplecă puțin când Jim Grieves o întoarse pe tânără, dezvăluind masa însângerată de la ceafa ei. Trupul pe jumătate dezbrăcat fusese găsit cu cinci zile în urmă, în tufărișul din Lakeside Country Park. Nu descoperiseră nicio armă, nu găsiseră niciun martor și nici nu aveau vreun recidivist în vizor. Helen sperase că Jim Grieves o să-i ofere ceva cu care să meargă mai departe, însă el îi spulberase rapid speranțele.

— Mă tem că nu mai am mare lucru să-ți spun. A fost lovită de opt, poate nouă ori, cu o forță considerabilă, care i-a fracturat craniul și a declanșat o hemoragie internă masivă. Probabil că n-a mai fost conștientă după a doua lovitură, dar chiar și așa…

— Vreun fir de păr? Transpirație? Sânge?

Grieves clătină din cap.

— Nimic sub unghii, niciun semn de luptă. Îmi închipui că făptașul s-a apropiat din spate și a preluat controlul înainte ca ea să aibă ocazia să se apere.

— Dar spermă? Pe corp, pe haine?

— Trebuie s-o întrebi pe Meredith despre haine, dar pe corp nu e nimic; de fapt, nici nu există propriu-zis urme de agresiune sexuală, nicio zgârietură sau vânătaie pe organele genitale. *Era* activă sexual, dar nu în zilele, poate chiar săptămânile dinainte să moară.

Mintea lui Helen intrase deja în acțiune. Să fi fost crima săvârșită de vreun iubit? Cineva de care se despărțise de curând? Cineva furios, care se simțise respins? Sau fusese un act aleatoriu de violență, o fată care căzuse victimă unui străin vicios, cu motivații sexuale?

— Deci agresorul era decis s-o violeze, dar și-a pierdut curajul? S-a speriat?

— Tu să-mi spui, doar tu ești detectivul, ripostă Grieves, cu o plăcere răutăcioasă.

Helen încasă lovitura, recunoscând în sinea sa că rangul i se părea, mai mult ca niciodată, o piatră de moară. Atâta vărsare de sânge, atâta durere în

ultima vreme, și totuși atât de puține indicii! Helen avea senzația că înoată cu o mână legată la spate și se îneacă într-un val de violență și brutalitate.

— Mai am de făcut niște mărunțișuri, urmă Grieves conciliant. Dacă găsesc ceva important, te anunț. Voiam doar să-ți spun care sunt concluziile inițiale.

— Mersi, Jim. Apreciez.

Și chiar aprecia. Numai că nu-i era de niciun folos. Amintirea părinților îndurerați ai lui Eve – suferința, devastarea lor – era încă proaspătă în mintea lui Helen. Era un caz care *se cerea* rezolvat, nu doar de dragul lui Eve, ci și pentru ceilalți care ar fi putut fi în pericol din cauza acestui agresor violent, dar până acum n-aveau nimic. Privind chipul inocent al fetei, Helen se simți copleșită de vinovăție și tristețe – pentru pierderea a tot ce ar fi putut fi Eve, a tot ce-ar fi putut deveni.

Pentru o viață tânără înăbușită brutal.

Capitolul 3

Bricheta scoase o scânteie în mâna lui, apoi se stinse. Îi venea să urle, să-și verse mânia și neliniștea, dar nu se punea problema – victima zăcea la doar câțiva metri, docilă, dar periculoasă. Dacă McManus se trezea acum, dacă se opunea atacatorului său, nu putea exista decât un singur învingător.

Încercă din nou, iar bricheta țăcăni în ritmul său tăcut și fără speranță. Tot nu se aprinse; rămânea fără viață în mâna lui. N-avea nicio noimă, o cumpărase abia ieri – era *plină* cu gaz. O folosise pe drum încoace, o ultimă țigară, mersese fără probleme. Și atunci, care era problema acum? Da, îi tremura mâna, dar nu într-atât încât să scoată din funcțiune obiectul, nu?

Încercă iar, brutal, insistent. Făcu scânteie, mai încurajator de data asta, dar flacăra se aprinse doar pentru o clipă, după care se stinse din nou. Iar acum McManus se foi, fornăi și se frecă la nas, tulburat de țăcănitul repetat al brichetei. Se mișca, mutându-și greutatea considerabilă pe canapeaua veche îmbrăcată în piele artificială, care reacționa scârțâind zgomotos și-l deranja și mai tare. O încruntătură, o tuse și apoi scăpă din mână sticla de bourbon, care ateriză pe podea cu un bufnet puternic. Acum trupul i se cutremură, ca pentru a reveni la conștiență. Nu era nicio îndoială – era pe punctul să se trezească.

Ca să se calmeze, intrusul se uită la brichetă, încercând s-o convingă să

meargă. Puse degetul pe rotița metalică și apăsă cu putere. O dată, de două ori, de trei ori și acum – ca prin farmec – se ridică o flacără. O flacără puternică, stabilă. Aerul îi ieși șuierând din plămâni, iar încordarea dispăru; nu mai ezită și ridică flacăra până la sticla de lapte pe care o ținea strâns în mâna stângă. Cârpa murdară care atârna din gura sticlei, udă și grea, cerea să fie aprinsă. O ținu cu grijă deasupra flăcării și privi cu încântare cum se aprinde fitilul artizanal. Focul se ridica de-a lungul cârpei îmbibate, avansând spre benzina din sticlă.

Făcu un pas înapoi și-și coborî privirea spre bărbatul din fața lui. Îi tresăreau pleoapele și nu mai avea decât câteva secunde până să se trezească, așa încât intrusul ridică mâna și aruncă sticla, care se sparse pe podeaua tare și explodă în flăcări, devorând lacom bourbonul vărsat, canapeaua uzată și hainele bărbatului. Ferocitatea și dogoarea focului erau mult mai puternice decât se așteptase atacatorul, care se împletici în spate, departe de vâlvătaie, temându-se brusc pentru siguranța *lui.*

Se retrase, apucă recunoscător mânerul ușii și-l smuci ca s-o deschidă. Era cât pe ce să iasă în fugă – cât îl țineau picioarele –, când ceva, un fel de calm, o urmă de planificare îl făcu să se oprească. Refuză să se uite în spate la scena groazei, se adună și se aplecă să tragă cheia din broască. Apoi, mișcându-se agil și fără zgomot, ieși din baracă, închise ușa în urma lui și răsuci cheia.

După ce ieși în aerul răcoros al nopții, porni în grabă pe trepte, disperat să ajungă departe de locul ăla nenorocit. Însă chiar în momentul acela, un sunet venit dinspre baraca în flăcări îl făcu să încremenească.

Un singur urlet de agonie.

Capitolul 4

Mergea în grabă pe alee, căutându-și nerăbdător prada. Un polițist cu ochi ageri o zărise cu jumătate de oră înainte, iar detectivul-sergent Joseph Hudson se pusese în mișcare fără să stea pe gânduri. Coborâse în fugă în parcarea de motociclete și gonise prin tot orașul, hotărât să vină cu ceva până la sfârșitul zilei.

Îl zări pe polițist, care stătea de pază lângă BMW-ul abandonat. Hudson era convins că mașina furată fusese deja golită și abandonată, iar instinctele lui se dovediră corecte. Era mașina de lux pe care o căuta, simbolul

statutului pentru care cineva fusese dispus să ucidă.

— N-am atins-o, îndrăzni să spună scurt polițistul, în timp ce Hudson se apropia. Am notat doar numărul și l-am anunțat în centrală.

— Mulțumesc, domnule polițist…

— Atkins, domnule.

— Bravo, Atkins, răspunse Hudson, bătându-l cu putere pe umăr. Bravo, dar pot să preiau eu de-aici…

Polițistul încuviință, mulțumit de compliment, apoi se îndepărtă. Hudson îl privi plecând, mulțumit că a mai cultivat încă un pălmaș, apoi își îndreptă atenția asupra vehiculului abandonat.

Deloc surprinzător, mașina nu era încuiată. De fapt, nu era nici măcar închisă, pentru că portiera șoferului era întredeschisă. Hudson își puse o pereche de mănuși și o deschise încet, lăsându-se pe vine ca să se uite înăuntru. Era un BMW seria 5, cu o vechime de patru ani, dar era vârf de gamă și, înainte să fi fost furat, avusese sisteme de entertainment și navigație de ultimă oră, care se adăugau interiorului din piele cusută manual. Acum însă era o harababură totală. Cu vopseaua metalică izbitoare și geamurile fumurii, la exterior încă arăta impresionant, dar priveliștea din interior era foarte diferită. Fusese „canibalizată” – ecranul fusese smuls și în locul lui rămăseseră doar firele care atârnau, cotiera principală fusese scoasă, până și mânerele cromate fuseseră luate. Văzu cu surprindere că scaunele îmbrăcate în piele erau încă la locul lor, dar probabil hoțul fusese un amator, dornic să facă bani repede. Dacă așa era, spera să obțină un preț bun. Costurile fuseseră mari și pedeapsa avea să fie severă.

Lui Hudson îi atraseră atenția petele întunecate de pe covorașul de la picioarele șoferului, apoi urmele ruginii de pe geam. Până în urmă cu zece zile, acest vehicul de lux îi aparținuse lui Alison Burris, directoare administrativă la spitalul pentru copii din Southampton. Fusese un dar de aniversare extravagant de la soțul său îndrăgostit nebunește și era mândria și bucuria ei. Îl lăsa întotdeauna într-o parcare discretă, la câteva străzi de spital, unde și fusese atacată într-o miercuri noapte.

Probabil că fusese o prostie din partea ei să se ducă singură în parcare atât de târziu, dar tot ar fi avut toate motivele să se simtă în siguranță. De fapt, fusese atacată când voia să plece spre casă. Urmase o luptă – se alesese cu hainele sfâșiate și un smoc de păr smuls – când Burris încercase să scape de hoț. Se dovedise o decizie proastă, tânăra fiind înjunghiată de două ori în inimă, după care agresorul fugise cu mașina.

Alison Burris fusese găsită de un om de afaceri imediat după miezul nopții, însă era deja moartă. Hudson fusese anchetatorul principal la locul faptei și pusese repede cap la cap informațiile. În ultima perioadă, în Southampton avusese loc un val de furturi de mașini de lux, un alt front în bătălia împotriva criminalității din oraș, deși puține dintre jafuri fuseseră atât de violente. Când se aplecase peste trupul bietei femei, privirea îi fusese atrasă de rănile înguste cu formă cilindrică. Încă aștepta rezultatele autopsiei – Jim Grieves trebuia să se ocupe de o mulțime de cadavre și rămăsese în urmă –, dar lui Hudson îi era destul de clar ce o ucisese pe Burris. Fusese doborâtă cu o șurubelniță ascuțită, înfiptă în inimă de aproape. Era un mod dezgustător de a muri și pentru ce? În Southampton exista o piață neagră înfloritoare de piese de schimb, declanșată de criza post-Covid, dar chiar și așa, cu ce se alegea hoțul de pe urma pieselor pe care le săltase? Cinci mii de lire? Șase? Părea o răsplată nesemnificativă, însă în vremurile astea tulburi poate că merita. Coborî privirea spre interiorul vandalizat al mașinii și la petele de pe geam și își zise că în ultima vreme a devenit limpede un singur lucru: viața n-avea prea mare preț.

Capitolul 5

Stătea cu privirea țintuită de baracă, încremenit de priveliștea din fața lui. Prin obloanele subțiri, zărea flăcările care ajungeau până în tavan, disperate să-și potolească setea de distrugere. Și chiar și peste trosnetul scândurilor, plăcilor aglomerate și plasticului, auzea urletul.

Nu mai auzise niciodată un bărbat răcnind. În domeniul lui, nu te întâlneai cu așa ceva. Și cu siguranță nu mai auzise niciodată un bărbat răcnind *astfel.* Nu părea un sunet omenesc – era ascuțit, insistent, scos din străfundul stomacului. Era în același timp cumplit și minunat.

Avea să fie unicul martor la ultimele clipe din viața lui McManus, la stingerea unei vieți. Da, ar fi trebuit să plece imediat, să se strecoare printre porți și să dispară în noapte – așa ar fi fost *de bun-simț* să facă. Dar trebuise să rămână, să se asigure că terminase treaba. Miza era prea mare ca să lase ceva la voia întâmplării. Rămăsese pe poziții, în colțul îndepărtat al curții, privind și așteptând să înceteze urletele, baraca să se prăbușească și flăcările să urce în înaltul cerului.

Imediat după aceea, o să dispară. Imediat ce va putea fi *sigur,* o să se

îndepărteze cât mai mult cu putință. Și apoi o să sărbătorească, fericit că nu l-au lăsat nervii, că fusese în stare să facă ce era necesar. Poate că la un moment dat o să regrete, dar nu încă. Deocamdată, o să se gândească doar la treaba făcută ca lumea.

Își îndepărtă privirea și se uită la ceasul Omega original, care-i arăta că e aproape 11 – avea suficient timp să ajungă unde avea nevoie, fără să ridice nicio suspiciune. Ăsta era avantajul când aveai un plan, când luai precauțiile corespunzătoare, când făceai ceva bine…

Un zgomot puternic îi făcu să ridice privirea. Se auzi din nou – un bubuit puternic, repetat. Și mai deveni conștient de ceva – baraca părea să se zgâlțâie. Ce dracu se întâmpla? Oare structura biroului uzat se prăbușea în sfârșit, despicându-se sub asaltul nemilos al flăcărilor? Apoi, brusc și pe neașteptate, primi răspunsul când ușa se dădu de perete, iar silueta inconfundabilă a lui Declan McManus se prăbuși la pământ.

Preț de o clipă, nu-i veni să creadă. Nu se așteptase ca victima lui *să supraviețuiască* atacului inițial al flăcărilor, cu atât mai puțin să mai aibă destulă forță să scape din baracă. Și totuși, iată-l pe jos, cu hainele încă arzând, mare cât o zi de post. Atenția atacatorului fu imediat atrasă de o unealtă aruncată, o cheie ruginită aflată chiar lângă carcasa unui Ford Mondeo. S-o ia? Să dea năvală și să-i zdrobească țeasta bărbatului rănit? întinse mâna, dar privirea îi fugi înapoi la victimă. Iar ceea ce văzu îi îngheță sângele în vine.

McManus se ridicase în picioare. Se poticnea, era furios și urla, dar stătea drept. Chiar acum venea împleticindu-se, lovindu-se de șasiuri vechi și agățându-se de lăzi de depozitare. În timp ce mergea în zigzag dintr-un obstacol într-altul, lăsa în urmă o dâră de flăcări, aprinzând cutii aruncate și hârtie de ambalaj când trecea pe lângă ele. Era o procesiune năucitoare și îngrozitoare, dar cu siguranță n-avea să dureze mult, nu? Bărbatul ardea, pentru numele lui Dumnezeu, sigur că rănile o să-l omoare curând… dar el mergea mai departe, îndepărtându-se poticnit de baracă și căutând salvarea.

Îl privi în continuare, îngrozit, încremenit, dar ce era mai rău abia urma. McManus se îndreptase clătinându-se către porțile principale, însă acum schimbă pe neașteptate direcția. Chiar și în agonie, bărbatul în flăcări căutase în jur ajutor, orice mijloc să-și salveze pielea, iar acum îl zărise *pe el,* care stătea în cealaltă parte a curții, printre umbre, privindu-i pasiv chinul. McManus venea acum direct spre el, grăbindu-se împleticit către potențialul lui salvator.

Ochii bărbatului se lărgiră, chiar când voma i se urca în gât. Nici în cele mai negre coșmaruri nu-și imaginase *așa ceva.* McManus prindea viteză, îndreptându-se către el, cu mâinile în flăcări întinse înainte, chiar în timp ce focul îi ardea părul, brațele, picioarele și pielea. Știa că trebuie să se întoarcă și să fugă, să scape de un bărbat pe care-l subestimase grav, și totuși, nu știa de ce, picioarele parcă îi prinseseră rădăcini. McManus era la doar șase metri de el, acum la patru metri, acum la trei. Din clipă în clipă avea să se arunce asupra lui, cuprinzându-l într-o îmbrățișare cumplit de dureroasă. Și atunci, de ce nu-i dădeau ascultare picioarele? De ce stătea mai departe acolo, așteptându-și răbdător pieirea?

Simți lacrimi în ochi și-i închise strâns, pregătindu-se pentru impact. Apoi simți un curent de aer, urmat de o bufnitură puternică și, abia întredeschizând ochii, văzu că agresorul corpolent se prăbușise pe neașteptate, căzuse grămadă la picioarele lui. Îl cuprinse ușurarea și din plămâni îi izbucni un râs strident în timp ce privea în jos la bărbatul care se zvârcolea. Nu-i venea să creadă – McManus reușise să străbată toată curtea, doar ca să cadă când era cât pe ce să ajungă la el.

Părea aproape incredibil, dar urma în flăcări a distrugerilor din curte era o dovadă a înaintării lui uluitoare. Chiar acum, când privea siajul lui, uitându-se la cutiile și lăzile care ardeau, văzu cum se prăbușește acoperișul barăcii mobile, aruncând un nor de scântei în aer.

În scurt timp, avea să fie dată alarma. Toată curtea se aprindea, trimițând mici fuioare de fum spre cer. Nu mai era timp de zăbovit; se întoarse, făcu o spărtură considerabilă în gardul de plasă metalică, se strecură prin ea și se îndepărtă în grabă.

Capitolul 6

Trase cu putere de ușă și intră. Centrul de comandă era pustiu, adică exact cum își dorea Helen să fie. Avea nevoie de puțin timp ca să-și adune gândurile după vizita la morgă.

Străbătu încăperea și se îndreptă nu spre biroul ei, ci spre panoul cu datele crimei. Aici erau afișate pentru analiză fotografiile victimelor și ale suspecților, înconjurate de o încâlceală de supoziții – linii de marker între persoane, ipoteze și teorii. De obicei, vederea lor o încânta – pe măsură ce se umplea panoul, se completau inevitabil diferite piese de puzzle –, dar în

seara asta îi dădea senzația că tocmai a primit o palmă în plină figură.

Southampton era un oraș plin de viață, cu partea lui de infracțiuni, prin urmare era ceva obișnuit să aibă în desfășurare două sau trei anchete majore. În momentul ăsta, aveau patru – patru cazuri de crimă în care nu făcuseră niciun progres concret. O tâlhărie care se soldase cu o victimă în Ocean Village, cu trei săptămâni în urmă, un furt calificat în Upper Shirley la scurt timp după aceea, furtul unei mașini în centrul orașului și, desigur, recenta ucidere a lui Eve Sutcliffe. Toate aceste cazuri ajunseseră în moduri diferite pe prima pagină a ziarelor – victima tâlhăriei avea doi copii, bărbatul de vârstă mijlocie care-l înfruntase pe agresor era un milionar realizat prin propriile forțe, proprietarul mașinii furate era o tânără directoare din sistemul medical, iar Eve… în fine, ea fusese un „dar" pentru șacalii și vampirii de la tabloide, de genul Emiliei Garanita, jurnalista locală care folosise paginile ziarului ca să insiste asupra frumuseții, talentului și tinereții victimei. Cu fiecare caz nou, cu fiecare titlu pe prima pagină, presiunea mai creștea un pic, aducând-o pe Helen și chiar și echipa ei sub ochii scrutători ai opiniei publice.

Panoul cu datele crimei din departament nu fusese niciodată așa de aglomerat, și totuși atât de gol – un aspect pe care comisarul-șef Alan Peters îl explicase foarte convingător la ultima sa vizită în centrul de comandă. Helen nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată tot orașul atât de înfrigurat și de periculos, nici nu era greu să-ți dai seama de ce – multe afaceri locale dăduseră faliment de când cu Covidul. Rata șomajului crescuse vertiginos, ca și cea a divorțurilor, iar numărul cazurilor de violență domestică, abuzuri asupra copiilor și nenumărate alte infracțiuni creștea și el. În oraș domnea un sentiment general de teamă, de furie, ba chiar de disperare, însă valul de crime din ultima vreme fusese cel care evidențiase cel mai limpede situația.

Jaful, tâlhăria, furtul mașinii – erau infracțiuni economice împletite cu violență și comise de cei care credeau că se pot face mai mulți bani în subteran, pe piața neagră, decât pe piața obișnuită a muncii. Chiar și atacul asupra lui Eve Sutcliffe era o dovadă a moștenirii profunde a crizei, delictele sexuale și cele îndreptate împotriva femeilor înmulțindu-se și ele spectaculos – persoane neputincioase și disperate care își revărsau furia, resentimentele și disperarea asupra celor vulnerabili.

— Nu-i o priveliște prea plăcută, nu?

Helen se crispă și se întoarse. Joseph Hudson se strecurase în încăpere

fără să-l observe și se oprise lângă ea.

— Poftim? întrebă Helen iritată.

Hudson îi susținu privirea o clipă, încântat de disconfortul ei, apoi își îndreptă atenția spre diversele fotografii de pe panou.

— Atâta durere, atâta suferință… Și pentru ce? Câteva lire în buzunar, un moment trecător de plăcere…

Clătină din cap cu tristețe, dar pe buze i se zărea umbra unui surâs.

— Parcă nu s-ar mai aplica vechile reguli. Decență, respect, omenie. Acum e o lume a competiției pe viață și pe moarte. Fiecare bărbat – și fiecare femeie – e pe cont propriu.

Hudson n-o privea, însă Helen n-avea cum să nu prindă ideea. Cu câteva luni în urmă, Helen pusese capăt relației lor, sugerând că ar fi o idee bună ca el să plece de la Southampton Central. Fostul ei iubit reacționase foarte prost la propunere, arătând clar, cu mai multe ocazii, că n-are de gând să se ducă în altă parte.

— Ai ceva de raportat, detectiv-sergent Hudson? Sau ai venit aici doar ca să…

— Am găsit BMW-ul lui Alison Burris, o întrerupse Hudson, îndreptându-se către panou. Pe o alee de lângă St Mary’s. Furat, golit și aruncat, exact cum am zis că o să fie. Le-am cerut criminaliștilor să arunce o privire.

Luă un marker și scrise detaliile pe panou, trăgând o linie fermă între noile date și o fotografie a nefericitei Burris.

— Măcar unul dintre noi face progrese, ce zici?

Puse markerul la loc și-i zâmbi larg lui Helen, apoi se îndreptă către ușă.

— Să nu stai prea târziu, Helen. Muncă, muncă și niciun pic de distracție…

Helen îl privi cum pleacă, străduindu-se din răsputeri să-și înăbușe dorința de a-i trage o săpuneală. În mod normal, l-ar fi pus la punct pe loc, dar situația *nu* era normală. Detectivul-sergent Charlie Brooks era încă în concediu de maternitate, ceea ce însemna că Joseph Hudson era singurul ofițer superior de care dispunea. Ținând cont de condițiile actuale, de valul de crime care cuprinsese orașul, Helen *trebuia* să se bazeze pe el, deși era tot mai deranjată de „contribuțiile” lui. Era de multe ori nesubordonat, chiar ostil – se temea că își dăduseră seama și ceilalți – și, mai rău, părea să se bucure deschis de situația ei dificilă.

În ultima vreme, începuse să se întrebe dacă Hudson nu lucra cumva de-

a dreptul *împotriva* ei, încântat de panoul gol, de titlurile răutăcioase, de presiunea tot mai mare. Părea o idee nebunească, propriul sergent să-i submineze anchetele de ciudă, dar era o idee de care nu reușea să scape. În momentele cele mai negre, începea chiar să se întrebe dacă Hudson nu complotează cu Emilia Garanita – reporterița dificilă părând să fie foarte bine informată în ultima perioadă.

Adevărul era că Helen nu se simțise niciodată atât de izolată și de expusă. Fiecare nouă zi părea să aducă mai degrabă probleme noi decât răspunsuri. Echipa căuta la ea inspirație, spirit de conducător, dar pentru prima dată avea senzația că nu e sigură ce să facă. Nimic nu părea să meargă, teoriile testate în timp ale activității moderne de poliție nu dădeau niciun rezultat, iar echipa ei supra-încărcată se lupta cu anarhia tot mai întinsă din oraș.

Ca de fiecare dată când stătea în fața panoului cu detaliile crimei, Helen tânjea să vadă tipare, indicii, piste de anchetă, să intuiască o cale spre dreptate. Însă în seara asta, în timp ce privea spațiul gol din fața sa, vedea doar chipurile morților privind-o.

Capitolul 7

Își trase eșarfa peste gură și nas, apoi strânse cu putere șnurul glugii. Își trecu degetele cu grijă peste marginea țesăturii, verificând dacă deghizarea era corespunzătoare, apoi, mulțumită că nici chiar maică-sa n-ar fi recunoscut-o, ieși din umbră.

Pândise pe treptele din pivniță aproape două ore, așteptând momentul potrivit să iasă la lumină. Se aventurase de câteva ori până la nivelul străzii, dar de fiecare dată câte ceva o făcuse să ezite: lătratul unui câine, o ușă trântită și, cel mai îngrijorător, un cuplu care trecea pe-acolo. Erau fericiți – beți, râdeau și păreau îndrăgostiți –, dar apariția lor neașteptată o speriase.

Din fericire, pericolul trecuse, cuplul se îndepărtase fără să știe de ea, dar tot nu voia să riște și să întârzie acolo. Verificând agitată dacă drumul e liber, ieși pe trotuar și, discret, traversă în grabă, ascunzându-se printre mașinile parcate vizavi. Șovăi din nou, convinsă că nu se poate să nu meargă ceva prost – o s-o observe vreun vecin băgăcios, o să treacă vreo patrulă –, dar pe Ashley Road domnea o liniște mormântală.

Se uită la ceas – 00:30 –, apoi își aținti privirea asupra casei din fața ei.

Fusese cu ochii pe numărul 21 încă de când ajunsese, urmărind cine intra, siluete care treceau prin dreptul draperiilor trase, lumini care se aprindeau și se stingeau, până când, în cele din urmă, casa fusese învăluită de bezna confortabilă. În ultimele trei sferturi de oră nu se văzuse nicio mișcare, niciun semn de viață. Cu puțin noroc, locatarii dormeau liniștiți, fără să știe de ranchiuna și furia care pândeau afară.

Încă o verificare rapidă, o privire la ferestrele de sus ale caselor învecinate, apoi silueta ieși din spatele mașinii parcate, urcă pe trotuar și o luă la fugă pe scările de la intrare. Lilah și Martin Hill n-aveau câine, alarmă sau camere de securitate, dar chiar și așa tot era un moment periculos. Ținând cont de tot ce se petrecuse în ultima vreme, de unde să știi dacă *nu erau* vigilenți? Dacă ușa n-o să se deschidă brusc? Dacă n-o să fie prinsă *în fapt*?

Dar înăuntru nu se simțea nicio mișcare, nu se auzea nicăieri niciun sunet, așa că băgă mâna în buzunar și scoase spray-ul. Îl scutură, îl ridică în dreptul ușii și apăsă cu putere. Imediat, din tub se năpusti un jet de vopsea neagră, mânjind ușa cenușie, elegantă. Erupția o făcu să tresară, dar se adună și continuă, trasând prima linie. Nu era tocmai un rezultat impecabil, era neregulată și inegală, dar măcar era clară; merse mai departe, trăgând și a doua linie, cu o mișcare violentă din braț.

Acum prinsese ideea și avea tot mai multă încredere în sine cu fiecare clipă, mișcându-se rapid, cursiv. Se apropia de tocul ușii, îndreptă jetul de vopsea spre zidul alb, apoi spre fereastra livingului, schițând cu îndemânare simbolul malefic. Modelul era aproape complet, așa că, luând-o înapoi, își încheie opera cu o înfloritură sumbră.

Întreaga operațiune nu durase mai mult de un minut, dar tot rămăsese fără suflare în fața desenului, cu adrenalina revărsându-i-se în sânge. Făcuse ce venise să facă, profanase casa frumoasă, dar putea oare să scape fără să fie văzută sau, mai rău, oprită? Băgă spray-ul în buzunar, coborî în fugă treptele și se îndepărtă.

•

Nu îndrăzni să se uite înapoi; nu suporta să vadă dacă Lilah sau Martin nu deschideau chiar acum ușa, ca să pornească în urmărirea ei. Nu mai făcuse niciodată asta, fusese sigură că o să dea de belea… și totuși fiecare pas o ducea mai aproape de adăpost. Era deja la vreo 50 de metri de casă, poate chiar mai mult. Chiar dacă o oprea cineva acum, cum ar fi putut fi sigur că ea e vinovată? Doar o percheziție ar fi putut dovedi – un alt motiv

să arunce cât mai repede spray-ul care o putea trăda.

Se apropia de capătul străzii. După ce ajungea pe strada principală și se amesteca printre trecători, avea să se simtă mai bine. Parcurse ultimii metri în câteva secunde, coti și își luă un ultim elan spre libertate. Însă chiar atunci, un vaier asurzitor o făcu să încremenească.

Sirene. Auzea sirene, insistente și aproape. Nu se putea – cum ajunseseră așa de repede? *O văzuse* cineva? Ascuns în spatele draperiilor, sunând pe furiș la poliție în timp ce privea actul ei gratuit de vandalism? Crezuse că a fost foarte atentă, foarte prudentă. O să se destrame totul înainte să înceapă măcar?

Sirenele se auzeau tot mai tare, dar ea prinsese rădăcini. Era paralizată de nesiguranță și nu știa ce-i mai bine să facă. Mașinile erau aproape lângă ea, iar vaierul lor necruțător era tot mai puternic, cu fiecare clipă.

Când instinctul preluă controlul, se aruncă înapoi în beznă, ferindu-și fața cu brațul, chiar în momentul în care trecură pe lângă ea două mașini de pompieri.

Ar fi râs în hohote dacă n-ar fi fost atât de speriată. Privi gâfâind din rărunchi cum mașinile devin tot mai mici, iar în cele din urmă dispar cu totul din vedere. Abia atunci ieși din întuneric, întorcându-se și luând-o la fugă, ca și cum chiar viața ei era în joc.

Capitolul 8

Păși pe podeaua de lemn netedă, bucurându-se de liniștea de mormânt din spațiul tăcut. Helen nu mai stătuse mult la birou după întâlnirea cu Joseph Hudson, prea enervată și descurajată ca să mai obțină ceva. În loc de asta, se grăbi să ajungă acasă.

Joseph Hudson petrecuse mult timp în apartamentul ei în timpul scurtei lor relații – în bucătărie, în living, în pat. Relațiile între polițiști nu erau privite cu ochi buni, aventura lor fusese secretă și rămăsese în principal între acești patru pereți. Amprentele lui Hudson în casă și, de fapt, și în inima ei fuseseră însă minime și eliminase cu succes orice urmă care mai zăbovea, ceea ce însemna că apartamentul ei rămăsese singurul loc unde se putea destinde, unde putea găsi cu adevărat liniștea.

În seara asta totuși telefonul începu să sune aproape imediat ce se așezase pe canapea. Avea încă telecomanda televizorului în mână, rămasă

îndreptată către ecranul gol, dar o lăsă jos și începu să-și caute mobilul. Spre marea ei ușurare, era doar șefa directă, inspectorul-șef Grace Simmons.

— Stați târziu, doamnă.

— Nu pot să dorm. Și poți să renunți la „doamnă”. Mă faci să am senzația că am 80 de ani.

— Scuze.

— Deși în forma actuală s-ar putea să fie destul de corect…, glumi Simmons, înainte să schimbe subiectul. Oricum, tu ce mai faci? Îmi pare rău că n-am ajuns azi, voiam să văd cum mai merge.

— Încet, dar sigur…

Helen și-ar fi dorit din toată inima să-i poată oferi prietenei și mentorului ei vești mai bune, dar n-avea rost să-i dea speranțe deșarte. În realitate, nu stăteau mai bine ca dimineață, dar chiar și așa, Helen se bucura s-o audă. În ultima vreme, Grace Simmons era o prezență neregulată la Southampton Central, dar rămăsese o prietenă și o aliată neclintită.

— Avem atât de multe piste, că, sincer, nu mai prea avem destui oameni pe teren în momentul ăsta. Sper că Charlie o să se plictisească să tot schimbe scutece și o să se întoarcă pe front…

— Încerc să vă obțin ceva întăriri. Dar știi cum e Peters, tot timpul cu ochii pe fiecare bănuț.

— O să ne descurcăm, o liniști Helen. Ne trebuie doar o șansă, ceva care să ne dea un impuls.

Asta era doar parțial adevărat. Erau mult mai multe pe care Helen i le-ar fi *putut* spune șefei ei – problemele cu Hudson, sentimentul tot mai pronunțat de nemulțumire printre membrii echipei –, dar nu era încă dispusă să-i mărturisească totul.

— Păi, am toată încrederea în tine, îi răspunse Simmons cu căldură. Dacă poate cineva rezolva situația, atunci tu ești aceea.

Inspectorul-șef Simmons încheie discuția destul de repede, lăsând-o pe Helen singură cu gândurile ei. Scurta conversație îi făcuse bine, dar știa că încă n-o să fie în stare să se relaxeze și că spaimele și neliniștile sâcâitoare o să-i mai dea târcoale o vreme. Renunță la televizor și se duse în bucătărie să-și ia niște apă, după care se îndreptă spre mica ei terasă.

Apartamentul era la ultimul etaj, ceea ce-i oferea o vedere frumoasă asupra orașului. Helen își încheia de multe ori serile aici, lăsând briza caldă s-o mângâie și ascultând sunetele înăbușite ale vaselor care navigau prin

canalul Solent. Southampton era un oraș gălăgios, dar seri ca asta puteau fi foarte liniștite, chiar liniștitoare, un tonic necesar după o zi de muncă grea.

Helen se prinse de balustradă și privi orașul, bizar de frumos în seara asta, în lumina lunii pline. Vântul bătea cu putere, iar aerul cald o înăbușea; în mod normal, căldura i s-ar fi părut mângâietoare. Însă în seara asta briza îi aducea ceva tulburător – sunet de sirene. Ascultând atentă, Helen se orientă și se întoarse încet în direcția din care se auzeau. Și văzu. Nu cum se aștepta, un grup de lumini intermitente gonind pe străzi, ci ceva mult mai neliniștitor. Chiar și la ora târzie, în penumbra argintie, Helen reuși să distingă vălătuci uriași de fum, care se ridicau spre cerul nopții.

ZIUA A DOUA

Capitolul 9

Lumina zorilor pătrundea prin ferestre, luminând bucătăria. Aparatele Miele străluceau, blatul de cuarț sclipea, până și filtrul Quooker intra în joc, reflectând razele soarelui în încăperea spațioasă. Era o priveliște impresionantă – o modernizare luminoasă și primitoare a unei bucătării de epocă atrăgătoare –, dar în general peisajul îl deprima pe Robert Downing, mai ales când era atât de secat de viață.

Înainte, bucătăria fusese inima familiei, Alexia, el și băieții petrecând multe ore fericite împreună, făcând clătite, jucându-se cu baloane de săpun, băgând la cuptor o friptură duminica. Apoi căsnicia se destrămase și, ca urmare, de obicei nu mai erau decât el și băieții și, uneori, ca azi, doar el, pentru că gemenii rămăseseră de cu seară la mama lor. De cele mai multe ori, izolarea îl întrista și era copleșit de un sentiment vag de furie și insatisfacție, care dura adesea toată ziua. Azi părea însă și mai rău, de parcă bucătăria luxoasă, în care răsuna ecoul, era o viziune a viitorului, o străfulgerare a vieții pe care *ar putea-o avea* dacă ieșea pe locul al doilea la apropiata audiere de custodie. Nu suporta să se gândească la așa ceva – seninătatea, liniștea încăperii mari erau zdrobitoare.

Trânti ibricul pe plită și aprinse focul, apoi aruncă o privire la ceas înainte să dea drumul la radio, dornic să găsească o distragere de la gândurile negative. Încă i se părea imposibil ca viața să i se destrame cu totul atât de repede. De multe ori nu se putea abține și relua detaliile, fisurile pe care-ar fi trebuit să le vadă, lucrurile care rămăseseră nespuse. Da, avusese bănuieli că Alexia nu era fericită, dar nu își imaginase niciodată că avea să caute afecțiune în altă parte și că nu peste mult timp nemernicul de Graham avea să facă pe tăticul băieților *lui.* Chiar și acum gândul îl făcea să fiarbă…

Într-o clipită, Robert se transformase din avocatul încrezător și plin de succes, cu o soție superbă, copii adorabili și o casă de invidiat în burlacul singuratic care trebuia să împartă proprietatea asupra casei și custodia gemenilor, în timp ce se străduia să fie un tată bun pentru doi băieți foarte

nedumeriți. Acum era genul de bărbat de care li se face milă femeilor, care-i aduc mâncare, îl mângâie și-i dau *o grămadă* de sfaturi despre cum să facă față. Totul părea aiurea și totuși asta era realitatea neplăcută – un bărbat singur cu gândurile lui, cu pistolul la tâmplă.

Ibricul cu apă începu să bolborosească, în timp ce meteorologul local bombănea la radio, confirmând că o să fie o nouă zi caniculară în oraș. Numai de asta n-avea nevoie, încă o ședință plicticoasă într-o sală de tribunal înăbușitoare, dar măcar azi o să aibă parte și de o fărâmă de alinare. Îi luă mai târziu pe băieți și-i aducea acasă. Se punea problema câtă vreme o s-o mai facă, dar o să se asigure că astă-seară o să se simtă bine. După ce-și vor termina lecțiile, o să-i răsfețe fără măsură – înghețată cu aluat de biscuiți, o porție mare de pui Sours și orice vor ei pe Netflix. Ideea îi încânta inima grea.

Prognoza meteo se încheiase și fusese înlocuită de tonurile sobre ale crainicului, care-i reaminti lui Robert să o ia din loc – trebuia să fie la tribunal la 10. Luă rezumatul și îl îndesă în servietă. Apoi se duse la blatul de bucătărie să-și ia telefonul de la încărcat, însă chiar atunci îi atrase ceva atenția, glasul crainicului reușind să răzbată printre gândurile în care era cufundat.

— … au ajuns la un incendiu major în zona Locks Heath.

Se opri în mijlocul pregătirilor.

— Incendiul, care a cuprins un cimitir de mașini, a durat câteva ore, obligându-i pe locuitorii din zonă să plece de-acasă, dar acum se află sub control. Poliția din Hampshire a confirmat că a fost înregistrată o victimă, Declan McManus, în vârstă de 42 de ani…

Robert se îndreptă în grabă spre radio ca să-l dea mai tare.

— În prezent, este internat la secția de arși a spitalului universitar Southampton și deși nu a fost dată publicității nicio informație recentă despre evoluția lui, personalul medical a confirmat că starea lui e critică…

Robert rămase nemișcat, nesigur dacă e cazul să se îngrijoreze sau să fie mulțumit. Nu dorise niciodată răul nimănui, dar făcea o excepție pentru McManus, care era un parazit. Iar acum era în pragul morții, mutilat de răni grave. Reporterul continuă, descriind reacția poliției și posibilele teorii privind cauzele izbucnirii incendiului, majoritatea sugerau o mână criminală. Robert rămase pe loc, absorbind toate detaliile, cu filtrul de cafea care zăngănea și bolborosea zgomotos în fundal, împroșcând conținutul opărit și lipicios pe suprafața imaculată. Nu-l mai interesau bucătăria sau

micul-dejun și nici măcar audierea de la tribunal la care trebuia să ajungă. Acum n-avea decât o singură întrebare în minte.

Declan McManus o să trăiască sau o să moară?

Capitolul 10

Contempla scena din fața ei, abia venindu-i să creadă ce vedea. Era o imagine cu totul dezolantă.

Helen sunase la Southampton Central imediat ce zărise pârjolul – sergentul de serviciu sâcâit îi confirmase că izbucnise un incendiu major în Locks Heath. Inițial, sperase că incidentul va fi doar de resortul pompierilor din Hampshire, dar după ce fusese stabilită identitatea victimei, devenise limpede că pentru anchetă va fi nevoie de echipa ei. Declan McManus fusese polițai la Londra, dat afară cu scandal după o investigație de corupție de durată și stabilit apoi în Southampton, unde lucra ca detectiv particular. Helen se ciocnise de el de câteva ori în ultimii ani, dar nu știuse niciodată sigur unde avea biroul. Până acum.

Îl trimisese pe Hudson să discute cu iubita șocată a lui McManus, iar ea plecase spre locul faptei. Curtea, care până acum doi ani fusese proprietatea unui negustor de fier vechi, era plină de urmele incendiului violent. Își făcu drum printre resturile carbonizate, cu eșarfa pe față ca să-și protejeze plămânii de mirosul înțepător, și se îndreptă precaută spre baracă, dornică să vadă dacă supraviețuise ceva din ceea ce bănuia acum că era centrul nervos al activității lui McManus. Totuși, în timp ce stătea în prag și privea cenușa care încă mocnea, își dădea seama că o să fie dezamăgită.

— Mă rog, nu-i pe gustul oricui, dar e ieftină și cu o renovare atentă…

Helen ridică privirea și o văzu apropiindu-se pe Meredith Walker, șefa criminaliștilor. Ca de obicei, purta costum steril, mănuși de cauciuc și mască.

— Crezi că o să putem recupera ceva? întrebă Helen zâmbind.

— Nu sunt sigură. N-am apucat încă să căutăm amprente. Dar după cum arată, nu era nimic ignifugat…

Helen cercetă din priviri biroul ars și canapeaua distrusă.

— Ceva dosare? Computere? Hard-disk-uri?

— Nu văd nicio urmă că ar fi existat vreun fișet. Ghinionul nostru, dacă-și ținea dosarele în cutii de carton. Computerele și hard-disk-urile n-ar fi

supraviețuit unui incendiu de asemenea proporții. Putem doar să sperăm că pe undeva, pe sub tot haosul ăsta, ar putea exista un seif unde-și ținea actele…

Helen încuviință, dar știa că Meredith se străduia să găsească și ceva optimist de spus.

— Și considerăm că incendiul a pornit de la baracă? întrebă ea, adulmecând în aer.

— Da. Avem cioburi de sticlă și un miros rezidual puternic de benzină. Bănuiesc că a fost o mână criminală, deși trebuie să mai cercetez un pic ca să fiu sigură.

— Dacă așa e, baraca a luat foc ca o cutie de chibrituri, adăugă Helen privind interiorul înnegrit.

— Și l-a luat și pe McManus cu ea.

Helen încuviință, dar nu mai zise nimic. Mai avusese de-a face cu incendii provocate și întotdeauna o descurajau. Era ceva cât se poate de crud și laș.

— Și restul curții? Făptașul a incendiat-o la plecare?

— Nu cred, răspunse Meredith, făcându-i semn lui Helen să vină cu ea afară din baracă.

Coborâră la nivelul solului, făcându-și drum printre carcasele arse.

— Echipa n-a găsit nicio urmă de benzină în afara barăcii, dar avem fâșii de haine arse – blugi arși, mai precis – în câteva locuri, unde au luat foc niște cutii de carton și lăzi și au declanșat incendii secundare.

— Presupunând că incendiatorul n-a fost incredibil de împiedicat la plecare, putem considera că hainele îi aparțin lui McManus.

— Așa pare. Omul e în flăcări, agonizează, e disperat, încearcă să scape din incendiu, se izbește de câteva obstacole…

— … și dă foc la restul curții.

— Cam așa pare. De fapt, poți să-ți faci o idee destul de bună despre traseul lui, dacă te uiți cum a avansat focul, ca să nu mai zic de cum sunt împrăștiate peticele de haine.

Helen urmări privirea lui Meredith, zărind semnele de localizare a dovezilor, care chiar păreau să marcheze înaintarea haotică a bărbatului rănit în timp ce se îndepărta de baracă. Și chiar atunci îi trecu prin cap o idee.

— Porțile principale erau deschise când au ajuns polițiștii, nu? întrebă ea, întorcându-se din nou spre Meredith.

— Îhâm. Lacătul fusese spart.

— Și atunci, de ce nu s-a dus direct spre ele? Ar fi fost cel mai scurt traseu spre stradă, spre siguranță…

Meredith urmări privirea lui Helen, observând cum inițial McManus se îndreptase către poartă, apoi o luase brusc spre stânga, spre cel mai îndepărtat colț al curții.

— Poate și-a pierdut elanul? Nu s-a mai concentrat? Din câte știm, era rănit destul de grav…

— Sau poate că a văzut ceva mai interesant acolo…

Helen se îndrepta deja către gardul de pe latura de est a curții, urmând pașii de dans nebunești ai lui McManus. Ajunse imediat la locul unde acesta căzuse în nas, cu hainele încă aprinse, cu viața atârnând de un fir de păr. Paramedicii spuseseră că l-au găsit pe burtă, cu fața în țărână, inconștient, cu pielea bășicată și răni deschise. Ținând cont de raportul lor, părea incredibil, imposibil aproape să mai fie în viață, luptându-se pentru supraviețuire la spitalul universitar Southampton. Fostul polițist era în mod clar un luptător, deși nu încăpea îndoială că perspectivele lui erau incerte, chiar dacă, printr-un miracol, *reușea* să scape cu viață.

Helen se lăsă pe vine și cercetă solul, desenând în minte conturul trupului prăbușit.

— Ce căutai tu, Declan…?

Își dădea seama că Meredith o privește; merse mai departe, cercetând terenul lângă locul unde căzuse victima. Și zări ceva. În ultima vreme, fusese cumplit de cald – un val de căldură de vară adevărat –, dar cu două nopți în urmă se stârnise o furtună dată naibii, cum rareori mai vezi în Marea Britanie. Ploaia scăldase orașul, lăsându-l mânjit și murdar, iar aici, în curtea crăpată și prăfuită, încă se vedeau urmele furtunii. Chiar în fața locului de odihnă al lui McManus, unde nu putea ajunge, era o baltă mică plină de noroi, pe marginea căreia părea să se vadă o urmă parțială de pantof.

— Ia uite aici.

Meredith se conformă, aplecându-se să cerceteze urma.

— Aș zice că e un fel de pantof sport, 42-43? zise ea, făcându-i deja semn fotografului să se apropie. Crezi că e incendiatorul nostru?

— Ar fi logic. Comite fapta, se retrage la distanță sigură ca să privească incendiul, apoi, cu totul improbabil, McManus scapă. Se îndreaptă spre poartă, apoi schimbă direcția când zărește pe cineva aici. Probabil crede că

e cineva care o să-l ajute. Sau poate știe că vrea să-l omoare și are de gând să-l înfrunte…

— Trebuie să fi fost o priveliște deosebită, să vină spre tine, cu hainele în flăcări, cu părul arzând.

— Exact, răspunse Helen în șoaptă, căutând încă urme ale retragerii.

Se îndepărtă de baltă și cercetă pământul. Aici era ceva mai bătătorit, panta urcând spre gard, dar chiar și așa parcursul incendiatorului care se îndepărta de locul faptei era evident, urmele neclare ale pantofilor de sport familiari dezvăluindu-i traseul de fugă.

— Acum trebuie să mai descoperim cum a ieșit…

Cuvintele se pierdură, pentru că își răspunsese deja la întrebare. Urmele de pantofi duceau direct la limita proprietății, unde văzuse o ruptură în gardul de sârmă. În scurt timp, erau amândouă ghemuite lângă ea, cercetând sârma ruptă și pământul de dincolo de ea, în speranța că vor găsi și alte dovezi ale retragerii incendiatorului. De data asta, o văzu Meredith.

— Acolo.

Helen se uită în direcția pe care i-o indica. La început, nu își dădu seama ce încerca să-i arate Meredith, apoi zări brusc. Prins în marginea zimțată a uneia dintre sârmele rupte, era un fir bleumarin.

Capitolul 11

Sandra Keaton era la limită, riscând să cedeze în orice moment.

Tânăra iubită a lui McManus trăgea cu sete dintr-o țigară king-size și-l privea pe detectivul-sergent Joseph Hudson cu ochii înroșiți, care amenințau să se umple iar de lacrimi. Din câte reușise el să-și dea seama, relația ei cu McManus fusese în cel mai bun caz intermitentă, dar tot era foarte afectată de vestea atacului, nereușind să scape de imaginea iubitului ei luminând cerul nopții, cu pielea și părul trosnind în flăcări.

— Când ai fost ultima dată cu Declan? urmă Hudson cu blândețe, încercând să reorienteze discuția.

Tânăra fornăi și-și șterse nasul agresiv, în timp ce se gândea ce să răspundă.

— Acum câteva zile, dar n-a rămas. Era prost-dispus…

— De ce?

— N-avea legătură cu mine, ripostă ea. Avusese niște probleme la

muncă, atâta tot. Riscurile meseriei, bănuiesc…
— Ce fel de probleme?
— Era cineva pe urmele lui.
— Cine? întrebă Hudson, aplecându-se spre ea.
— Doar atât, nu știa…
Trase din nou din țigară și-și trecu mâna prin părul lung și lins. Fără îndoială, erau un cuplu ciudat; ea era cu cel puțin 20 de ani mai tânără și considerabil mai atrăgătoare decât McManus. Totuși, suferea de o lipsă de încredere cumplită și s-ar putea să fi fost impresionată de fosta lui carieră de polițist și de „farmecul" actualei reîncarnări ca detectiv particular.
— Ce anume s-a întâmplat?
— Nimic grav. Acum vreo săptămână, a încercat cineva să-i spargă casa. Are un apartament în blocurile din Thornhill…
— Știm.
— Ei, cineva a încercat să forțeze fereastra când era plecat. N-a făcut treabă prea bună, din câte se pare – dar tot trebuie înlocuită…
Rămase cu gândul la fereastră, poate întrebându-se dacă Declan o să mai fie vreodată în stare să se ocupe de reparație sau ar trebui să facă ea ceva.
— Ce căutau?
— Laptopul lui. Acolo-și ține toate fișele.
— De ce ești așa de sigură că asta căutau?
— Pentru că au pus mâna pe el acum două zile.
— *Au* pus?
— El, ea, mă rog…
— Cum?
— I-au forțat portbagajul mașinii. Îl lăsase acolo când a venit la mine.
Era clar că Magnus nu stătuse mult cu Sandra, ceea ce-l făcu pe Hudson să se întrebe ce fel de relație aveau, dar știa că nu-și permite să se lase distras.
— I-a furat cineva laptopul?
— Toată munca lui, toată arhiva… au dispărut pur și simplu, zise ea cu un aer de cunoscător, ca și cum ar fi oferit un element esențial pentru puzzle-ul cazului. Avea și niște documente pe hârtie în altă parte, dar erau în mare parte anchete vechi.
— Pari să știi multe.
— Mi-a mai spus câte ceva.
— Detalii despre anchetele lui?

— Nu nume sau de-astea, zicea că n-ar fi „profesionist”.

Pronunță cuvântul apăsat, ca și cum ar fi fost ceva exotic.

— Deci n-ai idee pentru cine lucra atunci… în ultima vreme, vreau să zic?

— Lua o grămadă de chestii, de fapt orice era plătit. Companii private, firme de asigurări, clienți individuali, femei care credeau că le înșală bărbații, patroni pe care-i trăgeau în piept angajații. Nu făcea mofturi.

Ceea ce Hudson putea să creadă foarte bine.

— Și Declan nu știa cine ar fi putut să-i ia laptopul?

— Păi asta era, de-aia era înnebunit. Își făcuse mulți dușmani în ultimii câțiva ani. Oameni pe care-i demascase, cărora le pusese în pericol afacerile, care fuseseră chiar arestați din cauza lui. Adevărul e că sunt cel puțin zece oameni care l-ar fi atacat bucuroși…

Glasul i se frânse, imaginea iubitului ei chinuit făcând-o să-și piardă din nou controlul. Pe obraz i se prelinse o lacrimă, în timp ce trăgea nicotină în plămâni, încercând să se adune. Hudson își păstră pe chip o expresie de însuflețire profesională, dar în sinea lui știa exact cum se simte Sandra. Era clar că-și imagina că ancheta n-are nicio șansă și că ar fi aproape imposibil să restrângă numărul de potențiali suspecți, iar Hudson nu putea să-i contrazică evaluarea. Declan McManus era un oportunist jegos, fără prea multe scrupule sau principii morale, dispus să demaște pe oricine ca să scoată un ban fără prea mare efort. Își băgase nasul unde nu-i fierbea oala prea mult timp și poate că nu era surprinzător că se găsise cineva care să vrea să-i închidă gura de-a binelea. Nu era clar dacă o făcuse ca să împiedice o anchetă în desfășurare sau era o reglare de conturi mai vechi, dar la încheierea discuției, Hudson n-avea nicio îndoială că, dacă McManus nu se recupera miraculos, să-l caute pe cel care-l atacase avea să fie un fel de căutat acul în carul cu fân.

Capitolul 12

Helen se strecură printre porți și se îndepărtă de curte, adâncită în gânduri. Timpul petrecut cu Meredith fusese rodnic – simțea că aveau o idee destul de bună despre ce se petrecuse și era posibil să fi obținut niște dovezi criminalistice valoroase –, dar motivul acestei infracțiuni era învăluit în mister și existau șanse să și rămână așa, dacă nu reușeau să găsească

informații credibile despre ce i se întâmplase lui McManus în ultima vreme. Intenția fusese să-l ucidă, asta era limpede, și s-ar fi putut dovedi util că el încă se agăța de viață. Era puțin probabil să poată fi interogat în următoarele zile, poate chiar săptămâni, dar faptul că mai era în viață l-ar fi putut determina pe atacator devină necugetat. O să fie tentat să sune la spital? Poate chiar să se ducă acolo, ca să verifice starea fostului polițist aflat în suferință?

Chiar în timp ce formula gândul, Helen știa că e o mutare cu bătaie lungă. Agentul McAndrew era acum în apartamentul din Thornhill al lui McManus, iar Hudson discuta cu iubita acestuia – poate că vreunul dintre ei o să găsească ceva, dar ideea să parieze pe un singur suspect care sare în ochi părea un vis prea frumos, ținând cont de stilul de viață haotic al lui McManus și de anchetele lui diverse. Ideea o deprima pe Helen – cum s-ar descurca dacă ar fi avut un caz ușor, o anchetă pe care s-o încheie imediat, care să le ridice moralul și să le reamintească șefilor că *erau* buni la ce făceau. Însă norocul părea scump la vedere în ultima vreme.

Helen se târî spre motocicletă și, când se apropie de ea, moralul i se prăbuși și mai tare. Drept în față, sprijinită provocator de Kawasaki-ul *ei*, se afla Emilia Garanita.

— Dispari! se răsti Helen, înfuriată că ziaristei putea să-i treacă măcar prin cap să se atingă de motocicleta ei.

— Bună dimineața și ție, Helen, îi răspunse vioaie Emilia, trecându-și mâna peste șaua de piele, înainte să se îndrepte, fără tragere de inimă. Care-i treaba?

Chiar în timp ce rostea cuvintele, pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios, iar privirea îi fugi spre ruinele care încă mocneau în spate.

— Vreo pistă care *arde*?

— Ce amuzantă mai ești și tu! mormăi Helen, trecând pe lângă ea spre motocicletă.

— Mi s-a mai spus. Dar asta nu prea e de râs, nu? întrebă Emilia, arătând spre locul faptei. Incendiere, tentativă de crimă, distrugerea proprietății. Ai vreo idee cine i-a pus gând rău lui McManus?

Ca de obicei, era enervant de bine informată.

— O să avem o conferință de presă mai târziu, Emilia. Dacă te interesează…

— A, știu, răspunse ziarista indiferentă. Mă întrebam doar dacă *tu* ai vreun suspect în minte. A fost cineva care-l viza pe el în mod special sau a

fost un atac la întâmplare? Populația ar trebui să fie îngrijorată?

— Nu, populația e în deplină siguranță.

Helen se urcă pe motocicletă și porni motorul, semnalând încheierea discuției. Dar Garanita nu terminase încă.

— Serios? Nu asta simt eu, *absolut deloc.* Atacuri, spargeri, furturi de mașini, incendii, de toate. Și rata voastră de rezolvare a cazurilor? Zero. Din câte văd eu, pare mai degrabă că orașul a fost scăpat de sub control, că pierdem bătălia în toiul unui val de infracțiuni fără precedent…

De data asta, Helen înclina să fie de acord cu ea. Situația chiar *părea* scăpată de sub control în momentul ăsta. Dar n-avea să recunoască sub nicio formă.

— Mă bucur că am stat de vorbă, Emilia. Acum chiar trebuie să…

— N-ai niciodată senzația că ai stat în postul ăsta prea mult? Că poate nu mai ai nimic de oferit?

Întrebarea directă o luă pe Helen prin surprindere. Se întrebase exact același lucru la începutul săptămânii, până când inspectorul-șef Grace Simmons pusese capăt crizei ei de încredere în sine, reamintindu-i *multele* succese din trecut. Și totuși, întrebările, îndoielile rămăseseră. Emilia Garanita părea să simtă asta, zâmbind larg în timp ce aștepta o reacție. Însă Helen n-avea să intre în joc – nici azi, nici altă dată –, își coborî viziera și porni în trombă, învăluind-o pe ziaristă într-un nor de praf.

Se îndepărtă în viteză, însă privirea îi fugi spre oglinda laterală. Și acolo o văzu pe ziaristă, care nu părea deloc tulburată de plecarea ei bruscă și agresivă. De fapt, părea să se simtă bine, cu un zâmbet larg pe chip. Era o imagine care îi produse greață – nu doar aerul atotcunoscător și bucuria în fața situației dificile în care se afla Helen, ci și simpla ei prezență. Garanita fusese întotdeauna ca un ghimpe în coastă, dar acum, mai mult ca oricând, părea să fie un element opresiv. Era întotdeauna cu un pas înainte, întotdeauna pe urmă – de fapt, de câte ori avea probleme, amețită de noi vărsări de sânge și tragedii, Helen putea fi sigură că, dacă ridică privirea, o s-o vadă pe Emilia Garanita cu un zâmbet lipit pe față, gata să înfigă cuțitul.

Capitolul 13

Se uita la graffiti, speriată și îngrețoșată.

Lilah Hill se trezise târziu, mâncase în grabă micul-dejun, după care-și

înșfăcase casca și o luase la fugă pe hol, disperată să nu întârzie la serviciu. Dar când se apropiase de ușă, văzuse prin geam că e ceva în neregulă; cineva îi profanase căsuța. Furioasă, descurajată, smucise ușa ca să vadă care erau pagubele, vrând să-și confirme că era vorba doar de niște copii care se prostiseră pe-acolo. Însă în adâncul sufletului, bănuia că profanarea avea rădăcini mai sinistre, iar bănuiala i-a fost confirmată de priveliștea care o întâmpină și care-i spulberă speranțele. Mânjită pe ușa din față și fereastra de-alături era o zvastică mare, neagră.

O lăsase fără suflare. Un simbol care purta în el ură, bigotism și dispreț. Un cuplu de tineri de culoare, ea și Martin mai înfruntaseră și înainte abuzuri și prejudecăți, dar niciodată ceva care să-i vizeze atât de direct, de personal, niciodată *la ei acasă,* ceea ce o lăsă zguduită și înspăimântată.

Rămăsese acolo un minut, poate două, cu brațele strânse în jurul corpului, până să-și dea seama că observaseră și alții atacul asupra casei lor. Mai mulți vecini se adunaseră în stradă, privind și discutând, în timp ce elevii din cartier treceau pe lângă casă, oprindu-se să vadă imaginea cumplită. În mod bizar și ridicol, Lilah se simțea stânjenită, rușinată, ca și cum actul de vandalism neprovocat ar fi fost vina *ei.* Erau singurul cuplu de culoare de pe stradă, ceea ce îi dăduse dintotdeauna un sentiment de disconfort, iar atacul ăsta îi sporea de zece ori stinghereala.

— Martin!

Vocea îi suna slabă și frântă, dar probabil că transmitea șocul și nefericirea, pentru că soțul ei apăru în câteva clipe. Ieși din casă și se întoarse ca să evalueze dezastrul.

— Uite ce-au făcut, șopti Lilah, cu glas tremurat.

Martin cercetă zvastica, având pe chip o expresie greu de descifrat.

— Probabil s-a întâmplat cât dormeam…, urmă Lilah, cu lacrimi în ochi.

Era un gând groaznic, ideea că în timp ce dormeau, cineva se furișase până la ușa lor și se aștepta ca Martin să reacționeze cu furie, înjurături și revoltă. Spre surprinderea ei, nu făcu decât să clatine din cap și să intre în casă.

— Martin? Unde te duci?

Suna jalnic, disperat și cam așa se și simțea. Își dădu seama că se dădea în spectacol și încercă să-și stăpânească emoțiile, să se controleze. Se îndepărtă câțiva pași de casă, scoase telefonul și poză fațada mâzgălită. Însă chiar atunci Martin se întoarse, stricându-i cadrul. Spre marea ei surprindere, adusese o găleată de apă cu detergent și un burete.

— Ce faci? Nu putem curăța! exclamă Lilah, pornind în grabă spre el.
— Vrei s-o lăsăm așa?
— Nu, sigur că nu. Dar trebuie să fac poze. În plus, o să trebuiască să vadă și poliția.
— Chemi poliția?
Era greu de spus dacă era sarcastic sau doar surprins.
— Sigur că da. *Trebuie* să reclamăm.
— Că o să și facă mare brânză!
— Nu putem să lăsăm lucrurile așa.
— Păi, sună-i dacă vrei, dar atunci o să speli *tu.*
Trânti găleata jos și dădu să plece. Iar Lilah observă cămașa albă apretată și pantalonii bleumarin.
— Ai interviul pentru job…, zise ea, necăjită că uitase.
— Și nu ți-ai dori să-l ratez, nu? *Tu* m-ai tot bătut la cap să-mi găsesc un serviciu.
— Sigur că nu.
— Bine, pentru că n-o să las pe nimeni să-mi stea în cale.
În timp ce vorbea, ridică privirea spre graffiti.
— Mai ales pe idioții ăștia fără minte. Nu-mi urezi baftă?
Lilah se conformă, sărutându-l cu căldură pe obraz, dar nu la asta-i stătea mintea. Sigur că Martin trebuia să plece, nu putea să se lase intimidat, dar chiar o s-o lase singură?
— Și dacă se întorc?
— N-o să se întoarcă, sunt niște lași.
— Ar fi putut face orice azi-noapte. Să toarne benzină prin fanta pentru scrisori sau…
— N-ar fi avut tupeu să facă așa ceva. N-o să-i mai vedem niciodată, crede-mă.
Martin se întoarse și se îndepărtă, verificându-și telefonul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nefericită, Lilah privi din nou fațada casei. Priveliștea era ca un pumn în stomac și de data asta simți o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. Brusc, își dădu seama că-și pierde controlul, ca și cum n-ar ști ce i se întâmplă și nici dacă mai poate avea încredere în cineva.
— Doamne, ia uite…
Exclamația șoptită a băiețelului o smulse din gânduri. Se adună, își șterse lacrimile și sună la numărul de urgențe. În pofida dezaprobării lui Martin, o să facă ce trebuie. Însă în timp ce aștepta să-i răspundă operatorul, privirea i

se opri încă o dată asupra găleții și buretelui din fața ei și își dădu seama că nu voia *nimic* din ce urma – atenția, sâcâiala, judecățile nerostite. Nu, de fapt nu voia decât să dispară totul.

Capitolul 14

Lee Moffat își dădu capul pe spate și râse, scoțând un hohot grav și neplăcut, care zgâlțâi încăperea. Era mult mai bine decât ar fi putut spera.

— Și ce înseamnă asta? întrebă el, reușind în cele din urmă să se controleze, și se întoarse către însoțitorul lui.

— Că McManus e la terapie intensivă, că viața lui e în pericol, practic e prăjit tot, răspunse Darren cu accentul lui scoțian puternic, învăluind cuvintele. E peste tot la știrile locale la radio, pe internet, peste tot.

— Și i-au dat numele?

— Da. „Declan McManus, un detectiv particular din zonă, fost polițist la Londra…”

— Arată-mi.

Lee îi făcu semn să-i dea telefonul, iar Darren se conformă, cam fără tragere de inimă. Noul său iPhone, șutit dintr-un Porsche pe care-l săltaseră cu trei zile în urmă, era mândria lui.

Lee citi știrile, sorbind din ochi imaginile cu incendiul și chicotind când dădu de poza cu McManus, care-l privea cu un chip dolofan și încruntat.

— Mă întreb cât ai paria că scapă, mormăi el.

— Mai bine sunăm la Ladbrokes, zic, glumi Darren sigur pe sine, dar cuvintele sale abia auzite se stinseră.

Lee nu-l băgă în seamă, pierdut în gânduri. Poate că McManus o să moară din cauza rănilor și va fi redus definitiv la tăcere. Dacă nu, ar supraviețui distrus, înspăimântat, prea îngrijorat pentru pielea lui ca să-și mai bage nasul unde nu-i fierbea oala. Din fericire, lui Lee chiar nu-i păsa care dintre variante rămâne în picioare.

Oricum, viața lui tocmai devenise *mult* mai simplă.

Capitolul 15

– Știu că nu ne trebuie sub nicio formă încă un caz, dar asta avem până acum.

Echipa se adunase în centrul de comandă de la Southampton Central și o urmărea pe Helen, care pusese fotografia lui Declan McManus pe panoul cu datele crimei.

— Declan McManus, 42 de ani. Născut la Belfast, dar și-a petrecut cea mai mare parte a vieții active la Londra, întâi ca detectiv-sergent la divizia de criminalitate financiară a poliției metropolitane, apoi ca detectiv-sergent *căzut în dizgrație,* dat afară pentru fraudă, contabilitate falsă, luare de mită și obstrucționarea justiției.

Se auziră aplauze ironice din spatele grupului, unul dintre polițiștii tineri încercând să detensioneze atmosfera.

Helen zâmbi scurt și continuă:

— Stă deja de doi ani în Southampton, unde lucrează ca detectiv particular. Aseară, a fost victima unui incendiu provocat la biroul lui dintr-o baracă aflată în Locks Heath. Acum se află în comă indusă la spitalul universitar Southampton – au zis că e în stare critică, dar stabilă –, deocamdată considerăm că e o tentativă de asasinat.

— Cine știa că lucrează acolo? întrebă detectivul-agent Malik, cu un pas înaintea tuturor, ca de obicei.

— Foarte puțini, din câte zice iubita lui, Sandra Keaton, răspunse Joseph Hudson. Câteva persoane pe care le folosea pe post de cercetași la cazurile mai complicate, dar în afară de asta…

— Ce știm despre „cercetașii” ăștia? se interesă Helen.

Hudson nu ridică privirea, răsfoindu-și notițele din iPhone.

— Lauren Jackson și Samuel Taylor. Avem adresele lor și-i căutăm deja.

Helen încuviință scurt și urmă:

— Focul a fost intens, cum ați văzut și din presă, care a acoperit evenimentul pe larg. Astea sunt fotografiile *noastre* de la fața locului…

Prinse pe panou câteva imagini încadrate cu atenție, care dezvăluiau distrugerile.

— N-a scăpat aproape nimic. S-ar putea să mai fie ceva fragmente de dosare pe care să le putem aduna, dar n-aș conta prea tare pe asta. Am găsit ceva în apartamentul lui din Thornhill?

McAndrew clătină din cap.

— Haine murdare, cutii de mâncare și un vraf de ziare. Tipul n-avea mare lucru…

— Verifică toate ziarele. Vezi dacă îl interesa în mod special un caz anume, vreo persoană sau vreun incident. Orice încercuit, articole pe care să

le fi rupt. Iubita lui are ceva interesant de spus?

De data asta, Helen se întoarse spre Hudson. Orice urmă de resentiment sau de triumf după întâlnirea lor de cu o seară în urmă era bine mascată când ridică privirea, răspunzând profesionist și atent.

— Era distrusă și, ca să fiu sincer, nu știa mare lucru. A fost în mare parte ceva intermitent, o relație de conveniență, nimic mai mult.

Privirea nu-i șovăi nicio clipă, iar pe chip i se așternu o expresie atotcunoscătoare. Helen își întoarse repede capul și se uită la restul grupului.

— OK, în absența vreunei piste care să sară în ochi, o să trebuiască s-o luăm de la zero. Cu cine se vedea McManus? Cu cine discuta? Unde se ducea? Am obținut deja istoricul convorbirilor de la compania de telefonie.

Helen luă în mână un teanc de foi, toate înțesate de numere de telefon și durate ale convorbirilor.

— Asta ne dă o idee despre cei cu care McManus a luat legătura recent, evident nu și despre conținutul convorbirilor. Trebuie să discutăm cu toată lumea de pe listă, dar trebuie să mergem și la vecinii lui și la cei care stau pe lângă depozit. Au văzut pe cineva pierzând vremea pe-acolo, pe lângă apartamentul lui, pe lângă mașină sau baracă? S-a certat cu cineva în zilele dinaintea atacului? Hai să verificăm și înregistrările din punctele cu trafic congestionat – gara, centrul comercial Westquay, spitale. Urmărea pe cineva? N-are familie în zonă – fostele neveste stau în Belfast și în Durham și nu țin legătura cu el –, trebuie să săpăm în viața lui profesională. Știm că acum o săptămână a încercat cineva să intre în apartament, alaltăieri i-a fost furat laptopul din mașină și practic toată arhiva lui a fost distrusă în incendiu. Modul în care a fost comis atacul sugerează că nu a fost o tentativă de omor impulsivă, ci o încercare atent planificată de asasinat; deocamdată, plec de la premisa că a avut legătură cu meseria lui. Ce anume făcea de supăra pe cineva? Ce anume voiau să *oprească*?

— Cu ce se ocupa? întrebă agentul Osbourne.

— De toate. Infracțiuni financiare, fraude, escrocherii cu asigurări, infidelități, bigamie, dispute pe testamente. Lucra și pentru niște firme de avocatură…

— Trebuie să fie ceva financiar, o întrerupse abrupt Hudson. Ceva în curs de desfășurare, ceva care se întâmplă acum, care amenința vreo escrocherie sau activitate interlopă.

— Nu neapărat, ripostă Helen. Ar fi putut fi redus la tăcere ca să apere

căsnicia cuiva, familia, stilul de viață…

— Sau ar putea fi o răzbunare pentru ceva ce a făcut pentru un caz anterior, interveni detectivul-agent Bentham. Reglarea unor conturi mai vechi, cu cineva căruia McManus i-a distrus deja via…

— Nu mă convinge, se băgă din nou Hudson, întrerupându-l. Ar trebui să fii foarte ofticat ca să faci un asemenea efort pentru ceva de demult. Cred că oricine ar fi autorul era disperat, cu spatele la zid, o persoană sau un grup care voia să transmită mesajul că asta pățești dacă-ți bagi nasul în treburile lui.

— Deci tu crezi că a fost o bandă? Criminalitate organizată? întrebă Helen calm, hotărâtă să nu se lase enervată de agresivitatea lui.

— Cred că are legătură cu *banii*, răspunse Hudson ferm. Uită-te la panou. Aproape toate investigațiile majore pe care le avem au în centru o motivație financiară. Indiferent că umblă după iPhone-uri, laptopuri sau mașini de lux, vor să facă bani fără efort. Piața muncii e praf, economiile au dispărut, companiile de asigurări nu plătesc, lumea se orientează spre piața neagră. Singurii care mai fac bani acum sunt cei care o pot alimenta cu bunuri, piese de schimb și altele, toate furate. Știm că McManus avea niște contracte cu companii mari de asigurări; asta era cea mai mare parte a activității lui. Nu spun decât că, dacă era cineva cu o afacere ilegală bună, iar McManus amenința să-l demaște, atunci prima mișcare era să-l reducă la tăcere, să-i închidă *definitiv* activitatea.

— Și se prea poate că așa să se fi și întâmplat. Dar nu vreau să excludem nicio variantă în primele stadii ale anchetei, spuse Helen, întorcându-se din nou spre grup. Așa că facem chestiile plicticoase, chestiile care sunt evidente. O infracțiune atât de brutală nu apare din senin. S-a întâmplat ceva – o amenințare, un cuvânt rostit la momentul nepotrivit, ruperea unei relații – și azi-noapte, Declan McManus a plătit. Poate că avem noroc cu camerele sau cu vreun martor, dar bănuiesc că vinovatul e cineva care are legătură cu McManus, care-l *știe.*

În timp ce încheia, Helen ridică din nou teancul cu desfășurătorul convorbirilor victimei.

— Hai să-i găsim pe toți cei cu care vorbea și să aflăm ce voiau, pentru că, foarte probabil, unul dintre ei avea un motiv să ucidă.

Capitolul 16

Avea senzația că ochii întregii lumi sunt ațintiți asupra ei, dar când se întoarse, observă că nimeni dintre cei prezenți nu-i acorda atenție. Era cât se poate de anonimă în magazinul de bricolaj, exact ce-și dorea.

Își trase șapca de baseball pe frunte și merse mai departe. Grăbi pasul și trecu de tapete și lămpi, pe lângă piramidele din cutii de vopsea și ajunse la raionul cu accesorii de bucătărie. Nu știa magazinul; amplasarea i se părea frustrantă și derutantă și avu nevoie de câteva minute ca să se orienteze. Erau grămezi de tigăi și blendere la reduceri, flancate de tacâmuri ieftine și strecurători colorate. Rătăci printre ele ca și cum ar fi căutat un chilipir și se apropie de instrumentele de bucătărie. Spatule, teluri, clești, palete și, în cele din urmă, cuțite.

Preț de o clipă, își lăsă privirea să cutreiere peste denumirile familiare – Sabatier în vârf, marca magazinului, jos. Multe dintre cele mai scumpe produse aveau etichete antifurt, trecu pe lângă ele și se duse la oferte. Aici zăbovi, evaluând opțiunile, și se opri în cele din urmă la un cuțit de bucătărie cu lama de 20 de centimetri, care părea potrivit.

Era tentată să întindă mâna și să-l ia, însă se abținu, stând o clipă să se liniștească. Își aminti exercițiul pe care-l repetase, se uită la ceas, apoi în lungul raionului, ca și cum ar fi căutat din priviri un partener care întârzia. În dreapta ei nu era nimeni, se întoarse spre stânga, sperând să dea de aceeași pustietate. Însă observă îngrozită că în capul raionului stătea un paznic care se uita direct la ea.

Oare observase ceva neobișnuit în comportamentul ei? *Știa* că pune la cale ceva necurat? Îi zâmbi, deși tremura toată pe dinăuntru, și, spre marea ei ușurare, paznicul îi zâmbi și el, după care își văzu de treabă. Iar îi veni să pună mâna pe cuțit și să fugă, dar se controlă, aruncând o privire spre tavan, în căutarea camerelor. Nu se afla niciuna anume în apropiere, doar o cameră de supraveghere generală, adăpostită într-un glob de plastic transparent, la vreo 10 metri de ea. Mulțumită, studie o spatulă aflată pe un raft mai sus, încercând să-și orienteze corpul spre cameră, astfel încât cuțitele de bucătărie mai ieftine să nu fie vizibile. Mută spatula în mâna dreaptă, puse stânga pe cuțitul de bucătărie și-l strecură încet în geantă. Scuturând teatral din cap, așeză spatula la locul ei și se îndepărtă, închizându-și geanta.

Arăta, din toate punctele de vedere, ca o cumpărătoare obișnuită, care-și vede de-ale ei. În realitate, bineînțeles, făcea orice, numai să cumpere, nu. Fusese îngrozită când ajunsese, convinsă că o s-o dea în bară cu acest mic furt, dar acum era entuziasmată și încântată; îi aruncă un zâmbet casieriței,

după care plăti sticla de solvent, trecu de poarta de securitate și ieși, convinsă că n-a observat nimeni.

Când o învălui aerul cald, i se ridică moralul. Simți un val de adrenalină, de ușurare în timp ce străbătea cu pași mari parcarea. Avu din nou impulsul s-o ia la sănătoasa, să alerge pe asfalt, îndepărtându-se cât mai mult de magazin. Dar prudența și calculul învinseră din nou, așa că merse cu pas măsurat, înăbușindu-și un zâmbet și străduindu-se să nu arate suspect.

Capitolul 17

Mergeau cu pași mari pe trotuar, mișcându-se sincronizat.

— Cărui fapt datorez această plăcere neașteptată?

Helen mergea alături de cel care vorbea, nu-și dădea seama dacă salutul vesel al lui Robert Downing i se reflecta acestuia și în ochi. Bărbatul avea privirea îndreptată înainte și se îndepărta grăbit de tribunalul din Southampton, cu servieta, roba și peruca sub braț.

— Bănuiesc că ai aflat de incendiul de-aseară de la Locks Heath, nu?

— Sigur, am auzit la radio. Un fel de cimitir de vechituri, nu-i așa?

— Da, înainte. În ultima vreme, era un soi de bârlog-birou al lui Declan McManus, un detectiv particular de pe-aici.

— Am înțeles.

Downing vorbea pe un ton studiat neutru.

— Oricum, urmă Helen, îi anchetăm acum mișcările, contactele din ultimele săptămâni. Și a apărut și numărul tău.

Se uită după vreo reacție, vreo tresărire care să indice recunoașterea, vinovăția, poate chiar alertă, dar nimic. Chipul lui Downing rămase o mască de dezinteres profesional. Helen nu era surprinsă – îl cunoștea bine pe avocat de prin tribunalele din Southampton – și știa că era întotdeauna prietenos, politicos și calm. În particular, se întreba dacă-și lăsa vreodată garda jos.

— Numele nu-mi spune nimic, răspunse el în cele din urmă. Poți să mi-l descrii?

— Scund, lat, păr roșcat rărit, accent de Belfast. A fost pe vremuri polițist la Londra…

— A, da… Cred că știu la cine te referi, o întrerupse Downing. Avea un accent foarte pronunțat, din câte îmi aduc aminte. Era destul de greu să

pricepi ce spune…

— Ce fel de legătură aveai cu el?

— Ei, m-a sunat pe mobil. Habar n-am cum a făcut rost de număr.

— Și?

— Păi, asta a fost acum vreo zece zile. Eram acasă, cu băieții, am fost tentat să-l las să sune, dar nu se știe niciodată cine ar putea fi, așa că am răspuns.

— Ce voia? insistă Helen, începând să aibă senzația că Downing pierdea timpul deliberat, pentru că ajunseseră deja la vreo 30 de metri de mașina lui.

Sesizându-i insistența, Downing se întoarse pentru prima dată spre ea.

— Căuta ceva de lucru.

— Ce anume?

— Păi, mi-a dat o prezentare scurtă a clienților lui. Sunt sigur că știi deja, dar lucrează cel mai mult pentru companii de asigurări și ocazional și pentru firme de avocatură locale. Supraveghere, verificări, discuții cu vecini, chestii de-astea – ca să stabilească dacă oamenii care dau în judecată companii mari chiar *au fost* vătămați, sărăciți sau nedreptățiți, cum susțin că sunt, sau dacă există și în realitate copiii pentru care se solicită asigurările sociale. Practic, dacă nu poți să scapi de ceva pe căi legale, folosești pe cineva ca McManus ca să vezi dacă nu există altă cale…

— Și asta a fost prima dată când a luat legătura cu tine?

— Singura dată, preciză Downing.

— Și tu ce i-ai spus?

— Nu mare lucru. După prezentare, i-am mulțumit și am închis. Nu era să-mi pierd sâmbăta discutând cu un necunoscut.

— Și asta a fost tot? Nu te-a mai sunat? Pe fix, la birou?

— Nu, nimic. Nu l-am prea încurajat, zic că a prins mesajul.

Ajunseseră la mașina avocatului, iar Downing încetini pasul, întorcându-se din nou spre Helen.

— Asta a fost tot sau…?

— Deocamdată.

Ar fi putut să mai insiste, dar povestea lui părea să se susțină. Înregistrarea convorbirilor lui McManus arăta un singur apel la numărul lui Downing, iar convorbirea durase mai puțin de un minut.

— Păi, atunci trebuie să plec. Dar chiar a fost o plăcere, Helen. Ai grijă de tine.

Făcându-i un semn călduros cu capul, Downing se întoarse și deschise

portiera mașinii. Helen se trase înapoi și-l privi cum demarează, impresionată fără să vrea. Alții ar fi fost poate tulburați de apariția ei neașteptată, dar Downing nici măcar nu grăbise pasul, rămânând tot timpul cordial, săritor și eficient. Păruse dornic s-o ajute, îi răspunsese la întrebări direct și fluent, având grijă să clarifice orice neînțelegere despre natura „relației" sale cu McManus. Era însă discutabil dacă Helen ar fi fost în stare să-și dea seama dacă ar fi încercat s-o inducă deliberat în eroare. Downing era omul care trăia din minciună.

Încă se mai gândea la discuția lor când îi vibră telefonul și constată intrigată că era Meredith.

— Neața, Meredith. Pot să te-ajut?

— Mai degrabă *eu* pe tine, răspunse ea veselă. Ai cum să treci un pic pe la laborator?

Helen se îndrepta deja în grabă spre motocicletă. Experiența îi spunea că atunci când te sună Meredith, te duci fuga.

Capitolul 18

Se strădui să zâmbească, dar nu reuși să-și ascundă iritarea când detectivul-sergent Joseph Hudson se îndreptă spre ea în cafenea. Emilia Garanita terminase prânzul de jumătate de oră și abia aștepta să plece din popasul ăsta aglomerat de constructori – mirosul de rântaș și bacon începea s-o deranjeze.

— Ai întârziat, îl certă ea în timp ce el se așeză de cealaltă parte a mesei și aruncă o privire rapidă în jur, să verifice dacă erau urmăriți.

— Și eu mă bucur să te văd, Emilia, răspunse el, întorcându-se spre ea. Și scuze că te-am făcut să aștepți, dar n-avem mare lucru deocamdată.

— Lucrezi la cazul McManus?

Hudson încuviință.

— Helen a pus toată echipa să-i verifice contactele. Cam fără rost, de fapt; pare să-și fi petrecut mai tot timpul ținându-se după adolescente care nici nu-l băgau în seamă.

— Chiar așa de rău e? întrebă Emilia surprinsă. Credeam că în cazul cuiva ca el ar apărea un suspect care să sară în ochi, o anchetă în care să fi fost pe punctul să descopere ceva, cineva pe care să fi fost pe punctul să-l demaște…

— Nimic evident. Toate dosarele au fost distruse, computerul furat. Avem ceva informații din telefon, dar își schimba SIM-ul și aparatele cu regularitate, ca să nu fie sparte, nu ne-am ales cu prea multe…

— Și camerele? Martori?

— Nu prea e acoperire în partea aia de oraș și nici nu te plimbi pe-acolo noaptea târziu, așa că…

— Deci dacă nu se trezește, să arate cu degetul pe cineva, vă agățați de fire de păr.

— Cam așa ceva, răspunse sec Hudson. Iisuse, ce trebuie să faci ca să fii servit aici?

Se uită de jur împrejur, căutând vreo chelneriță, dar Emilia n-avea timp de distrageri.

— Deci dacă scot în evidență lipsa de piste, paleta largă de posibili suspecți, resursele suprasolicitate și lipsa generală de direcție, ar fi corect?

— Asta-i, în mare, răspunse Hudson, îndreptându-și din nou atenția spre ea.

— Pentru că nu vreau să mă ia prin surprindere vreun iepure scos din joben.

— N-o să te ia.

— Bine, spuse ea, și se ridică. Sună-mă dacă apare ceva.

Hudson încuviință și reluă încercarea de a obține o cană de ceai, însă Emilia nu mai zăbovi, traversă cafeneaua și ieși pe ușă. Se bucura să plece – soarele ardea deja, iar bomba devenise neplăcut de aglomerată – în plus, avea treabă. Rareori mai fusese atât de entuziasmată și plină de energie. După criză, singura afacere în dezvoltare din Southampton fusese criminalitatea – în egală măsură pentru făptași și pentru reporteri. Nu mai fusese niciodată atât de ocupată – crimele, violurile, tâlhăriile se adunau, oferindu-le cititorilor un carusel nesfârșit de nefericire și teamă. Productivitatea ei creștea, tirajul creștea, iar *Southampton Evening News* scotea un profit frumos, mărind spațiul pentru reclame la echipamente de securitate, alarme de viol și spray-uri lacrimogene, ca să nu mai vorbim de avocați de divorțuri, specialiști în resurse umane și împrumuturi pe termen scurt.

Întotdeauna există ceva bun în orice nenorocire, dar nici măcar asta nu era partea cea mai tare. Partea cu adevărat delicioasă abia urma. Nu era ceva cu care să se laude în gura mare, trebuia să rămână secret mulți ani de-acum înainte, dar într-un fel asta îi sporea bucuria. De la cazul Justin

Lanning, de-acum șase luni, Emilia îl avea la degetul mic pe detectivul-sergent Joseph Hudson. Îi dăduse cu regularitate informații în această perioadă și avea chiar și o înregistrare cu el când îi promitea asta, în timpul unei convorbiri prinse în cursul unei anchete anterioare. Îl controla complet, însă, fiind un bărbat ambițios, hotărâse să întoarcă situația în avantajul său, transformându-și călăul în aliat.

Hudson era decis s-o doboare pe Helen Grace și era dornic să-i ofere Emiliei tot felul de materiale dăunătoare pentru șefa lui, ca și actualizări regulate și detaliate despre anchete. Nu numai că Emilia era cu un pas înaintea celorlalți ziariști când le aducea cititorilor *Evening News* știri despre cele mai recente crime sau violuri, dar o și luase în vizor pe Helen Grace.

De când cu recenta intensificare a criminalității, Emilia fusese la post ca s-o atace pe Helen Grace. Oricui îi place să dea vina pe cineva, iar Emilia găsise țapul ispășitor perfect în persoana controversatului detectiv-inspector. Grace era la Southampton Central de ani buni, timp în care se bucurase de multe succese spectaculoase, dar acum victoriile facile păreau greu de atins. Pentru prima dată, părea să-și fi pierdut controlul asupra orașului, străduindu-se să manevreze forțele îndreptate împotriva ei, inclusiv pe Joseph Hudson. Oare știa că el îi vânează postul? Că era hotărât să-i mânjească ireparabil reputația înainte să treacă la atac? Oricum, n-avea nicio importanță. Helen Grace era prinsă pe picior greșit. Obiectivul pe care și-l stabilise Joseph Hudson era să îi preia atribuțiile, să arunce la fiare bestia rănită și să-i ia locul ca șef al Departamentului Cazuri Majore de la Southampton Central. Iar Emilia avea să-l ajute.

Capitolul 19

– Deci ce avem? se interesă Helen, încă suflând un pic greu după ce urcase scările în fugă.

— Avem ceva destul de neașteptat, răspunse Meredith, zâmbind când văzu entuziasmul evident al lui Helen.

Îi îndreptă atenția către un fir albastru așezat pe lamela de microscop din fața ei și spuse:

— Bănuiam că e un fir din țesătura unei haine sau a unui hanorac, un fir de bumbac care s-a agățat în gard când a fugit incendiatorul.

— Așa…

— Și practic asta și vedem, numai că nu e bumbac. E cașmir.

Helen încuviință, fără să-și poată ascunde surprinderea. Cașmirul era atributul bogăției, nu veșmântul unui incendiator dubios din partea rău-famată a orașului.

— Pare să fie nou. Ne-am uitat bine la el și încă n-a fost spălat. Nici n-are murdărie sau praf fixat în fibră.

— Deci e nou-nouț?

— Așa pare, dar nu asta-i partea interesantă. Ce m-a intrigat e culoarea.

— Spune, o îndemnă Helen, și mai curioasă.

— Păi, la prima vedere pare să fie un fir bleumarin.

— Da.

— Dar am analizat vopseaua și e un amestec foarte neobișnuit. Practic, e un fel de bleumarin-închis, dar cu urme de jad și argintiu, care-i dau profunzime și luciu. E destul de sofisticat și presupun că și scump, aș zice că e vorba de îmbrăcăminte scumpă de designer. Prada, Gucci, Stella McCartney, Fendi sau poate ceva făcut la comandă, ceva ce nu cumperi de pe stradă. Oricine ar fi proprietarul, e elegant. Mi-aș dori din suflet să-ți pot spune exact de unde l-a luat, dar eu sunt mai mult fata cu H&M, știi tu.

— Nu s-ar zice, răspunse Helen râzând și luând raportul pe care i-l întindea Meredith.

— Am avut un pic de noroc și cu urma de pantof; ai detaliile descrise aici, urmă Meredith și-i arătă alt paragraf de pe foaie. Dar asta-i tot ce-avem deocamdată. Evident, te sun dacă mai găsim altceva.

Helen îi mulțumi, după care plecă și sună pe apelare rapidă în centrul de comandă. Acum, că aveau de la ce să pornească, voia ca toată echipa să se ocupe de caz. Cu cât găseau mai repede o pistă despre incendiator, cu atât aveau mai multe șanse să-l prindă și să-l aducă în fața justiției.

În timp ce-i transmitea detaliile agentului Malik, tot răsucea în minte descoperirea surprinzătoare. Se așteptase ca firul să fie doar un indiciu oarecare – mai ales dacă reușeau să găsească înregistrări cu cineva care fuge de la locul incidentului îmbrăcat cu o haină sau un hanorac bleumarin –, însă informația pe care i-o dăduse Meredith era surprinzătoare și detaliată. Ea și-l imaginase pe atacatorul lui McManus ca pe un amărât îmbrăcat cu haine ponosite și bascheți uzați, cineva poate angajat să facă treaba asta dezgustătoare și lașă. Dar dovezile pe care le adunaseră arătau altceva – urma parțială fusese aparent lăsată de un pantof de sport Philipp Plein,

despre care știa că ar costa peste 400 de lire, în timp ce haina sau puloverul valora de câteva ori mai mult.

N-avea nicio noimă, dar dovezile erau incontestabile. Autorul acestui atac brutal și laș asupra lui McManus nu era un asasin jerpelit sau un criminal plătit, disperat. Nu, era cineva care se mândrea cu felul în care arăta, cum se prezenta lumii.

Cineva îmbrăcat special ca să ucidă.

Capitolul 20

– Așadar, credem că firul provine de la un hanorac Rick Owens.

Agenta Malik își prezenta concluziile fără fanfară, pe tonul ei sec obișnuit. Era unul dintre motivele pentru care-i plăcea lui Helen – pentru Malik, conta rezultatul final, nu gloria personală. După o zi petrecută pe urmele contactelor lui McManus, echipa se adunase pentru o ultimă ședință de informare. Îndemnată de Helen, Malik se concentrase în principal pe indiciul lui Meredith, iar eforturile ei dăduseră acum rezultate.

— Așteptăm o confirmare oficială de la producător, dar suntem destul de siguri că avem dreptate. Hanoracele lor sunt sută la sută cașmir, iar culoarea este creată *exclusiv* pentru ei. Îi spun Midnight Silk, pentru că bleumarinul este contrabalansat de nuanțe de verde și *argent,* un mod pretențios de-a spune argintiu.

— Și unde poți să cumperi asemenea hanorace? se interesă Helen.

— Sunt livrate la comandă și costă cam 1 000 de lire.

Se auzi un fluierat ușor din fundul încăperii; genul ăsta de îmbrăcăminte era dincolo de posibilitățile financiare ale unui agent.

Malik continuă neabătută:

— Am reușit să obținem de la companie un document cu numele tuturor locuitorilor din Southampton care au cumpărat așa ceva în ultimii doi ani.

Helen se uită la foaie. Erau doar 15 nume și le cercetă în viteză. Printre ele nu era numele lui Downing, însă erau alte 15 persoane, bărbați care ar fi putut deține cheia rezolvării acestui caz derutant.

— Lee Moffat.

Helen ridică privirea și văzu că Joseph Hudson fusese cel care vorbise.

— Ar trebui să-l verificăm.

Părea brusc entuziasmat, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva.

— Pentru că?

— Pentru că e un nemernic violent și imoral, care n-ar fi stat pe gânduri să-i dea foc lui McManus dacă și-ar fi băgat nasul în treburile lui. Moffat și oamenii lui sunt pe val, fură și dezmembrează mașini de lux, după care vând piesele la ateliere, garaje sau persoane private. Poate că McManus îi investiga, găsise ceva și *în plus* s-ar putea să aibă legătură cu uciderea lui Alison Burris. BMW-ul ei a fost luat de cineva care nu dă doi bani pe decență sau pe viața omenească și care ucide bucuros ca să facă repede un ban. Ceea ce îl cam descrie pe Lee Moffat.

Helen nu putea nega că sună interesant, așa că, oricât de mult detesta în ultima vreme să-l lase pe Hudson să preia conducerea, spuse:

— OK, dă-i bătaie. Vezi dacă poți să-l scoți din ascunzătoare.

— Aș vrea să sugerez să participe și agenții McAndrew, Edwards și Reid, spuse Hudson. Moffat are mai multe adrese cunoscute, câteva porecle…

— Poți să mai iei un om. Avem o mulțime de nume diferite de urmărit și vreau să-i contactăm pe toți *azi.*

— Dar omul ăsta are un profil, insistă supărat Hudson. Și dacă putem face legătura între el și două anchete în curs…

— Atunci ar fi minunat, dar în momentul ăsta e *pură speculație.* Cea mai bună soluție nu e întotdeauna și cea corectă, așa că verificăm toate numele astea, vedem dacă are vreunul motiv, un alibi slab, vreo legătură cu McManus, *orice* l-ar putea incrimina. Bine?

Hudson o fixă cu privirea fără să spună nimic, în mod clar nemulțumit. Ceilalți membri ai echipei sesizară antagonismul dintre ei și ezitară, nesiguri pe cine să urmeze.

— Ce mai așteptați? Hai, la treabă, spuse Helen tăios, hotărâtă să le reamintească ierarhia.

Polițiștii reacționară, plecând în grabă la birourile lor. Și Helen pornise, hotărâtă să evite o confruntare cu Hudson și dornică să exploateze cât mai mult noua pistă. Era nerăbdătoare să înceapă să-i interogheze pe cei câțiva ale căror nume le obținuse agenta Malik, dar chiar când se întorcea să se îndrepte spre birou, detectivul-agent Osbourne veni grăbit spre ea.

— Scuze de întrerupere, șefa, dar au sunat de la biroul comisarului-șef Peters. Vrea să te vadă cât de repede.

— Cu alte cuvinte, acum, se strâmbă Helen.

Osbourne ridică din umeri, într-o aprobare tristă. Să fii convocat în biroul directorului nu era niciodată o veste bună. De fapt, nu putea însemna

decât un singur lucru: probleme.

Capitolul 21

– Poți să-mi explici ce *mama naibii* se petrece?

Comisarul-șef Alan Peters era furios și nu pierdu timpul până să treacă la subiect.

— Dacă ar ateriza azi un extraterestru în Southampton și ar arunca un ochi pe ziare, ar zice că a ajuns în Gotham City.

Făcu un semn spre ultimul număr din *Southampton Evening News,* deschis pe biroul lui.

— Incendiul provocat de-aseară e descris în detaliu în primele trei pagini. Uciderea lui Eve Sutcliffe e reluată în pagina cinci, înjunghierea lui Alison Burris e pe pagina șase. Să continui?

Ridică privirea, evident frustrat și furios. Helen rămase în picioare, flancată de șefa ei directă, inspectorul-șef Grace Simmons, și noul lor ofițer de presă, Abigail Miller, care fuseseră invitate să ia loc. Helen nu, stătea în picioare între ele, arătând exact ca un copil neascultător.

— Știu că ziarele au relatat pe larg, domnule…

— Pe larg? E *integral,* la naiba. Nu mai e nimic altceva în ziar. Până și editorialul e îndreptat împotriva noastră, un atac destul de bine țintit asupra metodelor, motivației și ratei de rezolvare a cazurilor. Scrisul e cumplit, dar nu poți să negi forța argumentelor. Situația *chiar* pare să se înrăutățească, nicidecum să se îmbunătățească. Ceea ce poate că prinde bine pentru vânzarea ziarelor, dar nu și pentru încrederea publicului în poliție. M-a sunat mai devreme comisarul de poliție și mi-a explicat exact asta.

Helen se uita la Peters, surprinsă și îngrijorată. Rareori îl văzuse pe șeful secției atât de agitat.

— Avem nevoie de progrese, detectiv-inspector Grace. De niște *rezultate.* Cum stăm cu incendierea?

— Primele stadii, domnule. Avem niște posibile piste pe care le urmărim…

— Vreun nume concret?

Se uita țintă la ea, provocând-o să-l dezamăgească. Era foarte tentată să-i ofere ce voia – să-i dea numele lui Lee Moffat –, dar refuză s-o facă, mai ales cât încă încercau să stabilească dacă tânărul huligan era implicat în

vreun fel în infracțiune.

— Nu încă, dar ne mișcăm foarte repede…

— Și victima? E vreo șansă să-și recapete cunoștința? Poate să-l identifice pe atacator?

— Este o posibilitate, răspunse Helen prudent. M-au sunat mai devreme de la spital. Ziceau că a reacționat bine la tratament, antibioticele par să aibă efect… dar evident că trebuie să se miște foarte încet, ținând cont de gravitatea rănilor, și de aceea se află încă în comă indusă…

— Deci Emilia Garanita are dreptate, nu? N-avem *nimic*…

— Nu înțeleg, domnule…

— M-a sunat azi-dimineață, răspunse Abigail Miller, venind în ajutorul comisarului-șef, și a întrebat dacă pot să confirm că poliția din Hampshire este „nedumerită” de tentativa de asasinat asupra lui McManus și „nu are piste concrete”. Părea să cunoască identitatea victimei *și* avea detalii corecte despre incidentul în sine, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva își încearcă doar norocul…

— Sau are o sursă directă de informații, adăugă Peters.

— Adică?

— Nu face pe proasta, detectiv-inspector Grace. Avem scurgeri de informații?

— Cred că este foarte puțin probabil să fie cineva la Departamentul Cazuri Majore care să intre în cârdășie cu Garanita, interveni inspectorul-șef Simmons. Am mai discutat cu detectivul-inspector Grace și înainte și…

— Atunci, poate că o să fie drăguță să împărtășească și *cu mine* ce crede, se răsti Peters. Garanita pare să fie *spectaculos* de bine informată despre anchetele noastre în desfășurare.

Helen ezită înainte să răspundă, cu o mulțime de gânduri contradictorii în minte. Se gândise *și ea* la același lucru, întrebându-se dacă Joseph Hudson n-ar putea fi tentat să-i ofere informații ziaristei. Sau dacă nu cumva vreunul dintre agenții mai tineri și fără experiență nu fusese mituit sau presat să ofere informații confidențiale. Înainte, nu luase în considerare ideea – ar fi fost o sinucidere profesională –, dar acum, pentru prima dată, începu să aibă îndoieli.

— Ei? întrebă răstit Peters.

— Înțeleg că așa ar putea să pară, dar cred că este foarte puțin probabil, răspunse Helen, mai încrezătoare decât era în realitate.

— Și atunci, cum îți explici? o contră Miller, ieșind din nou la atac.

— Garanita este o ziaristă foarte experimentată, care știe foarte bine să manipuleze, răspunse Simmons, dar Miller o întrerupse din nou:

— Întrebarea mea era adresată detectivului-inspector Grace.

Helen era mirată de comportamentul lui Miller, care-și permitea s-o atace pe Simmons. N-ar fi făcut asta decât dacă Peters îi dăduse autoritatea s-o facă, iar acesta ar fi fost un precedent periculos.

— Inspectorul-șef Simmons are dreptate, răspunse ea. Garanita are mulți ani de experiență în care a întors știrile astfel încât să pună poliția din Hampshire într-o lumină proastă. Se pricepe și să exploateze orice canal de informații. În trecut, a vizat polițiști, analiști de date, chiar și membri ai echipei de relații cu presa – aici îi aruncă o privire sfredelitoare lui Miller – și nu există niciun indiciu că o ajută vreun membru al echipei *mele,* nici că avem vreo scurgere de informații. Așa că, în loc să ne îndreptăm atenția asupra lui Garanita, pot sugera să ne intensificăm eforturile în investigațiile pe care le-avem în față?

— Atunci, poți să ne garantezi personal că echipa funcționează cum ar trebui? Că trage toată lumea în aceeași direcție?

Ceva din tonul lui Peters insinua că o pregătea pentru cădere, că o s-o lase de izbeliște, dacă devenea necesar.

— Categoric, răspunse Helen ferm.

— Atunci, nu te mai reținem.

Peters se ridică, făcându-le semn spre ușă lui Helen și lui Simmons. Fusese pe cât de rău se așteptase ea să fie, dar, din fericire, pedeapsa se sfârșise.

— Mulțumesc, domnule.

Dădu din cap spre șeful secției, apoi se întoarse. Abigail Miller o privea așteptând o formă oarecare de rămas-bun, o recunoaștere a importanței și statutului său, însă lui Helen nici prin cap nu-i trecea să-i ofere așa ceva. Traversă încăperea spre ușă, fără să-i arunce nici măcar o privire.

Capitolul 22

– Îmi pare rău, a fost o copilărie. Chiar ar fi trebuit să mă gândesc…

Helen își ceru scuze de la Grace Simmons când erau suficient de departe ca să nu le mai audă nimeni, în timp ce străbăteau coridorul pustiu.

— Nu-ți face griji, răspunse Simmons, scuturând cu furie din cap. Și mie

îmi venea să-i trag una.

Helen râse fără să vrea. Fostul ei mentor știa întotdeauna cum s-o înveselească.

— Adică, *pe bune,* de unde atâta tupeu să-ți vorbească de sus în halul ăla? Ca să nu mai zic că a vorbit *peste* mine…

Simmons clătină din nou din cap, deși de data asta afișă și un zâmbet răutăcios.

— Doar pentru că a avut înainte câteva posturi prestigioase, câteva joburi sigure, *de corporație,* brusc e expertă în munca de poliție? Mi se urcă sângele la cap. Și de ce-o lasă Peters, numai Dumnezeu știe…

Ridică sugestiv dintr-o sprânceană, însă Helen evită insinuarea, pentru că nu voia s-o ia pe calea *aceea.*

— Sunt perfect de acord, dar o să *încerc* să mă port frumos pe viitor. N-am nevoie să mai deschid un front, crede-mă…

Zâmbetul de pe chipul lui Simmons începu să se șteargă. O clipă, Helen crezu că șefa ei o să dezvolte subiectul și o să-i pună întrebări neplăcute despre stadiul anchetei și starea de spirit a echipei, dar ea se opri și-i puse liniștitor mâna pe braț.

— O să faci cum crezi tu că e mai bine. Dar ține minte: eu îți asigur spatele. Și dacă o absolventă înfumurată de Relații media vrea să te provoace, trebuie să treacă peste *mine.*

Zâmbind din nou, Simmons se îndreptă cu pas vioi spre biroul ei. Helen o privi îndepărtându-se, liniștită de sprijinul ei, dar tot agitată de întâmplările din după-amiaza asta. Avea senzația clară că Miller era hotărâtă să ducă mai departe agenda ostilă a comisarului-șef, fără să-i pese de preț – fie în privința moralului echipei, fie a capacității lor de a pune capăt actualului val de criminalitate. Helen spera că furia sa evidentă în fața raționamentului lui Miller, împreună cu insistența ei că temerile PR-istei erau nefondate, o s-o pună pe gânduri. Dar în timp ce se îndrepta spre centrul de comandă, se întrebă cât de eficientă fusese poziția ei. E greu să pari convingător când nu ești nici pe departe convins tu însuți – iar Helen simțea suspiciunea și stânjeneala pe care le lăsase în urmă. Își apărase poziția, cu sprijinul lui Simmons, dar avea o senzație neplăcută că era doar prima bătălie dintr-un război de durată, că hienele o să dea în continuare târcoale.

Privind și așteptând momentul să atace.

Capitolul 23

Îi tremurau mâinile când închise lacătul ca să-și lege bicicleta de balustradă. Trecuseră câteva ore de când reclamase profanarea casei unei polițiste empatice, iar de atunci fusese la serviciu, luase parte la două prezentări importante, dar răstimpul ăsta n-o prea ajutase să-și calmeze anxietatea, paranoia și teama. De fapt, acum era *mai rău,* iar Lilah arunca tot timpul priviri neliniștite peste umăr în timp ce venea spre casă, temându-se că ar putea fi urmărită.

Își lăsă bicicleta și se îndreptă cu pas grăbit spre treptele de la intrare, cu ochii țintuiți în pământ, disperată să evite vederea zidului pătat și a ușii mânjite. Dimineață, se străduise din greu să șteargă graffitiul, zdrelindu-și degetele să spele zidul cu un burete și săpun, dar conturul sumbru al zvasticii tot se mai vedea. Erau tot marcați de ura altcuiva.

Strecură cheia în broască și se grăbi să intre. În cursul zilei, primise multe mesaje pe WhatsApp de la vecini și prieteni care o întrebau dacă ea și Martin sunt bine. La început, fusese jenată, apoi furioasă că se simte stânjenită de ceva ce nu era vina ei, apoi doar neliniștită și deprimată. Le putea spune cum se simțea ea, chiar era fericită s-o facă, dar nu putea răspunde pentru Martin, care nu luase legătura cu ea de când plecase, la prima oră, la interviu.

— Alo? strigă Lilah în timp ce străbătea în grabă holul.

Era cât pe ce să năvălească în bucătărie, când zări silueta familiară a lui Martin în living.

— Aici erai, zise ea, îndreptându-se spre camera confortabilă. Ți-am dat mesaje toată după-masa. Cum a fost la interviu?

Martin Hill era întins pe canapea în pantaloni de trening și se uita la televizor, dar când intră Lilah, întoarse privirea spre ea.

— Cât de bine era de așteptat.

Îi stătu inima în loc când auzi tonul lui resemnat, dar continuă veselă.

— Asta-i bine. Când ai rezultatul?

— La sfârșitul săptămânii.

— Minunat. Păi, sunt sigură că ai avut aceleași șanse ca și ceilalți. Cineva trebuie să câștige, nu?

Îi ridică picioarele de pe canapea și se așeză lângă el, lăsându-și geanta pe podea.

— Și *ție* cum ți-a mers?

Tonul lui Martin era ușor batjocoritor, ca și cum nu făceau decât să mimeze că sunt un cuplu fericit din suburbii, ca și cum n-ar fi fost decât un fel de joc.

— Bine, cred, minți ea. Am întârziat cumplit la muncă, dar au înțeles când le-am explicat ce s-a întâmplat.

— Și poliția?

Lilah spera că Martin n-o să aducă vorba despre poliție, dar acum nu mai putea evita subiectul.

— Au fost în regulă… chiar bine. Au venit repede, s-au arătat foarte îngrijorați…

— Și?

— Păi, au luat o declarație și au mai făcut niște poze. O să discute cu vecinii, o să verifice camerele video din zonă…

— O să ne vorbească toată lumea.

— Nu-i așa…

— Altceva? Alte piste?

Lilah își păstră expresia veselă, dar simți cum i se încordează tot corpul.

— Păi, au… au întrebat despre scandal.

Martin dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Evident, au un dosar în arhivă, se întrebau dacă există vreo legătură.

Vorbise pe un ton prudent, însă în mintea ei nu era nicio îndoială că *exista* o legătură între cele două evenimente. Cu o lună în urmă, fusese abuzată de un grup de tineri neonaziști în fața unui bar din centrul orașului. Martin intervenise și urmase o bătaie, toți cei implicați, mai puțin Lilah, ajungând la secția de poliție. Adolescenții primiseră un avertisment și fuseseră eliberați, ca și Martin, de altfel, numai că încă mai aveau resentimente din cauza modului în care fusese tratat de poliție.

— Deci consideră că asta e vina *mea,* spuse el, arătând spre fațada casei.

— Nu, sigur că nu.

— Pentru că eu am intervenit să te apăr, să-mi apăr iubita ca să nu fie atacată, *eu* sunt, cumva, responsabil?

— Îmi răstălmăcești cuvintele. Nu spun decât – asta crede poliția – că este posibil să existe o legătură, ca tipii ăia să fi aflat unde stăm și să ne atace.

— Să mă atace pe mine, vrei să spui.

— Nu, să ne atace *pe noi.* Suntem amândoi implicați, știi foarte bine.

— Oare?
— Da, bineînțeles.
— Ciudat, pentru că în ultima vreme simt cu totul altceva din partea ta. Mă eviți, stai târziu la serviciu, te culci devreme, faci tot ce poți ca să nu fii cu mine…
Vorbea pe un ton măsurat și calm, dar cuvintele lui tot păreau o palmă în plină figură.
— Ei, hai, Marty. Știi că nu-i adevărat.
— Serios?
— *Serios*. Îmi place să stau cu tine.
— Și mie.
Își strecură mâna într-a ei și-i mângâie degetele.
— Dar trebuie să recunoști că ai fost distantă.
— Doar preocupată de muncă, atâta tot.
— Nu-i doar atât. De fapt, de la scandalul ăla, parcă n-ai mai vrea să fii văzută cu mine. Nu ieșim niciodată, nu mă ții niciodată de mână în public…
— Exagerezi…
— Ți-e teamă? Asta-i problema?
Lilah îl privi, prinsă pe picior greșit.
— Te sperie *asta*? urmă el insistent, făcând un semn cu mâna spre fereastră.
— Sigur că mă sperie. Cineva ne atacă.
— Din cauza mea, pentru că ți-am luat apărarea.
— Nu.
— Poate crezi că ți-ar fi mai bine fără mine?
— Sigur că nu…
— Poate crezi că, dacă te îndepărtezi de mine, o să fii mai fericită, mai în siguranță…
Își trase degetele din mâna ei și i le strânse în jurul încheieturii, ca și cum ar fi legat-o de el.
— Am spus vreodată ceva care să te facă să crezi asta? protestă ea.
— Nu, dar ai gândit-o, știu că așa e…
Apăsarea mâinii pe încheietura ei era tot mai puternică, iar degetele lui îi ciupeau pielea.
— Nu-i adevărat. Te iubesc, îmi place locul ăsta, e căminul nostru…
— Recunoaște, vrei să *scapi.* Vrei să mă lași, să-ți reduci pierderile…
— Nu, nu. Te rog, Martin, mă doare…

Durerea era tot mai puternică; acum unghiile lui i se adânceau în piele.

— Atunci recunoaște.

— Nu, n-o să recunosc. Pentru că *nu* e adevărat.

Era hotărâtă să nu cedeze, să nu-i facă jocul.

— Te iubesc. N-o să te părăsesc niciodată.

Fără niciun avertisment, presiunea se reduse, Martin eliberându-i încheietura și zâmbind ușurat.

— Și eu te iubesc. O să te iubesc întotdeauna.

Se aplecă și o sărută blând pe frunte.

— Și nu mă băga în seamă. Cred că sunt mai încordat decât credeam de toată chestia asta.

Lilah încuviință, dar nu spuse nimic, prinzându-și cu cealaltă mână încheietura care-i zvâcnea.

— Ce zici, comandăm o pizza? Mi-e o foame de lup…

Fără să aștepte răspunsul, se duse în hol. După doar o clipă, strigă s-o întrebe ce pizza voia. Lilah răspunse mecanic, dar în realitate nu-i păsa ce comandă. Avea nervii întinși și moralul la pământ – mâncarea n-o atrăgea deloc.

— Da, pot să fac o comandă, vă rog?

Martin era în hol și nu se vedea, prins în discuția cu Domino Pizza. Lilah rămase nemișcată o clipă, luptându-se cu ea, apoi se aplecă să-și deschidă geanta. Cotrobăi și scoase o sticluță de vodcă, căreia-i deschise dopul dintr-o singură mișcare exersată. Știa că nu făcea ce trebuie – era nechibzuit, prostesc, o dovadă de slăbiciune –, dar de asta avea nevoie acum. Înăbușindu-și suferința, duse sticluța la gură și începu să bea.

Capitolul 24

Rămase cu ochii lipiți de drum și apăsă de mai multe ori accelerația, forțând mașinile să se dea deoparte din calea lui. Era târziu, dar mai erau câțiva rătăciți pe străzi, navetiști care se îndreptau spre casă. Joseph Hudson ar fi vrut să pornească sirena și să-i împrăștie, dar nu îndrăznea să-și trădeze prezența, mai ales când succesul era atât de aproape. Era nevoit să se bazeze pe luminile albastre și niște manevre de depășire îndrăznețe ca să ajungă la timp.

— Când ajungem? întrebă el, fără să se întoarcă spre însoțitorul lui.

— Două minute, răspunse agentul Reid, cu ochii ațintiți pe Google Maps. Traficul se eliberează după asta.
— Unde sunt ceilalți?
— McAndrew și Edwards sunt chiar în urma noastră. Cel mult un minut…
Hudson aruncă o privire în retrovizoare și zări o luminiță albastră în depărtare.
— Bun. Avem vreo veste de la bază?
— Încă nimic. Vrei să…
— Nu, ne descurcăm.
— Sigur.
Hudson îi aruncă o privire, căutând vreun semn de nemulțumire. Dar spre deosebire de veșnicul ghimpe în coaste care era Malik, agentul Reid părea netulburat – de fapt, părea entuziasmat, iar Hudson era mulțumit că petrecuse atâta timp cultivându-l. Reid era un polițist talentat și ambițios, care privea spre viitor și care, cu timpul, se putea dovedi un aliat de valoare.
Hudson reveni cu privirea la drum și acceleră. Traficul se eliberase și era hotărât să profite cât mai mult. Ca și Reid, Hudson era în priză. Încă de când obținuseră o posibilă adresă a lui Lee Moffat, fusese plin de energie și concentrat, derulând în minte prinderea și arestarea tânărului răufăcător. Cu puțin noroc, avea să fie reținut, dus la secție și în sala de interogatoriu înainte să prindă de veste Helen Grace. Cu cât avea ea de-a face mai puțin cu acest succes, cu atât mai bine.
Se apropiau de intersecție, iar el semnaliză stânga și viră, ieșind de pe drumul principal. Nu toate operațiunile de genul ăsta erau plăcute – acum șase luni, urmărise o mașină într-o cursă de mare viteză care o luase razna cu totul –, dar când aveai vântul în pânze, nu se compara cu aproape nimic altceva. În seara asta, simțea că deține controlul, că se află la comandă, ca și cum ar fi putut supune întreaga lume.
— E prima la dreapta. Poate vrei să…
Hudson era deja cu un pas înaintea lui și tocmai stingea girofarul. Pe aleea următoare se deschidea o intrare, iar Hudson nu pierdu vremea, traversând șoseaua și intrând pe străduță.
Pătrunseseră adânc în Woolston, o parte deloc atrăgătoare a orașului, cu atât mai puțin după lăsarea serii. Dincolo de apă se vedea Ocean View, dar apartamentele și restaurantele de lux din golf păreau în altă lume decât casele și depozitele părăginite aflate de partea asta a canalului Solent. Nu

era o zonă unde să vii ca să fii văzut. Era un loc unde veneai să te ascunzi.

— Care dintre ele e?

— Stai un pic…

Reid verifica intrările întunecate, încercând să distingă numerele.

— Un pic mai departe, mai mergi nițel. Uite, asta-i…

Hudson reduse viteza și apoi opri motorul. Se uită pe geam și cântări din priviri clădirea tristă de vizavi. Poate că fusese cândva plină de viață, o locuință veselă și zgomotoasă de docheri, dar acum părea singuratică și uitată. Ferestrele erau bătute în scânduri, iar ușa era asigurată cu un oblon metalic. Părea abandonată din toate punctele de vedere, dar informațiile lor erau detaliate și clare – Lee Moffat se întâlnise recent aici cu câțiva proprietari de ateliere ca să facă înțelegeri, iar unul dintre ei dezvăluise, sub constrângere, că Moffat și locuia aici. Martorul îl zărise în locul ăsta cu nici două zile în urmă și susținea că de obicei putea fi găsit seara devreme, când venea să se drogheze. Ceea ce îi convenea de minune lui Joseph Hudson.

Auzi un zgomot și, când ridică privirea, îi văzu pe McAndrew și Edwards parcând. Îi făcu un semn cu capul lui Reid și coborâră amândoi, grăbindu-se către colegii lor.

— Telefoanele pe modul silențios.

Reid reacționă și ajustă setările telefonului. În timpul ăsta, Hudson profită de neatenția lui și trimise un mesaj rapid, după care își trecu și el telefonul pe silențios. Mulțumit, se întoarse către întăririle care se apropiau.

Fără alte discuții, Hudson o luă înainte spre ușa din față. Nu se miră că lacătul era spart. Prinse ușor clanța metalică între degete și o apăsă, asigurându-se că nu trage cadrul greu al ușii peste podea. Iar acum, în fața lor se deschidea interiorul, întunecat și neprimitor.

Se întoarse către colegii lui, cu un zâmbet larg pe chip, și îi întrebă în șoaptă:

— Gata?

Trei capete încuviințară la unison, încât Hudson se întoarse, își scoase bastonul de la centură și păși în beznă.

Capitolul 25

Helen intră în încăpere, apoi se opri. Centrul de comandă, care ar fi trebuit să forfotească de activitate, era practic pustiu. Trei chipuri

singuratice, izolate și atente la computerele lor, erau singurii polițiști prezenți.

— Unde-i toată lumea? se interesă Helen, îndreptându-se către detectivul-agent Malik.

— Șefa?

— Restul echipei. Unde sunt? Nu-mi aduc aminte să le fi spus tuturor că pot să plece devreme…

— Ah, nu s-au dus acasă, răspunse Malik, sărind în apărarea colegilor ei.

— Și atunci, *unde* sunt?

— Urmăresc o pistă, șefa.

— Ce pistă?

Malik ezită, părând să nu știe sigur cum să procedeze.

— Păi… Detectivul-sergent Hudson a… el și detectivul-agent Reid au obținut o posibilă adresă a lui Lee Moffat, s-au dus să-l ridice.

— Asta nu explică absența celorlalți.

— Detectivii-agenți Edwards și McAndrew au plecat să-i sprijine…

— Și ceilalți?

— Verifică alte două posibile adrese ale lui Moffat, în Portswood și Freemantle…

Helen nu știa cum să reacționeze; nu-i venea să creadă ce aude. Detectivul-sergent Hudson, adjunctul ei, convocase aproape toată echipa ca să urmărească pista *lui*, fără să se deranjeze să o întrebe. Bănuia că ar fi luat pe toată lumea dacă ar fi putut, dar știa că nu era cazul să exagereze cu detectivul-agent Malik, care *nu* era chiar o admiratoare de-a lui. Probabil că nu era tocmai surprinzător, ținând cont că aproape o omorâse într-o urmărire în viteză acum nici șase luni. Helen se întoarse și puse mâna pe telefon, însă chiar când căuta numărul lui Joseph Hudson, o auzi pe Malik dregându-și vocea.

— Da? spuse Helen, cu degetul deasupra butonului de apelare.

— A mai fost ceva și aș vrea să-ți arăt…

Atitudinea îi era șovăitoare, dar insistentă, iar Helen știa că e bine să trateze cu seriozitate intervenția ei. Lăsă telefonul deoparte și se duse la biroul lui Malik.

— Ce-ai aflat?

— Păi, deocamdată am reușit să identificăm șapte dintre cei 15 localnici care au cumpărat hanoracul Rick Owens. Cinci dintre ei sunt verificați, au alibiuri solide, dar mai sunt câțiva pe care cred că ar trebui să-i cercetăm. E

un Sam Becker, care pare să ne respingă apelurile, și tipul ăsta…

Îi întinse lui Helen un print, dominat de o poză de profil lucioasă a unui bărbat chipeș de vârstă mijlocie, cu o barbă tunsă îngrijit și un turban portocaliu-aprins.

— Amar Goj, citi Helen, cercetând detaliile.

— E născut și crescut în Southampton și e bine cunoscut în comunitatea sikh. Foarte implicat în activitățile de la templul principal și în organizațiile de caritate locale, apare des în articole pozitive din *Evening News*…

— Nu prea pare genul de incendiator…

— Sigur, dar a cumpărat unul dintre hanorace acum vreo trei luni și e și ceva curios în legătură cu el. Lucrează la spitalul pentru copii din Southampton, ca director de achiziții…

— Nu acolo lucra și victima înjunghierii? întrebă Helen, îndreptându-și privirea spre panoul cu datele crimei. Alison Burris lucra în același departament, parcă.

— Mai mult de-atât. Amar Goj era *șeful ei.* A lucrat în subordinea lui în ultimul an.

Helen coborî privirea spre chipul zâmbitor și sigur pe sine al lui Goj. Cu siguranță profesionistul chipeș nu arăta a asasin care lovește în toiul nopții, dar legătura dintre el și victima unei crime recente era evidentă și nu putea fi trecută cu vederea.

— Bravo, detectiv-agent Malik. Poți s-o iei din loc.

Helen se întoarse și se îndreptă grăbită spre ușă, luându-și în drum casca și cheile. Hudson n-avea decât să-și urmărească pista, ea avea s-o urmărească pe *a ei.*

Era momentul să-l cunoască pe Amar Goj.

Capitolul 26

Era pe aici, pe undeva. Întrebarea era unde.

Hudson pășea pe podeaua denivelată, ținând lanterna ferm și luminând în arc, de la stânga la dreapta. Raza era puternică și arunca umbre imense, sinistre, proiectând pe pereți siluetele unei grămezi de motoare, scaune de mașină, chiar și șasiuri întregi. Inițial, păruse un cimitir de mașini, dar privit mai de aproape, se dovedise un fel de showroom – lanterna lui Hudson cădea pe embleme de BMW, Mercedes, Audi, Porsche. Era ca peștera lui

Aladin cu piese și accesorii luate de la diverse mașini. Nu era de mirare că dealerii și mecanicii de pe piața neagră făceau cărare la ușa lui Moffat.

Cei patru polițiști se răspândiră, ținând pasul unul cu altul și nelăsând garda jos nicio clipă. Moffat și oamenii lui nu se temeau de poliție – tot intraseră și ieșiseră din închisoare încă de când mergeau de-a bușilea –, iar ultimele evenimente arătaseră că recurgeau bucuroși la violența extremă. Singura lor îngrijorare reală era că ar putea fi prinși – libertatea de a se bucura de câștigurile lor ilicite era cea mai importantă – și s-ar fi bătut pe viață și pe moarte ca să evite așa ceva. De unde nevoia de prudență maximă.

Hudson cercetă încăperea vastă din fața lor. Era un fost depozit de la docuri, înțesat cu piese și șasiuri de mașină, care puteau asigura acoperire pentru cineva dornic să rămână ascuns. Oare Moffat se afla în încăpere chiar acum, ferit, așteptând să o șteargă, așteptând să *lovească*? Hudson își simțea inima bubuind și simțea și victoria, însă nu merita să se aleagă cu o șurubelniță înfiptă în măruntaie, așa că se apropia prudent de fiecare obstacol, asigurându-se că are cale liberă înainte să treacă mai departe. Orice scăpare îi putea costa pe el și pe colegii lui.

Merse mai departe, pe lângă șasiul unui sedan BMW golit complet, ca o carcasă în deșert. Mașina de lux rămasă doar un schelet părea ceva greșit, chiar sinistru, și-l făcu pe Hudson să se înfioare. Luminată de lanterna lui pătrunzătoare, părea cumva să prevestească decăderea sau chiar moartea. Cercetă mai rapid acum drumul, temându-se de o ambuscadă.

Se apropiau deja de fundul încăperii. Dacă Moffat se retrăsese când intraseră ei, aici avea să-și stabilească ultima linie de apărare. Hudson se întrebă din nou dacă n-ar fi trebuit să solicite întăriri înarmate, dar alungă gândul. N-avea cum s-o facă fără s-o alerteze pe Helen Grace, trebuia să se descurce. Totuși, se simțea expus doar cu un baston care să-l protejeze în timp ce se strecura în colțul întunecat al încăperii.

Chiar în fund, lângă niște uși duble cu grilaj, se afla o mașină nouă. Un Lexus negru, care părea intact. Hudson nu putea vedea dincolo de el și se opri, întrebându-se dacă nu cumva Moffat s-a ghemuit în spatele portbagajului, cu arma în mână. Le făcu semn lui McAndrew, Reid și Edwards și-i urmări cum se despart și se apropie de mașină într-o formație amplă, în formă de trident. Dacă prada era aici, acum era momentul s-o ia la fugă – dar tot nu se vedea nicio mișcare.

Le făcu semn cu capul celorlalți, ridicând trei degete și numărând invers în tăcere. Trei, doi… Reid i-o luă înainte, avansând brusc când nu mai avu

răbdare. Înaintă și Hudson, cu Edwards și McAndrew după el, și porni în grabă spre spatele mașinii. Era copleșit de adrenalină și ținea bastonul ridicat și pregătit, când un zgomot puternic pe care-l auzi în dreapta îl făcu să se răsucească – dar era doar o alarmă falsă, pentru că o văzu pe McAndrew crispată, tocmai lovise o doză goală de cola.

Furios și distras, Hudson își îndreptă din nou atenția spre spațiul întunecos din spatele mașinii… dar nu era nimeni acolo. Erau doar ei patru, fără suflare, frustrați, cu ecoul cutiei de suc turtite plutind în spațiul cavernos, insistent și sinistru.

Hudson înjură în barbă. Orice element de surpriză dispăruse, acum nu mai era vorba decât despre viteză. Clădirea avea mai multe niveluri, cu nenumărate ieșiri, iar Hudson alese niște scări șubrede pe care porni în sus, în grabă. Urca vioi, câte două trepte o dată, îndreptându-se către altă zonă vastă de depozitare. Și aceasta era plină cu piese de mașină – cât de amplă era afacerea lui Moffat? –, iar în colț se vedea o altă scară, care ducea la etajul următor.

Lui Hudson îi stătu inima. Poate că Moffat era la etajul ăsta, poate la cel de deasupra, sau poate chiar la următorul. Sau poate că se strecurase deja prin vreuna dintre fostele rampe de încărcare, scăpând de-a binelea. Nu suporta să se gândească la varianta asta – să fie nevoit să se întoarcă la bază cu mâna goală, ca să-i dea explicații lui Helen. Privi în bezna de-afară, cu moralul în cădere liberă, însă chiar când începea să accepte posibilitatea înfrângerii, îi veni o idee. Ceva simplu, dar eficient, la care ar fi trebuit să se gândească încă de la bun început.

Își scoase telefonul din buzunar și se uită rapid printre e-mailuri, până găsi cel mai recent număr de telefon mobil al lui Lee Moffat. Apăsă pe el și îl apelă.

În clădire nu se auzi niciun sunet – de fapt, nimic nu tulbura liniștea de mormânt a depozitului. Însă în colțul îndepărtat, într-o zonă cu umbră deasă, se aprinse brusc o lumină galbenă, scoțând la iveală o siluetă înaltă și slabă.

— Bună, Lee.

Capitolul 27

Parcă ar fi pășit în altă lume, unde nu erau permise decât dragostea,

fericirea și râsul.

Helen Grace se opri în prag, minunându-se de priveliștea din fața ei. Nu-l găsise pe Amar Goj acasă, așa că începuse să-i întrebe pe vecini, aflând astfel că Amar și cam toată comunitatea locală sikh erau la un complex de evenimente de la St Mary's Stadium, baza mult-iubiților Saints. Ajungând în grabă acolo, descoperi nu numai că Amar Goj era prezent, dar era chiar *gazda* evenimentului – o petrecere luxoasă pentru celebrarea logodnei dintre fiica sa cea mare, Kaya, și omul de afaceri local Chirjot Bajwa.

Petrecerile de la St Mary's erau de multe ori niște evenimente sobre, corporatiste, dar nu și de data asta. Sala era toată numai culoare, zeci de turbane roșu-aprins și portocalii, asortate perfect cu șalvarii eleganți ai doamnelor. Toți erau strălucitori, îmbrăcați în cele mai bune haine, și totuși nu era greu de ghicit care dintre cei prezenți era cel care o interesa pe Helen. Amar Goj, o idee mai corpolent în viața reală decât în poza de profil, stătea în mijlocul sălii, înconjurat de persoane care-l felicitau. Teoretic, vedetele petrecerii erau fiica sa și logodnicul ei, dar nu ți-ai fi dat seama, cu Goj în inima evenimentelor, primind felicitări de la toată lumea. Arăta, din cap până în picioare, a *pater familias* fericit și demnitar local, plin de încredere în sine, respectat și iubit.

Un cuplu tânăr trecu pe lângă Helen, aruncându-i o privire curioasă, ceea ce o puse pe gânduri. Măcar își scosese geaca din piele cu care venise pe motocicletă, dar chiar și așa părea curios de deplasată în costumul ei de serviciu bleumarin. Spațiul acesta plin de muzică, veselie și vorbărie era un loc al fericirii, un refugiu din calea relelor lumii, iar ea știa că n-o să-i mulțumească nimeni că intră nechemată. Apoi își aduse aminte de rănile cumplite ale lui Declan McManus și de trupul lipsit de viață al lui Alison Burris. N-a intrat în poliție ca să-și facă prieteni.

Străbătu încăperea și ocoli o ospătăriță care-i oferea un crevete curățat, după care se avântă în mulțime. Părea să se miște și să se unduiască în fața ei, un curcubeu de culori vii care forma o mare protectoare în jurul gazdei. În cele din urmă reuși să-l zărească pe Goj, cufundat într-o discuție, într-un grup compact de musafiri care-l înconjura.

— Scuzați-mă.

Muzica era prea tare și nu reacționă nimeni.

— SCUZAȚI-MĂ.

Se întoarseră câteva capete, afișând întâi confuzie, apoi începând să înțeleagă că avea o misiune oficială, nu socială. Helen profită, făcându-și

drum până în față. Chiar atunci, Amar Goj se întoarse spre ea. Nu încăpea îndoială că se aștepta la laude, bătăi pe spate, *iubire,* iar chipul i-a devenit un tablou când a trecut de la bunăvoință caldă la consternare. Habar n-avea cine era femeia asta sau ce căuta aici – cu siguranță *nu era* pe lista de invitați.

— Detectiv-inspector Grace, de la Southampton Central. Putem sta puțin de vorbă?

— Poftim?

— Detectiv-inspector Grace, repetă ea, întinzându-i discret legitimația. Mă întrebam dacă-mi puteți acorda cinci minute.

— Acum? întrebă el, fără să poată ascunde că nu-i venea să creadă.

— Nu durează mult, vă promit.

— Detectiv-inspector Grade…

— Grace.

— Evident că vă ajut bucuros altă dată, dar, cum puteți vedea…

— Mă tem că nu poate aștepta.

Goj ezită, conștient că murmurul discuțiilor se stinsese, iar mulțimea de musafiri urmărea schimbul lor de replici.

— Bine, atunci. Pot să vă propun să discutăm mâine dimineață, la 9? Sunt sigur că o să vă pot ajuta atunci, indiferent despre ce problemă polițienească minoră ar fi vorba…

Dar Helen nu bătuse atâta cale ca să asculte tâmpenii.

— Conduc o anchetă de omor, domnule Goj, îl întrerupse ea. Și chiar am nevoie să stau de vorbă cu dumneavoastră *acum.*

Capitolul 28

Se uitau unul la celălalt, despărțiți de un golf de beznă. Hudson își ațintise lanterna pe Lee Moffat, iar acum îi distingea trăsăturile ascuțite, de nevăstuică. Prada lui era cu ochii mijiți, agresată de raza pătrunzătoare și arătând ca un animal încolțit.

— Mă bucur să te văd, Lee.

— Și eu, veni răspunsul mormăit.

— Apropo, sunt detectiv-sergent Hudson. Am încercat să te sun de câteva ori, dar poate că erai ocupat…

— Știi și tu cum e…

Un răspuns în dorul lelii, distras.

Chiar și de la distanță, Hudson vedea ochii mici și întunecați ai lui Lee mișcându-se de colo-colo, în căutarea unei căi de scăpare. Hudson îi auzi în spate pe McAndrew, Reid și Edwards ajungând în capul scării și le făcu semn să se apropie.

— Am câteva întrebări pentru tine, Lee.

— Despre ce?

— Despre o femeie pe care o cheamă Alison Burris. A avut până de curând un BMW.

— N-o cunosc.

— Și despre Declan McManus. Poate ai auzit că a avut un accident urât, un incendiu…

— Nu-mi spune nimic.

— Atunci, poate că n-o să te deranjeze să vii cu noi la Southampton Central, ca să putem lămuri totul. Dacă n-ai nimic de ascuns, atunci sunt sigur că n-o să te reținem…

Cuvântul „reținem" păru să-l pună pe gânduri pe Moffat, care făcu un pas în spate, parcă speriat de cuvântul în sine. Spre deosebire de el, Hudson făcu un pas înainte, dornic să încheie dansul ăsta. Se apropie prudent, cu ochii lipiți de Moffat, atent la riscul unei arme ascunse sau al unei mișcări bruște. Însă Moffat se retrăgea. Hudson nu înțelegea, băiatul se băga singur într-un colț, părând să-și recunoască înfrângerea… apoi înțelese brusc. Suspectul lor își asigura doar variante, îndepărtându-se de o grămadă de scaune de mașină care-i blocau calea. Și apoi făcu mișcarea, tulind-o într-o parte și traversând în fugă încăperea.

Se întâmplase într-o clipă, prinzându-i pe picior greșit pe Hudson și pe colegii lui. Moffat era deja la jumătatea halei și se mișca rapid, apropiindu-se în goană de peretele cel mai îndepărtat. Uluit, Hudson porni în viteză în urmărirea fugarului, însă se dovedi că e prea lent ca să-l împiedice să ajungă la scările din colțul din dreapta spate al încăperii. Moffat era deja pe trepte, urcând tot mai sus și îndepărtându-se de arestare, îndepărtându-se de *ei*.

Hudson grăbi pasul și se opri derapând la baza scării, apoi începu să urce. Înainta bine, tot mai încântat de misiune, însă chiar când începuse să câștige teren, piciorul îi scăpă printr-una dintre trepte, scândura de lemn putrezit rupându-se în două. Se lovi cu genunchiul în treapta următoare, în timp ce celălalt picior atârna neajutorat în aer. Se prinse de balustradă, strâmbându-se de durere, se îndreptă și porni mai departe, pășind ușor pe

fiecare treaptă în timp ce urca.

Ajunse împiedicându-se la etajul al doilea, unde-l văzu pe Moffat în colțul îndepărtat, încercând disperat să scoată scândurile bătute într-o fereastră. Smucea cu toată forța de ele, iar Hudson consideră că a venit momentul. Se îndreptă spre el și se pregăti pentru impact, hotărât să-l doboare pe fugar. Însă Moffat era un copil al străzii, cu instincte de supraviețuire bune și, dându-și seama că n-are nicio șansă să deschidă fereastra, așteptă până când Hudson ajunsese aproape de el înainte s-o zbughească din nou. Polițistul nu reuși să se oprească și trecu pe lângă el, intrând în fereastra bătută în scânduri. Se smulse din ea și se întoarse, răsuflând greu și jenat, dar îl văzu pe Moffat alergând.

Mai exista oare și altă cale de scăpare? Poate undeva, pe acoperiș? Hudson se îndepărtă de perete și o luă la fugă pe urmele lui, mai șovăitor acum, când îl ardeau plămânii și i se zbătea inima în piept. Moffat se îndepărta tot mai mult, sigur că va scăpa… apoi, brusc și pe neașteptate, căzu cu o bufnitură când agentul McAndrew apăru din beznă și execută un placaj de rugbi perfect sincronizat, care-l trimise pe suspect la pământ.

Surprins și încântat, Hudson se strădui să ajungă la ei și-l găsi pe Moffat zvârcolindu-se pe podeaua murdară, în timp ce McAndrew îi punea cătușele. Apoi îl ridică și-i citi drepturile, rapid și profesionist. Moffat părea incapabil să înțeleagă, uimit de ce tocmai îl lovise.

— Bine, șefu', spuse McAndrew, cu fața plină de murdărie. Îl ducem la secție?

— Categoric, dar dă-mi voie…, răspunse Hudson, apropiindu-se ca să-l preia pe prizonier.

— E în regulă, l-am prins.

— Nu, nu, insist. Ai făcut destul.

McAndrew nu părea foarte încântată să predea premiul muncit din greu, dar tonul lui Hudson nu admitea niciun protest.

— Și bravo, o să mă asigur că ești menționată în raport, urmă el cu căldură, prinzând cu mâna încheieturile încătușate ale bărbatului și ducându-l spre scări.

Operațiunea avusese momente problematice, dar se încheiase cu un triumf. În afara unui genunchi julit, Hudson obținuse exact ce voia. Un suspect în custodie, numele lui pe mandatul de arestare și, presupunând că Emilia Garanita se afla la post, cum stabiliseră, poza *lui* în ziarele de mâine.

Capitolul 29

– Nu înțeleg ce legătură are cu *mine.* N-am mai auzit niciodată de individul ăsta…

Stânjeneala lui Amar Goj era autentică, dar oare și revolta lui era la fel? Cu siguranță că făcea un spectacol bun – gazda ofensată târâtă de la petrecerea de logodnă a fiicei sale –, însă Helen nu era sigură că o convinge, în situații asemănătoare, când persoane nevinovate erau interogate în momente nepotrivite, se vedea furia reală. Helen își privi interlocutorul și avu senzația că asta *încerca* să transmită Goj, și totuși nu reușea decât să pară defensiv și agitat.

— Cum ziceați că-l cheamă? McKenzie?

— McManus. Declan McManus. E detectiv particular.

— Păi, nu-l știu. Ce nevoie să am eu de un detectiv particular? Sunt director de operațiuni la spitalul pentru copii Southampton…

— Da, așa ați spus.

— Mă interesează să salvez vieți, să ajut oameni. Nu să-i spionez.

— Și puteți dovedi unde vă aflați aseară? Între 22 și miezul nopții?

— Sigur, răspunse Goj ferm, fără nicio intenție să continue.

— Și… erați acasă? La serviciu?

— Niciuna, nici alta, veni răspunsul înțepat. Căutam niște lucruri de ultim moment pentru petrecere.

— Așa…

— Kaya a hotărât că vrea niște mărturii pe care invitații să le ia acasă, dulciuri și altele. Era chiar în ultimul moment, dar știu un magazin în Hedge End care e deschis până târziu, așa că m-am dus acolo.

Helen își notă informația, fără să-și ia ochii de la el.

— Și o să confirme și ei, nu?

— Trebuie să-i întrebați. Dar sunt tot timpul foarte ocupați. E un loc cunoscut printre taximetriști și păsări de noapte, s-ar putea să fie problematic să distingă un bărbat de vârstă mijlocie cu turban de altul…

Helen încuviință, curioasă să afle de ce se asigurase Goj deja că alibiul lui ar putea să nu se confirme, dar nu insistă. N-avea niciun rost să-l pună la zid până n-avea și un motiv s-o facă.

— V-ați dus cu mașina?

— Da, am luat Jaguarul. Verificați camerele de pe drum, ar trebui să

puteți vedea unde m-am dus.

Îi zâmbea, încercând să pară relaxat și sigur pe sine, dar ochii îi trădau neliniștea.

— Și acum, dacă nu mai e și altceva, chiar ar trebui să mă întorc la oaspeții mei.

— Sigur, încuviință Helen, trăgându-se într-o parte ca să-l lase să treacă.

Îl lăsă să facă vreo câțiva pași spre ușă, apoi vorbi din nou.

— Mai e ceva…

Goj se opri și se întoarse din nou spre ea. Helen era intrigată să-l vadă că transpira abundent și avea broboane pe fruntea încrețită.

— Aveți cumva un hanorac de cașmir Rick Owens?

Urmă o pauză îndelungată, în care Goj se uită la ea. Părea de-a dreptul năucit de întrebare.

— Vi se pare că sunt genul care să poarte hanorace? răspunse el în cele din urmă printr-o glumă.

— Înregistrările lor arată că ați cumpărat unul acum trei luni. Ați folosit un card de credit Visa la cumpărare; am numărul pe-aici, pe undeva…

— Tot ce se poate, recunoscu el. Am multe piese de îmbrăcăminte; moda e un fel de hobby pentru mine.

— Și o pereche de pantofi de sport Philipp Plein.

— Din nou, tot ce se poate. În general, port pantofi de sport de marcă…

— Și ce număr purtați? urmă Helen, coborându-și privirea spre pantofii de piele lăcuiți. 42? 43?

— 42, răspunse Amar încet, tot mai nedumerit și nehotărât.

— Minunat, mulțumesc. A fost de mare ajutor. Bucurați-vă de seara asta, dar poate mai rămâneți în oraș câteva zile; s-ar putea să avem nevoie să mai stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Goj încuviință jenat, apoi se întoarse și se îndepărtă în grabă. Helen îl privi plecând, amuzată să vadă că părea să meargă mai repede cu fiecare pas, ca și cum ar fi fost disperat să iasă din raza ei vizuală. Nu era ceva neobișnuit; uneori, avea efectul ăsta asupra altora, dar dorința de a fugi a directorului din sistemul sanitar i se păru importantă. Tot spectacolul pe care-l dăduse exact asta fusese – o etalare artificială de încredere în sine, exuberantă și nevinovăție, cu scopul s-o pună pe o pistă greșită. Însă păruse o făcătură și fusese neconvingător; Goj contrazisese protestele prin graba cu care se retrăsese. Era evident zguduit și descurajat de apariția neașteptată a lui Helen – nici chiar acum nu rezistase să nu mai arunce o privire scurtă și

nervoasă peste umăr, înainte să scape în sfârșit de-a binelea și să se arunce în zgomotul și culorile sălii de evenimente, unde trase hotărât ușa în urma lui.

Capitolul 30

– Ai ajuns devreme.

Alexia stătea în prag, cu brațele încrucișate, în calea lui.

— Am zis *ora 20,* băieții sunt încă la masă. Graham abia a ajuns acasă…

— Bună, băieți, a venit tata! strigă Robert peste umărul ei, fără s-o bage în seamă.

Ceva mai departe, Alexia auzi scaunele zgâriind podeaua când gemenii se ridicară de la masă. După câteva clipe, goneau pe hol spre ei. Alexia fierbea de furie, sigură că Robert încurcase cu bună știință programul, doar ca să facă probleme, dar își înăbuși furia, hotărâtă să nu se certe în fața băieților.

— Tati!

Se aruncară pe el, prăbușindu-se în brațele-i larg desfăcute. Fără să vrea, Alexia simți un fior de tristețe. Nu voia să se întoarcă în timp, nu mai voia să fie doamna Downing, dar în sufletul ei tânjea după vremurile când viața era mai simplă, mai lipsită de complicații.

— Mă bucur *foarte tare* să vă văd. V-a fost dor de mine?

Robert se dădea în spectacol, ciufulindu-i și tot pupându-i, însă Alexia nu-și trădă sentimentele. Poate că Robert exagera de ochii ei, dar acolo *era* dragoste adevărată, așa că lăsă de la ea. În plus, dacă scopul era s-o scoată din sărite sau poate s-o înmoaie, își pierdea timpul. Știa *ea* ce era bine pentru copii și nu tolera să dea înapoi acum.

— Ce-ar fi să vă luați lucrurile, ca să putem s-o ștergem?

Freddie și Joshua se întoarseră spre ea, rugători.

— Nu v-ați mâncat încă budinca, băieți…

— Nu mă deranjează să le dau de mâncare la mine, o întrerupse Robert. Avem înghețată cu aluat de fursecuri *și* cu bezele și caramel…

Cuvintele rămaseră plutind în aer, încântându-i pe băieții flămânzi.

— Te rog, mami, putem?

Știa că, dacă spune nu, Graham o să fie ofticat, dar cu timpul învățase când e cazul să se lupte și când nu.

— Atunci mergeți.

O tuliră, împingându-se ca să ajungă la scări.

— Bagajele sunt făcute, luați-vă doar periuțele de dinți, strigă în urma lor, după care se întoarse spre soțul ei. Știi, pentru un bărbat matur și inteligent, e cam juvenil…

— Să vreau să-mi văd băieții?

— Să marchezi puncte, să cumperi afecțiune, să încalci înțelegerile…

— Ah, tu ești experta în domeniu, dragostea mea. Știi, *eu,* când m-am însurat, m-am însurat pe viață…

Robert ridică mâna dreaptă, pe care se vedea încă verigheta.

— *Serios*? Vrei să purtăm iar discuția asta?

— De ce nu? Stigmatizarea femeii care înșală mi se pare foarte distractivă.

Înainte să-și dea seama, făcu un pas spre el. Era copleșită de șoc și furie. Robert nu-i mai vorbise niciodată așa și nu putea să-l lase să scape. Ridică mâna și se pregăti să-l plesnească, dar chiar atunci îi auzi pe băieți alergând la etaj.

Lăsă mâna în jos și făcu un pas în spate, șuierând furioasă.

— N-ai decât să spui ce vrei, Robert. Să faci ce vrei. Dar n-o să aibă nicio importanță.

— Mai vedem.

— Asta-i o luptă pe care *nu* o s-o câștigi.

— Tu spune-ți asta în continuare, Alexia…

— Vorbesc serios, Robert, nu mă presa.

Fostul ei soț nici nu clipi, era ciudat de calm, chiar triumfător. Iar acum băieții dădură fuga lângă el, sărutând-o distrat pe mama lor și gonind spre Mercedes. Alexia îi aruncă o privire pătrunzătoare, dintr-odată alarmată. Astă-seară era ceva diferit, se *schimbase* ceva. În certurile dintre ei, ea avusese întotdeauna poziția dominantă, fusese întotdeauna în stare să-l pună în dezavantaj, dar acum părea dornic și capabil să treacă la ofensivă, să ducă lupta pe terenul *ei.* Și ca pentru a sublinia acest lucru, Robert se aplecă, iar buzele lui aproape că-i atinseră urechea când îi șopti:

— Ne vedem la tribunal, Alexia.

Capitolul 31

– Când a fost adus?

În mod normal, Helen nu ar fi fost atât de dură cu un polițist de la arest și regretă imediat tonul tăios. Anthony Parks era o prezență plăcută la Southampton Central, un tip prietenos cu care glumise de multe ori, dar simțul umorului părea s-o fi părăsit în seara asta. Când se întorcea la secție, aflase că detectivul-sergent Hudson îl arestase pe Lee Moffat, urmărindu-și neabătut planul *lui* și ignorând instrucțiunile ei explicite.

— Acum vreo jumătate de oră, răspunse prudent Parks. L-am adus chiar eu. Detectivul-sergent Hudson voia să-l lase să fiarbă peste noapte și să-l interogheze dimineață, dar îl aduc fără probleme sus, dacă vrei.

Helen stătu să se gândească o clipă. Moffat *era* suspect și poate că putea demonstra ceva dacă prelua controlul asupra interogatoriului. Dar asta ar fi însemnat să deturneze linia de anchetă a altui polițist *și* să se lase distrasă de la alte piste importante. Își reaminti să nu lase politica secției să-i încețoșeze vederea și spuse:

— Ai dreptate, lasă-l să asude la noapte. Mersi, Anthony.

— Întotdeauna o plăcere, detectiv-inspector Grace.

În mod normal, salutul de despărțire al lui Parks îi aducea un zâmbet pe buze – avea un stil plăcut de a flirta stângaci –, dar mintea lui Helen era deja la altele. Când pătrunse în casa scării, avea deja în cap ce se întâmplase în cursul serii, gândurile despre Goj, Moffat și Hudson năvălind unele peste altele. Erau multe de digerat și trebuia gândită o strategie – cum să facă să avanseze diversele linii de anchetă, ocupându-se și de insubordonarea lui Hudson. Nu era simplu, mai ales că fostul iubit părea să aibă prieteni, chiar aliați, în echipă. Nu, bătălia asta necesita aten…

Tresări când îi sună telefonul. Helen își dădu seama că fusese atât de pierdută în gânduri, că se îndepărtase așa de tare de lumea reală, că trecuse mult de etajul șapte și ajunsese la ultimul nivel al clădirii. Blestemându-și prostia, Helen se uită la numele apelantului, așteptându-se la vreo problemă, la vreun nou obstacol, însă pe chip i se întinse un zâmbet larg când își dădu seama cine suna.

— Charlie, ce mai faci?

— Sunt un mort viu, bineînțeles. Tu cum ești?

Îi făcea bine să audă glasul lui Charlie, căldura din tonul ei, umorul blând, autoironie – tonicul perfect după o zi grea. Se sprijini de peretele rece al casei scărilor și răspunse nerăbdătoare:

— Bine, bine. Și fetele alea adorabile?

— Ah, sunt oribile, hidoase și de-a dreptul încântătoare. Sincer, n-am mai muncit niciodată în viața mea atât de mult și nici n-am arătat mai rău. De-acum înainte, doar apeluri telefonice, niciun Zoom, niciun Facetime…

— Știu cum e.

— Nu fi proastă, tu arăți mereu uluitor…

Bineînțeles că nu era adevărat, dar îi prindea bine să audă. De când detectivul-sergent Charlene Brooks – Charlie, pentru prieteni – plecase în concediu post-natal, jonglând cu Jessie și cu nou-născuta Orla, ea și Helen stătuseră de vorbă cu intermitențe, dar de câte ori se întâmplase, conversațiile lor avuseseră o căldură, o generozitate și o relaxare care n-ar fi fost posibile dacă ar fi lucrat împreună la un caz. Helen ajunsese să prețuiască discuțiile; erau antidotul perfect pentru orice s-ar fi petrecut la Southampton Central.

— Și ce se mai aude? Ce am pierdut?

— Ah, doar o distrugere generalizată a forțelor de ordine, a încrederii în poliție, a moralului echipei. Crede-mă, Charlie, e mai bine că nu ești aici…

— Știu și, bineînțeles, n-aș avea cum să fac ce faci tu *și* să cresc două creaturi… dar o parte din mine ar vrea să fie acolo. Să ajut echipa, să te ajut *pe tine*…

Rostise cuvintele șovăitor, chiar puțin jenată. Iar Helen își dădu seama acum de ce sunase Charlie. Era îngrijorată – era îngrijorată pentru *ea.* Oare zărise numeroasele relatări despre infracțiuni apărute în ultima vreme în ziarul local? Vorbise cu detectivul-agent Bentham sau cu vreun alt membru cu vechime al echipei? Orice ar fi determinat apelul, se simțise obligată s-o caute pe Helen, ceea ce o înveseli și o emoționă mai mult decât putea spune. Grija lui Charlie pentru ea era simplă, din inimă și sinceră și, brusc, Helen tânji s-o aibă înapoi la Southampton Central.

— Păi, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, spuse ea, cu glasul sunând ciudat de răgușit, ca și cum ar fi copleșit-o emoția. Dar ai de făcut o treabă mai importantă, să-mi crești finele ca să devină membri constructivi și cu frica legii ai societății. Dumnezeu știe că tare mai sunt puțini de-ăștia în ultima vreme…

— Ei, fac tot ce pot, răspunse Charlie râzând, dar nu sunt sigură ce efect au asupra creierului lor trei ore pe zi de Purcelușa Peppa. Ținând cont de cine le sunt părinții, n-au avut de la bun început mare lucru acolo.

Vorbiră relaxate și fericite mai mult de jumătate de oră. Era calea perfectă de destindere, însă când închise în cele din urmă, Helen avea

sentimente amestecate. Ușurată că Charlie, Steve și fetele erau bine, bucuroasă s-o audă pe vechea ei prietenă, dar și conștientă de cât de izolată devenise la Southampton Central. Helen avea senzația că pășește pe nisipuri mișcătoare, că erau testate vechile loialități, că în fața ei apăreau noi provocări și că, fără Charlie, punctul ei de sprijin, se simțea dintr-odată expusă, vulnerabilă, contând doar pe Grace Simmons ca aliat ferm și de încredere.

Helen o să înfrunte aceste provocări – ce altceva ar putea face? –, dar ar fi fost mai fericită, mult mai fericită, dacă ar fi avut-o alături pe Charlie. Nu se punea problema să se întâmple așa ceva, deocamdată, trebuia să se descurce cum putea.

Era o confruntare, o bătălie pe care trebuia s-o ducă de una singură.

ZIUA A TREIA

Capitolul 32

Se trezi cu o tresărire, dându-și brusc seama că era cineva în cameră. Dezorientată și nesigură în întunericul deplin dacă era dimineață sau miezul nopții, Lilah se ridică dintr-odată, trăgându-și pilota în jurul ei. Însă spre surprinderea ei era doar Martin, care ducea o tavă încărcată.

— Ce-s toate astea? întrebă ea, dându-și deoparte o șuviță de pe față.

— Tu ce crezi că e? răspunse el fericit. Cafea, croasante și suc de portocale proaspăt stors. Un mic-dejun demn de o regină…

Împinse tava în fața ei.

— Ieri a fost o zi destul de grea. Am zis că meriți o tratație.

— Foarte frumos din partea ta…

Lilah luă sucul de portocale și-l dădu pe gât. Știa că Martin se aștepta să fie recunoscătoare și entuziastă, dar nu era sigură că are destulă energie. Fusese o noapte agitată – cât Martin dormise, Lilah se tot zvârcolise în pat, auzind tot felul de zgomote și imaginându-și diverse scenarii neplăcute. Avusese cel puțin două coșmaruri în care siluete întunecate le invadau casa și care păruseră înspăimântător de realiste. Când o doborâse în cele din urmă oboseala, iar trupul cerșea un pic de somn, o apucase mahmureala după vodca băută, iar creierul începuse să zvâcnească și pe ea pusese stăpânire o durere de cap surdă. Își regreta slăbiciunea.

— E delicios, zise ea, adunând cât entuziasm putea. Dar nu trebuia să-ți bați atâta capul.

— Nu-i nicio bătaie de cap. Știi că vreau să meargă totul bine între noi, să fim fericiți. Ce înseamnă un mic efort, un pic de considerație?

Alte scuze n-avea să primească, așa că, dând recunoscătoare din cap, mușcă din croasant. Era crocant și dulce, iar senzația pe care o avu când aluatul consistent ajunse în stomacul ei gol o făcu imediat să se simtă mai bine. Mai mușcă o dată, apoi încă o dată, devorând tot croasantul în mai puțin de minut.

— Dar chiar ți-era foame…, zise Martin râzând și se urcă în pat lângă ea.

Lilah duse cafeaua la gură, dar Martin o opri.

— Și mie mi-e foame.

Îi luă ceașca și o puse pe noptieră, apoi se întoarse către ea, trăgându-i breteaua maioului de pe umăr și sărutându-i cu blândețe pielea.

— Martin, trebuie să mă duc la serviciu…

— E abia 7, avem destul timp.

O sărută pe piept, trăgând ușor breteaua mai jos, ca să scoată la iveală pielea.

— Dar am întârziat ieri, voiam să mă duc devreme…

— Dă-i încolo. Ți-au mâncat destul ficații ani de zile.

Îi mângâie sânul și, fără să vrea, Lilah simți un fior de dorință.

— Și în plus, ce împăcare e aia fără un pic de mozoleală?

Ridicându-și trupul puternic, Martin se ridică peste ea, împingând-o cu blândețe înapoi în pat și sărutând-o insistent. Lilah se supuse, o parte din ea dorindu-și-l, o parte nu, și totuși știind că n-are niciun rost să se opună dorinței lui. Pe vremuri, ea controlase relația lor, dar situația se schimbase și acum, așa cum se petrecuse adesea în ultimul timp, nu avea nicio putere să reziste.

Capitolul 33

Părea mic, chiar vulnerabil, ghemuit pe un scaun rupt și încadrat de fundalul larg al sălii de interogatoriu. Dar expresia de pe chipul lui Lee Moffat contrazicea ideea. O noapte petrecută în arest nu-l înmuiase – se uita neclintit la Joseph Hudson pe deasupra mesei de interogatoriu, sfidător și batjocoritor.

— Te mai întreb o dată. Unde te aflai în noaptea de 12 august? Între ora 22 și miezul nopții.

Erau trei în încăpere, detectivul-sergent Hudson și detectivul-agent Reid jucând amândoi rolul polițistului rău cu suspectul lor ostil. Moffat refuzase asistența unui avocat, refuzase orice răcoritoare și, până acum, refuzase și să comenteze orice. Ca răspuns la întrebarea lui Joseph Hudson, nu făcu decât să-și mestece mai departe guma, zgomotos și agresiv.

— Erai în zona Locks Heath între orele astea?

Moffat ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

— Bine, dar în noaptea de 2 august? Între miezul nopții și ora 2?

Lee Moffat miji ochii, ca și cum s-ar fi gândit, apoi se sprijini de spătarul

scaunului, trecându-și mâna prin părul lung și lins și dezvăluind un șarpe colorat tatuat pe antebraț.

— Astea sunt orele când ești în general pe-afară, nu? întrebă Reid.

— Din câte am auzit, ai fost foarte ocupat, adăugă Hudson. Dar sunt și niște riscuri când furi mașinile altora, nu-i așa?

Pleosc, pleosc, pleosc – guma de mestecat trecea dintr-o parte într-alta a gurii.

— Mai ales dacă victimele nu vor să-ți dea mașinile. Numele Alison Burris îți spune ceva?

Acum se văzu o reacție, molfăitul încetând o clipă, după care fu reluat, mai agresiv de data asta.

— A fost ucisă în parcarea din Carlton Road în noaptea de 2 august. Poți să-mi explici de ce aveai două șurubelnițe la tine când ai fost reținut aseară?

Moffat se uită la el, ceva mai puțin amuzat de data asta.

— Sculele mele. Sunt meseriaș…

Batjocura revenise, iar Hudson o sancționă imediat.

— Capetele șurubelnițelor erau ascuțite, Lee. Nu erau scule, erau arme.

— Neah…

— Mai mult, sunt analizate chiar acum la laborator. Dacă putem face o legătură între ele și atacul asupra lui Alison Burris…

— N-aveți decât.

Rostise cuvintele pe un ton hotărât, ca de încheiere a discuției. Hudson îl privi o clipă, fără să spună nimic. Oare Moffat era indiferent în fața acuzațiilor pentru că era nevinovat? Sau pentru că era convins că nu lăsase în urmă niciun indiciu?

— Nu-ți face griji, Lee, o să mă ocup. Pentru că am de gând să dovedesc că i-ai ucis pe Alison Burris *și* pe Declan McManus.

— Du-te naibii. Nu m-am atins de ei…

— N-are nicio importanță dacă ai fost tu sau unul dintre oamenii tăi. În ochii legii, nu contează. Tu ești capul, instigatorul…

— Habar n-ai despre ce vorbești…

— În depozitul tău sunt piese de la 30, 40 de mașini de lux, poate chiar mai multe. Probabil că scoți un profit considerabil…

Pleosc, pleosc, pleosc. Guma revenise, iar Moffat se retrăsese din luptă.

— De-asta l-ai atacat pe McManus? întrebă Reid, preluând ștafeta.

— M-ați pierdut…

— Declan McManus lucra pentru ARG Insurance. Îl angajaseră să

cerceteze furturile de mașini din Southampton, Portsmouth și Bornemouth. Trebuie să facă o grămadă de plăți și, crede-mă, nu se bucură deloc. McManus lucra pentru ei de *peste trei săptămâni* și discutase cu mecanici, proprietari de ateliere și dealeri de pe piața neagră, încercând să-și dea seama care era sursa tuturor neplăcerilor. Capul șarpelui…, zise Reid.

— Ceea ce era o amenințare pentru interesele tale, nu? adăugă Hudson.

— De-asta te-ai hotărât să folosești benzină?

Moffat se uita fix la el, hotărât să nu-și mute privirea.

— Cu lichid de brichetă sau alcool denaturat ar fi fost mai ușor și cu siguranță mai puțin periculos. Dar benzina… în fine, transmitea un mesaj, nu?

Moffat clătină încet din cap, dar nu spuse nimic.

— De-asta l-ai omorât pe McManus? Ca să pui capăt anchetei? Ca să-i descurajezi pe alții să-și bage nasul în treburile tale?

— N-ați prins omul potrivit, răspunse Moffat, ridicând brațele ca să-și sugereze nevinovăția. Nu-l știu pe tipul ăsta.

— Bine, Lee, cum vrei tu, zise Hudson. Ai așa ceva?

Împinse peste masă fotografia unui hanorac Rick Owens. Moffat se opri, apoi coborî privirea spre ea. Se încruntă nedumerit, apoi pe chip i se citi consternarea.

— Sunt haine de designer, de care tu ești foarte încântat. Probabil că o avea legătură cu câștigurile alea ilicite, nu?

Ochii lui Moffat erau lipiți de poză.

— Păi, știi ce? La locul crimei din Locks Heath au fost găsite fibre dintr-un hanorac de-ăsta, agățate în gard când a fugit făptașul. Ai și tu unul la fel?

— Nu.

— Ba da, ai. Am copia unui formular de comandă. Plătit cu un card de debit înregistrat pe numele „Lee Moffat” și livrat acum o lună și jumătate acasă la mama ta.

Moffat nu spuse nimic, dar se opri din mestecatul gumei.

— În afară de asta, trebuie să recunosc că a fost o treabă foarte profesionistă…

— N-am fost eu.

— Unde-i hanoracul?

Tăcere.

— Aș vrea să mă uit la el, să văd dacă are vreo ruptură, urme de benzină…

— Nu-l am.
— L-ai cumpărat *acum o lună și jumătate.*
— Probabil că l-am pierdut sau l-am dat, cine știe…
— A costat 1 000 de lire.
— Și?
— Știu că ești plin de bani, Lee, dar sigur genul ăsta de sumă înseamnă *ceva* pentru tine. Au fost omorâți oameni și pentru mai puțin de-atât.
Moffat nu spuse nimic, aruncându-i priviri veninoase lui Hudson. Dispăruse orice urmă de amuzament sau încredere în sine.
— Uite, Lee. Știu că tu ai făcut-o. Și știu și de ce. Să trecem la subiect, ce zici? Vreau să-mi povestești tot ce-ai făcut pe 2 și pe 12, minut cu minut. Unde ai fost, ce ai făcut, cu cine erai. Avem telefonul tău, putem să-ți urmărim deplasările, nici prin cap să nu-ți treacă să mă minți. Asta e, frate, s-a terminat…
Îl privi pe Moffat și zâmbi, încheind:
— A venit momentul să-mi spui adevărul.

Capitolul 34

Helen avea impresia clară că trăgea de timp și încerca să-i evite întrebările punând și el întrebări.
— Pot să vă întreb care sunt motivele pentru care sunteți interesată de domnul Goj?
Helen îl cercetă, amuzată de cât de alunecos era Jeremy Blake. Directorii de spitale semănau parcă mai mult cu directorii din Forbes 500 decât cu niște furnizori de servicii medicale, iar Blake nu făcea excepție. Spitalul pediatric din Southampton era unul dintre cele mai mari din țară și oferea îngrijiri de excepție, sprijin și speranțe pentru copiii de pe toată coasta de sud, însă sala de ședințe unde se retrăseseră n-ar fi fost deplasată nici în Silicon Valley. Era modernă, scumpă și impresionantă, ca și directorul care stătea vizavi de ea.
— Este un incident care implică o amenințare la adresa vieții, răspunse Helen tăios. Nu ajungi în atenția Departamentului Cazuri Majore decât dacă e vorba de ceva serios.
Blake fusese luat prin surprindere; era evident că nu se aștepta la așa ceva.

Helen lăsă cuvintele să plutească în aer o clipă, după care continuă:
— Înainte să intrăm în subiect, aș vrea să verific câteva detalii de bază. Domnul Goj a început să lucreze aici în 1992, ca asistent al managerului pentru achiziții.
— Așa e, răspunse Blake prudent. Achizițiile sunt o operațiune de amploare într-un spital de asemenea dimensiuni, angajăm tot timpul personal.
— Deci treaba lui era aprovizionarea cu halate chirurgicale, uniforme pentru asistente, computere…
— Echipamente de curățenie, feșe, pături și cearșafuri, pixuri, agrafe de birou, hârtie de imprimantă, tot ce avem nevoie ca să funcționăm eficient și sigur.
— Am înțeles. Și cu timpul a avansat până a ajuns, în cele din urmă, director de operațiuni, nu?
O reacție evidentă a lui Blake – confuzie și îngrijorare.
— Sau poate că am înțeles eu greșit, adăugă Helen, uitându-se la notițe.
— Păi…, răspunse Blake șovăitor. Amar e un vechi membru loial al personalului, e aici de aproape 20 de ani… dar n-a avansat în ierarhie. E un muncitor bun, dar a fost promovat în funcția de manager de departament pentru achiziții în 2006 și asta face de-atunci.
Helen se uită la Blake luată prin surprindere.
— Pot să scot dosarul de personal și fluturașii de salariu. Dacă vreți, le cer acum de la HR…
Helen încuviință absentă, cu gândul la figura impresionantă pe care o întâlnise cu o seară în urmă. Clar se prezenta ca un om important, avut, dar aparențele pot fi înșelătoare. Se adună și împinse spre Blake printul după pagina de Facebook a lui Goj.
— Cred că înțelegeți de ce am fost induși în eroare…
Blake luă foaia, alb la față.
— Iisuse, habar n-aveam…
Îi dădu printul înapoi lui Helen.
— Actualul director pentru operațiuni n-o să fie tocmai încântat, vă zic eu.
Era o tentativă de glumă, dar părea forțată.
— Domnul Goj e un bun angajat?
— Da. În principiu.
— Adică?

— Adică nimic. E ce e. Un manager de nivel mediu pentru achiziţii.

— Aţi avut ceva probleme în departamentul lui? Recent, vreau să zic.

— Păi, ştiţi că am suferit o pierdere grea de curând. Unul dintre adjuncţi…

— Alison Burris.

— Aşa e. O mare pierdere, era un administrator foarte capabil şi o colegă preţuită şi îndrăgită. Aţi făcut vreun progres în anchetă? Ar fi trebuit să primim o informare de la cineva din echipa dumneavoastră, dar…

— Teoretic, asta înseamnă că domnul Goj are mai mult de lucru acum, îl întrerupse Helen, zădărnicindu-i încercarea de deturnare a discuţiei. Ca superior direct, o să aibă practic de făcut două norme până găsiţi un înlocuitor, nu?

— Cam aşa. O să-i fie greu, dar sunt convins că o să se descurce.

— E ciudat, pentru că am verificat la recepţie când am ajuns. Domnul Goj nu e aşteptat azi, ripostă Helen. De fapt, autorizaţia lui de securitate a fost anulată.

Blake se uită la ea, dat în vileag.

— N-aţi vrea să-mi explicaţi, domnule Blake?

Urmă o tăcere îndelungată şi apăsătoare.

— Inspectore, aş vrea să sugerez să ne reîntâlnim în prezenţa avocaţilor. Vreau să vă ofer ce asistenţă pot, dar trebuie s-o facem cum se cuvine. Ne putem vedea mâine sau poimâine la sediul lor…

— Nu.

— Poftim?

— Sunt sigură că aţi vrea să amânaţi discuţia asta, dar am de anchetat două infracţiuni grave – uciderea unuia dintre angajaţii *dumneavoastră* şi o tentativă de omor asupra unei alte persoane. Dacă Amar Goj are vreo legătură cu ele, dacă *bănuiţi* măcar că ar fi implicat, trebuie să aflu. Şi trebuie să aflu acum.

Îl privi încruntată, provocându-l să riposteze. Aproape că se aştepta la o replică, însă văzu cum i se lasă umerii. Costumul elegant şi ochelarii de soare cu dioptrii erau doar pentru aparenţe – Blake era slab şi speriat.

— Uite, nu pot să spun… nu *ştiu*… dacă Amar e implicat în vreun fel în toate astea, ce ar putea sau nu să fi pus la cale…

— Dar…, îl întrerupse Helen nerăbdătoare.

— Dar a trebuit să-l suspendăm în urma unor acuzaţii de nereguli financiare.

— Când?
— Ieri.
Acum era rândul lui Helen să fie surprinsă. Omul pe care-l cunoscuse aseară, care păruse atât de exuberant, de popular și de plin de succes, fusese suspendat cu doar câteva ore înainte din postul pe care-l ocupase aproape 20 de ani.
— De ce? Ce-a făcut?
— Păi, nu știm toate detaliile. Am început o amplă anchetă internă.
Helen observă cum accentuase cuvântul „internă”, ca și cum discreția și confidențialitatea ar fi fost esențiale.
— Dar se pare că s-ar putea să fi fraudat NHS.
— Cum?
— Păi…, începu Blake, dând impresia că nu vrea să detalieze, achizițiile sunt un domeniu foarte complicat. Sunt mii, zeci de mii de tranzacții lunar. Nu le putem verifica pe toate, trebuie să existe o oarecare încredere acordată managerilor și echipelor lor…
— Și?
— Și credem că această încredere a fost trădată. Credem că Amar s-ar putea să fi înființat o firmă-fantomă – un furnizor fictiv –, după care a început să achiziționeze produse de la ea, la prețuri umflate semnificativ.
— Firmă care era, de fapt, a lui.
Blake încuviință.
— De cât timp se întâmplă asta?
Blake arăta ca și cum i s-ar fi făcut rău.
— Habar n-avem, dar s-ar putea să fie cinci ani, poate zece, poate mai mulți.
— Și despre ce fel de sume e vorba?
— Păi, au fost câteva sute aici, câteva sute acolo, însă – dacă e pe cât de rău ne temem noi că e –, atunci s-ar putea să ajungă la un milion de lire.
Helen se rezemă de spătar. Crezuse că etalarea luxoasă de aseară era o ocazie unică pentru celebrarea nunții fiicei, dar poate că larghețea și averea lui erau mult mai extinse de-atât. Blake nu o privea în ochi, iar ea înțelegea foarte bine de ce. O asemenea fraudă masivă ar însemna o pată imensă pe reputația spitalului, ca să nu mai discutăm despre reputația lui. Dar nu terminase încă.
— Și cum ați ajuns să aflați despre frauda asta?
— A ieșit la lumină după un audit intern. După marele fiasco cu

echipamentul de protecție din timpul pandemiei de Covid, am făcut o anchetă de sus până jos a sistemelor de achiziții – și atunci au fost identificate anomaliile.

— Cine le-a identificat?

Urmă o nouă tăcere îndelungată, apoi veni răspunsul:

— Alison Burris.

Helen se aplecă peste masă, cu mintea intrată brusc în alertă.

— Când a identificat aceste „anomalii”, furnizorul aparent fictiv, cu cine a discutat?

— Cu șeful ei, Amar Goj, bineînțeles.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, asta-i problema. A ridicat problema acum câteva săptămâni și a încercat să mai discute cu el de câteva ori după aceea. Amar zicea că se ocupă, o să discute cu consiliul, dar… n-a făcut nimic. Până la urmă, mă tem că Alison a ajuns la concluzia că amână și tărăgănează ancheta.

— Și v-a zis dumneavoastră ceva? Sau altcuiva din conducere?

— Nu… mă rog, cel puțin nu direct.

— Și atunci, de unde știți?

— Mi-a trimis un e-mail în care-și expunea preocupările.

— Și ce ați făcut?

— Păi, n-am făcut nimic, n-am apucat. A fost ucisă la doar câteva ore după ce-l trimisese, răspunse el, repezit.

Blake își privea picioarele extenuat, ca și cum nu ar mai fi avut nimic de spus. Însă în realitate, era doar începutul pentru amândoi. Blake avea în față o examinare publică îndelungată și dăunătoare a stilului de conducere – un drum lung și întunecat. În schimb, pentru Helen, lucrurile arătau bine.

În sfârșit, avea un posibil mobil pentru uciderea lui Alison Burris.

Capitolul 35

– Uită-te la poze.

Hudson bătu cu degetul în capturile întinse pe masă, între ei.

— Asta i-ai făcut bietei femei.

Fără tragere de inimă, Lee Moffat aruncă o privire. Erau în total cinci imagini, trei panorame cu Alison Burris zăcând la pământ, celelalte, prim-planuri cu rănile produse prin înjunghiere. Două găuri urâte, rozalii,

încrețite care se holbau la el.

— *N-am fost* eu.

— Lee, ne învârtim în jurul cozii. Burris a fost ucisă pentru că îi voia cineva BMW-ul, corect?

— Dacă zici tu…

— Știi vreo altă rețea în Southampton care fură mașini la cerere?

— Nu, dar…

— Care ar fi *atât de* nerușinat, să târască o femeie din mașină…

— N-am făcut niciodată rahatul ăla.

— Care n-ar avea nicio remușcare să înjunghie pe cineva ca să obțină ce vrea. Nu mai e nimeni altcineva, Lee. Ai motiv, ai armele și acum putem să facem și legătura dintre tine și locul faptei de la McManus…

— În niciun caz.

— Și atunci, unde erai? Tot susții că ești nevinovat, dar nu-mi spui unde erai în seara de 12…

— Eram plecat, bine?

— Unde?

— Eram plecat și-atât.

— Și ce făceai?

— Una, alta.

— Nu-i suficient. Și pe 2?

— La fel. Plec în fiecare noapte…

— Păi, foarte convenabil. Și nu-ți aduci aminte unde?

Moffat clătină din cap, dar nu-l putu privi în ochi.

— Asta a fost *acum două seri.* Ai o memorie chiar atât de proastă?

— Probabil din cauza drogurilor. Ce pot să spun?

— Și te aștepți să te cred?

— N-ai decât să crezi ce vrei. Nu-mi pasă…

Vorbise sfidător, indiferent, în speranța că o să-i mai taie din entuziasm lui Hudson. Dar Joseph Hudson îl privi o clipă, apoi se sprijini de spătarul scaunului și-și strânse mâinile la ceafă.

— Vrei să știi un mic secret, Lee? Ceva ce nu știe marea majoritate a lumii?

Moffat ridică din umeri, mimând lipsa de interes.

— Starea lui Declan McManus se *îmbunătățește.*

O reacție ușoară, dar clară a suspectului.

— Am vorbit la spital la prima oră. A fost în comă indusă după atac, dar

azi urmează să încerce să-l trezească. Bineînțeles că o să fie slăbit și o să aibă dureri, dar doctorii m-au asigurat că ar trebui să fie în stare să *vorbească.* Și sunt convins că o să aibă multe de spus…

Îl fixă pe Moffat cu privirea.

— O să spună cine voia să-l elimine. Cine l-a îmbibat cu benzină. Cine i-a dat foc. Și pun pariu că o să arate cu degetul direct spre *tine.*

Moffat îl privi în ochi, vizibil înfuriat.

— Poate crezi că poți să scapi, Lee, dar n-ai cum. Să ne înțelegem, *o să dovedim* legătura ta cu depozitul de fier vechi, *o să dovedim* că ești responsabil pentru asasinarea lui Alison Burris și pentru tentativa de ucidere a lui Declan McManus…

— Atunci pune-mă sub acuzare.

Cuvintele suspectului erau furioase și sfidătoare.

— Haide. Dacă ești așa de sigur că poți să-mi pui asta în cârcă, atunci dă-i drumul. Sunt pregătit.

Hudson șovăi, surprins de contraatacul agresiv, iar Moffat profită imediat.

— Dar dacă nu poți, dacă n-ai sânge în tine, atunci mai bine îmi aduci haina…

Îl privi pe Hudson în ochi, provocator, triumfător, în timp ce se sprijinea de spătar.

— Pentru că am terminat aici.

Capitolul 36

– Mă tem că nu pot să te las înăuntru. Trebuie să te întorci mai târziu…

Arsha Goj stătea în prag, blocându-i calea lui Helen. Mândra matriarhă era hotărâtă să-și apere soțul și familia, să nu lase veștile proaste să ajungă în suflet și în casă. Dar Helen n-avea să se lase obstrucționată, în orice caz nu azi.

— Cum am spus, este o problemă polițienească gravă, răspunse ea, punându-și la loc legitimația în buzunar.

— Atât de gravă că întrerupeți petrecerea de logodnă a fiicei mele și veniți acasă dimineață și treziți jumătate de stradă cu bătăile în ușă…

Helen nu știa dacă să fie înfuriată sau amuzată de deducția Arshei că nu era decât o simplă neplăcere, o intruziune supărătoare care trebuia alungată,

și nu un polițist care-și făcea datoria.

— Avem rude la noi…

— Și, din nou, îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să stau de vorbă cu soțul dumneavoastră.

— Despre ce?

— Sunt dispusă să mă întorc mai târziu cu un mandat, urmă Helen, fără să ia în seamă întrebarea. Numai că atunci o să aduc toată echipa, ceea ce o să provoace și mai mare deranj, o să fie și mai *vizibil*…

Helen observă mulțumită o încruntătură îngrijorată care umbri chipul Arshei.

— De ce să nu rezolvăm acum? Cel mult jumătate de oră, după care o să-mi văd de drum.

Era o minciună – Helen habar n-avea idee cât o să dureze discuția cu Goj –, dar păru s-o mai impresioneze un pic pe soția lui. Era clar că e îngrijorată de prezența lui Helen și gândul că toată povestea ar putea fi încheiată înainte să observe restul străzii i se părea vădit atrăgător.

— Treizeci de minute și nimic mai mult, spuse cu asprime, ca și cum ea ar fi controlat situația.

Helen zâmbi politicos, se șterse pe picioare și intră în casă.

După câteva clipe, străbătea cu pași mari aleea din grădină. Fusese intrigată de interiorul casei elegante cu cinci dormitoare, una dintre cele mai mari pe care le văzuse în Bevois Mount, observând că fusese complet redecorată recent, poate în perspectiva venirii musafirilor la nuntă, însă punerea sub lupă atentă a stilului de viață și a cheltuielilor lui Goj trebuia să mai aștepte. Acum avea probleme mai presante.

Furtul, frauda pe termen lung de la spitalul de copii păreau rezolvate, iar Helen își dădu seama de ce trebuia să se prezinte el drept director de operațiuni, ca să-și justifice veniturile impresionante. Ce era mai puțin limpede era rolul lui în atacul asupra lui Declan McManus și eventuala implicare în uciderea lui Alison Burris. Pentru prima infracțiune nu părea să aibă vreun mobil, iar a doua părea să nu-i stea în fire; Goj părea să fie mai degrabă hoț decât ucigaș. Categoric nu avea cazier, nici delicte anterioare semnificative, iar Helen era dornică să-i pună în față aceste anomalii. Poți să spui multe despre nevinovăția sau vinovăția cuiva după felul cum reacționează la o acuzație directă.

Helen se așteptase să-l găsească pe Amar luând micul-dejun înconjurat de oameni, scăldat în aprobări pentru petrecerea de lux de aseară, dar poate

că n-ar fi trebuit să fie surprinsă când Arsha îi spuse că soțul ei era în biroul din grădină. Probabil că aici își ducea viața paralelă, unde punea la cale, acoperea și ascundea faptele, menținând fluxul de bani cu un număr tot mai mare de facturi false. Dacă, așa cum părea probabil, chiar era cu spatele la zid, dacă era amenințat de o anchetă internă și posibile proceduri penale, atunci se prea poate să se fi retras aici ca să încerce să pună la punct următoarea mișcare.

Helen bătu la ușa magaziei și trase adânc aer în piept. Era surescitată, dar și încordată – putea merge ușor, cu o cedare rapidă sau o mărturisire, sau putea să dureze mult și să fie dificil, cu minciuni și induceri în eroare care să obstrucționeze ancheta. Următoarele câteva minute vor fi hotărâtoare.

Înăuntru nu se auzea nicio mișcare – Helen și-l putea imagina pe Amar făcându-se mic, speriat de bătăile tot mai puternice –, mai încercă o dată. Tot nu se auzi niciun răspuns, așa că apăsă pe clanță. Cedă ușor; ușa nu era încuiată, iar ea spuse în timp ce intra:

— Domnule Goj? Sunt detectiv-inspector Helen Grace, intru…

Doar că nu intra. Împingea ușa, dar aceasta nu se mișca. N-avea nicio noimă, închizătoarea era deschisă, ceea ce însemna că trebuie să fi fost un obstacol înăuntru. Oare Amar se baricadase în birou? O văzuse venind și făcuse pregătiri de apărare? Părea absurd, ridicol, și totuși…

— Amar, nu-i de niciun folos. E delict penal să obstrucționezi un polițist care-și face datoria…

Împinse cu umărul în ușă, dar aceasta tot nu cedă, se dădu înapoi și-și luă elan, izbindu-se în lemnul roșcat. Ușa se mișcă puțin, iar Helen își băgă cu grijă capul prin deschizătură. Se așteptase să vadă un Amar uluit retras într-un colț, dar văzu că Amar era cel care bloca ușa, zăcând cu fața în jos pe podea, chiar lângă intrare.

Străduindu-se și mai mult, Helen mai deschise un pic ușa, apoi se strecură în magazie. Se lăsă repede pe vine lângă trupul prăbușit.

— Amar? Amar, sunt detectivul-inspector Grace. Mă auzi?

Nicio reacție. Helen se aplecă peste el și-i văzu expresia goală și ochii sticloși.

— Amar, te rog…

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar instruirea ei preluă controlul, iar Helen duse două degete la carotida lui Amar, căutând pulsul. Însă nu se simțea nimic, niciun semn vital.

Amar Goj era mort.

Capitolul 37

Privea pantomima cu inima strânsă. Din biroul ei de la etajul zece, inspectorul-șef Grace Simmons avea o perspectivă perfectă asupra intrării principale în Southampton Central. Toată viața omenească intra și ieșea pe ușile astea – polițiști, victime ale infracțiunilor, făptași, asistenți sociali, presă – și multe drame se desfășurau jos, sub ochii ocupanților clădirii.

Spectacolul de azi era mut, dar tot provoca reacții. Lee Moffat, suspectul pe care-l reținuse aseară detectivul-sergent Hudson, tocmai fusese eliberat fără să i se aducă nicio acuzație. Hudson era convins că mai erau și altele de aflat despre implicarea lui Moffat în două crime recente, dar n-aveau destule dovezi ca să-l rețină și cu atât mai puțin să-l pună sub acuzare, fuseseră nevoiți să-l elibereze. Moffat profita cât putea, pierzând vremea pe treptele de la intrare și bucurându-se de o țigară, în timp ce răspundea la telefoane, fără îndoială lăudându-se la prieteni. Lui Simmons îi fierbea sângele – încrederea relaxată, naturală a infractorilor versați avea întotdeauna efectul ăsta.

Simmons se îndepărtă de fereastră și se întoarse la birou, dar nu găsi mare consolare nici acolo. Primea în fiecare zi ziarele locale și naționale, hotărâtă să rămână la curent cu cele mai noi preocupări și intrigi ale presei. Titlurile rareori ofereau motive de optimism și se dovedi că și azi era la fel. Prima pagină a ediției de dimineață din *Southampton Evening News* era în special insinuantă și personală, titlul mare întrebând *Detectivul-inspector Grace acționează haotic*?

Deschise ziarul și răsfoi articolele de însoțire, dar ar fi putut să și ghicească ce scria. Fițuica locală, care se bucura de încrederea cititorilor, declanșase în ultima vreme o campanie susținută împotriva lui Helen și a poliției din Hampshire în general, punându-i la îndoială competența în fața intensificării marcate a criminalității. Și dacă acuzațiile nu o preocupau peste măsură – era sigură că Helen va face progrese cu timpul –, era îngrijorată de efectul asupra moralului opiniei publice, asupra disponibilității oamenilor de a coopera cu poliția. Fără ochii și urechile localnicilor, capacitatea lor de a lupta împotriva criminalității și de a asigura siguranța publică ar fi fost grav compromise, și nu-și prea permiteau asta acum.

Simmons se cufundă în scaun și împinse deoparte ziarele, hotărâtă să se

ocupe de vraful imens de corespondență primită, însă în realitate în dimineața asta n-avea nici energia, nici imboldul să facă asta. Se simțea tot mai des așa, oboseala generalizată fiind exacerbată de un sentiment tot mai puternic de neliniște. Până de curând, nu-și pusese niciodată sub semnul întrebării metodele și instinctele, dar acum era plină de îndoieli. Opinia publică era îngrijorată, presa era sâcâitoare, iar comisarul-șef Peters era preocupat pe față. Și mai rău, chiar păreau să fie probleme la Southampton Central, mai precis în Departamentul Cazuri Majore al lui Helen, probleme pe care, deocamdată, aceasta părea hotărâtă să le țină pentru ea. N-ar fi recunoscut în fața nimănui, însă lui Simmons i se părea, pentru prima dată, că s-ar putea să fie copleșiți, că au pierdut cu adevărat controlul asupra orașului.

Dacă *așa* stăteau lucrurile, nu era vina lui Helen, ci *a ei*. În ultimă instanță, ea era responsabilă pentru operațiuni și, dacă ar fi fost cu zece ani mai tânără, ar fi muncit zi și noapte să schimbe situația. Și asta-i și spunea instinctul să facă, însă realitatea era mușcătoare. Avea peste 60 de ani și nu mai era în stare să asigure decât o conducere episodică, din cauza problemelor de sănătate și a sentimentului general de oboseală. Acum regreta că se lăsase convinsă să accepte postul de la Southampton Central – ar fi trebuit să se țină de planul ei și să se pensioneze. Regreta că nu fusese mai sinceră cu șefii ei și de fapt și cu Helen, când i se oferise postul. Mințise în legătură cu starea de sănătate, protejându-i de problemele ei personale, ca să-i ajute. Sau cel puțin asta crezuse. Acum părea un gest egoist și laș și nu făcea decât să obstrucționeze eforturile lui Helen, care ajungea să facă, pe lângă treaba ei, și pe a lui Simmons.

De bun-simț ar fi fost să se dea deoparte, să lase locul cuiva mai tânăr, mai plin de energie. Dar dacă făcea acum asta, în toiul furtunii de critici și atenție publică, ar fi fost ca și cum ar fi recunoscut că într-adevăr corabia se scufunda, înrăutățind fără să vrea o situație și așa proastă. Alternativa era să rămână, să muncească din greu și să încerce să schimbe lucrurile, dar avea oare energia, forța vitală? În unele zile, îi era destul de greu și să se dea jos din pat.

Și atunci, Doamne, ce dor îi mai era de soțul ei, care știa s-o muștruluiască vesel pentru letargia sa, s-o oblige să facă față încă unei zile. Acum era singură, ostenită și fără entuziasm, neștiind ce să facă mai bine. Pe vremuri, se mândrea cu hotărârea, cu limpezimea gândirii, cu capacitatea de a prezice viitorul și a-l face să se supună voinței ei.

Acum, nu mai avea nici urmă de previziune, nici urmă de viziune.
Acum, nu mai vedea decât o situație care scăpa vertiginos de sub control.

Capitolul 38

Așa multă sărăcie, atât de mulți oameni disperați! Privind lista lungă de nume din tabelul lui, părea că lumea se duce pe apa Sâmbetei. Ei bine, dacă așa era, n-avea decât. Cu atât mai bine pentru el.

Gary Bleecher trecu un deget soios peste coloanele de cifre și făcu un calcul mental rapid. Unii dintre clienți vor rămâne în urmă cu plățile, dar dacă măcar 70 la sută plăteau datoriile, tot scoate un profit bun. Așa mergeau lucrurile – în vremuri grele, omul cu bani gheață era rege. Nu era vreun Rockefeller, dar avea ceva bani și, mai mult, reputația că acceptă *orice* client nou, indiferent de situația lui. Asta însemna că avea un flux constant de clienți, cam 12 cereri zilnic. Unii încercau să se țină mândri, convinși că o să aibă curând fonduri sau un nou loc de muncă. Alții se milogeau și chiar plângeau, dar de fapt nu era nicio diferență. Îți dădeai seama pe loc că toți erau disperați, ceea ce explica de ce erau dispuși să accepte o dobândă scandaloasă.

Ziarele se plângeau de criză, politicienii promiteau să îmbunătățească situația, dar Gary spera că n-o să se întâmple prea curând. În ultima vreme, nu existau decât două industrii înfloritoare – creditele și criminalitatea. Era în avangarda celei dintâi și la periferia celei de-a doua, uneori fiind nevoit să folosească forța ca să le aducă aminte oamenilor de responsabilitățile lor financiare. Da, lumea îl disprețuia, îi spunea parazit, nemernic, ticălos, dar n-aveau decât să se ducă toți naibii. El era cel care-și umplea buzunarele, omul care ar fi putut ajunge până la urmă în vârf.

În timp ce se uita la monitorul calculatorului, îl trezi din reverie zgomotul făcut de fanta pentru scrisori. Curios, aruncă o privire spre ușa din față. Poștașii de pe-aici erau atât de leneși, că n-ajungeau niciodată până la el decât după prânz, ceea ce însemna că acum era ceva special, livrat personal acasă. Era neobișnuit să vină cineva și să lase plicul, iar apoi să fugă; de obicei voiau să stea de vorbă față în față, fie să se roage să le mai acorde timp, fie să se asigure că banii ajungeau la cine trebuie.

Nedumerit, se ridică și se îndreptă prudent spre fereastră. Trase ușor draperia la o parte și se uită pe geam – dar indiferent cine lăsase scrisoarea,

plecase deja. Nu se vedea nimeni pe-aproape, nici vreo mașină în spatele căreia să se fi putut ascunde cineva. Convins că nu avea niciun motiv de alarmă pe moment, se îndreptă în grabă spre hol, unde, pe covoraș, se vedea un plic. Îl luă în mână cu lăcomie. Erau toate șansele să fie bani înăuntru.

Însă constată cu dezamăgire că era extrem de subțire și de ușor. De fapt, abia dacă părea să fie ceva înăuntru. Iritat, îl dezlipi și căută în plic. La început, nu găsi nimic, dar apoi, chiar în colț, dădu cu degetele de ceva. Ceva dur și metalic. Se bine dispuse din nou – poate că era un inel de aur sau vreun suvenir de valoare, vreo moștenire donată ca să plătească o datorie. Întoarse plicul cu susul în jos, răsturnă conținutul în palmă și își îndreptă privirea plin de speranță spre mână.

Iar entuziasmul i se transformă în nedumerire. Pentru că în palma lui asudată nu se afla vreo zorzoană prețioasă, sau vreo pepită de aur, ci un glonț lucios.

Capitolul 39

– Ce-s toate astea?

Detectivul-agent Malik stătea în fața șifonierului spațios, cu Helen foindu-se în spate. Echipele criminalistică și de patologie se ocupau de biroul lui Amar Goj, iar Helen și polițiștii se retrăseseră în casa principală. Soția și rudele șocate ale lui Goj erau închiși în sufragerie cu un polițist care asigura legătura cu familiile victimelor, echipa lui Helen fiind liberă să cutreiere casa. Cercetaseră dormitorul matrimonial și acum se aflau în camera de oaspeți, care părea mai mult o colecție de șifoniere pline cu haine.

— Beneficiile fraudei, șopti Helen privind șirurile de haine, pulovere, pantaloni și cămăși, dedesubtul cărora erau depozitate nenumărate cutii de pantofi.

Malik se lăsă pe vine și întredeschise una dintre cutii cu mâna înmănușată, dând peste o pereche nouă-nouță de pantofi de sport Gucci.

— Ce mărime sunt?

Malik scoase un pantof și se uită în interior.

— 42.

— Bine, răspunse Helen mulțumită. E puțin probabil să fi păstrat pantofii sau hanoracul pe care le purta în noaptea incendiului, dar tot trebuie

să ne uităm cu atenție. În afară de astea, ar fi extrem de utile orice chitanțe sau dovezi de cumpărare a lor. Evident, astea sunt principala prioritate, dar aș vrea și un inventar complet al tuturor obiectelor de-aici.

Malik se strâmba deja, chinuită.

— Știu, știu, zise Helen. O să dureze toată dimineața, dar aș vrea să-mi fac o idee despre ce avea, cât trebuie să fi cheltuit ca să strângă toate astea…

— E neobișnuit pentru un bărbat să fie atât de preocupat de cum arată, spuse Malik, umflându-și obrajii și scoțând aerul. Probabil că era foarte pasionat de modă.

— Numai că majoritatea hainelor n-au fost *atinse.* Uite, majoritatea încă au etichete și unele dintre cutiile de pantofi nici n-au fost deschise…

— Bani spălați…

— Dar în ce scop?

Rămaseră tăcute. Vederea hainelor neatinse ale lui Goj, prăzi pentru care părea că-și distrusese viața, avea ceva deprimant, chiar tragic.

— Oricum, dacă ești de acord, te las să te ocupi tu și plec.

Malik se întoarse spre Helen surprinsă, dar încântată de votul de încredere.

— Sună-mă dacă găsești ceva interesant, dacă nu, ne vedem la sediu.

— Sigur. La revedere…

Malik era evident curioasă unde se duce Helen, dar nu voia să întrebe. Helen era încântată de discreția ei; n-avea de gând să-și anunțe destinația și n-avea de gând să spună nimic nici după aceea, dacă nu se dovedea ceva util. N-avea niciun rost să le tulbure și mai mult pe rudele îndoliate.

Coborî scările și auzi glasuri înăbușite din sufragerie. Chiar și prin perete, durerea și suferința familiei erau evidente, iar Helen nu mai zăbovi, se îndreptă către ușa din față. Fusese o scenă îngrozitoare – Arsha cea irascibilă și protectoare redusă brusc la o epavă înlăcrimată. Se rugase de Helen s-o lase să intre în magazie, să afle ce s-a petrecut cu soțul ei, dar Helen nu putea să-i dea voie să-l vadă așa, rigid și rece, cu o cutiuță de medicamente goală în mână. Și nici n-o putea lăsa pe Arsha să perturbe locul faptei. Era *posibil* ca Amar să fi fost ucis – deși aparent totul indica o sinucidere. Era un om care muncise din greu să-și creeze o imagine de membru de succes și respectabil al societății, care în decurs de 24 de ore se trezise suspendat de la serviciu, riscând un proces lent și chinuitor, *și* suspect principal într-o anchetă a poliției, de interes pentru Departamentul

Cazuri Majore. Dacă era vinovat în ambele cazuri, cum bănuia Helen tot mai serios, atunci cu siguranță această dublă lovitură, această catastrofă care-l învăluia din două direcții era mai mult decât suficient să-l doboare. Faptul că o făcuse de unul singur, fără ca vreun apropiat să aibă nici cea mai vagă idee, era demonstrat de reacția șocată și isterică la moartea lui.

Helen închise ușor ușa în urma ei, porni în grabă pe alee și ieși în stradă. Familia avea să ofere fără îndoială informații generale utile, însă bănuia că Amar Goj era un om care-și păstra secretele, de unde și plecarea ei rapidă. Se urcă pe Kawasaki și porni motorul, însă chiar în clipa aceea, nu se putu abține să nu mai arunce o ultimă privire spre casă.

Când ajunsese, casa păruse simbolul opulent al statutului unei familii populare și avute. Acum părea foarte diferită, era o casă a tristeții, durerii și morții. În ultimele câteva zile, evenimentele scăpaseră de sub control, iar această familie cândva fericită rămăsese distrusă, incapabilă să înțeleagă calamitatea care se abătuse asupra ei. Helen se temea că partea cea mai rea abia urma, că vor mai fi și alte lovituri de suportat; ca la un semn, tocmai acum apăru la fereastra sufrageriei Arsha Goj, privind-o în ochi pe Helen. Când se întâlniseră prima dată, în ochii ei văzuse ostilitate, rezistență, chiar mândrie. Acum această matroană energică, proaspătă văduvă, stătea privind lumea golită și pustie, chipul său o imagine a nefericirii perfecte.

Capitolul 40

Alerga pe stradă, cu picioarele lovind trotuarul. Era bine să iasă din casă, să se îndepărteze de emoțiile acelea complexe și tulburătoare, să-și muncească trupul în timpul alergării zilnice din pauza de prânz. Martin Hill fusese dintotdeauna un jogger entuziast, alergarea fusese mecanismul lui de supraviețuire în trecut, când avea nevoie de timp pentru sine, și chiar și acum, când viața îi era mai așezată, tot tânjea după năvala endorfinelor și a adrenalinei.

Se forța întotdeauna, încercând permanent să-și îmbunătățească timpii. În ultima vreme își stabilise o rutină, un circuit chinuitor al orașului, dar la fiecare ieșire reușea să reducă vreo câteva secunde din recordul personal. Totuși, azi nu-și intra în ritm. Se străduia din greu, pantofii Nike Air lovind betonul, dar era distras, prost-dispus, cu mintea în altă parte. Sexul matinal urmat de o alergare lungă i-ar fi asigurat în mod normal o zi aproape

perfectă, dar azi-dimineață cu Lilah fusese nesatisfăcător și frustrant, în pofida orgasmului lui inevitabil.

Lilah spusese tot ce trebuia, făcuse ce trebuia, dar Martin avusese tot timpul senzația că nu era cu adevărat prezentă. Parcă s-ar fi imaginat în altă parte, s-ar fi gândit la altceva, la *altcineva.* Să fi fost totuși posibil să aibă de gând să-l părăsească? Ar fi o mișcare îndrăzneață; de fapt, nu părea credibilă, ținând cont cât de șovăitoare și prudentă era Lilah de obicei. Dar Martin nu putea scăpa de senzația asta.

Știa că era posibil să fi reacționat exagerat, că fusese paranoic. Când părinții ți-au fost luați la o vârstă fragedă și ai fost crescut de o mătușă care nu te voia, riști să devii bănuitor și paranoic. Dar asta nu însemna că n-are dreptate, că își închipuie totul. Avusese și înainte încredere în instinctele lui și se dovedise că a avut dreptate. Instinctul îi spunea din nou că îl așteptau probleme și știa din experiență că paza bună trece primejdia rea.

Țâșni pe strada principală și o luă în fugă pe Butler's Passage, o scurtătură prin mijlocul Portswood-ului. Aleea nu era prea cunoscută – era întotdeauna singur –, încercă să recupereze o parte din secundele pierdute. Chiar și să se apropie de recordul personal ar fi fost o realizare azi. Își dorea să se elibereze, să atingă viteza maximă, să-și alunge demonii… dar chiar și aici era menit să fie dezamăgit, oprindu-se brusc și înghițind o înjurătură tăcută.

Cineva îi stătea în cale. Prima lui reacție era teritorială – aleea fusese dintotdeauna micul *lui* secret, magistrala lui personală –, dar a fost imediat urmată de un val de enervare și nerăbdare. Femeia din fața lui se străduia evident să străbată aleea încărcată cu niște cumpărături, iar una dintre pungile de la Sainsbury se rupsese și lăsase să cadă pe jos cutii de supă și conserve de pește. Acum femeia înjura, aplecându-se să le culeagă. Instinctul covârșitor al lui Marin era să încerce s-o ocolească și să-și vadă de drum, dar ar fi fost practic imposibil fără s-o trântească, așa că încetini. Și în timpul ăsta, observă și altceva – nefericita era incredibil de frumoasă. Păr blond tuns bob, pomeți proeminenți și buze roz pline. Se uita la el cu un zâmbet jenat care-i puse în mișcare cea mai puțin nobilă parte a creierului.

— Îmi puteți da o mână de ajutor, vă rog? Sunt așa împiedicată…

Chiar înainte să deschidă gura femeia, Martin se trezi aplecându-se să recupereze o cutie de supă de roșii rătăcitoare.

— Nicio problemă, nu mă grăbesc.

Zâmbi și se apucă să culeagă și restul conservelor, dornic să facă

impresie bună. Apoi, după ce-și termină misiunea, se îndreptă să-i dea femeii cumpărăturile. Și constată surprins că se apropiase de el, mult mai mult decât se așteptase. Preț de o clipă nebunească, se gândi că se întrezărește un moment de intimitate, că o să i se împlinească una dintre fantezii, dar atunci se întâmplă ceva bizar. Cu o expresie concentrată pe chip, femeia făcu un pas în față și-l pocni în stomac.

Uluit, Martin o privi, lăsând conservele să-i scape din mână. Femeia își retrase brațul și, brusc, cu o limpezime pătrunzătoare, Martin observă trei lucruri. Primul, o durere intensă în abdomen. Al doilea, că femeia purta mănuși, în ciuda căldurii de-afară. Și al treilea, că părea să aibă un cuțit în mână, un cuțit plin de sânge.

O văzu fandând din nou, iar lama îi pătrunse în piept. Martin se trezi împins pe spate, aerul îi ieși din plămâni, dar nu avu parte de niciun răgaz. Cuțitul ieși, apoi se îndreptă din nou spre el. Disperat, fără speranță, întinse brațul, dar cuțitul trecu pe lângă el, îndreptându-se către inimă.

Totul păru să stea în loc. Cuțitul era ridicat, gata să lovească din nou, dar, înainte de asta, Martin Hill se prăbuși la pământ, învăluit brusc de beznă.

Capitolul 41

– Mort?

Cuvântul plutea în aer, fără viață, neîncrezător.

— Mă tem că da. Trupul neînsuflețit a fost găsit la domiciliul său, azi-dimineață. Credem că domnul Goj și-a luat viața.

Chipul doctorului Alex Blythe era un amestec bizar de șoc și furie, ca și cum ar fi dat cumva vina pe Helen pentru moartea pacientului său.

— E unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, continuă Helen imediat. Se pare că a luat o supradoză de antidepresive, probabil o cutie întreagă, medicație pe care i-ați prescris-o dumneavoastră…

Încă o directă, iar fața psihiatrului se albi și mai tare. Helen bănuia că are vreo 35 de ani, dar părea mult mai tânăr. Se întrebă în sinea ei dacă Goj era primul dintre pacienții lui care se sinucide.

— Pot să vă întreb de cât timp venea la dumneavoastră?

— Cam de șase luni. Atunci i-am prescris Naltrexone. Bănuiam că l-a terminat de mult…

— Nu i-ați dat o rețetă pe termen lung?

— Nu, a zis că nu mai are nevoie. Făceam progrese. Lente, dar progrese.

— Și care *era* problema pe care o avea?

Helen știa că pășește pe teren nesigur. Observă imediat că psihiatrul se încordează.

— Uite ce e, inspectore, confidențialitatea doctor-pacient se menține și după moartea…

— Și respect acest lucru, doctore Blythe, dar domnul Goj este suspect principal într-o anchetă în desfășurare, este important să avem o imagine clară despre ce fel de om era și ce l-ar fi putut împinge să-și ia viața.

— Pot să întreb pentru ce infracțiune este bănuit?

— Tentativă de omor.

De data asta, Blythe arăta de parcă ar fi fost pălmuit.

— Nu, nu, nu se poate… Amar are probleme, dar este un om amabil și blând. N-ar face rău nici unei muște.

— S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, de aceea vă pun întrebarea.

Psihiatrul o privi fără să spună nimic. Era evident că nu e convins și nu era dispus încă să renunțe la vălul care separa profesiile lor.

— Presupun că motivul a fost financiar, adăugă Helen. Are casa ticsită cu produse de lux și îmbrăcăminte de designer, iar cheltuielile depășeau cu mult ce-ar fi putut câștiga în postul de spitalul de pediatrie. Trebuie să adaug că a fost suspendat de curând din funcție, după descoperirea unei fraude majore, sigur era *ceva* care-l împingea să acumuleze, să cheltuie și să afișeze o anumită imagine. Orice l-ar fi împins, clar a scăpat de sub control, pentru că era dispus să încalce legea, poate chiar să comită o crimă, ca să mențină corabia pe linia de plutire. N-am nevoie de la dumneavoastră decât de informație de fond – despre sănătatea lui, despre starea de spirit, dacă ați observat ceva ciudat în comportamentul lui în ultimele săptămâni.

Helen tăcu, fără suflare după tirada la foc automat.

Din fericire, părea să-l fi atins pe doctor, comportamentul lui devenind mai puțin ostil decât în urmă cu câteva momente. Blythe ocoli biroul și se lăsă greoi în scaun, aruncând o privire la fotografia înrămată a unei tinere drăguțe care-i zâmbea. Însă nu ea îi veni în ajutor, ci un springer spaniel drăguț, care-i sări în brațe. Doctorul îl mângâie o clipă, recunoscător pentru momentul de distragere, după care răspunse:

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur că mai sunt multe de adăugat; ați nimerit-o foarte bine. Evident, nu pot să intru în detalii despre sesiunile de terapie, dar vă pot spune că Amar a luat legătura cu mine acum șase luni și

că ne vedeam săptămânal, de obicei joi seara. Cum v-ați dat seama, avea probleme cu cheltuielile. Avea datorii mari, mi-a spus, simțea că a pierdut controlul, nu se putea opri, chiar dacă lucrurile pe care le cumpăra rămâneau de multe ori nefolosite și cu siguranță nu-i ofereau satisfacția la care spera.

— A spus vreodată cum făcea rost de bani?

— Nu, era director de operațiuni la spitalul de copii, am presupus…

— În realitate, era un manager de nivel mediu.

— Bine… Nu știam, răspunse psihiatrul nedumerit. Mă rog, știam că dă mai mulți bani decât câștigă, dar cu siguranță n-a sugerat că ar fi recurs la… la mijloace infracționale ca să-și finanțeze stilul de viață. Dacă ar fi făcut-o, aș fi luat imediat legătura cu poliția. Regulile sunt foarte clare.

— Aveți vreo idee *de ce* se simțea nevoit să cheltuie așa, să aibă cele mai bune lucruri, hainele cele mai la modă, telefoanele cele mai noi?

Blythe ezită din nou. Era un tânăr atrăgător și coerent, iar Helen își imagina că era o prezență foarte liniștitoare în biroul său elegant, unde puteai veni cu animalul de companie, dar astăzi părea nesigur și deloc în largul lui, jenat să împărtășească mecanismele intime ale minții suferinde a pacientului, scoțându-i la lumină sufletul.

— E greu de stabilit *exact,* dar cred că Amar a folosit dintotdeauna banii ca să câștige – nu, să cumpere – respect. Cred că a început în școală. Fura din poșeta maică-sii ca să se laude cu banii la colegi și, mai târziu, când ieșea cu fete, le dădea daruri luxoase, le ducea la restaurante scumpe, le plimba cu un Mercedes închiriat… și într-un fel funcționa. Oamenii chiar păreau să-l placă. S-a însurat, a cumpărat o casă frumoasă, o mașină scumpă… deși bănuiesc că, în sufletul lui, s-a întrebat tot timpul dacă oamenii îl plac cu adevărat.

— Sau dacă stau cu el doar pentru bani.

— Exact.

— Ce poate determina așa ceva?

— În principiu, lipsa cronică de stimă de sine. Deși mă tem că n-am fost niciodată nici măcar pe aproape să-mi dau seama care era baza acestei anxietăți. N-am lucrat destul timp împreună.

— Dar ați spus că făceați progrese?

— Da. Când a venit la mine, Amar era foarte deprimat, nu putea scăpa de anxietate decât cheltuind și mai mult și afundându-se tot mai adânc în probleme. Am reușit să controlăm asta, să stabilizăm situația.

— Dar tot nu era bine?
— Sigur. Era un comportament învățat, ceva ce făcea din copilărie. Trebuie să înțelegeți că atunci când cineva ia hotărârea să meargă la un psihiatru, de multe ori caută o soluție rapidă. Vrea să fluturi bagheta magică și să faci să dispară totul. Dar nu merge așa. Rezolvarea unor probleme de o asemenea magnitudine necesită luni sau chiar ani de lucru și terapie cognitiv-comportamentală, susținute de medicație, grupuri de sprijin, angajamente publice și așa mai departe. Nu e ceva ușor, chiar nu e, mai ales dacă-ți ascunzi problemele și de familie, și de prieteni și mă tem că noi eram abia la început.
Glasul lui Blythe se stinse, înțelesese în sfârșit realitatea morții pacientului său. Helen își dădea seama că psihiatrul se retrage în sine, resimțind întreaga povară a responsabilității și a eșecului său, așa că-i mai puse câteva întrebări de sondare, apoi plecă. Obținuse ce voia, o imagine clară a plasei care se strânsese încet-încet în jurul nefericitului Amar. Era intrigată în special de faptul că managerul ceruse ajutor profesionist cam în perioada în care spitalul anunțase ancheta internă pentru achizițiile post-Covid. Oare văzuse catastrofa care se apropia? Spera că ar putea să-și acopere cumva urmele, să-și controleze cheltuielile și poate s-o ia de la capăt? Părea probabil, dar sigur că acum n-aveau să fie siguri niciodată.
Helen coborî scările, deschise ușa și ieși în strada liniștită, care fusese mărginită cândva de grajduri. O lovi un val de căldură și simți diferența mare față de interiorul cu aer condiționat. Își scoase jacheta și porni în grabă spre motocicletă, ridicând șaua ca să arunce înăuntru haina de piele, însă chiar atunci începu să-i vibreze telefonul.
Îl scoase și văzu că era un apel de la agenta McAndrew.
— Bună, Ellie. Ce s-a întâmplat?
Urmă o tăcere prelungită. Imediat, Helen își dădu seama că erau vești proaste, dar, chiar și așa, tot se simți luată prin surprindere când McAndrew răspunse:
— Cineva a fost înjunghiat mortal în Portswood.

Capitolul 42

Era aproape. Dacă mai putea rezista câteva minute, avea să fie liberă și fără probleme.

Până acum, totul mersese conform planului. Se oprise pe alee, având grijă să întindă conservele pe jos, înainte să-și strecoare mâna în punga de plastic sfâșiată și să caute cu degetele înmănușate greutatea liniștitoare a mânerului cuțitului. Totuși, imediat ce-l prinse în mână, auzi pași care se apropiau.

Martin Hill era un om al obișnuințelor și alerga pe aleea pustie cam la aceeași oră în fiecare zi, bucurându-se de intimitatea, izolarea și scurtătura pe care i le oferea. Pauza de prânz și exact aceste caracteristici îi fuseseră de folos și *ei,* pentru că aleea era locul perfect pentru o ambuscadă. Victima nu bănuise nimic, nici nu era nimeni care să fi asistat la atac când îi înfipsese cuțitul în abdomen, luându-l pe nepregătite.

Acesta era momentul când lucrurile o puteau lua razna, dacă victima s-ar fi opus. Însă bărbatul fusese atât de șocat, că nu numai că *nu* ripostase, dar nici măcar nu scosese vreun sunet când se prăbușise. Totul se terminase în mai puțin de un minut. Fusese ușor – îngrozitor, dezgustător de ușor.

Rămase privind o clipă, uluită de ce tocmai făcuse, apoi interveni instinctul de supraviețuire. Lăsă cuțitul însângerat să cadă în punga ruptă și-l înfășură strâns, punând pachetul în sacoșa de cumpărături. Apoi se aplecă și luă de pe jos cutiile de conserve și le aruncă și pe ele în sacoșă, după care plecă în grabă. Se îndreptă rapid spre capătul de nord al aleii, unde era sigură că nu exista nicio cameră video care s-o trădeze. Își ținu privirea ațintită în față, mergând mai departe cu entuziasm copleșitor și abia când ajunse în capul aleii se simți obligată să arunce o privire înapoi.

Nu se schimbase nimic; Martin Hill zăcea lipsit de viață pe jos, un gigant căzut. Era o priveliște jalnică și, cuprinsă de un sentiment neașteptat de regret, se întoarse, simțind nevoia să se îndepărteze de locul crimei pe care tocmai o comisese. Acum se afla din nou pe strada principală, alarmată să vadă oameni, mașini, *viață*. Își dădu seama că transpira din greu – simțea umezeala la subraț și broboanele de sudoare care i se prelingeau pe frunte. Era convinsă că i se citea pe chip vinovăția, că toată lumea se uita la ea, strigându-i în față crima neîndurătoare pe care o comisese. Dar în realitate toți își vedeau de treburile lor, ca și cum nu se întâmplase nimic important.

Își coborî capul și merse mai departe. Avea mașina parcată la câteva străzi mai încolo, la cel mult cinci minute de mers pe jos. Dacă reușea să ajungă până acolo, dacă putea merge apoi fără să stârnească bănuieli până la locul pe care-l alesese pentru debarasare, atunci o să fie bine.

Traficul era aglomerat în dimineața asta, iar ea trebuia să se oprească la

toate trecerile de pietoni, mormăind și îndemnând nerăbdătoare fiecare mașină să avanseze. Orice secundă pierdută i se părea o eternitate, iar brațul drept și conștiința îi erau împovărate de greutatea cuțitului cuibărit în sacoșa de cumpărături.

— Haide, haide…

Acum apăru o ocazie să traverseze și porni, dar imediat ce ieșise de la adăpost, își dădu seama că a calculat greșit, iar o mașină de pe ultima bandă venea în viteză spre ea și avea s-o *lovească* dacă mergea mai departe. Se opri brusc și abia avu timp să facă un pas înapoi înainte ca mașina să treacă în trombă, claxonând. Speriată, mai aruncă o privire spre stânga, dar drumul era liber. După câteva clipe, se afla din nou pe trotuar și se îndepărta, cu speranța că nu observase nimeni incidentul.

Porni mai departe, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând într-un galop stângaci. Dacă fugea, ar fi atras prea mult atenția, ar fi dat naștere la bănuieli, dar nici nu reușea să meargă pur și simplu. Merse cât putea de repede, sperând că arată ca un angajat obișnuit care întârzie la o ședință.

Cu fiecare minut care trecea, distanța dintre ea și locul crimei creștea. Cu fiecare stradă pe care o traversa, era puțin mai în siguranță. Încă mai era transpirată, dar răsuflarea i se potolise și ajunse, cu o senzație de ușurare profundă, la Lena Gardens. Mașina ei era parcată în cel mai îndepărtat capăt și curând avea să plece de-aici, în siguranță și nevătămată.

Însă chiar când intră pe stradă, încremeni. Cineva stătea lângă mașina ei, cineva îmbrăcat în uniformă. Îi stătu brusc inima. Era oare posibil să fi fost *deja* descoperită? Să fie prinsă, arestată, pusă sub acuzare? Îngrozită, încercă să-și controleze panica, să-și găsească vreo urmă de calm și, chiar și în starea ei febrilă, își dădu seama că silueta înaltă de lângă mașina ei nu era polițist, ci un agent de trafic civil.

— Ce naiba…?

Bărbatul se apleca să-i cerceteze roata din față, foarte interesat de poziția ei. Iar acum înțelese. Dimineață fuseseră mai puține locuri ca de obicei pe stradă, trebuise să parcheze aproape de linia galbenă dublă. Nu era ideal, dar era sigură că roțile abia dacă atingeau vopseaua galbenă; nu prea era motiv de amendă.

În mod clar, agentul de circulație nu era de acord. Tocmai își scotea camera foto și fotografia numărul de înmatriculare, cauciucul vinovat și poziția mașinii. Mai rău, se uita la ceas, marcând începutul perioadei de grație de 10 minute după care putea scrie amenda. Doamne, Dumnezeule,

acum chiar și fluiera, privind vesel în jur, evident bine dispus.

Se întoarse și se ascunse după un copac, disperată să nu fie văzută. Ce-ar trebui să facă? Să stea și să aștepte până termină el? Nu, n-avea cum să facă asta, o putea vedea oricine dând târcoale pe o stradă rezidențială aglomerată, ar putea chiar și s-o abordeze, s-o întrebe ce pune la cale. Se simți dintr-odată sigură că, dacă ar fi oprit-o cineva, ar fi picat testul, n-ar fi fost în stare să mintă ca să scape, cu cuțitul de bucătărie însângerat legănându-se pe lângă ea. Nu, trebuia să plece de-acolo și să se întoarcă după mașină când avea cale liberă. Ușurată, se îndepărtă în grabă și se îndreptă din nou în strada principală, dar abia dacă făcuse câțiva pași, când se opri. Aproape că nu-i venea să creadă, dar nu i se năzărea – doi polițiști stăteau acum în drum, la intersecția cu strada principală.

De *unde* apăruseră? Și ce-aveau de gând? Se simți prinsă între ciocan și nicovală, cu pericole și în față, și în spate. Unul dintre polițiști arunca acum priviri în direcția ei, iar ea se întoarse instinctiv, făcându-și de lucru cu telefonul și încercând disperată să câștige timp. N-avea cum să rămână aici, în văzul tuturor; trebuia să se miște, să plece. Cel mai simplu ar fi fost să traverseze strada și să se îndepărteze, ascunzându-și fața după telefon. Da, asta era. O să pornească în pas măsurat, calm și hotărât, ca orice navetist de dimineață. Nu-i trebuia decât un pic de tupeu, un pic de control.

Trase adânc aer în piept și coborî de pe trotuar pe carosabil, dar chiar atunci se opri. Îi căzuse ceva pe picior. Lăsă privirea în jos și observă îngrozită că era o picătură de sânge. O singură picătură de sânge.

Sângele reușise cumva să scape din învelitoarea de plastic și se adunase în colțul sacoșei de cumpărături. Chiar acum, se scurgea printr-o găurică în plastic, lăsând o urmă de vinovăție în spatele ei. Panicată și disperată, ridică privirea și-i văzu pe polițiști venind spre ea. Stătuseră de vorbă cu un localnic, dar acum terminaseră și-și continuau patrularea. Aveau să ajungă la ea din clipă în clipă, cu privirile curioase atrase de femeia îngrozită care tremura, cu sacoșa ei de cumpărături plină de sânge…

Se uită în jur după vreun mijloc de salvare, iar privirea îi căzu pe o gură de canal aflată lângă bordură, ascunsă între două mașini parcate. Se duse spre ea și dădu drumul deliberat telefonului, înjură cu voce tare, apoi se lăsă pe vine, luă punga de la Sainsbury plină de sânge și o îndesă prin grilajul metalic. Cu o senzație de ușurare profundă, o simți scăpându-i din mână. Spera să urmeze un plescăit liniștitor, dar, ținând cont de cât de uscată fusese vremea în ultima perioadă, nu se miră când nu se auzi decât o

bufnitură seacă. Ușurată totuși, își dădu jos mănușile, luă sacoșa de cumpărături și-și scoase telefonul, pe care-l lipi de față înainte să pornească în grabă spre cealaltă parte a drumului. De-acolo, nu mai avea de mers decât un minut până la strada principală și adăpost, dar ajunse în doar 30 de secunde, fără să se uite nicio clipă în urmă. Nu așa își făcuse planul și încă mai era posibil să aibă probleme, dar în clipa asta n-avea nicio importanță. Scăpase – cel puțin pentru moment.

Capitolul 43

– E un cont semnificativ, toate agențiile care se respectă o să încerce să-l obțină. O să facem tot ce putem, să fim cât mai inovatori, dacă e să-l câștigăm…

Joel Jenkins se lăsa dus de val, provocând echipa să reacționeze la instrucțiunile lui, să obțină premiul care se afla în fața lor. În trecut, asta ar fi entuziasmat-o pe Lilah, ar fi însuflețit-o și ar fi determinat-o să muncească mai mult, mai bine, ca să le asigure câștigarea contractului, dar auzise deja prea multe discursuri de-astea și știa instinctiv că eforturile lor erau cel mai probabil sortite eșecului, ținând cont de șansele pe care le aveau. Nu era de ajutor nici faptul că auzise zvonuri că lanțul hotelier se hotărâse deja să aleagă altă agenție, grație unei relații intime între directorii executivi.

Chiar dacă ar fi simțit că aveau vreo șansă, ar fi fost puțin probabil să fie în stare să se ridice la înălțimea așteptărilor. Fără îndoială, azi avea probleme și, în plus, toți cei din încăpere erau mult mai tineri, mai tăioși, mai înfometați ca ea, prea dornici să se cațăre pe cadavrele celorlalți ca să ajungă în vârf. Fusese și ea așa odată, dar nu mai era, pentru că viața intervenise cu forță între timp. Acum se simțea sleită, fără vlagă, abia capabilă să pună un picior în fața celuilalt, în niciun caz să concureze cu tinerele speranțe ale agenției.

Se uită în jur prin sala de ședințe bine dotată și se simți cu totul nelalocul ei, întrebându-se dacă se potrivea aici. Deși compania avea un număr egal de angajați bărbați și femei, atmosfera era copleșitor de masculină – agresivă, asertivă, darwiniană. Înainte, expresia de pe chipurile colegilor ei, nerăbdătoare și lacomă, o intimida. Acum o făcea doar să se simtă rău.

Probabil că ăsta era răspunsul. Încercase să meargă mai departe,

ascunzându-și problemele de colegi, dar poate că era momentul să recunoască și ea că are nevoie de o pauză. Își folosise deja concediul meschin la care avea dreptul, poate era cazul să-și ia concediu medical, o bucată zdravănă de timp liber. Cu siguranță avea să-i afecteze reputația, poate chiar și cariera, orice-ar zice HR-ul, dar, dintr-odată, nu-i mai păsa. Obiectivele iluzorii pe care le urmărise atâta vreme exact asta păreau. Ce-și dorea acum din tot sufletul era spațiu – spațiu să gândească, să se vindece, poate chiar s-o ia de la început. Cum ar fi primită cererea? se întrebă ea. O să fie discuții și ședințe nesfârșite sau o să se rezolve pe e-mail, formal, curat? Dacă da, ar scrie azi e-mailul, imediat ce se termina cu…

— Lilah?

Ridică privirea și-l văzu pe Joel privind-o insistent.

— Da, scuze, tocmai lăsam o idee să prindă formă în cap. Dar în principiu sunt de acord cu ce spunea Sam…

— Nu-ți ceream părerea.

— A, scuze…

— Te avertizam că Louise bate în geam de un minut și încearcă să-ți atragă atenția…

Jenată, Lilah se întoarse și o văzu pe secretara lor bătând în peretele de sticlă.

— Scuze, scuze, tocmai…, mormăi ea și se ridică.

Era conștientă că toată lumea se uita la ea, că părea toantă și distrasă, așa că s-a mișcat repede, alunecând pe podeaua de lemn și ieșind pe coridor. Dorindu-și să păstreze o oarecare aparență de demnitate profesională, își întinse un zâmbet pe față când se întoarse spre secretara lor cu vechime.

— Slavă Domnului că exiști, Louise. Pe Joel l-a luat valul, m-ai salvat de la o soartă mai rea ca…

Se opri când văzu că Louise părea înlăcrimată, chiar emoționată.

— Tocmai am zis că te caută poliția la telefon, zise ea șovăitor.

Lilah simți pe loc cum i se strânge stomacul. Li s-a întâmplat ceva maică-sii și lui taică-su? Lui Eric?

— E vorba de Martin…

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Lilah știa că s-a terminat. Că soțul ei era mort. Și că viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

Capitolul 44

Privea în jos spre chipul lui, atrasă de ochii injectați, lipsiți de viață.

Helen nu pierduse timpul și se îndreptase spre locul crimei din Portswood, hotărâtă să preia imediat controlul asupra situației. Nu părea posibil să fi fost comisă încă o crimă violentă atât de repede după atacul asupra lui Declan McManus și la doar câteva ore după sinuciderea lui Amar Goj, dar informațiile se dovediseră corecte, un elev îngrozit găsise cadavrul când se furișase pe alee ca să fumeze.

Detectivul-agent Reid se ocupa de adolescent, iar Helen nu încetinise pasul ca să stea de vorbă cu băiatul; avea timp mai târziu. Nerăbdătoare să vadă cu ce aveau de-a face, trecuse pe sub banda care delimita locul crimei și se îndreptase către cadavru. Meredith Walker și David Spivack nu ajunseseră încă, ceea ce însemna că deocamdată Helen avea victima doar pentru ea.

Polițiștii în uniformă care asiguraseră zona găsiseră un portofel în buzunarul de la treningul victimei, pe care o identificaseră drept Martin Hill. Helen se lăsă pe vine și privi trupul neînsuflețit. Hill era înalt, musculos și, în condiții normale, ar fi fost o apariție atrăgătoare și frapantă. Dar acum părea neliniștitor, respingător, cu trăsăturile încremenite într-o expresie de agonie și groază, ca și cum ar fi fost șocat, dezgustat că viața trebuie să i se încheie așa. Helen se apropie și văzu că fața era neatinsă, ca și mâinile mari, deschise, care păreau catifelate și fără jupuituri. Nu se putea spune însă același lucru și despre trunchi, spre care se îndreptă acum privirea lui Helen.

Victima purta un tricou alb, uscat și curat pe brațe și guler, dar ud și purpuriu pe abdomen și piept. Își trecu un deget pe deasupra țesăturii și descoperi trei găuri măricele, una în zona stomacului și două puțin mai sus, lângă inimă. Moartea trebuie să fi fost rapidă, dar sălbatică, cele trei lovituri de cuțit lăsând victima fără suflare, cunoștință și, în cele din urmă, fără viață. Helen se înfioră; era o moarte cumplită.

Se ridică și se îndreptă, cercetând aleea. Era o dimineață înăbușitoare, iar ea își îndepărtă cu furie părul de pe față, care i se lipise de obraji. Uitându-se în lungul aleii, Helen își dădu seama că atacatorul alesese bine locul – nicio cameră, nicio fereastră care să dea înspre alee și riscuri foarte mici să fie tulburat. Oare se pitise și așteptase până se apropiase nefericita victimă? Și dacă da, în ce scop? Portofelul bărbatului rămăsese în buzunar, iar iPhone-ul 12 era încă prins pe brațul stâng, cu o pereche de AirPods rămase caraghios în urechi. Ținând cont de toate astea, motivul nu părea să fi fost

jaful, și atunci, de ce fusese ucis Hill cu atâta cruzime? Ce avusese *de câștigat* atacatorul lui?

Rămasă singură cu cadavrul, Helen se simți nesigură pe picioare. Temperatura creștea constant, pe măsură ce soarele pătrundea în alee, dar nu de-asta se simțea amețită. Era spaimă, o senzație tot mai puternică de panică, pe care o simțea des în ultima vreme.

Chipurile nevinovate ale lui Eve Sutcliffe, Alison Burris și Declan McManus păreau să-i danseze în fața ochilor, amintindu-i de vărsarea de sânge implacabilă. Oare orașul își pierduse mințile? Și dacă da, ce șanse avea Helen să controleze situația?

Se îndepărtă de cadavru și porni grăbită pe alee, sperând din toată inima că echipa a reușit să afle ceva, o localizare, un martor, un motiv, orice – dar în realitate păreau la fel de șocați și de nefericiți cum era și ea. Munceau deja din greu la alte anchete, abia se mai târau, iar acum trebuiau să se descurce și cu asta – încă un caz de crimă foarte vizibil.

Helen ridică banda de izolare a perimetrului, se strecură pe sub ea și se întoarse spre echipă, dar chiar atunci dădu peste un chip familiar.

Clic, clic, clic.

Avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă ce se petrecea și de încă o clipă ca să se înfurie. În față era Emilia Garanita, înfiptă și hotărâtă să-i facă o poză lui Helen – transpirată, încordată, speriată – cu obiectivul camerei îndreptat spre ea.

— Ce dracu caută *asta* aici? se răsti Helen spre detectivul-agent Bentham, care părea agitat și jenat.

Clic, clic, clic.

Helen era tentată să-i tragă una peste mâna cu camera și să i-o facă praf pe jos, dar știa că n-ar face decât să pună paie pe foc, așa că trecu nervoasă pe lângă ea.

— Vreun comentariu, detectiv-inspector Grace? Aveți ceva de spus despre această ultimă crimă cumplită?

Helen se întoarse, incapabilă să-și controleze furia.

— Îți atrag atenția că este un loc al crimei. Dacă nu dispari în 30 de secunde…

— Îmi fac meseria, răspunse Emilia, zâmbind larg în timp ce se dădea înapoi. Măcar una dintre noi, nu?

Lui Helen îi venea s-o pocnească, însă Emilia era conștientă de pericol și-și coborî camera, îndreptându-se cu nonșalanță spre mașină. Helen se

întoarse spre Bentham.

— Poate, *vă rog,* să-mi explice și mie cineva ce naiba se petrece aici? Nu se mai ocupă nimeni de asigurarea locului crimei? Niciun protocol? N-ar fi trebuit să treacă nici de polițiștii în uniformă, cu atât mai puțin de voi…

— A apărut din senin, protestă Bentham. N-am… n-am văzut-o.

— Ăsta nu-i un motiv. Și dacă se mai întâmplă vreodată, o să consider că voi sunteți de vină, *toți.*

Făcu semn spre toată echipa, care se făcu mică în fața vorbelor ei, părând cu toții nedreptățiți și chiar un pic speriați.

— E *cu totul* inacceptabil. Un tânăr e mort pe aleea aia și nu știu cum, Emilia Garanita se fâțâie la locul crimei, înainte de criminaliști, înainte de patologi… adică vouă chiar vi se pare în regulă? Ați uitat *tot* ce ați învățat la colegiul de poliție?

Acuzația ei, furioasă și agresivă, rămase plutind în aer. Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mișca, deși nu era clar dacă de jenă sau de frică. Helen era nehotărâtă – voia să-i ia la rost, să-și descarce toată furia și neliniștea pe ei, dar era conștientă în mod dureros de cât de obosiți erau *toți.*

— Uite, doar… doar asigurați locul crimei, urmă ea, controlându-și tonul. Și hai să ne apucăm de treabă. Hai să aflăm ce s-a întâmplat aici.

Se îndreptă spre motocicletă, hotărâtă să ajungă la rudele lui Martin Hill cât mai repede. Helen încerca să pară hotărâtă, să pară că ar controla situația, dar știa că numai așa nu era. În fiecare zi de muncă încerca din greu să fie un lider bun, să fie hotărâtă, să-și inspire oamenii, să fie calmă. Dar în ultima vreme uitase cum, nu mai reușea să folosească așa cum trebuie forța și hotărârea pentru care era cândva bine-cunoscută, iar pe parcurs pierdea încrederea oamenilor. Acum, când miza era cât se poate de mare, arăta neliniștită, disperată și speriată.

Capitolul 45

Ținea un ochi pe ei, chiar și în timp ce forma numărul.

Băieții erau bine dispuși azi, plini de viață și gălăgioși, țopăiau prin grădină, râzând și țipând. Priveliștea îl încânta – mai mult decât putea spune –, dar tot îi era teamă că ar putea să năvălească pe neașteptate în casă, ceea ce, desigur, nu-și putea permite. Era o convorbire pentru care trebuia să fie singur.

Robert Downing se îndepărtă de fereastră și-și îndreptă din nou atenția spre telefon. Formase numărul, nu mai trebuia decât să apese pe „apel”. O mișcare simplă, dar tot șovăia. Oare chiar era pregătit? Avea să schimbe pentru totdeauna viața lui și a băieților. Și totuși, ce altă variantă avea? Ar fi fost o nebunie să facă orice altceva. *Trebuia* să dea telefonul.

Apăsă butonul și așteptă. Aproape că spera să intre direct mesageria, dar apelul se conectă, iar în urechi îi răsună un țârâit monoton. Chiar și acum, tot era tentat să închidă, să-și reducă pierderile și să fugă, dar curajul învinse și rămase pe fir. Un țârâit, două, trei… o să răspundă vreodată?

Iar acum intră mesageria vocală, și îi auzi glasul autoritar și ferm.

— Bună, sunt Helen Grace, vă rog să lăsați un mesaj…

O clipă de tăcere, apoi un semnal ferm. Atunci, asta era ultima ocazie să dea înapoi, dar vorbi rapid și hotărât:

— Helen, bună, sunt Robert Downing. Trebuie să stăm de vorbă.

Capitolul 46

– A început acum o săptămână…

Lilah Hill vorbea rar, ca și cum ar fi făcut un efort să lege un cuvânt de altul. Era în stare de șoc, tremura din toate încheieturile, vorbea abia auzit și făcea încercări disperate să înțeleagă tragedia cumplită care se abătuse dintr-odată asupra ei.

— Poți să-mi povestești pas cu pas? Trebuie să știu *exact* ce s-a întâmplat.

Helen era în fața ei, în casa unde Lilah stătuse împreună cu Martin Hill. Lilah se retrăsese aici după ce primise la serviciu vestea îngrozitoare, iar Helen era nerăbdătoare să vadă dacă nu putea *ea* să facă vreun pic de lumină în crima brutală din cursul dimineții. Și imediat ce trăsese în fața casei atrăgătoare, văzuse primul indiciu despre ce o aștepta – pe fațadă încă se ghicea urma unei zvastici vopsite de curând.

— Păi, acum vreo săptămână, am primit câteva apeluri ciudate. Nu vorbea nimeni și închidea imediat ce răspundeam la telefon. N-am prea dat importanță – putea să fie o greșeală sau copii care se prosteau. După aia, acum trei sau patru zile – era pe 10, cred –, situația s-a înrăutățit. Martin a răspuns și o femeie a început să se ia de el, cu injurii rasiste, după care a închis.

Helen notă data și întrebă:
— Credeți că și apelurile de dinainte erau tot de la ea și că și-a făcut „curaj” poate să-l înjure pe soțul tău?
— Poate.
Lilah ridică din umeri fără vlagă, încă încercând să înțeleagă evenimentele din ultimele zile.
— Cât a durat convorbirea?
— Treizeci de secunde, nu mai mult.
— Au mai fost și altele?
— Nu, în următoarele câteva zile n-a mai fost nimic. Am zis că poate a fost ceva izolat, doar un incident neplăcut și idiot. Dar apoi, acum două zile, ne-am trezit și am găsit… în fine, ai văzut ce-au făcut pe fațada casei.
— *Au* făcut?
— Mai mulți, unul, nu contează. Nu i-am văzut.
— Și n-a văzut nici vreunul dintre vecini?
— I-am întrebat pe câțiva, dar n-a avut nimeni nimic de spus, am renunțat, nu voiam să insist cu povestea asta.
Helen se gândi o clipă, apoi întrebă:
— Revenind la apelurile telefonice, pot să întreb dacă femeia i-a spus pe nume lui Martin? Știa identitatea persoanei pe care o abuza?
Lilah încuviință.
— Da, categoric. I-a spus pe nume, știa unde stă. A zis că un om ca el n-ar trebui să stea pe o stradă așa frumoasă și „albă”…
Lui Helen îi stătu inima. Orice crimă era o tragedie, dar unele dintre ele aveau impact mai mare ca altele. O crimă cu motivație rasială era ultimul lucru de care avea nevoie acum Southampton.
— Martin a recunoscut vocea?
— Nu cred.
— Poate să fi fost cineva de la bar, cineva implicat în altercație?
— Păi, *erau* și fete în grup, e posibil…
Glasul i se stinse când înțelese ce sugerase Helen.
— Asta crezi că a fost? întrebă agitată. Că persoana care a dat telefoanele și a scris pe casă a… i-a făcut asta lui Martin?
Lilah se uita drept la Helen, iar furia îi alimenta acum o urmă de control, chiar dacă tot avea lacrimi în ochi.
— Sincer? Habar n-am. Dar e evident că e o posibilitate serioasă. Și ar putea explica și de ce par să-l fi vizat pe el în mod special, și nu pe

amândoi. Bănuiesc că Martin n-a avut alte probleme în ultima vreme, nu? Vreo altă altercație sau incidente cu motivație rasială, vreau să zic. În transportul public? Când era prin oraș?

— Nu.

— Știa dacă există cineva ostil față de el?

— Nu.

— Sau dacă-l urmărise cineva când venea acasă?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Și în privința tinerilor cu care s-a bătut la bar, a mai existat vreun *alt* contact cu ei după incidentul inițial? Vreo amenințare în săptămânile scurse de-atunci? Alte confruntări?

— Cel puțin mie nu mi-a spus. Sincer, am crezut că s-a încheiat, că s-a terminat. Ceea ce ne și doream. N-am cerut să fim abuzați și atacați. N-am cerut niciodată *nimic.* Am pierdut trei ore să curăț mizeria de pe fațadă și de mare folos mi-a fost. Și acum, *asta*…

Și-a desfăcut mâinile în timp ce vorbea, ca pentru a arăta dimensiunile tragediei ei, dar părea ceva dureros de nepotrivit, ținând cont de cât de șocată și de pustiită se simțea.

— Aș vrea să te întreb cum stăteau lucrurile între voi.

Lilah ridică brusc privirea, cu o expresie bănuitoare pe față.

— Erați fericiți? Era o relație afectuoasă?

— Sigur, eram împreună de aproape zece ani. Eram fericiți, suntem fericiți…

— Numai că nu pot să nu observ că ai o vânătaie urâtă pe încheietura mâinii.

Lilah își trase imediat brațele pe lângă ea, probabil regretând că le lăsase la vedere.

— Nu-i nimic.

— Nu prea arată a nimic.

— A fost doar un accident casnic, atâta tot. Mi-am prins brațul în ușă…

Suna slab și neconvingător.

— Martin și cu mine am avut momente bune și momente proaste, ca orice cuplu, urmă Lilah repede. Dar relația era solidă, eram fericiți…

Se uită rugător la Helen, parcă cerându-i să renunțe la subiect.

— Uite, Lilah, știu că e greu de vorbit despre genul ăsta de lucruri, mai ales acum, că Martin nu mai e. Dar dacă e să aflu ce s-a întâmplat, am nevoie de *toate* datele. Detalii despre tine, despre Martin, perioada în care

ați fost împreună, ce ați făcut, unde ați fost, cum vă înțelegeați…

— Punctul în care era relația noastră n-are nicio legătură cu ce s-a-ntâmplat azi-dimineață, jur. Eram *bine.* Martin era atacat de huligani cretini și rasiști…

— Lilah, fac meseria asta de peste 20 de ani. Am fost în zeci de case unde existaseră tensiuni, chiar violență în cuplu. Nu e absolut nimic de care să-ți fie rușine și pot să-ți spun din experiență că să *nu* vorbești despre asta e cel mai rău lucru pe care-l poți face. Te rog, dacă erau orice fel de probleme, orice conflict în relația voastră, spune-mi acum.

Femeia îndurerată o privi parcă îngrozită de rugăminte.

— Nu e *nimic de spus,* pentru că eram fericiți.

Se încruntă la Helen, provocând-o să riposteze, după care repetă.

— Eram *fericiți.*

Capitolul 47

– Cred că vrei să te uiți la asta…

Detectivul-agent Edwards vorbea pe ton scăzut, ceea ce-i plăcea lui Joseph Hudson. Inspectorul-șef Simmons făcuse o vizită neașteptată în centrul de comandă – ca să strângă rândurile și să ridice moralul trupelor –, iar Edwards știa clar cui îi e loială. Ambițiosul agent îl chemase discret pe Hudson și părea dornic să păstreze descoperirea doar între ei doi. Încurajat de această manifestare de loialitate și discreție, Hudson se aplecă puțin și cercetă fotografia de pe monitor.

— Despre ce e vorba?

— Păi, după incidentul de azi-dimineață, detectivul-inspector Grace mi-a cerut să fac o documentare asupra incidentelor recente cu infracțiuni motivate de ură, activități ale grupurilor locale de extremă-dreapta, trolling online și așa mai departe…

Edwards vorbea repede, parcă nerăbdător să treacă peste preambul.

— Și îți imaginezi că au fost multe de văzut.

Edwards mări câteva pagini pe monitor.

— Sunt tone de abuzuri xenofobe și rasiste online, cele mai multe mergând pe ideea drepturilor anglo-saxonilor albi. Chinezii suferă o mare parte din abuzuri, dar și oricine nu e considerat drept „britanic” propriu-zis.

În timp ce Edwards vorbea, privirea lui Hudson se îndreptă spre portretul

lui Martin Hill de pe panoul cu datele crimei.

— E o activitate intensă în grupurile neonaziste și de extremă-dreapta. O mare parte e impulsionată de șomaj, furie, disperare, dar și de teama de criminalitate. Sunt grupuri de tineri nemulțumiți care se mobilizează și promit să smulgă din rădăcini „elementele turbulente" din comunitățile lor.

Făcu semn către monitor, atrăgându-i din nou atenția lui Hudson spre calculator, unde era afișat site-ul unui grup numit Albion, al cărui crez era limpede. Pe fundalul drapelului britanic erau afișate texte cu încărcătură rasistă și predicții sumbre despre o viitoare apocalipsă, în timp ce roșul steagului se scurgea pe pagină ca niște dâre de sânge.

— Imaginează-ți un fel de versiune neonazistă de Reclaim the Streets. Recrutează activ și primesc pe oricine consideră „pur" din punct de vedere rasial, ca să-i ajute să facă orașul Southampton „alb din nou". E ceva cu totul neclar și contradictoriu – tipii care conduc mișcarea par să-i admire pe Churchill *și* Hitler –, dar mesajul s-a dovedit popular. Au peste 400 de adepți, dintre care mulți sunt dispuși să plece la luptă.

Edwards mai dădu un clic, lăsă pagina jos și afișă din nou fotografia. Hudson analiză detaliile – vreo 20 de tineri albi, majoritatea cu capetele rase și expresii sălbatice, care se luau de proprietarii și clienții magazinelor asiatice din Thornhill. Victimele păreau înspăimântate și nu era greu de văzut de ce – tinerii erau înarmați cu bâte de baseball și păreau gata să le folosească. Din cauza temperaturilor mari, agresorii erau dezbrăcați până la brâu, iar tatuajele cu Vulturul de Fier și zvastici erau perfect vizibile.

— Principala influență în Albion e un bărbat care-și spune Panzer, de la cuvântul german…

— Care înseamnă armură, îl întrerupse Hudson. Am învățat și eu istorie, detectiv-agent Edwards.

— Sigur, scuze. În fine, a fost foarte activ în ultima vreme. A organizat marșuri prin zonele sărace, a ținut mai multe discursuri provocatoare și a postat mesaje interminabile în care le cere adepților să riposteze, să scape străzile de „paraziții colorați".

— Frumos…

— Credem că numele lui real e Michael Sergeant. A fost reținut de mai multe ori pentru infracțiuni motivate de ură, însă n-a fost niciodată pus sub acuzare. E investigat pentru atac cu un ciocan asupra unui grup de adolescenți de culoare pe Common acum trei luni…

— Îmi aduc aminte.

— … dar asta nu l-a împiedicat să le ceară adepților să treacă la lucruri mai mari și mai bune. În ultima postare, scrisă acum trei zile, cere activ violență de stradă, le spune să riposteze, să verse sânge pe străzi, să apere modul de viață britanic, bla, bla, bla.

— Și *ce* e relevant aici?

Hudson era intrigat de ce descoperise Edwards, dar voia să ajungă la subiect.

— Scuze. Da, în poza asta avem câțiva dintre adepții lui, în timp ce devalizează magazine locale, speriind femeile și copiii. Pe unii dintre ei îi cunoaștem, alții sunt noi, dar l-am zărit în spate pe tipul ăsta…

Hudson se aplecă mai mult, cercetând chipul unui tânăr din spatele grupului. Era la bustul gol, cu trunchiul afișat cu mândrie, cu pumnul încleștat într-un fel de salut, în timp ce țipa la un asiatic mai în vârstă. Avea fața întoarsă dinspre cameră, dar chiar și dintr-o parte, trăsăturile se vedeau clar și erau familiare.

— E Lee Moffat…

— Exact. S-a dovedit că nu e nou în zona asta. Fratele lui mai mare, Jason, a fost membru într-un grup care se chema Soluția finală, iar Lee postează destul de regulat pe Albion și site-urile asociate. A flirtat în trecut cu English Defence League și BNP, dar acum e susținător cu normă întreagă al unui război rasial.

Hudson privi cu atenție trăsăturile tânărului, care erau contorsionate de ură.

— Ciudat cum tot apare numele lui, nu?

Întrebarea lui Edwards era insinuantă, căutând aprobare. Hudson era încântat să se conformeze – această descoperire era o piesă mică, dar importantă, a puzzle-ului.

— La fix. Te-ai descurcat bine. Poți să dai prioritate acestei linii de anchetă, te rog, și să-mi raportezi *direct* mie?

— Sigur că da.

— Vreau să știu despre orice legătură cu Martin Hill, cu tentativa de crimă bazată pe ură din Portswood, orice care ar putea face o legătură între Lee Moffat și omorul de azi-dimineață. Și vreau să aflu *primul.*

— Sigur, șefu'. Mă apuc acum.

— Bravo. Ai prea multă experiență pentru munca de jos, dar uneori detaliile te omoară, nu? Nu știi niciodată unde poți să ajungi.

Hudson îl bătu pe spate și se întoarse la biroul lui, trecând pe lângă

inspectorul-șef Simmons, care rămăsese să stea de vorbă cu agentul Bentham. După ce își începuse ziua furios și frustrat, Hudson avea acum pasul vioi. Avea informații pe care nu le deținea și Helen Grace, dovezi care ar fi putut face legătura dintre Lee Moffat și *trei* dintre anchetele în curs, plus un nou aliat, în persoana lui Edwards. Cariera experimentatului polițist se plafonase sub conducerea lui Grace și, dacă Hudson putea să încurajeze lipsa de loialitate oferind aparent un viitor mai bun, atunci n-avea să ezite nicio clipă.

Orice aliat era esențial. Și când avea să vină momentul s-o dea jos pe Helen, avea nevoie să-i aibă pe *toți* alături.

Capitolul 48

– Aveți un mesaj vocal nou.

Helen abia auzea peste vuietul motocicletei. Casca ei cu Bluetooth era de calitate, dar mergea repede și cu zgomot, după ce fusese convocată urgent de Meredith Walker într-o fundătură la niciun kilometru de locul crimei de dimineață.

— Helen, bună, sunt Robert Downing. Trebuie să stăm de vorbă.

Surprinsă, se strădui să audă, dar mesajul se încheiase, iar celălalt închisese telefonul. Apăsă butonul căștii și ascultă din nou, îndoindu-se că auzise bine, dar n-avea nicio îndoială că *era* Downing. Părea încordat, chiar agitat, ceea ce o intriga. Downing se arătase foarte calm, foarte controlat când se văzuseră ultima dată. Să se fi întâmplat ceva între timp?

Primul instinct al lui Helen era să-l sune, pentru că era curioasă. Dar chiar în timp ce întindea mâna spre telefon văzu activitate în față. Vreo 10-12 polițiști în uniformă, bandă galbenă de izolare a perimetrului și câțiva criminaliști, în costumele lor sterile specifice. Ajunsese în Lena Gardens.

Renunță la intenția să-l sune pe Downing și parcă rapid, își puse protecțiile de pantofi și porni în grabă spre locul unde se afla Meredith Walker, ștergându-și fruntea. Pentru criminaliști, nu era plăcut să lucreze la temperaturi înalte, dar de data asta Meredith avea un zâmbet pe față. Lena Gardens era o stradă rezidențială liniștită, neobișnuită cu activitatea febrilă a poliției, însă azi găzduia o descoperire importantă.

— Unde l-ai găsit?

— În canal, răspunse Meredith, cu un zâmbet melancolic. Poate că nu-i nevoie de prea multă imaginație, dar nevoile trebuie…

Helen se lăsă în genunchi și se uită în gaura întunecată din fața ei. Grătarul fusese ridicat, lăsând să se vadă o cavitate adâncă plină de pământ uscat și gunoaie, în mijlocul cărora se vedea o pungă de la Sainsbury pătată.

— Ce ți-a venit să cauți aici?

— Păi, am trimis cea mai mare parte a echipei să dea o mână de ajutor la căutarea amprentelor. Cuțitele sunt de obicei aruncate în apropiere de locul crimei, pentru că oamenilor nu le place să le care cu ei după ce le-au folosit. De multe ori sunt aruncate în locuri izolate – parcuri, alei, fundături, chestii de genul ăsta –, n-am luat în seamă străzile principale și ne-am uitat la străzile mai liniștite, cu case. Unul dintre băieții noștri a văzut sânge pe trotuar, apoi o urmă scurtă de depuneri, care ducea spre canal. Ca să fiu sinceră, nu era foarte bine ascunsă, doar îndesată acolo fără prea multă grijă…

Helen încuviință, intrigată. Crima în sine fusese foarte bine planificată și pusă în aplicare și nu lăsase urme evidente ale făptașului. Asta era altceva, era ceva neglijent, ba chiar de amator, ceea ce-i puse mintea în mișcare. Să fi fost o greșeală, o scăpare?

Sau ideea era să găsească punga?

— Ești convinsă că *e* arma noastră?

— N-o să știm sigur până nu ajungem la laborator, dar sunt șanse. Lama are lățimea potrivită, forma mânerului pare ce trebuie, ținând cont de vânătăile de pe cadavru și, cum vezi și tu, sângele e proaspăt.

Helen se uită în pungă, unde se vedea cuțitul, chiar în mijloc. Sângele de pe lama lungă se uscase deja, dar nuanța purpurie aprinsă și luciul lipicios sugerau clar că Meredith avea dreptate.

— Bine, hai să ne ocupăm cu prioritate, te rog.

— Sigur.

— Și hai să căutăm bine fiecare centimetru din strada asta.

— Ne ocupăm deja.

— Orice, oricât de mic… vreau să aflu *imediat.*

Plecă și se îndreptă spre motocicletă. Era o descoperire care o intriga și care putea duce ancheta mai departe, iar Helen urcă pe Kawasaki într-o stare care se apropia de optimism. Dar chiar atunci îi sună telefonul. Preț de o clipă, se gândi că poate e Robert Downing, dar pe ecran scria altceva.

— Detectiv-agent Malik?

— Șefa.

— Sunt la Lena Gardens, dar mă întorc acum.

— Minunat, dar mă gândeam că vrei să știi – tocmai am primit un telefon de la spital…

Helen se încordă, simțind că ziua care-i adusese deja câteva surprize nu se terminase.

— Se pare că au apărut niște complicații cu McManus când au încercat să-l scoată din coma indusă. I-au cedat mai multe organe și a intrat în stop cardiac. A murit imediat după ora 2 după-amiază.

Capitolul 49

– Ce te-a apucat?

Carol părea mulțumită, dar surprinsă, când Belinda se aplecă peste ea și o sărută pe gât, pe nas și pe frunte.

— Chiar am nevoie de un motiv ca să-mi seduc iubita? ripostă Belinda, sărutând-o pe buze, în timp ce-i descheia un nasture de la cămașă.

— Nu… dar e abia după-masă. Am ore curând, ca și tine, de altfel…

— N-o să se întâmple nimic dacă întârziem un pic…

În timp ce vorbea, Belinda își strecură mâna pe sub cămașa lui Carol, degetele ei îndemânatice trecând peste țesătura fină a sutienului și căutându-i sfârcul. Carol reacționă, excitată de-acum, dar tot o prinse de mână pe Belinda, oprind-o.

— Nu zic că n-ar fi drăguț, vreau doar să știu ce se petrece…

— Aș fi zis că e evident, o tachină Belinda, încercând să scape din strânsoare.

— Serios, Belinda. Care-i treaba?

Fără tragere de inimă, femeia se potoli și-și trase mâna.

— Te-ai purtat ciudat și distant toată săptămâna, spuse Carol. Refuzi să stai cu mine toată ziua, nu-mi spui de ce, după care năvălești din senin și vrei să mi-o tragi de nu mă văd. Iartă-mă dacă sunt puțin nedumerită.

— Ai dreptate și-mi pare rău, răspunse Belinda, trecându-și mâna prin părul lui Carol. Am fost o javră. Sincer, nu știu ce-a fost cu mine.

Se străduia din greu, dar se simțea stânjenită sub privirile pătrunzătoare ale lui Carol. O mai rănise pe iubita ei, rănile erau încă dureroase și era clar că n-avea s-o lase să scape ușor.

— Nu știu dacă a fost stresul examenelor, hormonii mei sau doar afurisita de maică-mea care mă sperie – probabil toate trei. Dar n-am niciun drept să-ți arunc ție astea în cap, să fiu distantă și rece. Așa încerc eu să-ți

spun că-mi pare rău…

O mângâie pe Carol pe obraz și riscă încă o sărutare blândă.

— Știi că nu mă descurc bine cu cuvintele, mi-e greu să spun ce trebuie.

— Dar știi cum să ți-o tragi, nu? ripostă Carol.

Tonul era puțin tăios, dorința fiind subminată de durere și de suspiciune.

— Nu, știu cum să iubesc.

Belinda lăsă cuvintele să plutească în aer, bucurându-se de expresia de surprindere de pe chipul lui Carol.

— Pentru că te iubesc, te iubesc cu adevărat. Și nu vreau niciodată să fii neliniștită sau să-ți fie teamă. Vreau să-ți fac viața mai bună, mai fericită, în fiecare zi…

O sărută din nou și de data asta Carol o lăsă.

— Vorbesc serios, vreau să meargă relația… și dacă vrei, știi tu, să discutăm din nou despre familie, despre copii…

Belinda nu știa de unde vin cuvintele, nu plănuise așa ceva, nu era sigură că asta vrea să spună, dar în momentul acela părea în regulă.

— … atunci ar trebui s-o facem. Vreau ce vrei și tu.

Carol o sărută și ea, înfocată și pasionată. Belinda văzu cu surprindere lacrimi în ochii partenerei ei, dar și altceva. Dragoste arzătoare, chinuitoare. Reacționă la atingerile ei și își scoase cămașa, apoi și pe a lui Carol. Se răsturnară în pat, trăgând una de pantalonii celeilalte și lăsându-se bucuroase în voia abandonului senzual. Carol o mușca de lobii urechilor, îi săruta sfârcurile, o mângâia pe burtă, coborând și mai mult. Belinda se întinse pe spate, capitulând în fața dorinței pe care o arăta iubita ei, și se cuibări în pilota moale și pufoasă – fericită, bucuroasă, vie.

Poate că până la urmă o să fie totul bine.

Capitolul 50

Atmosfera din încăpere era încordată. Helen adusese toată echipa înapoi la secție, ca să-i pună pe toți la curent cu ultimele informații. Ședințele astea de seară erau de multe ori incredibil de productive, diversele fire ale anchetei împletindu-se perfect ca să dezvăluie indicii importante sau pași înainte esențiali. Puteau fi tensionate, cu exces de adrenalină, fascinante, dar azi echipa arăta cum se simțea Helen – încinsă, iritabilă și obosită moartă.

— Declan McManus a murit în cursul după-amiezii. Ținând cont de

amploarea rănilor, era pe muchie de cuțit, dar nici chiar eu nu pot să mă prefac că nu e o lovitură dură…

Nimeni nu o contrazise.

— Evident, asta înseamnă că acum anchetăm o crimă, cu toată publicitatea pe care o s-o atragă. Așa că vreau să ne mișcăm rapid.

Câțiva dintre polițiști încuviințară, folosind ultimele rămășițe de energie ca să adune o urmă de entuziasm, iar Helen le era recunoscătoare. Echipa nu trăgea în aceeași direcție, nu se acoperise de glorie în ultima vreme, dar în jurul ei erau încă și polițiști dedicați și hotărâți.

— Mă interesează în mod deosebit Amar Goj, care a fost până de curând manager pentru achiziții la spitalul pentru copii Southampton.

Prinse fotografia lui sub portretul lui McManus, care avea o expresie disprețuitoare.

— Acum avem certitudinea că a cumpărat de curând un hanorac Rick Owens – am găsit chitanța într-o cutie de pantofi la el acasă. Iar echipa lui Meredith a confirmat că urmele parțiale de pantof găsite la locul crimei au fost lăsate de un pantof care-i plăcea lui Amar Goj – avea în șifonierul de-acasă două perechi noi-nouțe de pantofi Philipp Plein. Echipa care a făcut percheziția nu a găsit și pantofii folosiți în timpul atacului, dar bănuiesc că i-a aruncat, împreună cu hanoracul.

Câțiva dintre membrii echipei încuviințară, însă atenția lui Helen fusese atrasă de Joseph Hudson. Stătea în spate, nu spunea nimic, iar chipul lui nu trăda aproape nicio emoție. Prezența lui nemișcată, greoaie, o descuraja, dar continuă:

— Detectivul-agent Malik a mai descoperit ceva când a interogat familia lui Goj… Poate e ceva, poate nu, dar soția lui a confirmat că, acum trei zile, Goj a umplut canistra de benzină pe care o foloseau pentru mașina de tuns gazonul. Goj a tuns peluza o singură dată de-atunci, dar când am verificat, canistra era aproape goală.

— Pot fi o mulțime de explicații, spuse detectivul-agent Reid neimpresionat.

— E drept, dar e o informație circumstanțială interesantă, ripostă Helen, încercând să-și ascundă iritarea provocată de indiferența nonșalantă a lui Reid față de descoperirea lui Malik. Și, dacă-mi scuzați jocul de cuvinte, pune gaz pe foc.

— Dar care e motivul? întrebă Hudson, scoțând în sfârșit capul. Care-i legătura dintre Goj și McManus?

— Ei, asta trebuie să aflăm, răspunse Helen ferm. Mâine dimineață, la prima oră, o să mă duc din nou la Jeremy Blake, directorul executiv al spitalului pentru copii. N-a părut dornic să coopereze și a fost mai interesat să protejeze spitalul de publicitatea negativă. Susține că a aflat abia recent despre fraudă, dintr-un e-mail de la Alison Burris. Dar încă nu ne-a arătat mesajul și nici alte dovezi care să-i susțină declarația, iar eu mă întreb dacă n-ar putea fi vreo legătură între spital și McManus. Oare l-au pus pe McManus pe urmele lui Goj, preferând să-și facă propria investigație și să nu implice poliția? Să fi vrut să se ocupe „intern" de toată povestea, ca să nu afle nimeni altcineva?

— Nu mi se pare, zise Hudson neinteresat. De ce să apeleze la cineva ca McManus? La un detectiv de doi bani? Ar fi adus o echipă profesionistă de audit, cineva care să facă o analiză financiară a tranzacțiilor de la serviciu ale lui Goj, a cheltuielilor personale și așa mai departe…

— Poate, dar știm că McManus lucra discret pentru corporații și companii care voiau să investigheze comportamente infracționale fără să-și murdărească mâinile…

— Dar erau în principal firme de asigurări și bănci, companii care trebuie să plătească frecvent din cauza escrocilor, protestă Reid. N-avem nicio dovadă că McManus lucra și pentru sectorul sanitar.

— Există un început pentru toate, detectiv-agent Reid, ripostă Helen, abia reușind să se stăpânească. Și dacă McManus îl urmărea pe Goj, iar el a aflat cumva, atunci ar fi avut toate motivele să…

— Îmi pare rău, nu mă convinge.

Joseph Hudson vorbise pe un ton măsurat, dar ferm, ca și cum era decis să îngroape linia de anchetă a lui Helen. Și nu era singur; agenții Edwards și Reid se purtau ca niște asistenți loiali, ajutându-l să-i atace argumentația. Helen se uită la ei și avu senzația clară că hotărâseră deja o linie de atac, că *știau* deja ce versiune a evenimentelor adoptă și că erau deciși s-o urmărească. Iar acum, ca la un semn, Joseph Hudson schimbă macazul.

— Cred că ar trebui să-i acordăm prioritate mai mare lui Lee Moffat.

— Cu siguranță că am mai urmărit pista asta, răspunse detectivul-agent Malik.

— L-am interogat o dată, ripostă Hudson. A fost ostil și evaziv, și n-a reușit să-și justifice mișcările sau să explice lipsa hanoracului.

— Nu e suficient…

— Iar acum avem dovezi concrete că McManus îl investiga pe el

personal. Compania de asigurări care-l angajase a trimis rapoartele primite de la McManus și în care îl indică pe Lee Moffat ca principală influență în banda care fură mașini de lux.

Malik fusese redusă la tăcere de această informație, ceea ce păru să-i facă plăcere lui Hudson.

— Mai mult, urmă el cu convingere, detectivul-agent Edwards a găsit niște legături interesante cu organizațiile de extremă-dreapta, care vizează în mod activ minoritățile etnice din Southampton.

Edwards distribui foi printate cu ce descoperise, răspândirea noii informații fiind gândită atent, astfel încât să aibă impact maxim.

— Chiar în clipa asta, îi verificăm activitatea online, urmă Hudson. Le-am dat tema analiștilor și, dacă putem găsi o legătură între Moffat și Martin Hill, atunci am putea să facem conexiunea între el și *trei* anchete aflate în desfășurare.

— Dar care-i motivul? Credeam că nu-l interesează decât să facă bani, îl provocă Malik, iar antipatia ei față de Hudson era clară, poate *prea* clară.

— Cineva poate fi și hoț și rasist, detectiv-agent Malik, replică Hudson cu răceală, în timp ce privirea îi zăbovea asupra tinerei polițiste asiatice. Știm că are înclinații spre violență, e foarte posibil s-o fi ucis pe Alison Burris în timp ce „lucra", să-l fi omorât pe McManus ca să-și protejeze interesele și să-l fi asasinat pe Martin Hill ca răspuns la apelul Albion…

— E prea forțat; Moffat n-are sânge să facă așa ceva, interveni Helen.

— Nu sunt de acord, contră rapid Hudson. E încrezut, agresiv și are pe zi ce trece tot mai multă încredere în el. Cred că-i priește atmosfera asta de anarhie. Cred că-și imaginează că poate să scape orice-ar face, că e de neatins.

— Tu chiar ai pus ochii pe el, nu?

— E un huligan nenorocit și amoral, cu motive serioase pentru toate cele trei crime.

— Cu *posibile* motive, ripostă Helen. Moffat e un oportunist, un hoț. Nu s-a transformat peste noapte în criminal în serie. Nu, ceva sau altcineva este responsabil pentru crimele astea.

— Goj? replică Hudson, pe un ton nimicitor.

— Goj și Al.T.Cineva. Poate chiar cineva pe care nu l-am dibuit încă. De-asta vreau să acordăm prioritate celor trei direcții de anchetă. Prima, mișcările lui McManus. N-avem decât o imagine incompletă a activităților sale din ultimele zile de viață. Vreau mai multe detalii, să vedem dacă a

existat un declanșator anume pentru crimă. A doua, legăturile lui cu spitalul de copii – dacă există vreo dovadă că McManus a lucrat pentru ei, mai de mult sau acum…

Hudson clătină din cap rar, teatral, dar Helen continuă fără să-l ia în seamă.

— Și, în sfârșit, Lilah Hill. Știm că ea și Martin au fost atacați din motive rasiale acum o lună în fața barului Marquee din Queen's Street. Avem la dosar identitatea atacatorilor și evident că e prioritar să stăm de vorbă cu ei despre atacul de azi, să le verificăm mișcările și istoricul recent al convorbirilor… *dar* cred că erau niște probleme și în relația dintre Lilah și Martin și vreau să aflu mai multe. Oare *ea* avea vreun motiv? Se vedea cu altcineva? O amenințase Martin în trecut? Hai să ne concentrăm pe aceste trei zone și să vedem ce reușim să găsim. E clar pentru toată lumea?

Helen voia să încheie ședința, dar Joseph Hudson avea alte idei.

— Foarte clar, dar vreau să se consemneze că obiectez ferm față de direcția acestei anchete. Cred că ignorăm un suspect foarte credibil, ca să urmărim ideea fantezistă că Goj ar fi fost incendiator și ucigaș.

Helen încercă să-l întrerupă, însă el vorbi mai departe.

— Și ar trebui să spun că mai sunt câțiva membri ai echipei care au exact aceeași părere.

Nimeni nu mișcă, nimeni nu-și exprimă sprijinul, dar nici nu era nevoie. Detectivii-agenți Edwards și Reid, chiar și McAndrew erau strânși în jurul lui Hudson, oferindu-i sprijin și confirmare.

— Chiar și așa, eu sunt ofițerul superior aici, ripostă Helen. Și acestea sunt direcțiile de anchetă pe care *o să le urmăm.* Și asta mă aștept să facă toată lumea, din toată inima, cu energie și la capacitatea maximă; în caz contrar, va răspunde în fața mea. Am avut parte de prea multe încălcări de protocol în ultima vreme, de prea multe direcții de anchetă urmate fără cunoștința sau autorizația mea, iar asta încetează *azi.*

Se uită la Hudson, apoi pe rând la Edwards, Reid și McAndrew. Cea din urmă avu măcar bunul-simț să-și plece capul, jenată.

— Oricum, s-a făcut târziu și am avut o zi lungă. Mergeți acasă, dormiți și ne vedem la prima oră, plini de energie și entuziasm. Încheiem ședința.

Helen se întoarse și se îndreptă cu pași mari spre biroul ei, hotărâtă să nu se mai lase prinsă și în alte dispute. Auzea zumzetul reacțiilor, discuțiile șoptite, chiar și câte o înjurătură, dar n-avea nicio dorință să fie prinsă în urmările incidentului. Ședința nu mersese bine și era mai bine s-o încheie

decât să riște o confruntare totală cu Hudson, nu în ultimul rând pentru că habar n-avea cine ar fi câștigat. Da, se impusese, dar trebuise să invoce gradul, ceea ce-i dădea un sentiment neplăcut. Nu mai fusese nevoită niciodată să facă așa ceva, bazându-se pe loialitatea și bunul-simț al echipei, dar acum, când se formau grupuri de putere rivale, iar Hudson își recruta hotărât noi aliați, nu mai avusese de ales. Știa totuși că asta îi expunea vulnerabilitatea, chiar slăbiciunea, și nu forța. Încă avea controlul echipei, încă era hotărâtă să împingă ancheta înainte, dar n-avea nicio îndoială că poziția ei era amenințată. Revolta plutea în aer.

Capitolul 51

– Dacă nu vă duceți la culcare în clipa asta, o să avem probleme serioase…

Amenințarea severă a lui Robert nu păru să aibă niciun efect, Freddie și Joshua țopăind mai departe în paturi, cu picioarele goale murdărind cearșafurile imaculate.

— Haideți, băieți, vă rog. Dați totul peste cap aici…

În glasul lui se simțea oboseală, combinată cu iritare, dar țopăiala continua.

— Uitați-vă la ceas, e mult peste ora de culcare. Hai, dezbrăcarea, spălat pe dinți și după aia la somn, vă rog…

Băieții făcuseră schimb de paturi, sărind peste intervalul dintre ele și țopăind mai departe.

— Vă avertizez…

Puștii înclinară din capete, ca și cum ar fi râs de capacitatea lui de a-i pedepsi. Era foarte tentat să țipe, dar înțelepciunea învinse și el schimbă foaia.

— Vă plesnesc la popou…

Chicoteli serioase la cuvântul *ăla.*

— Vă atârn de glezne pe fereastră…

Acum se opriră, *încântați* de idee.

— Bine, lăsați-o baltă, vreau să vă băgați în pat în două minute… sau rămâneți fără Xbox mâine.

Și de data asta reuși să le atragă atenția.

— Pe bune?

— Nici măcar un minuțel.

Asta fusese decisiv, cei doi băieți de șase ani săriră din paturi și alergară la baie. Ca prin farmec, după un minut și 55 de secunde erau în pat, îmbrăcați în pijamale și spălați pe dinți. Aveau picioarele tot murdare, dar ăsta era unul dintre puținele avantaje când erai părinte singur – îți puteai stabili singur standardele de igienă.

Robert stinse lumina din plafon și se lăsă în genunchi între cele două paturi. Îl pupă pe unul și apoi pe celălalt, după care spuse:

— Hai, direct la somn. Și dacă aveți noroc, poate vă las să jucați Fortnite de dimineață, când vă mâncați fulgii…

Îi înveli, îi mai pupă o dată, apoi ieși din cameră, aruncând o ultimă privire înăuntru. Spre marea lui surprindere, păreau să fi adormit deja. Învăluiți de lumina blândă a luminii de veghe, păreau destinși, liniștiți și complet împăcați. Când pierdem oare asta, se întrebă el, această abilitate de a adormi ușor seara, fără nicio grijă pe lume? E un dar prețios, pierdut înainte să-l apreciezi pe deplin și apoi dispărut pentru vecie.

Își rezemă obrazul de ușă și-i privi pe băieți, vrăjit de vederea lor. Fusese o zi profund tulburătoare, încărcată cu anxietate, confuzie și teamă, dar uitându-se la Freddie și Joshua dormind în paturile lor, nu mai simțea nimic din toate astea. Simțea doar iubire: iubire adâncă și deplină.

O ultimă privire, apoi se întoarse, străbătu palierul și coborî scările, în timp ce-și scotea telefonul din buzunar. Îl fixă cu privirea o clipă, șovăi scurt, apoi se hotărî și apăsă ferm pe butonul de închidere, până când de pe ecran dispăru totul.

Capitolul 52

– Nimic? Absolut nimic?

Helen nu-și putea ascunde descurajarea.

— Nimic în afară de ce sare în ochi, răspunse Meredith, cu voce pierită la telefon. Pe lamă era sângele lui Martin Hill, dar nicio altă urmă. Nici transpirație, nici amprente, nici alte urme de sânge, lama *și* mânerul sunt curate lună.

— Deci n-a mai fost folosit până acum? În casă, să zicem la tăiat zarzavaturi sau…

— Nu e nici urmă de bacterie pe el și, de fapt, stratul protector care

protejează cuțitul de rugină în magazin e încă intact.

— Deci cuțitul a fost cumpărat de curând, poate special pentru crimă…

— Mi se pare logic. Oricum, asta-i tot ce am deocamdată, începe seria nouă din *Succesiunea,* așa că…

— Sigur, du-te. Vorbim dimineață.

— N-am nicio îndoială, răspunse criminalista cu regret.

Helen închise telefonul și se rezemă de peretele coridorului, încercând să asimileze veștile date de Meredith. Cuțitul fusese aruncat neglijent și ineficient, dar altfel uciderea lui Martin Hill fusese pusă la cale cu grijă și executată perfect. Niciun martor, nicio dovadă criminalistică, nicio înregistrare video – modul ideal de a-i face de petrecanie nefericitului de Hill. Pentru Helen, era un argument solid împotriva ipotezei că ucigașul era un agresor neonazist, cum credea Hudson, sau un tânăr slab de minte care căuta răzbunare, cum sugerase Lilah Hill. Nu, aici era ceva sofisticat, premeditat și executat curat, care sugera că făptașul voia să rămână ascuns. Un huligan rasist ar fi căutat apreciere pentru crimă, poate chiar și-ar fi asumat responsabilitatea pentru asasinat pe vreun forum online, în loc să rămână la adăpost. La fel și un vechi adversar, care li s-ar fi lăudat amicilor, dându-se mare cu curajul și forța lui, ca să fie admirat de toată lumea. Și atunci, cine era vinovatul? În cazul lui Lilah Hill, nu găsiseră încă niciun motiv serios pentru crimă, dar avea în schimb un alibi solid, datorită colegilor ei. Să fi fost posibil să fi plătit pe cineva să-i ucidă soțul? Ideea părea fantezistă, dar ce alte posibilități existau?

Helen expiră zgomotos și-și puse telefonul în buzunar, după care își continuă drumul spre centrul de comandă. Restul echipei plecase, dar ea voia să mai rămână, să sorteze evenimentele de peste zi, să vadă dacă dădea peste vreo pistă, peste vreo direcție de anchetă care le scăpase din vedere. În timp ce trecea pe coridor, se uită pe fereastră, iar privirea îi fu atrasă de ceva ce se petrecea în curte. Răiri pașii și-și dădu seama că silueta micuță din stradă era Joseph Hudson, care se îndrepta spre motocicletă.

Era singur, pentru că probabil rămăsese până plecaseră toți ceilalți, deși nu era sigură de ce. Privindu-l cum străbate încrezător parcarea de motociclete, Helen se simți cuprinsă de o avalanșă de emoții. Tristețe, bănuială, dezamăgire, dar, mai presus de orice, furie. Furie că acest narcisist nesăbuit și mincinos o poate înfrunta deschis în centrul *ei* de comandă. Se afla la Southampton Central de ani întregi, conducând această echipă, echipa *ei,* care devenise una dintre cele mai bune din țară. Ce făcuse el

altceva decât să semene divizări, minciuni și frământare? Ce drept avea să-i demoleze divizia și reputația, când nu era decât un lingău nesincer, care n-avea nicio idee despre importanța muncii de echipă, loialitate și respect? Ce drept avea s-o atace, când *el* era cel care greșea?

Și acum, fără să fi vrut, Helen se trezi că merge. Pe coridor, pe ieșirea de incendiu și pe scări în jos spre parcarea de motociclete.

Capitolul 53

Hudson ridică privirea când se apropie Helen, pașii ei apăsați anunțându-i sosirea. Helen văzu surprindere și apoi ceva care semăna foarte tare cu mulțumire de sine, chiar trufie.

— Și despre ce-a fost vorba? întrebă ea, renunțând la orice pretenție de formalitate, în timp ce-și punea telefonul în buzunar.

— Ce-a fost ce…?

— Știi foarte bine ce. Micul spectacol dinăuntru, insubordonarea aia crasă.

— Calmează-te, Helen.

— Îmi contești autoritatea în fața restului echipei. Adică, e prima pagină din manual, Joseph. Pur și simplu nu faci așa ceva.

— Decât când este necesar…

— Haide, încetează…

— Ca să aduci o anchetă și o echipă pe calea cea bună.

— Și tu ești cel mai în măsură să decizi asta, nu? Pentru că ești aici de cât, doi ani?

— Uneori, e nevoie tocmai de un alt ochi.

Helen nu-și mai putea ascunde disprețul și izbucni în râs.

— Deci n-are nicio legătură cu noi? Cu faptul că scurta noastră aventură a avut un final destul de nefericit?

— Are legătură cu modul de conducere, Helen. O calitate despre care mai știai câte ceva pe vremuri.

— Ești de-a dreptul incredibil.

— Pentru că-mi pasă de cazurile la care lucrăm, că-mi pasă de reputația echipei?

— Nu, pentru că-ți pasă atât de tare de tine și egoul tău rănit, că ești dispus să distrugi echipa.

— Nu-i vorba despre asta.

— Ba exact despre asta e vorba. Măcar fă-mi o favoare și fii sincer.

Cuvintele se revărsau din ea, tăioase și furioase, iar Hudson păru surprins de atacul ei. Înmuindu-se un pic, Helen continuă:

— Uite, Joseph, suntem într-un moment dificil. Nu vrei să lucrezi pentru mine, eu nu te vreau în mod deosebit în echipa mea, dar deocamdată trebuie să ne descurcăm cum putem mai bine. Suntem presați, suntem urmăriți intens și ne afectează pe *toți.* Suntem toți extenuați, frustrați, simțim cu toții presiunea. Dumnezeu mi-e martor, am băut ieri ceva, pentru prima dată în peste 20 de ani… înțeleg, *chiar* înțeleg. E greu pentru toată lumea.

Hudson o privea curios, nesigur unde vrea să ajungă. Dar n-o întrerupse, așa că Helen continuă:

— Acum vin cu o ofertă de pace. Putem lăsa deoparte neînțelegerile până se încheie anchetele în curs? După aia, putem să stăm de vorbă și să rezolvăm cum se cuvine, cu bun-simț, ca să fie toată lumea fericită. Poți să accepți? Poți s-o faci pentru mine?

— Nu.

Un singur cuvânt, dar încărcat de sfidare.

— Poftim?

— Ai vrea tu să dau fuga înapoi la mămica, nu? Să fiu băiețel cuminte, pentru că simți tu presiunea. Ei bine, las-o baltă, Helen. Nu te-aș salva nici dacă ți-ar lua casa foc.

— Ce dracu? explodă Helen.

— Vorbesc serios. A fost ceva între noi, ar fi putut fi grozav, dar ai distrus totul cu acuzațiile tale șchioape, cu paranoia și cu minciunile tale. De-asta o să te dobor.

— Nimic din ce-am spus nu era neadevărat, ripostă Helen. Ți-ai abandonat soția și copilul.

— Ah, schimbă placa, Helen. Am mai auzit de-astea. Și nu mi-au plăcut nici atunci. Așa că nu, n-o să fiu fraierul tău, n-o să-ți fac jocul. O să-mi fac treaba.

— Păi, ai grijă să mai ai o treabă pe care s-o faci.

— Mă amenințí, Helen?

— Nu, te informez doar că, dacă sabotezi cu bună știință anchetele, dacă îți bați joc deschis de autoritatea mea sau mai subminezi ierarhia, n-o să am de ales și o să declanșez proceduri disciplinare.

Sperase că așa o să-l reducă la tăcere, pentru că, dacă era ceva important pentru Joseph, era vorba de statutul profesional, gradul și locul lui. Dar spre

imensa ei surpriză, Hudson afișă un zâmbet batjocoritor larg.

— Haide, Helen, te *provoc.* Te provoc să-mi faci raport. Pentru că, dacă-l faci, va ieși la iveală adevărul.

— Ce vrei să spui?

— Simmons, Peters, echipa, toată lumea va afla ce pui la cale.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— O să le spun cum te-ai culcat cu mine și după aia m-ai dat deoparte când nu te mai interesam.

— N-a fost așa și știi foarte bine.

— Cum nu eram fericit, cum mă simțeam folosit, cum mă plângeam la tine. Cum ai hotărât atunci să mă faci să plec de la Southampton Central.

— Dumnezeule, Joseph, ai halucinații?

— Cum ai încercat să-mi blochezi cariera, m-ai subminat la fiecare pas, mi-ai dat doar sarcini de pălmaș…

— Încetează, Joseph, înainte să spui ceva ce o să regreți.

— M-ai împins pur și simplu să-mi dau demisia. Sindicatul n-o să mai poată de bucurie și știi de ce? Pentru că eu sunt victima în cazul ăsta, Helen.

Helen îl țintuia cu privirea, rămasă fără cuvinte. Dușmănia lui era șocantă, ca și hotărârea lui să deformeze adevărul ca să servească scopurilor proprii.

— Du-te și fă-mi raport, dacă îndrăznești. Dar dacă o faci, atunci conducerea va afla totul despre legătura ta de doi bani cu un subordonat, abuzul de funcție ca să-mi înăbuși cariera și să mă obligi să plec. Cum ai încălcat toate regulile din manual ca să-ți satisfaci dorințele.

O fixă pe Helen încruntat și conchise:

— O să afle *totul.*

ZIUA A PATRA

Capitolul 54

Se plimba prin living, cu picioarele desculțe lovind podeaua de lemn lustruit. În afara zgomotelor obișnuite de dimineață ale camioanelor de gunoi și ale claxoanelor de-afară, pașii ei făceau singurele sunete care spărgeau liniștea de mormânt a casei și răsunau ușor din pereți.

Lilah se opri și privi în jur, la peisajul dureros de familiar și cumva profund străin. Cumpărase casa împreună cu Martin, o decorase împreună cu el, lăsaseră semne și zgârieturi când se certaseră, când făcuseră dragoste, când își văzuseră de viața lor de zi cu zi. Era locul lor, casa lor, iar acum părea cu totul pustie fără el.

În general, el se trezea primul, la ora 7, cu precizia unui ceas, indiferent dacă se dusese la culcare devreme sau petrecuse până târziu. De multe ori râdea de Lilah, care nu era în stare să se trezească, și de dragostea profundă și de neclintit pe care o avea ea pentru pat. Orice s-ar fi întâmplat, Martin era la mic-dejun când venea și ea împleticindu-se, cu privirea încețoșată și în căutare de cafea.

Uneori o servea, alteori, nu.

Dar în dimineața asta n-avea cine să dea drumul filtrului de cafea, n-avea cu cine să discute evenimentele de aseară. Și atunci, cum să înțeleagă ceva din ele? Martin nu mai era, rămăsese singură, străduindu-se să priceapă ce se abătuse asupra lui. Sau ce o aștepta pe ea.

Firma îi dăduse concediu medical – n-avuseseră de ales, dată fiind situația, chiar dacă era un moment foarte nepotrivit –, iar poliția îi spusese să rămână în zonă, pentru cazul în care mai aveau nevoie să discute cu ea. Ceea ce însemna că era blocată aici, în casa asta înăbușitor de tăcută, doar cu gândurile ei să-i țină de urât.

Polițista – detectivul-inspector Grace – fusese zgârcită cu detaliile la început, dar Lilah insistase și aflase până la urmă că Martin fusese înjunghiat de trei ori, o dată în stomac și de două ori în piept. Ideea în sine, imaginea unei lame lungi care-i străpungea inima, îi făcuse rău fizic. Relația lor fusese complicată, fracturată – uneori își spusese chiar că-l urăște –, și

totuși gândul că a fost atacat așa, că trupul lui a suferit o asemenea agresiune brutală, era mai mult decât cumplit. Ce trebuie să fi simțit când și-a dat seama că se află în pericol de moarte, cât de îngrozit și șocat trebuie să fi fost? Oare murise pe loc sau fusese conștient tot timpul și-și dăduse seama cum se scurge din el forța vitală? Gândul la suferința lui îi aduse lacrimi în ochi, ceea ce o surprinse. Crezuse că nu mai are lacrimi.

Se îndreptă spre canapea și se ghemui acolo, strângând halatul pufos pe lângă corp. Draperiile erau trase, iar reporterii care o hărțuiseră aseară plecaseră, așa că deocamdată locul ăsta era destul de sigur, coconul și refugiul ei. Nu erau decât ea și aerul ciudat, pustiu. Dacă n-ar fi fost instrucțiunile detectivului-inspector Grace, ar fi încercat să fugă, să se ducă la Durham, să stea cu părinții ei. Vorbiseră un pic aseară și exact asta-i ceruseră să facă. Ce frumos ar fi fost să fie înconjurată de afecțiunea lor lipsită de complicații, să se scalde în dragostea, sprijinul și atașamentul lor!

Dar n-avea nicio speranță. Trebuia să rămână pe loc ca să se ocupe de detaliile practice și sumbre ale morții – să le spună colegilor și prietenilor, să organizeze înmormântarea, să gestioneze aspectele legale și, cel mai rău, să stea de vorbă cu mătușa lui Martin.

Asta era partea de care-i era groază, dar care nu putea fi evitată. Avusese o discuție scurtă și încordată cu ea aseară și urma s-o sune din nou dimineață. Acum trebuia să-i spună toată povestea, adevărul gol-goluț și brutal despre cum fusese ucis nepotul ei. O să fie îngrozitor, chinuitor și cu atât mai rău cu cât toată absurditatea asta era cumplit de inutilă. Mătușa lui Martin nu dăduse niciodată dovadă de dragoste față de el, aducându-i aminte în fiecare zi că e o povară și o neplăcere, punând întotdeauna nevoile copiilor ei înaintea nevoilor lui Martin. Acum o să facă pe ruda îndurerată, profitând de prilej ca să se bucure de suferință și atenție, dar totul o să fie prefăcut. Cu toate acestea, Nessa avea să profite de ocazie ca să lupte în numele lui Martin, să-i apere interesele și moștenirea. Fără îndoială că o să pună sub semnul întrebării rolul lui Lilah în desfășurarea evenimentelor – ce știa, de ce nu l-a protejat pe Martin, de ce nu s-a dus la poliție după telefonul injurios –, dar cel mai rău, o să pună sub semnul întrebării sentimentele ei față de Martin, făcând remarci despre loialitatea și profunzimea durerii sale. Fără îndoială, asta o să fie partea cea mai grea. Nu doar pentru că o să fie dureros, agresiv și necruțător, ci pentru că printre răutăți și insulte o să fie și un grăunte de adevăr.

De-asta îi era groază de telefonul ăsta, de-asta își dorea din toată inima

să-l poată evita. Pentru că în sufletul ei știa că Nessa avea dreptate – că în ciuda suferinței și durerii, o parte din ea se simțea eliberată și ușurată. O parte din ea se bucura că Martin Hill e mort.

Capitolul 55

– Simți ceva pentru Joseph?

Inspectorul-șef Grace Simmons o cerceta pe Helen cu o privire pătrunzătoare, căutând orice semn de evitare sau duplicitate.

— Nu sunt sigură, răspunse Helen cu sinceritate. Cred că începeam să am o oarecare afecțiune pentru el, îmi plăcea compania lui, dar evident că tot secretul pe care l-a păstrat despre trecut și minciunile despre soție și copil i-au pus capăt.

Simmons a încuviințat gânditoare, dar n-a spus nimic. Era palidă și agitată, în mod clar șocată de ce aflase. Helen nu voise s-o împovăreze cu povestea asta – nu voise s-o tragă pe vechea ei prietenă în încurcătura ei –, dar după seara de dinainte nu mai avea de ales. Joseph depășise cu mult nivelul de insubordonare; încerca s-o manipuleze, ba nu, încerca s-o *șantajeze* ca să păstreze tăcerea asupra rebeliunii lui, în timp ce el se ocupa să-i distrugă divizia, o echipă pe care ea o construise în ani de zile.

Nu se punea problema să se lupte cu armele lui, să recurgă la tactici necinstite. Dacă o să fie nevoie, o să vină și astea mai târziu. Primul ei pas era să se mărturisească, și de aceea solicitase o întrevedere privată cu inspectorul-șef Simmons la prima oră. Era un aliat, un mentor, dar era și șefa ei și era esențial ca această situație să fie gestionată corect, după litera regulamentului. Acesta era motivul pentru care erau închise acum în biroul ei.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Simmons.

— Păi, i-am spus ce am descoperit și practic a luat-o razna. I-a sărit țandăra, m-a acuzat că am conspirat cu fosta lui nevastă, că-l bârfesc, că-l denigrez.

— Și crezi că reacția lui a fost justificată în vreun fel?

— În ce fel?

— Păi, ai luat legătura cu fosta lui nevastă fără să știe sau să-ți dea permisiunea, i-ai pus întrebări foarte personale despre relația lor, despre detectivul-sergent Hudson. Nu crezi că avea dreptate să se înfurie din cauza

încălcării intimității?
— Păi, poate, da…
— Periculos pentru tine și din punct de vedere profesional. Ce s-ar fi întâmplat dacă fosta lui soție se supăra și te reclama?
— Uite, a fost o prostie, recunosc. Și am regretat după aceea, dar a arătat ceva ce am bănuit de la bun început – că Joseph Hudson nu e de încredere și nu-l interesează decât propria persoană, ceea ce era important să știu atât în plan personal, cât și profesional. Nu e jucător de echipă.
— Ceea ce ai fi putut descoperi în timp, prin mijloace mai îndreptățite.
— Da, cu siguranță. Uite, știu că n-ar fi trebuit să am deloc o relație cu el și da, aș fi putut să gestionez lucrurile mai bine…
— Și după aia?
— Păi, ne-am certat și el a plecat, zise Helen, amintindu-și brusc confruntarea amară. Apoi, a venit ancheta Justin Lanning și n-am mai vorbit cu el până la finalizare, când mă recuperam la spital.
— Și cum a fost discuția?
— Profund neplăcută. Am sugerat că poate nu e o idee bună să lucrăm mai departe împreună…
— L-ai amenințat?
— Nu, *categoric* nu. Am arătat doar că relația noastră – încrederea dintre noi – e complet distrusă și că n-ar fi bine pentru echipă, mai ales că el ar fi adjunctul meu direct cât e detectivul-sergent Brooks în concediu de maternitate. Am sugerat că ar putea căuta în altă parte un post corespunzător, care să fie potrivit pentru talentele lui, și că o să fac tot ce pot ca să facilitez transferul.
— Și care a fost reacția lui?
— Mi-a spus în termeni categorici că nu pleacă nicăieri. Că pot să plec eu, dacă vreau, dar el rămâne pe loc.
— Și a fost ultima discuție pe tema asta? Înainte de ieri-seară, vreau să zic.
— Da. De-atunci și-a făcut treaba – cel puțin aparent –, a îndeplinit ordine, a urmat piste, dar de fapt și-a cultivat aliați și a încercat să întoarcă polițiști împotriva mea, și-a pus propriile investigații în fața anchetelor mele și în general a încercat să mă submineze la fiecare pas.
— Crezi că o să se ducă la Peters, o să meargă până la vârf, dacă îl demaști? E dispus la o anchetă disciplinară completă?
Helen se gândi o clipă.

— Da, cred că da. I-ar aduce prejudicii, sigur, în plan profesional. Dar… dar cred că are senzația că acum suntem în război. Cred că ar merge până la capăt.

Părea extrem de ciudat să rostească aceste cuvinte, dar era adevărat. Joseph Hudson se arătase hotărât s-o dea jos, indiferent ce-l costa pe el. Helen ridică privirea și o văzu pe Simmons cântărind-o, evaluând situația, în mod clar profund tulburată.

— Îmi pare sincer rău pentru ce-am făcut. Relația a fost cu totul necorespunzătoare, iar urmările au fost profund dăunătoare. Mai rău, te-am tras și pe tine în povestea asta, când știu că ai destule pe cap…

— Nu, ai făcut ce trebuia, răspunse Simmons.

— Oricum, am simțit că e important să-ți prezint scuze personal și să explic clar ce s-a întâmplat.

— Cred că înțeleg situația și sunt destul de convinsă că o putem gestiona.

— Nu mă aștept să te lupți în locul meu.

Dar șefa ei ridică mâna, ca s-o reducă la tăcere.

— Nu așa se pune problema, Helen. E vorba de ce trebuie făcut, dar s-o facem inteligent. Tu trebuie să te concentrezi pe munca ta de investigație, pe lucrurile cu adevărat importante.

Făcu o pauză scurtă, după care adăugă:

— O să mă ocup *eu* de Joseph Hudson.

Capitolul 56

– Ești absolut sigur?

Detectivul-agent Reid se foi pe scaun, stingherit în fața încruntăturii neiertătoare a detectivului-sergent Hudson.

— Da. Am verificat și am răsverificat, e clar că Moffat era la cârciumă când a fost atacat Martin Hill.

— Care?

— The Horse and Groom, pe George Street, lângă docuri.

— Câți martori? întrebă Hudson încruntat.

— Doi.

— Cine?

— Amici de-ai lui.

— Amici *infractori*?

— Da, dar…

— Ceea ce înseamnă că nu e cazul să le luăm mărturiile drept literă de Evanghelie.

— Sigur că nu, dar capturile de pe camerele video cam confirmă.

Reid îi întinse lui Hudson un print neclar.

— Hainele sunt potrivite, și șapca, și uite, acolo, pe braț, tatuajul cu șarpe…

Hudson se uită înfuriat la imagine, făcându-l pe Reid să continue repede:

— Totuși, nu-s doar vești proaste.

Hudson se întoarse din nou spre el.

— Spune.

— Atacul rasist de-acum o lună asupra lui Lilah Hill, de la barul Marquee. Huliganii care au insultat-o au primit toți avertismente și au fost eliberați; apoi, după câteva săptămâni, Martin Hill e victima unor abuzuri cu motivație rasială – telefoanele, graffitiul…

— Și ce legătură are asta cu Moffat? îl întrerupse Hudson nerăbdător.

— Păi, bătaia a fost instigată de Darren Moorfield, cel mai bun prieten din școală al lui Moffat. Încă mai umblă cu Moffat, face parte din gașca lui.

— Deci chiar dacă Moffat nu l-a atacat personal pe Hill, asta nu înseamnă că n-a fost instigatorul atacului, adăugă Hudson, preluând ideea.

— Moorfield e un pește mic. N-ar fi avut tupeul sau imaginația să comită o infracțiune gravă. Dar dacă a fost pus? Provocat să arate ce poate? Probabil că Moorfield i-a povestit lui Moffat despre incidentul de la bar, cum a fost arestat împreună cu prietenii lui din cauza lui Hill. Lui Lee n-avea cum să-i placă, din mai multe motive, așa că…

— E bine, detectiv-agent Reid, toarse Hudson. Și unde-i Moorfield acum?

— Nu știm, deși credem că stă în Freemantle.

— Găsiți-l. Asta să fie prioritatea.

Reid încuviință supus.

— Și imediat ce-l găsim, anunță-mă.

Se uită direct la Reid:

— Pentru că, dacă reușim să-l facem să mărturisească crima, atunci o să-l aducem pe Moffat *exact* unde vrem noi.

Capitolul 57

Helen trecu pe lângă Hudson, aproape fără să dea niciun semn că înregistrează prezența lui. Imediat ce intră în centrul de comandă, îl zări înghesuit lângă detectivul-agent Reid, dar era hotărâtă să nu reacționeze. N-o interesa ce puneau la cale și categoric nu voia să facă o scenă. Nu, în ceea ce-i privea pe ceilalți, lucrurile trebuiau să fie ca de obicei. Helen nu putea trăda niciun fel de agitație, slăbiciune sau nesiguranță. Trebuia să transmită încredere, atitudine de conducător și, esențial, sârguință, așa că merse mai departe spre biroul ei, chiar în timp ce forma din nou un număr pe telefon. Totuși, ca și înainte, apelul intră direct în căsuța vocală.

— Bună, sunt Robert Downing, lăsați un mesaj.

Așteptă răbdătoare să audă țiuitul, apoi înregistră mesajul: „Robert, sunt tot Helen Grace. Sună-mă”.

Încheie apelul și-și strecură telefonul în buzunar, gândindu-se preocupată la Downing. Păruse hotărât să dea de ea ieri, dar acum nu răspundea. Era ceva curios, dar trebuia să mai aștepte, pentru că atunci când ajunse la biroul ei, Helen o văzu pe detectivul-agent McAndrew făcându-i semne. Dacă polițista cu state vechi simțea vreo jenă că fusese băgată în aceeași oală cu rebelii lui Hudson ieri, nu dădu niciun semn, părând concentrată, ba chiar un pic entuziasmată.

— Ce ai pentru mine? întrebă Helen, venind spre biroul ei.

— Cred că s-ar putea să avem ceva despre cuțit.

Detectivul-agent McAndrew rostise cuvintele ferm, dar încet, ca și cum nu-i venea să creadă că a dat peste o posibilă pistă.

— Spune.

— Păi, știi că ne-ai cerut să ne căutăm cuțitele de bucătărie de opt inchi marca proprie B&O, cumpărate sau furate în ultimele șapte zile…

Helen încuviință.

— Ei bine, am sunat azi-dimineață la toate magazinele. Și unul din Hedge End a găsit asta…

Helen miji ochii la imaginea cenușie neclară. Era o captură de la o cameră de supraveghere, cu imaginea unui raion din B&O, luată de sus, a unei siluete firave, cu șapcă de baseball și jachetă, care pierdea vremea în secțiunea cu tacâmuri.

— Când au făcut inventarul aseară, și-au dat seama că a fost furat un cuțit de opt inchi. Au verificat înregistrarea de la camerele de securitate și…

Porni înregistrarea, iar pe ecran se desfășură spectacolul tăcut, silueta cu șapcă apropiindu-se de rafturile cu cuțite și verificând dacă are cale liberă,

după care strecurase ceva în geantă, în timp ce se prefăcea că se uită la o spatulă.

— Putem să apropiem mai mult?

— Pierdem din rezoluție. Și-a ascuns destul de bine identitatea, dar ne putem da seama că e o femeie, probabil de vreo 30-40 de ani, cu păr blond până la umeri. Și, bineînțeles, ne-am uitat cu atenție la haine…

— A văzut-o cineva din magazin?

— Păi, după asta, se duce la casă, cumpără niște terebentină, dar, cum vezi, fata de la casă abia dacă se uită la ea; e mai interesată de telefon.

— Ai vorbit cu casierița?

— Scurt. „Blondă, vârstă mijlocie, elegantă” e tot ce-a putut.

Helen se gândi, intrigată, apoi întrebă:

— Ceva în parcarea magazinului?

— Nu, pleacă pe jos, ceea ce e interesant, pentru că era cu mașina.

McAndrew mai apăsă câteva taste, afișând o altă imagine.

— Asta e Beaumont Road, la vreo cinci minute de mers pe jos de B&O.

— Clar ea, nu? spuse Helen entuziasmată.

— Categoric. Aceiași pantofi sport, jachetă și șapcă. Părul are aceeași lungime…

— De unde e înregistrarea?

— O cameră de trafic, au avut accidente acolo, și e un fel de scurtătură. Oricum, o vedem cum urcă în mașina parcată și pleacă și chiar atunci…

— Vedem numărul de înmatriculare, o întrerupse Helen, aplecându-se să oprească imaginea.

— Exact.

— Cine e?

— Păi, mașina e a unei anume Belinda Raeburn.

În timp ce vorbea, McAndrew afișă o altă pagină. Pe tot ecranul apăru portretul elegant al unei blonde atrăgătoare de vreo 40 de ani, cu păr până la umeri. Helen cercetă atentă imaginea – femeia asta agreabilă, plină de ea, nu părea chiar huliganul rasist tipic.

— Și unde o putem găsi pe această Belinda Raeburn?

— Păi, asta-i partea ciudată, răspunse McAndrew, care în mod evident păstrase pentru final ce era mai bun. E profesor principal de muzică la Milton Downs Ladies’ Academy.

Capitolul 58

Helen trecu prin poarta deschisă, alunecând pe pista lată de asfalt. Limita de viteză era de 30 de kilometri pe oră, oferindu-i ocazia să cerceteze împrejurimile. Ce vedea depășea imaginația; campusul școlii arăta mai mult a hotel de lux decât a instituție de învățământ. Clar nu semăna cu nimic din ce știuse ea în primii ani în sudul Londrei și chiar și în Southampton era considerat un exemplu de excelență, bogăție și inspirație. Din clipa în care pătrundeai pe poartă, parcă intrai în altă lume.

Înființată cu peste 300 de ani în urmă pentru fiii celor de la Amiralitate și ai negustorilor maritimi bogați, acum era o școală secundară prestigioasă, unde era greu să intri – dacă-ți puteai permite taxele. Pe lângă educația de primă mână, elevii se bucurau și de complexe sportive, centre media și artistice și asistență de top – contactele școlii la Londra, Paris, Washington și chiar și mai departe erau neegalate. Dacă stăteai în Hampshire și aveai bani și ambiție, aici îți trimiteai copiii.

Helen trecu de piscina în aer liber, terenurile de lacrosse și hochei, apoi, încetinind și mai mult, merse pe lângă terenul de crochet aflat chiar în fața intrării principale.

Parcă lângă magnificul portic paladian și intră, pătrunzând într-o lume care i se părea atât de curioasă, de parcă era extraterestră.

— Pot să vă întreb despre ce e vorba?

Secretara școlii era politicoasă, dar prudentă, încrețind din nas în timp ce o măsura pe Helen din cap până în picioare.

— E o problemă polițienească.

Răspunsul lui Helen fusese ferm și, în scurt timp, se puseseră în mișcare, secretara conducând-o în grabă pe coridoarele perfect lustruite ale școlii, ca și cum ar fi fost dornică să n-o lase să stea la vedere.

— E foarte ocupată cu școala muzicală de vară, spuse secretara, parcă așteptându-se s-o vadă pe Helen dând înapoi. De fapt, chiar acum e în plin seminar de solo.

— O să mă grăbesc cât pot, minți Helen când ajunseră la ușa departamentului de muzică bine dotat.

Intrară, iar ușile grele se închiseră ușor în urma lor. Parcă ar fi pășit într-un cocon, perfect izolat de lumea exterioară. Ce răsfățați și apărați erau elevii, își spuse Helen, și ce lume stranie în care să trăiești – sălile de

repetiții erau atât de bine izolate, încât ocupanții lor păreau să cânte la instrumente care nu scoteau niciun sunet.

— E chiar acolo, sala 14…

Helen nu răspunse, deja concentrată asupra misiunii. Secretara puse mâna pe clanță, bătu la ușă și intră, obligând-o pe Helen s-o urmeze.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă Raeburn. Dar am… un vizitator pentru dumneavoastră.

Helen trecu pe lângă însoțitoarea ei și ajunse în fața unei blonde drăguțe de patruzeci și ceva de ani, care discuta cu un elev care ținea un clarinet în mână.

Surprinsă, Belinda Raeburn se întoarse spre ele, cu un zâmbet care-i lumina trăsăturile atrăgătoare. Părea surprinsă, dar nu supărată de deranj, privind-o pe Helen cu o curiozitate nestăpânită. Înaltă, frapantă și îmbrăcată cu costum de motociclist, Helen avea de multe ori acest efect asupra oamenilor, însă când își arătă legitimația, zâmbetul profesoarei pieri.

— Detectiv-inspector Helen Grace. Putem sta de vorbă?

Capitolul 59

– Nu sunt eu.

Raeburn bătu agresiv în imaginea de pe camera de supraveghere, consternată și furioasă.

— Cu siguranță seamănă cu dumneavoastră, răspunse Helen cu blândețe. Înălțimea potrivită, conformația potrivită și din unghiul ăsta, forma feței e identică…

— Da, bine, „seamănă” nu-i totuna cu „e”, ripostă Raeburn, căutând scăpare în semantică.

— Deci spuneți că n-ați fost acum două zile la B&O din Hedge End?

— Vi se pare că arăt a pasionată de bricolaj? Nu merg niciodată în genul ăsta de magazine…

— Nu dumneavoastră ați furat un cuțit de bucătărie?

— Categoric *nu.* De ce să fac asta? Dacă aveam nevoie de un cuțit de bucătărie nou, îl cumpăram.

O privi pe Helen în ochi, sfidător și provocator.

— Oricum, sper că asta lămurește lucrurile. Și acum, vă rog să mă scuzați…

— Ar trebui să adaug că femeia care a furat cuțitul a fost văzută plecând cu o mașină înmatriculată pe numele dumneavoastră. V-a fost furată mașina?
— Sigur că nu. Am venit cu ea la școală azi-dimineață. Probabil că e o greșeală.
— Nu e nicio greșeală.
— Și trebuie să spun că sunt surprinsă că un asemenea delict minor vă permite o astfel de intruziune, urmă Raeburn, cu ton tot mai tăios. Acum ar trebui să predau. Am seminare toată ziua…
Dispoziția ei veselă se dusese de mult. Era evident că voia să scape de prezența lui Helen, care era intrigată de cât de dornică e Raeburn să încheie conversația.
— Credem că acest cuțit a fost folosit ulterior în comiterea unei infracțiuni grave.
— Bine…, răspunse Raeburn fără tragere de inimă, vădit dezamăgită că discuția nu se terminase.
— Ieri, în jurul prânzului, a fost ucis un bărbat pe nume Martin Hill.
Raeburn nu reacționă.
— A fost înjunghiat mortal pe o alee din Portswood.
— Am auzit la radio, dar nu văd ce legătură are cu mine.
— Îl cunoșteați pe domnul Hill?
— Nu. În plus, după ce zicea la radio, a fost un atac cu motivație rasială, un huligan fără minte care a atacat pe cineva nevinovat.
Helen nu-și luă ochii de la ea, dar nu spuse nimic, lăsând tăcerea să lucreze în favoarea sa.
— Doar nu vă gândiți serios că eu aș avea ceva de-a face cu povestea asta, protestă Raeburn. N-am nici urmă de rasism în mine. Vorbiți cu prietenii mei, cu familia, dacă e nevoie, uitați-vă la postările mele online. Sunt membru cotizant al Partidului Laburist, care s-a implicat activ în campanii împotriva antisemitismului și rasismului… de fapt, a intoleranței de orice fel.
Helen nu se îndoia că e adevărat, dar observă cum se revărsau cuvintele din ea, un torent de justificări și negări.
— Încă investigăm posibilele motive ale atacului. Dar spuneți că n-aveați niciun fel de animozitate față de el, niciun motiv să-i vreți răul?
— Nici măcar nu-l cunoșteam, pentru numele lui Dumnezeu. De ce să-l atac?

Helen dădu din cap și-și scoase carnețelul din jachetă.

— Atunci, puteți să-mi spuneți unde vă aflați ieri, între orele 12 și 2 după-amiaza?

— Păi, am… am ieșit în oraș în pauza de prânz. Aveam de luat niște lucruri.

— Mai precis, vă rog.

— OK, am lăsat o vioară la un atelier de reparații din St Denys în jur de 12:30, apoi am intrat la universitate la întoarcere, să iau niște partituri… niște aranjamente pe care mi le-a făcut un prieten. Pot să vă dau datele lor…

— Ați fost în Portswood în acest interval?

— Nu. Adică am trecut cu mașina când ieșeam din oraș…

— Dar v-ați oprit?

— Nu, trebuia să mă întorc pentru că aveam ore.

— Numai că a fost emisă o amendă pentru mașina dumneavoastră în Lena Gardens, ieri, la ora 13:14.

Acum Raeburn avu o mică reacție. Sperase că poliția n-o să facă legătura? Că legătura dintre diversele secții era chiar atât de *fragmentară*?

— Un polițist de trafic a remarcat o încălcare minoră a regulamentului și a emis un avertisment pentru o mașină înmatriculată pe numele dumneavoastră. Presupun că n-avea cum să conducă partenera dumneavoastră, Carol Shepherd, pentru că în acel moment se afla în Portsmouth, la un seminar.

Raeburn păru uluită, șocată că poliția verificase evident mișcările partenerei ei.

— Și în plus, tocmai ați spus că ați mers cu mașina în oraș, așa că…

— De fapt, aveți dreptate. M-am oprit puțin în Portswood la întoarcere.

— Am înțeles.

— Mi-a ieșit complet din minte. Da, trebuia să iau niște iaurt, am parcat și m-am dus la supermarket.

— Evident că n-ați remarcat amenda de parcare…

— Mă tem că iau tot timpul.

— Și la ce supermarket ați fost?

— Sinceră să fiu, nu m-am uitat. Tesco Metro, cred.

— Ați plătit cu cardul?

— Nu, cash.

— V-a văzut cineva acolo?

— Nu știu. Am folosit casa automată, dar poate că o să-și aducă aminte

de mine paznicul, cu toate că era destul de aglomerat…
— Păi, putem verifica înregistrările de pe camerele de la magazinele Tesco Metro din zonă. Ne-ar ajuta să clarificăm situația.
— Sigur. Minunat.
Raeburn zâmbea crispat, încercând să pară încrezătoare și relaxată. Helen se întreba cum o să reacționeze când o să descopere că nu exista niciun Tesco Metro în Portswood.
— Ați mai mers pe undeva după aceea? V-ați mai oprit undeva?
— Nu, asta-i tot, scuze. Am venit direct aici. Sunt convinsă că școala poate confirma ora la care m-am întors.
Helen încuviință și scrise ceva, sigură că măcar partea asta de alibi se va confirma. Ridică privirea și văzu că profesoara era încordată, în alertă, ca și cum s-ar mai fi așteptat și la alte întrebări. Insistența și dorința de a pune capăt discuției păreau să se fi evaporat, probabil pentru că simțise că a intrat într-o luptă serioasă, pe care trebuia s-o ducă până la capăt ca să nu mai provoace și alte bănuieli. Helen hotărî s-o scutească de alte neplăceri, își închise carnețelul și se ridică.
— Ei bine, am suficiente informații ca să merg mai departe. Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat.
— Nicio problemă. Mă bucur că am fost de ajutor.
În glas i se simțea ușurarea, sentimentul că poate a învins-o pe Helen și a scăpat nevătămată. Zâmbindu-i, Helen se îndreptă către ușă, dar când o deschise se opri.
— De fapt, mai e ceva…, zise ea întorcându-se din nou cu fața spre profesoară.
Raeburn încă avea zâmbetul pe buze.
— Am dreptate să cred că o știați pe Eve Sutcliffe?
Raeburn păru de-a dreptul stupefiată, ca și cum Helen i-ar fi tras un pumn, apoi își reveni.
— Da, sigur. O pierdere cumplită…
— Și o știați cum?
— Pentru că îi predam. Era cea mai bună muziciană din clasa ei. De fapt…
Glasul lui Raeburn părea să tremure când ridică pentru ultima dată privirea spre Helen.
— Era cea mai bună muziciană din școală, punct.

Capitolul 60

Helen se îndreptă în grabă spre Kawasaki, urcând în șa și pornind motorul. Eliberă frâna și porni pe alee, urmărită cu atenție de secretara școlii. Femeia în vârstă mirosise că sunt probleme și, după discuția cu Belinda Raeburn, și Helen simțea același lucru.

În ultimele patru zile, fuseseră comise două crime care păreau să sfideze logica. Ambele foarte bine planificate, dar executate neprofesionist; Amar Goj și Belinda Raeburn o dăduseră în bară la retragere, atrăgând atenția asupra lor. Greșelile reflectau lipsa de experiență – nici Goj, nici Raeburn nu aveau antecedente violente. Și atunci, ce-i apucase dintr-odată să comită crime?

Și mai era o ciudățenie. Niciunul dintre ei nu părea să fi avut *motiv* pentru atacuri. Goj n-avea nicio legătură în trecut cu McManus și, din câte stabiliseră ei, nici nu făcea obiectul vreunei investigații a detectivului particular. Și atunci, ce-avea de câștigat omorându-l? La fel, Belinda Raeburn, al cărei istoric de convorbiri nu dovedise existența niciunui contact cu Martin Hill, care nu se intersectase nici în plan profesional, nici personal cu victima și care, aparent, n-avea nimic de-a face cu rasismul. Și totuși, Helen era convinsă că îl înjunghiase pe Hill – alibiul ei firav și limbajul corporal defensiv îi sporeau bănuielile. Și atunci, tot ea să fi fost responsabilă și pentru telefoanele injurioase și graffitiul cu zvastică? Părea improbabil și greu de crezut, dar ce altă explicație putea să existe?

Apăsă pe casca Bluetooth și formă numărul centrului de comandă în timp ce accelera pe alee.

— McAndrew, centrul de comandă.

— Ellie, eu sunt. Am nevoie să faci ceva.

— Sigur.

— Vreau să revedem tot ce avem despre Eve Sutcliffe…

— OK, spuse McAndrew, surprinsă de dorința lui Helen de a se întoarce la un caz care se blocase.

— Mai precis, vreau să căutăm o legătură între Eve Sutcliffe și Belinda Raeburn. Raeburn era profesoara ei, o pregătise pentru examenele GCSE, dar vreau să săpăm mai adânc, să vedem ce găsim.

— Mă ocup chiar acum.

— Mulțumesc. Cât de repede se poate, te rog.

Helen închise și merse mai departe spre porțile școlii, pierdută în gânduri. La prima vedere, cele două crime păreau aleatorii, chiar inexplicabile, însă era intrigată și alarmată de o posibilă legătură care apărea

acum. Amar Goj n-avea nimic de câștigat din uciderea lui McManus, dar ar fi putut avea un beneficiu după moartea lui Alison Burris, care fusese înjunghiată mortal cu zece zile înainte, într-o parcare din centru. La fel, atacul lui Raeburn asupra lui Hill părea să n-aibă nicio legătură cu ea și era lipsit de motiv, *dar* ea o cunoștea pe Eve Sutcliffe, care fusese, cu opt zile în urmă, victima unui atac brutal, aparent cu motivație sexuală, în Lakeside Country Park. Să fi fost posibil să fie implicată cumva Raeburn, poate chiar să fi *comandat* uciderea tinerei?

Părea o idee nebunească, însă coincidența era cel puțin stranie. Bineînțeles, această potențială linie de anchetă aducea tot atâta probleme câte posibilități deschidea. Erau așa de multe piese în mișcare, atât de multe bucăți lipsă din puzzle, că în momentul de față era imposibil de spus cum – *dacă* – se potriveau toate între ele. Totuși, lui Helen îi era limpede că *era* ceva îngrozitor de în neregulă, că în Southampton acționau forțe care-i sileau pe oamenii obișnuiți să comită crime. În timp ce trecea în trombă pe aleea cu pietriș, Helen știa cu siguranță că miza crescuse și mai mult și că, dacă nu reușea să-și dea seama cine era în spatele acestei orgii de violență, va mai curge sânge.

Capitolul 61

– Îți spun adevărul.

Darren Moorfield scuipă cuvintele, furios și ofensat. Dar Hudson nu se lăsa impresionat nicio secundă, sporind și mai mult presiunea. După ce-l localizase pe cel mai bun prieten al lui Lee Moffat într-o locuință mizeră din Freemantle, era decis să obțină ce voia.

— Nici nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta. *Știu* că ai fost implicat, *știu* că ai făcut-o, dă-i drumul și vorbește…

— Lasă-mă-n pace, omule. N-am ce să-ți spun…

Moorfield încercă să se elibereze, dar Hudson se aștepta. Îndreptând elanul tânărului împotriva lui, îl răsuci, dezorientându-l și mai tare, după care-l împinse cu spatele prin cameră. Apartamentul ieftin de la mansardă al lui Moorfield era plin de cutii de pizza și de bere goale, iar el înjură urât când se împletici cu spatele, dezechilibrat și necontrolat.

— Nu poți să faci asta, nemernic jegos…

— Nu văd pe nimeni care să mă oprească, răspunse Hudson calm.

Așa era, erau singuri în apartamentul dărăpănat, poate chiar și în clădire. Orice bani făcea Moffat din jafuri, clar nu ajungeau și la pălmașii lui. Deși era cel mai bun prieten al lui, Moorfield stătea singur într-un bloc jerpelit într-o zonă sordidă a orașului. Erau puțini martori care să-l oprească pe Hudson și cu siguranță niciunul care să fie dispus să se bată cu poliția.

— Asta-i hărțuire, agresiune…

— Până termin, o să-ți dorești să fie *doar* atât…

Se mișcau cu repeziciune. Chiar în fața lor era o fereastră murdară care dădea spre parcarea aflată cu trei etaje mai jos. Darren Moorfield protesta și înjura, dar Joseph nu se opri, izbindu-l pe tânărul slăbănog de geamul care se crăpă imediat și Hudson spori în continuare presiunea, amenințând să spargă sticla.

— Iisuse Hristoase, ești nebun? țipă Moorfield.

— Nu, amice. N-am văzut niciodată mai limpede. Și de-aia n-o să scapi din cârlig…

— Dar ți-am spus că nu m-am atins de Martin Hill. Am fost la agenții de pariuri în ziua aia.

— Nu te cred.

— Pe cuvântul meu.

— Cred că în noaptea aia, la Marquee, te-ai făcut de râs și l-ai făcut de râs și pe Lee. Ai încercat să faci pe durul și ai luat-o la ochi pe Lilah Hill. Și cu ce te-ai ales pentru efort? O noapte în celulă. A trebuit să te scoată Lee pe cauțiune?

Moorfield ridică din umeri, evitând să se uite în ochii lui Hudson și confirmându-i bănuiala.

— Bag mâna-n foc că i-a plăcut *la nebunie,* râse Hudson. Să trebuiască să-ți scoată curu' nenorocit de la pârnaie.

— Și ce?

— Probabil că ai fost umilit, Darren, stânjenit, rușinat. Pun pariu că erai *disperat* să te reabilitezi în ochii lui Lee, să dovedești că poți să fii mai mult decât un simplu pălmaș, că poți fi omul lui de bază.

— Sigur, dar…

— Mai știu și că n-ai face nimic fără permisiunea lui. N-ai suficientă imaginație. Telefoanele și inscripția au fost ideea lui?

— Ce vrei să spui?

— El ți-a dat cuțitul? Te-a provocat să îndrepți lucrurile?

— Te rog, nu știu nimic…, mormăi Moorfield, zbătându-se să scape din

strânsoarea lui Hudson.

— Nu mă minți, Darren.

— Nu mint, jur…

— Știu că minți. Ești un mincinos, un hoț și un ucigaș. Și am de gând să dovedesc.

— Te rog, nu, n-am…

Moorfield rămăsese fără cuvinte, spaima înăbușindu-i simțurile, în timp ce sticla crăpa în continuare în spatele lui.

— Uite, o să… o să ciripesc despre șutitul mașinilor…

— Nu-i suficient. Vreau o mărturisire completă. Vreau să mi-l dai pe Lee.

— Dar n-am făcut-o eu. Nu mi-a cerut niciodată așa ceva.

Spre surprinderea lui, Hudson văzu lacrimi în ochii lui Moorfield.

— Să mor io, n-am făcut așa ceva. N-am omorât pe nimeni – n-aș putea. Sunt hoț, atâta.

Moorfield plângea de-a binelea, lacrimile i se scurgeau pe obraji. Părea resemnat, învins, ca și cum ar fi știut că Hudson o să-l împingă până la urmă prin geam și o să ajungă pe pavajul de dedesubt. Hudson era foarte tentat să-i facă pe voie și își dorea să vadă expresia îngrozită și frica pe chipul lui în timp ce cădea, dar, înfrânându-și instinctele, îl trase pe tânăr de lângă fereastră și-l azvârli cu forță pe podea.

— Nu s-a terminat.

Aruncă spre Moorfield cuvintele cu furie și hotărâre, dar în realitate știa că s-a terminat. Dacă Moffat *comandase* uciderea lui Hill, atunci amărâtul de Moorfield habar n-avea. Era un vierme, nici mai mult, nici mai puțin. Chiar acum, îl privea, frecându-se la gât, nedreptățit și înspăimântat. Dar Hudson nu mai zăbovi; pierduse deja destulă vreme.

Ieși în casa jegoasă a scărilor gândindu-se la următoarea mișcare. Putea să-l ridice din nou pe Moffat, dar ar fi fost mai logic să-i caute pe ceilalți locotenenți ai lui, să vadă dacă *ei* erau dispuși să-și sacrifice șeful ca să evite o condamnare la închisoare. Ar fi mâncat timp și risca să se dovedească inutil, pentru că exista posibilitatea ca el și Reid să meargă într-o direcție greșită cu ancheta, dar trebuise să încerce. Își scoase telefonul și era pe punctul să-l sune pe Edwards, când mobilul prinse viață în mâinile lui. Văzând numele celui care-l suna, Hudson stătu o clipă să se adune înainte să răspundă la apelul lui Grace Simmons.

— Bună dimineața, doamnă. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă, la mine în birou.
— Sigur, dar urmăresc o…
— *Acum,* te rog, detectiv-sergent Hudson.
Apoi apelul se încheie.

Capitolul 62

– Habar n-am la ce vă referiți, doamnă.
Joseph Hudson se străduia din greu, făcea tot ce putea să pară ofensat și nedumerit, dar Simmons nu se lăsa convinsă.
— E ciudat, pentru că detectivul-inspector Grace a explicat foarte clar în declarație…
Lui Hudson nu-i plăcea că folosise cuvântul „declarație”, ca și cum ar fi fost vorba deja de o investigație oficială.
— … și a spus că ai amenințat-o *explicit* că o vei demasca, dacă declanșează proceduri disciplinare împotriva ta.
— Să demasc ce?
— Relația voastră din trecut. Sau negi că a avut loc?
— Nu, nu. Am fost împreună o perioadă. Dar a fost ceva scurt, relaxat, n-a însemnat nimic…
— Și atunci, de ce ești hotărât s-o subminezi?
— Nu sunt și, ca să fiu sincer, doamnă, sunt ofensat de acuzație. Încerc s-o *ajut,* dar pentru moment suntem depășiți, pare că nu putem să ne tragem sufletul cu niciunul dintre cazuri…
— Deci afirmațiile ei că acorzi prioritate anchetei tale în detrimentul restului echipei nu sunt adevărate, nu?
— Categoric. Încerc doar să ridic *pe cineva* pentru *ceva.*
— Și negi că-i pui sub semnul întrebării autoritatea în fața echipei? Împotriva tuturor protocoalelor stabilite…
— Am avut schimburi de opinii aprinse. E ceva normal. E unul dintre punctele tari ale echipei…
— E ciudat, pentru că eu văd echipa slăbită și împărțită.
— Păi, trebuie să vorbiți cu detectivul-inspector Grace despre asta, zise Hudson ridicând din umeri.
— De fapt, prefer să stau de vorbă cu tine, pentru că am o bănuială serioasă că *tu* ești cauza neînțelegerilor și frământărilor.

— Este cu totul neadevărat. Dacă trebuie să trageți cuiva un perdaf, Grace e aia. Problemele pe care le avem sunt provocate de ea, nu de mine.

— Uite ce e, detectiv-sergent Hudson, putem să ne învârtim în jurul cozii și tu să respingi toate acuzațiile, nu mai bine trecem la subiect?

Hudson nu răspunse, neliniștit de direcția în care se îndrepta discuția.

— Detectivul-inspector Grace mi-a spus despre legătura voastră și sunt obligată să transmit superiorilor această informație. În acest scop, mi-am redactat raportul și o să-l trimit imediat la HR. Trebuie să-ți spun că am acceptat scuzele și explicațiile detectivului-inspector Grace în legătură cu relația și recomand să nu fie luate măsuri. Cum știi, astfel de relații nu sunt privite cu ochi buni, dar nu sunt tocmai interzise, și, ținând cont de anii de serviciu loial ai detectivului-inspector Grace în această secție, nu văd niciun motiv s-o transformăm în țap ispășitor.

Hudson se uită la ea uluit.

— O să adaug, ca post scriptum, că tu negi că relația personală a afectat relațiile de serviciu și că în urma acesteia n-ai nicio animozitate față de detectivul-inspector Grace. Mai ai ceva de adăugat?

Îl prinsese în capcană și știa. Dacă își retrăgea dezmințirile, se expunea unor acuzații de insubordonare. Dar dacă nu spunea nimic, o exonera practic pe Helen. Fierbea de-a dreptul, dar deocamdată n-avea de ales și trebuia să-și țină gura.

— O să fiu imparțială în gestionarea oficială a acestui incident, dar vreau să-ți fie cât se poate de clar că te consider responsabil pentru problemele echipei din ultimele șase luni.

— Cu tot respectul, doamnă…

Dar Simmons ridică mâna, întrerupându-i protestul furios.

— Ținând cont de asta, am de spus încă două lucruri. Primul, că vreau să înceteze acum. Insubordonarea, ostilitatea, cultivarea divizării, criticile, răspândirea zvonurilor, scurgerea de informații către presă.

— N-am nicio legătură.

— Al doilea, că *dacă* faci așa, *dacă* poți să respecți regulile până rezolvăm cazurile restante, atunci ai cuvântul meu că o să ai urările mele de bine la plecare.

— Poftim? întrebă Hudson revoltat, împroșcând salivă.

— Detectivul-inspector Grace este cel mai bun polițist și cel mai bun lider pe care l-a avut vreodată Departamentul Cazuri Majore și n-am de gând s-o sacrific ca să-ți mângâi ție egoul. Nu, persoana care e terminată

aici ești *tu.*

Hudson rămase cu ochii la ea, incapabil să scoată un cuvânt ca reacție la această ambuscadă crudă și neașteptată.

— Totuși, dacă faci ce-ți cer, o să mă asigur că primești referințe strălucite, care să-ți faciliteze transferul înapoi la poliția din Cheshire. Înțeles?

— Da, dar…

— Atunci am terminat. Mulțumesc pentru timpul acordat, detectiv-sergent Hudson.

Capitolul 63

Mergea în viteză pe stradă, pedalând din greu și simțind cum i se ridică moralul. Acasă, Lilah se simțise prinsă în capcană, ca și cum pereții, *viața* ei o sufocau. Până la urmă evadase, aruncând niște haine pe ea și dând fuga la bicicletă, dintr-odată disperată să se afle departe de responsabilități și probleme, de discuțiile dificile pe care trebuia să le poarte. Avea nevoie să fie singură o vreme, în aer liber; avea nevoie *să respire.*

Diferența de temperatură fusese un șoc. Casa era umbroasă, rece și întunecată, dar afară asfaltul radia căldură, iar aerul era înăbușitor și apăsător. Transpira încă dinainte să apuce să dezlege lanțul bicicletei, dar tot se simțea mai bine afară. Tăcerea din casă devenise sufocantă, o liniște plină de gândurile ei întunecate, și-i era mai bine printre peisajele și zgomotele familiare ale cartierului decât blocată într-o casă care devenise de curând o închisoare.

Își intră în ritm, cu inima bătând cu putere în timp ce străbătea în viteză strada. Cu casca pe cap și fața ascunsă în spatele ochelarilor de soare, era de nerecunoscut și putea să treacă pe lângă vecini și negustorii locali fără să fie abordată. Acest mic subterfugiu o făcu să zâmbească, o mică victorie, și curând ajunsese la câteva străzi distanță, îndepărtându-se de locurile obișnuite, fericită în anonimatul ei.

Traficul nu era aglomerat și în scurt timp se trezi în fața centrului comercial Westquay. Își asigură bicicleta și pătrunse în interiorul înviorător, cu aer condiționat, înfiorându-se când simți transpirația răcindu-se și rămânând pe ea, după care se pierdu printre minunățiile dinăuntru. Nu mai fusese de-o veșnicie în centrul comercial și acum i se părea un fel de peșteră

a lui Aladin, colorată, opulentă, *fericită.* Era un loc conceput pentru distracție – un loc pentru cumpărături, discuții, mâncat, băut și râs –, un complex al plăcerii. Ceva de care ea avusese parte foarte puțin în ultima vreme.

Frivolă și chicotind, Lilah se aruncă în multele ispite, îndopându-se cu o brioșă și un latte cu turtă dulce, după care își cumpără o rochie pe care n-avea să aibă niciodată suficientă încredere în sine ca s-o poarte, dar care necesită și o vizită la Victoria's Secret. Se simțea amețită, euforică, dar se lăsă dusă de val, trecând ca prin ceață pe diferitele niveluri ale centrului comercial. Pentru prima dată de multă vreme, se simțea mulțumită. Mai mult, se simțea vie.

Coborî din lift la parter și se îndreptă spre Schuh. Cireașa de pe tort avea să fie vreo pereche de pantofi de vară țipători și total nepractici pe care se putea împletici în timp ce își începea noua viață, noul viitor. Habar n-avea când o să-i poarte sau pentru cine, dar era brusc mânată de dorința să-i aibă. Când intrase, zărise o pereche drăguță de pantofi cu talpă ortopedică și era dintr-odată convinsă că era pentru ea.

Merse înainte, sigură pe ea, plină de energie… și apoi se opri pe neașteptate, complet dezumflată. Preț de o clipă, nu mai putu să se miște, nu mai putu să înțeleagă ce vede. Era momentul *ei,* clipa ei de euforie și descărcare, iar ei n-aveau ce căuta aici. Și totuși erau aici, un cuplu liniștit, modest, de vârstă mijlocie, care venea încet spre ea, evident fără să fie conștienți de prezența ei, pierduți în propria lume de durere. Simpla lor vedere era ca o lovitură pătrunzătoare în inima lui Lilah, care se întoarse în grabă, prefăcându-se că se uită la ceva în vitrină.

Văzu în geam cum trec pe lângă ea, stafii pustiite care se agățau de niște sacoșe de cumpărături goale, în timp ce ea rămăsese împietrită. Cei doi trecură mai departe și dispărură la fel de repede cum apăruseră, dar prezența lor rămase alături de Lilah și, privind în sticla strălucitoare, își văzu propria față bântuită privind-o. Toată bucuria, tot entuziasmul se mistuiseră. Acum se simțea pustiită, rece și amorțită, o umbră a femeii care fusese cu doar cinci minute mai devreme. Dar asta era tot ce merita.

Capitolul 64

Bătu a doua oară la ușă, apoi se dădu în spate și ridică privirea spre casă.

Însă era întunecată și lipsită de viață – nu era nimeni înăuntru.

Dezamăgită, Helen plecă pe unde venise, coborând în grabă până la nivelul străzii. Încercase de mai multe ori să răspundă la chemările insistente ale lui Robert Downing, dar telefonul lui părea să fie închis definitiv, de unde și hotărârea ei bruscă și impulsivă să vină la el acasă.

De la biroul lui îi spuseseră că e aici, pentru că era una dintre după-amiezile când băieții erau la el, dar nu se vedea nici urmă de familie. Helen se întoarse la motocicletă și-și scoase telefonul, hotărâtă să-i mai lase un mesaj, însă chiar atunci îi atrase atenția un zgomot, care o făcu să ridice din nou privirea. Un Mercedes S Class bleumarin tocmai parcase la bordură și în spatele volanului era chiar el.

Preț de o clipă, se priviră ochi în ochi, iar Helen avu senzația că-i vede chipul întunecându-se o secundă, înainte să-i revină pe buze zâmbetul vesel. Downing coborâse din mașină și se îndrepta către ea, cu o servietă și două dosare sub braț.

— Helen, mă bucur să te văd.

— Și eu. Unde sunt băieții?

Încă o ușoară reacție, ca și cum ar fi fost luat pe nepregătite.

— A trebuit să-i las cu Alexia. Nu s-au bucurat, dar, din păcate, încep să se obișnuiască. Programul meu de lucru e foarte imprevizibil.

— Un caz mare?

— Un apel care începe în două zile și despre care știu foarte puține.

Râse și arătă spre dosare, grăbind discret pasul. Helen i se alătură și trecu la subiect.

— Voiai să vorbești cu mine?

O clipă, Downing păru năucit, iar Helen se întrebă dacă o sunase de fapt, dacă nu visase ea. Însă apoi trăsăturile i se relaxară, când își dădu seama despre ce era vorba.

— Da, așa e. Dar serios, nu era cazul să vii până aici pentru atâta lucru.

— Ce te preocupa? Păreai îngrijorat.

Încetiniră când ajunseră la treptele către casă. Downing părea dintr-odată nesigur, încurcat.

— Păi, e puțin jenant, dar mă tem că s-ar putea să fiu vinovat că nu ți-am mărturisit totul zilele trecute.

— Vorbește clar, te rog, Robert.

— N-am fost întru totul sincer cu tine în legătură cu Declan McManus.

— În ce sens? întrebă Helen intrigată.

— Păi, cum știi, m-a sunat acum vreo 12 zile.
— Sigur.
— Și apoi, mă rog, peste câteva zile a venit aici.
Helen dădu din cap, dar nu spuse nimic. Malik și polițiștii care o ajutau discutaseră cu vecinii lui Downing, dând până la urmă peste o identificare a lui McManus în zonă în urmă cu vreo cinci zile. Oare această cercetare meticuloasă ajunsese cumva la urechile lui Downing și-l determinase să sune? Sau mărturisirea era pur și simplu produsul unei conștiințe încărcate?
— Ce voia?
— Păi, cum ți-am mai zis, căuta de lucru, voia să colaboreze cu noi ca anchetator. Acum voia să-și dovedească valoarea, să ne *cumpere* interesul, dacă vrei.
— Cum?
— A susținut că are niște materiale legate de un caz la care lucram, un scenariu de urmărire neplăcut, care implică amenințări la adresa unor persoane și proprietăți. Susținea că are probe care *dovedesc* că acuzatul făcuse la fel și cu fosta lui iubită. Ca anchetator principal, voia să-mi ofere nume, mesaje, chiar și înregistrarea unei convorbiri telefonice… contra cost, evident.
— Și?
— Și i-am zis s-o șteargă. E cu totul lipsit de etică și, în plus, nu-mi plăcea deloc că venise acasă.
— Și atunci ai avut ultima dată vești de la el?
— Categoric.
Dădu din cap, ca și cum se achitase de îndatorire, semnalând că nu mai avea nimic de zis.
— Pot să te întreb de ce nu mi-ai spus din prima?
Downing tăcu, nemulțumit că este reținut și târât înapoi în conversație.
— A fost o prostie, mărturisi el jenat. M-am pripit… și mi-era teamă că dacă știai că a luat legătura cu mine de două ori, ar putea părea că firma are vreo relație cu el, ceea ce categoric nu era cazul.
— Atâta tot?
— Atâta tot, răspunse Downing hotărât. De-a dreptul caraghios, dar am vrut să clarific lucrurile, să-ți ofer tabloul complet, în caz că e de vreun ajutor…
Helen încuviință, dar nu spuse nimic, neluând în seamă rugămintea lui tacită pentru o informare asupra progreselor.

— Foarte bine, dacă asta-i tot…
— Nimic altceva care să te îngrijoreze? întrebă Helen.
— Doar cum o să reușesc să parcurg tot materialul ăsta la timp.
Ridică dosarele grele, îi aruncă un zâmbet ostenit lui Helen și urcă în grabă treptele. Helen îl privi îndepărtându-se și-i studie graba aferată și felul cum îi scăpase cheia din mână când încerca să descuie. Ceva îl sâcâia, deși ce anume era avea să rămână un mister, pentru că avocatul reuși să vâre cheia în ușă și dispăru în viteză înăuntru, închizând ferm ușa în urma lui.

Capitolul 65

– De ce nu vorbești cu mine?
— Pentru că nu e nimic de spus.
Belinda încerca să-și păstreze un ton autoritar, dar nu părea să aibă efect. Carol se uita în continuare la ea, cu o expresie furioasă și rugătoare.
— Vreau doar să știu dacă e ceva pentru care trebuie să-ți faci – să *ne* facem – griji.
— Cum ar fi?
— Tu să-mi spui.
Acum se simțea și sfidare, dar Belinda vedea dincolo de ea. Neliniștea – *teama* – era adevăratul motor.
— Uite, Carol, putem să ne învârtim în jurul cozii, dar nu văd care-ar fi scopul. De ce nu ieșim să bem ceva, să stăm de vorbă și apoi poate să ne gândim să mâncăm ceva?
— Vrei să *ieșim*?
— De ce nu?
— Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?
— *Nu* s-a întâmplat nimic.
— A venit poliția la tine, Belinda. La școală. Și nu vreun polițai arogant, ci un detectiv-inspector.
Belinda își înăbuși o înjurătură. Cum naiba de era Carol așa de bine informată? Cu cine vorbise de la școală?
— Detectivii de la anchete criminale nu caută câini rătăciți și poșete pierdute. Se ocupă de infracțiuni grave…
— Evident.
— Și atunci, de ce au venit la *tine*?
Asta era – îngrijorare profundă, o acuzație neplăcută, ascunsă într-o

întrebare din suflet.

— Pentru că aveau niște întrebări despre Eve.

Carol o privi, recunoscătoare fără prea mare tragere de inimă pentru informație, dar tot alarmată.

— Ce fel de întrebări?

— Doar de fond, atâta tot. Știi și tu că n-au făcut niciun progres încă, se uită în stânga și în dreapta, să vadă dacă nu le-a scăpat ceva din vedere. Mai voiau niște informații despre trecutul ei, despre orare, despre obiceiuri, dacă avea vreun iubit… Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că se agață de câte un pai, dar trebuie să încerce. De dragul părinților ei, dacă nu de altceva.

— Au mai vorbit și cu alții? Cu angajați, cu elevi care o cunoșteau?

— Sigur. N-au făcut atâta drum doar ca să stea de vorbă cu mine, nu? Și oricum, ce-aș fi putut să le spun? Le-am zis deja că era o studentă silitoare, cu un viitor foarte strălucit. Ceea ce sunt sigură că știau deja.

Postura lui Carol se relaxă puțin. Își dorea cu disperare să creadă că fusese doar o vizită de rutină, dar era clar că nu era încă dispusă să accepte.

— Și asta-i tot? Nimic altceva?

Belinda o privi. Rămăseseră multe nespuse, multă suspiciune, furie și durere. Carol era ca un animal rănit care voia să fie calmat, așa că Belinda se duse spre ea și-i puse blând o mână pe umăr.

— Absolut nimic. A fost ceva de rutină, atâta tot.

— Sincer?

— Sincer. Nu-ți face griji și, te rog, *ai încredere în mine*…

O trase pe Carol spre ea și-o cuprinse cu brațele.

— N-ai de ce să fii îngrijorată.

Capitolul 66

Emilia îl privi prudentă pe Joseph Hudson, nesigură cum să-l abordeze. Nu-l mai văzuse niciodată așa de agitat sau de preocupat. Erau într-un bar liniștit, aflat pe o stradă lăturalnică, un loc ales cu grijă ca să evite privirile curioase, și totuși polițistul versat părea să nu fie conștient de mediul în care se afla și stătea cu berea neatinsă în față, pierdut în gânduri negre.

— Ce s-a-ntâmplat, Joseph?

Hudson îi aruncă o privire scurtă, dar nu răspunse.

— S-a-ntâmplat ceva rău?

Tonul ei era ceva mai tăios acum, mai insistent. Încercase *toată ziua* să dea de Hudson, iar acum, când apăruse în cele din urmă, refuza să vorbească. Nu prea semăna cu discuțiile lor din trecut, care fuseseră întotdeauna firești și lămuritoare.

— Pot să te ajut cu ce…

— Care-i cuvântul pentru un grup de curve? o întrerupse Hudson, rupând în sfârșit tăcerea.

— Îmi pare rău, nu reușesc să te urmăresc.

— Asta avem la Southampton Central. Simmons și Grace, lipite în dreptul șoldurilor. O frăție, se protejează una pe alta cu orice preț.

Emiliei nu-i plăcu misoginismul lui, dar lăsă de la ea. Trebuia să afle ce se petrecea.

— Bea ceva, Joseph. Liniștește-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

Fără tragere de inimă, Hudson se conformă și luă o dușcă din bere.

— Helen și cu mine am avut o mică ciocnire aseară. A fost un schimb de cuvinte dure și evident că a dat fuga direct la mami. Am fost târât în fața lui Simmons la prima oră și mi-a dat papucii.

Emilia nu-și putea ascunde nici surprinderea, nici panica. Hudson era cea mai bună sursă, cel mai bun aliat pe care-l avea de ani buni la Southampton Central.

— Pleci? întrebă ea, abia venindu-i să creadă.

— Așa vor.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Încă nu știu. O să mă gândesc la ceva. Dar până atunci, vreau să intensificăm atacul asupra lui Helen. Nu mai are niciun rost să ne reținem.

— La ce te gândești?

— Distrugere totală. Vreau să-i târăsc numele prin toate rigolele.

— Bine…

— Dacă ai chef de așa ceva, bineînțeles, continuă Hudson, neliniștit de răspunsul prudent al Emiliei.

— Sigur, dar o să am nevoie de muniție, ceva ce să pot *folosi* cu adevărat.

— Ah, sunt multe, crede-mă, începând cu faptul că s-a apucat iar de băut.

— Serios?

Emilia nu-și putu ascunde surprinderea. Se știa bine că Helen Grace nu bea.

— A recunoscut în fața mea ieri și, ca să fiu sincer, e foarte logic. A fost

complet dezorientată în ultima vreme, i-a lipsit energia, dinamismul obișnuit…

— Dacă zici tu…

— A avut o problemă reală cu alcoolul, o moștenire din copilărie cred, și din cauza asta revenirea ei la sticlă e cu atât mai îngrijorătoare.

Părea îngrijorat, dar sub grimasa lui se ascundea un zâmbet.

— Pot să mă descurc cu asta, răspunse Emilia după o clipă de gândire. Se leagă cu scenariul nostru general de pierdere a controlului, de eșec al stilului de conducere…

— Exact.

— În plus, ne permite să săpăm iar în copilăria ei – asasinatele din apartamentul ăla jegos din Londra, copilul afectat ai cărui demoni încă o bântuie. E marfă bună și o să fie suficient pentru început, dar nu-i destul ca s-o dăm jos. Mai am nevoie și de altceva.

— Și o să primești. Crede-mă, o să mai vină marfă și mai suculentă. Legături ilegale cu membrii personalului, abuz de funcție… Cu siguranță, suficient s-o dăm deoparte.

— Mai spune-mi.

Interesul Emiliei fusese stârnit. Poate că Hudson chiar avea muniție ca s-o distrugă pe Helen Grace.

— Cu timpul. Hai să ne ocupăm întâi de povestea cu băutura și vedem mai departe. Vreau o campanie concertată, nu un singur atac. O mulțime de acuzații și publicitate negativă, zi de zi, până când n-o să se mai poată apăra.

Vorbea cu o asemenea răutate impetuoasă, cu o asemenea încredere în sine, că Emilia începu să se întrebe dacă mai făcuse asta, poate la posturile anterioare. Era tentată să întrebe, dar știa că nu merita să se lase distrasă acum, când îl făcuse în sfârșit pe Hudson să vorbească. Rămase tăcută, dând din cap când era cazul și luând sârguincioasă notițe, pe măsură ce se revărsau acuzațiile și veninul. După ce se pornise, se părea că Hudson va fi greu de oprit, ceea ce era exact ce-și dorea Emilia. De-asta îl cultivase, asta își propusese să obțină. Curând, foarte curând, va fi lansat asaltul final asupra lui Helen Grace, care nu bănuia nimic.

Și când o să se întâmple, nici n-o să știe ce a lovit-o.

Capitolul 67

– Nu înțeleg…

Suferința lui Andrew Sutcliffe era greu de suportat, dar nu se punea problema să-i protejeze pe el sau pe soția lui.

— Spuneți că… că atacatorul lui Eve *nu* era un maniac?

Era ciudat, dar ideea că fata lui fusese atacată de un violator nebun părea să fi fost ceva *de dorit,* să ofere un fel de siguranță cuplului îndurerat, însă Helen își dădea seama că întrebările sale îi tulburaseră pe părinții lui Eve. Li se dăduse un scenariu – un scenariu cumplit, care avea totuși o noimă sumbră –, dar acesta era pus acum sub semnul întrebării, lăsându-i zdruncinați și năuciți. Helen era pe punctul să răspundă, dar detectivul-agent Malik preluă din nou inițiativa. Până acum se descurcase excepțional cu ei, cum îi era felul.

— Am cercetat în detaliu, evident. *A existat* un criminal în serie cu un mod de operare similar, către care ne-am îndreptat inițial atenția, dar a fost arestat cu zece zile în urmă în Berwick și e încă în custodie, a trebuit să-l eliminăm din anchetă.

Jean Sutcliffe o privea pe Malik cu buzele strânse și ochii goi, de parcă nu înțelegea cuvintele.

— Iar pe plan local, n-am avut incidente sau arestări care să corespundă cu caracterul atacului asupra lui Eve…

— Deci a trebuit să luăm în considerare alte variante.

Cei doi se întoarseră ca unul spre Helen.

— În declarațiile anterioare ați spus că Eve n-avea un iubit, nu?

— Așa e.

— N-a vorbit despre nimeni? N-a adus pe nimeni acasă?

— Nu, răspunse Andrew ferm. Nimic de genul ăsta. Pe Eve n-o interesau băieții. Îi plăcea să studieze, să cânte, sporturile. Avea capul pe umeri.

Înghiți în sec în timp ce vorbea, sufocat de durere. Instinctiv, soția întinse mâna spre el și-și împleti degetele cu ale lui.

— Pot să vă întreb dacă ați avut vreodată sentimentul că înclinațiile ei romantice aveau o altă direcție? întrebă Helen cu blândețe. Că o interesau *fetele,* nu băieții?

Andrew Sutcliffe păru năucit de întrebare.

— Nu… nu, nu ne-a trecut niciodată prin cap. De ce să ne fi gândit la așa ceva?

Părea hotărât, sfidător, dar Helen era cu ochii pe Jean. Imediat ce pusese întrebarea, mama lui Eve coborâse privirea și rămăsese cu ochii ațintiți în

podea.

— Doamnă Sutcliffe?

Când o auzi, Andrew se întoarse către soția lui, așteptându-se la o reluare hotărâtă a negării. Dar Jean rămase cu privirea pironită în podea.

— Eve v-a pomenit vreodată ceva de genul ăsta? Vreo pasiune pentru cineva? Vreun sentiment în direcția asta?

— Chiar nu văd ce legătură ar putea avea…

Andrew o privea pe soția lui, perplex și năucit.

— Uitați, doamnă Sutcliffe, știu că e greu, că e ceva foarte personal, insistă Helen, dar dacă vrem să înțelegem această tragedie îngrozitoare, avem nevoie de o imagine completă asupra vieții lui Eve.

În tăcerea care se lăsă nu se auzea decât ticăitul lent al ceasului de călătorie de pe șemineu.

— Detectivul-agent Malik și echipa ei au verificat cumpărăturile făcute în timp de Eve, istoricul navigării pe internet și așa mai departe, iar rezultatele sugerează că este posibil să fi fost lesbiană, sau cel puțin dornică să exploreze această latură a personalității ei.

— Iisuse Hristoase! Ce vor să spună, Jean?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Andrew, lasă-le să vorbească…

Preț de o clipă, soțul ei rămase fără grai, iar Malik profită de ocazie.

— Eve folosea mult Kindle-ul, nu?

— Era o cititoare înfocată, spuse mama ei, cu un zâmbet trist pe buze.

— Conform istoricului cumpărăturilor, cumpăra cel puțin o carte pe săptămână, uneori mai multe. Multe dintre ele erau clasice, cărți legate de școală, bănuiesc, dar vreo cinci-șase erau romane erotice, destinate tinerelor lesbiene.

— Iar istoricul navigării pe internet demonstrează un interes în zona asta, adăugă Helen. Căuta site-uri de întâlniri pentru lesbiene, care se adresează adolescentelor, citea articole despre fete care și-au dezvăluit orientarea sexuală, câteodată accesa și site-uri de pornografie. Toate destul de nevinovate, desigur, dar întotdeauna era vorba despre femei, niciodată despre bărbați. Înțelegeți de ce…

— A vorbit cu mine o dată.

Cuvintele ieșiseră rapid de pe buzele lui Jean. Aproape ca și cum ar fi vrut să scape de ele cât mai repede. După reacția stupefiată a soțului ei, Helen își dădea seama de ce.

— Când s-a întâmplat?

— Acum vreun an sau doi, când avea 14 ani.

— Ce-a spus?

— Doar că i se pare că s-ar putea să aibă sentimente pentru. N-a… n-a vrut sfaturi sau altceva. Cred că încerca doar marea cu degetul, să vadă cum aș reacționa.

— Și ce i-ați spus?

— I-am spus să aibă răbdare. Că s-ar putea să fie doar o etapă sau să fi făcut o pasiune, că multe fete trec prin așa ceva la vârsta ei. Că e mai bine să aștepte și să vadă ce se întâmplă înainte să ia vreo decizie definitivă.

Helen bănuia că Andrew Sutcliffe n-ar fi fost atât de blând, dar chiar și așa în glasul lui Jean se simțea suficientă descurajare și dezaprobare ca să sugereze că, după aceea, Eve nu i-ar mai fi împărtășit sentimentele.

— Și asta a fost tot? N-a mai pomenit de nimeni cu care să fi fost interesată de o relație romantică?

O clătinare scurtă din cap. Iar apoi, soțul ei preluă din nou controlul.

— Ce vă face să credeți că *era* cineva? Categoric n-am avut niciun motiv să credem că ar fi fost…

Helen trase aer în piept, gândindu-se cât de multe să le spună, apoi se aruncă:

— Știu că s-ar putea să vă fie greu să auziți, dar necropsia a sugerat că Eve era activă din punct de vedere sexual.

— Nu, nu, era doar o fetiță…

— Înțeleg, bineînțeles, dar este clar că Eve nu era virgină, și de aceea vrem să aflăm dacă avea o relație înainte de moarte…

Ambii părinți păreau în stare de șoc, copleșiți de această revelație. Își pierduseră fiica mult-iubită – acum, se întrebau cine fusese ea.

— Și în acest scop, pot să vă întreb despre legătura ei cu Belinda Raeburn? întrebă Helen repede.

Tăcere uluită.

— Era profesoara lui Eve, nu?

— Așa e, mormăi Andrew.

— Petreceau mult timp împreună?

— Da, sigur. Eve… mă rog, nu-i lipsit de modestie să spun că era eleva ei vedetă. Eve muncea foarte mult înainte de examenul GCSE la muzică, plus că spera să fie șefa prim-violoniștilor în orchestra națională de tineret în vara asta, așa că petreceau mult timp împreună…

Afirmația lui era încărcată de sfidare, dar și de mândrie.

— Și făceau lecțiile astea la școală?
— Da, de cele mai multe ori.
Chiar în timp ce rostea cuvintele, aruncă o privire neliniștită spre soția lui. Se lăsă o tăcere îndelungată, înainte să preia Jean frâiele conversației.
— Erau… erau și lecții private. De cele mai multe ori în weekend, acasă la Belinda.
— Am înțeles. Și vorbeau și la telefon, își dădeau mesaje și așa mai departe?
— Da, însă numai ca să stabilească lecțiile. Sigur, s-au rărit după ce a terminat cu examenele.
— Asta-i problema, interveni Malik. Nu credem că s-au rărit. Azi-dimineață am verificat mai în detaliu istoricul convorbirilor lui Eve și în realitate frecvența apelurilor și mesajelor a *crescut.* Cel puțin până acum vreo lună și jumătate, când Belinda Raeburn a încetat brusc să mai răspundă. Eve suna, trimitea mesaje în care îi cerea să stea de vorbă, dar nu primea nimic.
— Eve a părut supărată în săptămânile de dinainte de moarte? interveni Helen. Ați observat să fi fost deprimată sau nefericită?
Urmă o nouă tăcere îndelungată, apoi o privire plină de înțeles a soției către soț.
— Da, acum, că spuneți… era foarte deprimată în ultimele câteva săptămâni. Am crezut că era doar căderea de după examene, plus neliniștea așteptării rezultatelor.
— Dar ne-a surprins la vremea aceea, adăugă Andrew, susținându-și soția. Nu era genul lui Eve să fie așa melancolică. În general, era o fată fericită, plină de încredere…
În timp ce rostea cuvintele, realitatea crudă îl copleși din nou – fiica lui talentată și plină de viață nu mai era. Helen își dorea din suflet să-l poată scuti – să-i poată scuti – de toată durerea. Dar mai era o întrebare pe care trebuia să le-o pună.
— Un ultim lucru, atunci, pot să vă întreb când a cunoscut-o Eve pe Belinda Raeburn? Când s-au cunoscut bine, vreau să spun.
— Păi… păi, probabil când au început lecțiile individuale.
— Și asta a fost…?
Jean îi aruncă soțului ei o nouă privire chinuită, apoi răspunse:
— Păi… cam acum un an…
Făcu o pauză, cu mintea răvășită, și preciză:

— Chiar înainte să împlinească 15 ani.

Capitolul 68

– OK, deci acum avem un potențial motiv pentru uciderea lui Eve Sutcliffe.

Helen vorbea pe un ton ferm și hotărât, în pofida multelor întrebări care rămâneau. Emisese o alertă generală și convocase toată echipa la Southampton Central. Toată lumea răspunsese, iar acum erau toți înghesuiți în centrul de comandă, chiar și Joseph Hudson, care stătea în spate, evitându-i privirea. Helen știa că Grace Simmons avusese o discuție cu el, îl luase la trei păzește, iar acum părea dispus să se conformeze. Helen se simțea ușurată și încurajată, avântându-se în prezentare cu o încredere renăscută.

— După discuția noastră cu părinții lui Eve, detectivul-agent Bentham a cercetat istoricul profesional al Belindei Raeburn…

— Și se pare că s-a mutat de multe ori, fără să stea niciodată prea mult la o școală, detalie Bentham. Ar putea să fie doar agitată, să n-aibă stare și așa mai departe. Dar s-ar putea să existe un alt motiv pentru care s-a tot mutat sau *a fost* mutată…

— Acum jumătate de oră, am vorbit cu directorul de la Stanborough Ladies' Academy din Berkshire, adăugă Helen. Unul dintre posturile ei anterioare. N-a fost foarte direct; de fapt, a fost de-a dreptul rezervat, dar când i-am spus ce suspiciuni avem, a confirmat în mare măsură că a trebuit să renunțe la serviciile lui Raeburn din cauza unei posibile relații nepotrivite. N-o să dea nume și nici n-o să meargă mai departe dacă nu e ceva oficial, dar asta sugerează că Raeburn s-ar putea să fi făcut în trecut așa ceva, să caute activ relații romantice sau sexuale cu elevele ei.

— Deși are o parteneră stabilă? întrebă detectivul-agent Edwards.

— S-au văzut și lucruri mai ciudate, ripostă grăbit Helen. Poate că victimele anterioare au păstrat tăcerea sau poate s-a considerat că e mai bine să nu se facă vâlvă după ce a plecat. Oricum, în cazul ăsta, nu cred că Eve Sutcliffe era dispusă să fie dată deoparte și să stea liniștită.

— Uitați-vă la tabelul ăsta cu istoricul convorbirilor ei, zise Malik, împărțind foile de hârtie. În săptămânile dinainte să moară, o suna pe Raeburn o dată, de două ori, uneori și de câte trei ori pe zi. N-am prea

acordat atenție când consideram că atacatorul a fost bărbat și crima avea motivație sexuală, dar la o nouă privire, e ceva curios, mai ales că Raeburn nu răspundea la apeluri și nici nu avea vreo reacție semnificativă, deși în prima parte a relației o făcea cu asiduitate…

— Asta ar putea să indice că Eve voia să continue legătura sau cel puțin să-i transmită iubitei ei mai în vârstă ce simte, adăugă Helen. Poate că o și amenința, cine știe? Dacă s-ar fi aflat despre relația lor, Raeburn ar fi avut de suportat consecințe grave. Ar fi costat-o postul, relația și poate chiar și libertatea, pentru că Eve Sutcliffe era încă minoră.

— Fără îndoială, ar fi însemnat pârnaie și în plus ar fi fost toată viața și pe lista infractorilor sexuali, ceea ce nu i-ar mai fi permis să fie angajată, spuse detectivul-agent Osbourne. Ar fi *distrus-o.*

— Și atunci, ce vrem să spunem? riscă în sfârșit Hudson, cu scepticism vădit. Că profesoara asta de muzică i-a omorât pe Martin Hill *și* Eve Sutcliffe?

— Nu, e mai rău de-atât, ripostă Helen. Mult mai rău.

Acum le atrăsese atenția. Toate privirile erau îndreptate spre ea, toți încercând să deducă legăturile dintre aceste crime năucitoare. Helen se întoarse spre panoul cu datele crimelor și arătă fotografia lui Alison Burris, tânăra directoare din sistemul sanitar înjunghiată mortal cu aproape două săptămâni în urmă.

— Alison Burris a fost ucisă de una sau mai multe persoane necunoscute, potențialul beneficiar fiind acest bărbat – Amar Goj. N-avea de unde să știe că Burris i-a trimis deja șefului ei un e-mail în care-i scria despre bănuielile ei și probabil că voia s-o reducă la tăcere…

Helen își mută degetul la fața zâmbitoare a bărbatului de vârstă mijlocie.

— În schimb, Goj l-a ucis pe Declan McManus. N-avea niciun motiv și nicio legătură cu victima, dar *cineva* trebuie să fi avut un avantaj…

Apoi trecu la fotografia Belindei Raeburn.

— După două zile, Belinda Raeburn îl ucide pe Martin Hill. Din nou, Raeburn n-are niciun istoric de violențe și nicio legătură cu victima, dar…

— Dar poate că are o datorie de plătit? interveni McAndrew, având o revelație.

— Exact. Știm că Raeburn n-a ucis-o pe Eve Sutcliffe, pentru că la momentul producerii crimei era într-un concert al școlii de vară, dar moartea lui Eve a fost categoric bine sincronizată și a scutit-o pe Raeburn de demascare și distrugere.

— Și cine beneficiază de pe urma morții lui Martin Hill? întrebă detectivul-agent Edwards.

— Soția lui, Lilah, răspunse Helen. Ea prezintă o imagine roz a relației lor, dar nu mă convinge. Cred că el era o prezență violentă și cu tendințe de control, de care probabil că se bucură că a scăpat…

Helen se opri să-și tragă sufletul. Se întoarse dinspre panou și se adresă direct echipei.

— A fost greu în ultima vreme, sunt prima care să recunoască. Ne-am străduit să găsim suspecți credibili pentru o serie de infracțiuni violente – furturi de mașini, agresiuni sexuale, atacuri rasiste. Cred că există un motiv. Toate aceste victime – Burris, Sutcliffe, McManus și Hill – au fost ucise de oameni care n-aveau niciun motiv sau legătură vizibilă cu ei.

— Crima perfectă…, șopti Hudson, clătinând neîncrezător din cap.

— Aproape. De fapt, dacă n-ar fi fost greșelile minore ale lui Goj și Raeburn în execuția acestor crime, n-am fi avut nicio pistă…

Hudson părea pe punctul să răspundă, dar Helen continuă imediat.

— Am crezut că avem de-a face cu un val de crime fără precedent. Dar de fapt ne confruntăm cu ceva mult mai sinistru, ceva *organizat.*

Helen le lăsă timp să înțeleagă ideea.

— Toate crimele au fost comise astfel încât să pară ceva individual, când, de fapt, erau cu totul altceva. Gândiți-vă puțin – cadavrul lui Eve era dezbrăcat, dar nu fusese agresată sexual. Să fi fost din cauză că pe ucigaș nu-l interesa sau pentru că nu putuse merge până la capăt? Ucigașul s-ar putea să fie chiar o femeie; n-avem de unde să știm sigur. La fel, jefuirea mașinii lui Alison Burris. Cele mai simple și evidente lucruri – cum era display-ul mașinii – au fost luate ca să pară furt, dar scaunele scumpe, cu piele cusută manual, au fost lăsate pe loc. Ce hoț de mașini care se respectă ar face așa ceva? Sunt doar detalii mărunte, dar m-au sâcâit, lucruri care au logică doar dacă încearcă cineva să ascundă adevăratul mobil al crimei.

Tăcere, în timp ce echipa digera aceste idei tulburătoare; în cele din urmă, McAndrew spuse:

— Deci considerăm că se cunoșteau toți între ei? Că Goj, Raeburn și ceilalți au acționat împreună? Că au coordonat crimele ca să se ajute unii pe alții?

— Probabil în vreun soi de club, adăugă Hudson sec.

— Păi, asta trebuie să aflăm, răspunse Helen sfidătoare. Și de-asta vreau să renunțați la orice altă direcție de anchetă.

— Doar nu vorbești serios.

Acum sarcasmul dispăruse, iar protestul lui Hudson era sincer.

— Pot să fac legătura între Lee Moffat și *toate* crimele…

— Lee Moffat nu ne mai interesează, replică Helen cu răceală. Și repet, ca să nu apară nicio confuzie…

Își trecu privirea peste chipurile din fața ei, dintre care unele erau prietenoase, altele nu.

— Vreau să renunțăm la orice altă direcție de anchetă și să săpăm în viețile lui Amar Goj, Belinda Raeburn și Lilah Hill. Vreau să ne concentrăm pe posibile contacte – telefoane, mesaje, deplasări. Un loc unde ar fi putut merge toți, o cale prin care puteau realiza contactul. Dacă apare vreo dovadă de comunicare, de conspirație, de premeditare, vreau să aflu imediat. Ne-am agățat de orice pai o vreme, dar ăștia sunt oamenii care au cheia acestui caz, zise ea întorcându-se din nou către panoul cu datele crimelor. Acum trebuie doar s-o găsim.

Capitolul 69

Se strecură în casă și trânti ușa în urma ei. Cu capul bubuind, rochia lipită de ea și copleșită de încordare, Lilah își lăsă geanta să cadă și se rezemă de perete. Era rece la atingere, iar ușurarea era plăcută și rămase acolo, lipită de el, bucurându-se de răgaz după una dintre cele mai grele zile din viața sa.

Toată existența ei se rotise în jurul axei. Ultima săptămână fusese ca un fel de vis urât, un coșmar care nu se mai termina și în care următorul dezastru sau moment de disperare pândea după primul colț. Ce-ar trebui să facă acum? Ce era *cel mai bine* să facă? Orice decizie părea încărcată de pericole.

Se desprinse de perete, își luă geanta de jos și se îndreptă spre bucătărie. O simțea ca de plumb, îngreunată de cumpărăturile impulsive făcute pe drum, dar înăuntru se afla și recompensa, ceva de care avea mare nevoie. Puse geanta de moleschin pe blat, deschise fermoarul și văzu cumpărăturile: un baton mare de ciocolată Fruit and Nut, două doze de Fanta de lămâie și, între ele, o sticlă de gin.

Deschise bufetul și scoase un pahar. Nu-și pierdu vremea cu gheață, lămâie sau mixere; se mulțumi să deșurubeze capacul și să-și toarne trei

degete de băutură. Încet și cu grijă, duse paharul la buze. Un moment de ezitare – o rugăciune pentru cei ce mor –, apoi dădu ginul pe gât. Efectul era electrizant, alcoolul o ardea pe gât, în timp ce corpul avea o reacție apropiată de euforie. Simți cum i se răspândește în tot organismul o strălucire plăcută și, odată cu ea, un val de adrenalină, de încântare, de bucurie pură, dezlănțuită. Râse și-și mai turnă două degete de gin, pe care le bău. Apoi încă două.

După care se opri, punând paharul cu zgomot înapoi pe blat. Nu voia să se grăbească, nu voia să termine sticla în cinci minute. Nu când o făcea să se simtă *atât* de bine. Brusc, toată situația asta îngrozitoare – graffitiul de pe ușă, uciderea lui Martin, evenimentele tulburătoare din cursul zilei – părea să se afle la o distanță sigură. Afară, lumea era periculoasă, plină de ură și neiertătoare, dar aici, în siguranță în căsuța ei, totul părea în ordine. Știa că ușurarea va fi trecătoare, nu făcea decât să se anestezieze, dar era în regulă. În definitiv, era înmormântarea ei.

În fața i se așternea o seară de hedonism fără rost, iar ideea o încânta. Încăperea părea să se legene ușor, amenințând s-o deconecteze de realitate, și se prinse de colțul hiatului de lucru ca să se echilibreze.

— Revino-ți. Ia-o ușurel…

Își spuse în șoaptă cuvintele, cerându-și prudență. Și chiar când ridica sticla de gin ca să-și mai toarne o porție, se opri, o puse la loc pe blat și scotoci din nou în geantă. Avea nevoie de hrană și de un cocktail ca să savureze cu adevărat abandonul care o aștepta. Scoase ciocolata și cutiile reci și le puse lângă pahar, însă chiar atunci îi atrase altceva atenția, ceva ce o făcu să încremenească.

Nu voia să se uite, dar se simțea cumva silită. Și deși tânjea să tragă fermoarul și să-l facă să dispară din vedere, își dădu seama că nu poate. Rămase acolo, în picioare, abia mișcându-se, abia răsuflând, cu privirea ațintită asupra telefonului mobil care ardea în fundul genții ei.

Capitolul 70

În casă domnea o liniște mormântală. În mod normal, asta l-ar fi zdrobit pe Robert, dar azi se bucura de liniște și nemișcare. De asta avea nevoie.

Se duse la ușa din față și o încuie de două ori pe dinăuntru, apoi se îndreptă în partea opusă a casei. Ușa glisantă era deja închisă, dar tot o

verifică, după care se întoarse în hol să-și ia servieta. Nu ezită și urcă treptele cu pași mari, trecu de camera gemenilor și de dormitorul principal, urcă și ajunse în cele din urmă pe palierul de la etajul al doilea. Aici se opri, puse servieta pe podea și luă o țeavă metalică lungă, care stătea sprijinită de perete. Se întinse, strecură cârligul prin inel și, după câteva clipe, coborî scara care-l invita să urce. Luă servieta și se conformă, urcând repede și dispărând în podul întunecos.

Odată ajuns sus, aprinse lumina și trase scara în urma lui. Știa că e caraghios cu prudența asta exagerată, dar nu putea risca să fie descoperit, mai ales când era atât de aproape de final. Dacă l-ar fi zărit vreun vecin cu ochi de șoim sau vreo cameră nefericit instalată, atunci tot ce sacrificase, tot ce riscase ar fi fost degeaba. Iar asta era ceva de neconceput, mai ales când miza era atât de mare.

Se duse la bancul de lucru, dădu deoparte sculele și puse servieta în locul lor. O deschise, scoase actele juridice și revistele – doar o acoperire utilă – și scoase la lumină conținutul important de dedesubt. Telefonul și, lângă el, pistolul Glock de 9mm.

Își puse mănuși de unică folosință și ridică arma, cântărind-o în mână. Era grea, mult mai grea decât se așteptase, dar în mod ciudat, greutatea era liniștitoare, părând să sugereze putere. Se uită prin vizor, apoi scoase magazia și verifică să fie toate cele opt gloanțe la locul lor. Mulțumit, o puse la loc, apoi ridică pistolul cu ambele mâini, ca și cum ar fi țintit un inamic invizibil.

Partea următoare era problematică, chiar periculoasă, așa că nu se grăbi, ridicând siguranța ca să pregătească arma de foc. Ezitant, puse degetul pe trăgaci și-l ținu acolo, încercând să-și convingă mâinile să rămână ferme. Ca la un semn, telefonul ascuns în buzunar începu să sune. Soneria era dată încet, dar era insistentă, solicitându-i atenția, cerându-i să răspundă.

Și, bineînțeles, nu era în stare să reziste. Pentru că venise. Momentul adevărului.

Capitolul 71

Roțile mușcau din asfalt, ducând-o pe străzile întunecate. Helen își petrecuse seara împingând echipa înainte, căutând legături, indicii, piste, îmboldindu-i până erau obosiți morți. Se potolise până la urmă și-i trimisese

acasă să se odihnească, cu promisiunea solemnă că reiau cazul mâine la prima oră.

Helen mai zăbovise puțin, nerăbdătoare să pună în mișcare câteva direcții finale de anchetă, după care plecase și ea. Fusese o zi lungă, solicitantă și surprinzătoare, dar când se îndreptă cu pași mari spre parcarea de motociclete era plină de energie și optimism. Aseară fusese într-o stare neagră, zbătându-se cu ancheta, în defensivă față de un Joseph Hudson răzbunător și plin de el, dar acum se simțea altfel. În sfârșit, făceau progrese și, deși următoarele zile tot promiteau să fie incredibil de grele, Helen adulmeca pentru prima dată victoria.

Acceleră și se îndepărtă în trombă, iar curând aluneca pe străzile pe care le știa atât de bine. Mersese pe drumurile astea atât de des, că trebuia să fie atentă să nu intre pe pilot automat și să se ducă direct acasă. Avea să ajungă și acolo curând – avea o nevoie disperată de un duș și un somn bun –, dar trebuia să se mai oprească undeva înainte.

Încă de la discuția de dimineață cu Grace Simmons stătuse ca pe ace, neliniștită de cum avea să se desfășoare ziua. Știa că Simmons o să se țină de cuvânt, că o să-l ia la trei păzește pe Hudson pentru insubordonare, minciuni și amenințări, dar habar n-avea cum o să reacționeze Joseph. O să riposteze? O să mărească miza și o să se ducă direct la Peters? Sau o să aștepte ocazia să preia din nou inițiativa? Helen bănuia că ultima variantă, pentru că fusese furios și ostil în ședința de mai devreme, dar brusc era disperată să știe cum decursese discuția. Să obțină de la Simmons o relatare completă despre confruntare.

Șefa ei stătea într-o căsuță frumoasă în Shirley, iar Helen ajunse acolo în mai puțin de zece minute. Opri motorul, se dădu jos de pe motocicletă și o luă pe alee, admirând bordurile cu flori de care Simmons se ocupa în weekenduri. Stătea singură după moartea soțului ei și deși uneori se simțea singură, casa și grădina îi dădeau de lucru – eliberarea ei de muncă, stres și grijile vieții.

Helen zâmbi în sinea ei și se întrebă dacă va ajunge *și ea* vreodată într-un astfel de loc. Sincer, părea foarte puțin probabil, deocamdată trebuia să se bucure prin intermediar de astfel de plăceri. Bătu la ușă și se trase în spate, așteptând-o pe vechea sa prietenă să-i răspundă.

Înăuntru nu se auzea nicio mișcare, însă televizorul era pornit, așa că Helen așteptă, legănându-se pe călcâie. În seara asta era cald și înăbușitor, iar ea își dorea o băutură rece, să-și umezească gâtul uscat. Făcu un pas în

față și bătu din nou. Dar tot fără răspuns.

Nedumerită, aruncă o privire spre living. Era lumină, dar draperiile erau trase, ascunzând-o de priviri pe locatară. Helen își scoase telefonul și formă numărul lui Simmons, iar dinăuntru auzi imediat soneria familiară.

Ridică privirea și încercă să-și dea seama de unde venea sunetul – da, instinctul ei fusese corect, venea din living. Dar dacă Grace Simmons era acolo și se uita la televizor, de ce nu răspundea?

Telefonul sună până intră în mesageria vocală. Îngrijorată, Helen făcu un pas în față și bătu cu pumnul în ușă. Tot mai neliniștită, se îndreptă spre pasajul lateral. Poarta din capăt era încuiată, dar sări cu ușurință peste ea, aterizând fără zgomot pe cealaltă parte. Porni în grabă spre ușa din spate și puse mâna pe clanță, dar, spre dezamăgirea ei, ușa era încuiată. Frustrată, bătu în geamul ușii.

— Grace? Eu sunt, Helen. Ești acasă?

Vocea ei părea puternică și dădea senzația de intruziune în liniștea grădinii de suburbii. Jenată, Helen era cât pe ce să plece, când zări ceva care o nedumeri și o alarmă. Ușa din spate dădea într-o bucătărioară și, dincolo de ușa acesteia, se zărea holul. Acesta dădea, la rândul lui, în living, iar Helen văzu ceva căzut în prag. Era o mână – nu, era un braț, care zăcea nemișcat pe jos.

Îngrozită, sună imediat la numărul pentru urgențe, cerând o ambulanță. Apoi făcu singurul lucru pe care-l putea face – lovi cu cotul geamul ușii și-și strecură mâna înăuntru, ca să caute încuietoarea. După cinci secunde, intrase și traversa în fugă bucătăria.

Priveliștea care o întâmpină o lăsă fără suflare. Televizorul mergea, pe măsuța de cafea se aflau o farfurie cu fursecuri și o ceașcă de ceai, iar alături era Grace Simmons, prăbușită pe podea. Nu se vedea niciun semn evident de deranj sau violență. Helen se lăsă în genunchi și o strigă cu blândețe pe nume.

— Grace, mă auzi? Sunt Helen.

Nicio reacție. Își strecură mâna sub ea și o întoarse, dar Simmons tot nu reacționă. Corpul era cald, ceea ce era un semn bun, dar era îngrozitor de moale în brațele ei.

— Grace, te rog, răspunde-mi, eu sunt…

Avea vocea gâtuită, sufocată. Îngrozită, își duse degetele pe gâtul lui Simmons, căutând o arteră. Avea experiență și o găsi curând, dar, nemulțumită de ce găsise, încercă din nou. Și din nou. Dar rezultatul era

același. Nu se simțea pulsul, nu se simțea niciun semn de viață.

Colega ei, mentorul ei, prietena ei era moartă.

ZIUA A CINCEA

Capitolul 72

– Înțeleg că trebuie să fi fost și pentru tine un șoc profund, cum a fost și pentru mine. Dacă ai nevoie să-ți iei liber, înțeleg perfect…

Comisarul-șef Alan Peters părea plin de compasiune, dar Helen nu era sigură că era sincer. De fapt, avea senzația că-i întindea o capcană. Nu se suferiseră niciodată și, fără mentorul ei care s-o protejeze, se temea că Peters o să se folosească de moartea tragică a lui Grace Simmons ca să facă un pic de curățenie.

— Sunt bine, domnule, răspunse Helen repede, deși evident că nu era, nici pe departe. O să conduc în continuare divizia și dacă aveți nevoie să preiau unele dintre atribuțiile inspectorului-șef Simmons…

— E în regulă. Mă ocup eu.

Helen nu era sigură că-i plăcea tonul lui Peters; părea că avea de gând să preia el atribuțiile și responsabilitățile lui Simmons, iar ea avea să fie mai expusă ca oricând, dar cedă de data asta. Avea lucruri mai importante pe cap.

— Am mai aflat ceva? Despre ce s-a întâmplat?

— Păi, primele indicii sunt că a fost un atac de cord. Paramedicii erau destul de convinși și am vorbit la prima oră cu băiatul ei. Se pare că fusese diagnosticată cu o boală cronică de inimă acum aproape un an…

O urmărea pe Helen așteptând o reacție, dar șocul ei era autentic.

— Habar n-am avut, domnule. Categoric nu mi-a spus nimic.

— Nici mie, Dumnezeu știe de ce. I-aș fi aprobat bucuros concediul medical sau chiar pensionarea, dar nu știu de ce, a hotărât să păstreze secretul…, zise Peters, zbârlindu-se.

Helen știa destul de bine de ce rămăsese și asta o distrusese. Simmons voise dintotdeauna s-o susțină, să-i sprijine cariera în orice mod putea, după ce o convinsese, cu 20 de ani în urmă, să intre în poliție. Își sacrificase viața într-o încercare altruistă să-și ajute protejata? Dacă așa fusese, era un final crud și trist pentru prietenia lor.

— M-am… m-am întrebat… dacă nu se întâmplă ceva, se trezi Helen

spunând, în timp ce se lupta cu emoția care o copleșea. Nu era în apele ei de ceva vreme, era mai puțin prezentă, poate un pic mai obosită ca de obicei.

— Am observat și eu. Dar de ce? De ce să ascundă așa ceva? Mândrie, bănuiesc…

— Și îndatoriri profesionale. Pentru ea, munca de poliție era o vocație, nu doar un serviciu, adăugă repede Helen.

Peters încuviință absent, dar nu spuse nimic.

— Dacă asta-i tot, domnule…

— Cum ne descurcăm cu cazul McManus? întrebă el, ridicând brusc privirea.

— Bine. De fapt, în momentul ăsta facem progrese *pe toate* fronturile, răspunse Helen încrezătoare.

— Vreo șansă să arestăm pe cineva? Ceva de dat haitei urlătoare? Avem o conferință de presă programată pentru după-masă și bănuiesc că o să mă ocup eu de ea. Abigail crede că trebuie să le dăm ceva, doar ca să punem capăt atacurilor neobosite.

Helen simți cum o cuprinde furia doar când auzi numele ofițerului de presă de la Southampton Central, dar răspunse civilizat.

— Curând, domnule. Foarte curând. Echipa trage din greu la câteva piste noi și, dacă am terminat aici, aș vrea…

— Vrei să spun ceva echipei? Despre inspectorul-șef Simmons și ce se va întâmpla în continuare?

— Dacă nu vă supărați, aș vrea să le vorbesc eu.

Răspunsul ei fusese politicos, dar ferm. Peters cedă, aparent bucuros că a scăpat de această îndatorire neplăcută, și-i făcu semn cu mâna că poate să plece. Helen îi mulțumi și ieși, pornind în grabă pe coridor. Nu se punea problema să pună altcineva la curent echipa, să aducă un omagiu unui coleg, mentor și prieten dispărut. Avea să fie greu – unul dintre cele mai dificile discursuri pe care le ținuse vreodată – și se întreba dacă o să fie în stare să-l ducă până la capăt. Dar o parte din ea spera că va fi o chemare la arme, o cale de a vindeca divizările, de a aduna echipa la un loc. Dacă așa era, avea să fie o moștenire potrivită pentru un lider și funcționar public care își însuflețise oamenii.

Mergând de-a lungul etajului al șaptelea, Helen încercă să alunge din minte toate motivele de îngrijorare – Hudson, Peters, Miller –, îndreptându-se către centrul de comandă. Când intră, se întoarseră spre ea vreo 20 de capete. Echipa era deja aici și era evident că auziseră cu toții vestea, mulți

erau palizi și înlăcrimați. Erau cu toții profesioniști, dar în primul rând erau oameni.

— În regulă, oameni buni, veniți încoace. Am să vă spun ceva…

Se ridicară toți în picioare, străbătând sala rapid și adunându-se într-un semicerc în jurul ei. Helen îi privi sobru și hotărât, verificând câți sunt. Nu era sigură de ce… până îi numără pe toți. Lipsea unul. Probabil că își dăduse seama inconștient, chiar înainte să proceseze informația în creier și, trecându-și privirea peste chipurile tuturor, identifică și absentul. N-ar fi trebuit să fie surprinsă, dar asta nu-i diminua revolta.

Unde dracu era Joseph Hudson?

Capitolul 73

– Foarte amabil din partea ta, detectiv-sergent Hudson. O idee adorabilă…

Janet Briars, secretara lui Grace Simmons, suspină când rosti cuvintele. Părea de-a dreptul în stare de șoc, cu ochii plânși. Fără îndoială, moartea șefei ei venise pe neașteptate, dar Joseph tot se întreba dacă nu era mai mult de-atât. Briars nu era vreo novice; lucra dintotdeauna la secție și se apropia și ea de pensie. Moartea bruscă a cuiva doar cu câțiva ani mai în vârstă n-avea cum să nu aibă un efect profund. Oare Briars medita chiar acum la propria mortalitate?

— Să le pun cu celelalte sau…?

Hudson făcu semn din cap spre buchetul pe care-l cumpărase dimineață. Florăria, care era la o aruncătură de băț de Southampton Central, avusese evident mai mulți clienți înainte să ajungă și *el.* Vestea despre moartea lui Simmons se răspândise imediat după ora 6 dimineața, iar ceilalți polițiști se grăbiseră să-i aducă un omagiu în orice fel puteau. Paginile de Twitter și Facebook ale secției erau inundate de mesaje emoționante, iar biroul ei era acum o adevărată expoziție de omagii florale.

— Sigur, pune-le, răspunse Briars, reușind în cele din urmă să se controleze și făcându-i semn să intre în birou.

Hudson se conformă și îl lovi imediat parfumul – moscat, plin de arome, ademenitor. Pe birou erau mai mult de 12 buchete, care nu mai lăsau prea mult loc pentru ofranda lui.

— Poate le-ai putea pune deocamdată pe scaun? întrebă Briars, ușor

jenată. Sunt convinsă că o să le pot găsi un loc mai bun mai târziu.

— Sigur că da.

Hudson ocoli biroul și puse buchetul pe scaun. Scena părea ușor comică, fosta lui șefă înlocuită de un buchet de flori, iar el ar fi fost tentat să râdă dacă n-ar fi fost Briars acolo. Din fericire, telefonul ei începu să sune.

— Mă scuzi o clipă, detectiv-sergent Hudson?

Briars părea din nou tristă și agitată. Joseph Hudson îi făcu semn că se poate duce, iar ea plecă recunoscătoare. După câteva clipe, vorbea la telefon, împărtășind durerea cu interlocutoarea.

— Nu-mi vine să cred, Emma. Suntem toți în stare de șoc…

Trăgând cu urechea la discuție, Hudson se apropie de birou, prefăcându-se interesat de câteva buchete. Apoi, când se asigură că e în siguranță, se îndreptă către ceea ce-l interesa cu adevărat. Tăvița cu corespondență a lui Simmons era plină până la refuz, nici ea, nici Briars nefiind cei mai eficienți manageri, și-i stătu inima când văzu numărul de dosare îngrămădite unul peste altul. Asta sporea serios riscul să întârzie și să fie descoperit, dar n-avea ce face, așa că deschise primul dosar.

Era un sumar al angajamentelor operaționale în curs, trecu mai departe și scoase al doilea dosar. Era un raport despre reducerile de costuri pentru Southampton Central. Ar fi fost interesant de citit, dar nu acum, trecu și mai departe. Al treilea se referea la legătura cu presa, trecu și de el, răsfoind febril prin multele dosare gălbui-maroniu.

— Bine, e foarte drăguț din partea ta că ai sunat, Emma. Știu că familia va aprecia…

Părea că Briars încheie convorbirea. Hudson se precipită, deschizând dosarele, uitându-se la prima pagină și apoi trecând la următorul. Tot nu avusese succes – unde dracu era? Să fie posibil să-l fi trimis deja? Dacă așa era, răul fusese făcut, iar înfrângerea lui era asigurată. Cu siguranță că nu putuse să fie chiar atât de eficientă; discutaseră abia ieri dimineață.

Continuă, tot mai rapid.

— Bine, mulțumesc din nou.

Și mai repede, văzând doar o ceață de cuvinte și rânduri. O auzi pe Briars închizând.

— Futu-i mă-sa…, șuieră el.

Dar se opri, zărind un cuvânt familiar: Hudson. Da, uite-l. Raportul semnat de Grace Simmons referitor la discuția ei cu Helen, avertismentul pe care i-l transmisese lui și recomandarea ei ca Helen să nu fie sancționată. Îl

apucă lacom chiar când intra Briars.

— Toate bune, detectiv-sergent?

— Categoric. Admiram buchetele. Sunt… frumoase.

— Nu-i așa? răspunse Briars, cu glas sugrumat. Dacă vrei să mai stai…

— Nu, e în regulă. Te-am reținut destul.

Se îndreptă spre ea și-i puse o mână liniștitoare pe umăr.

— Mersi pentru tot, Janet. Și fruntea sus, da?

Briars îi zâmbi trist, iar el plecă. În timp ce se îndepărta, un zâmbet îi lumina fața. Funcționase. Îi adusese un omagiu ca un coleg îndurerat și, ca urmare, reacția oficială și ștampilată a lui Simmons față de legătura dintre el și Helen era acum ascunsă bine în haina lui și n-avea să mai vadă lumina zilei.

Capitolul 74

– Era cea mai bună dintre noi. Cineva care și-a dedicat viața muncii de poliție, acestui loc și oamenilor pe care a jurat să-i apere.

Toți ochii erau lipiți de ea, tineri și bătrâni, polițiști cu state vechi și chipuri noi, evident mișcați de ce auzeau.

— Credea în ideea de a da tot ce-avea mai bun în fiecare zi, de-a face tot ce putea în slujba oamenilor din Southampton. Cel mai mult, credea în asta – făcu un semn spre semicercul de polițiști aflați în fața ei –, în importanța *echipei.* A lucrului împreună, ca unul, fără ego sau planuri personale, ca să îndeplinim misiunea importantă care ne-a fost încredințată. Să le facem dreptate celor loviți de viață…

Oare i se năzărea sau chiar vedea rușine pe unele dintre fețele din fața ei?

— Haideți să onorăm amintirea lui Grace Simmons aducându-ne aminte de ce suntem aici, aducându-ne aminte ce am jurat cu toții să facem când am primit insigna. Haideți să le facem dreptate acestor bieți oameni.

Arătă spre panou, de unde-i priveau chipurile lui Martin Hill, Declan McManus, Alison Burris, Eve Sutcliffe și ale altora.

— Haideți să punem capăt nefericirii familiilor lor. Haideți să ne facem treaba.

Încuviințări hotărâte și energice din partea multora din echipă. Mulțumită, Helen le făcu semn să se întoarcă la treabă.

Se întoarse și se îndreptă spre biroul ei, simțindu-se bizar de înveselită.

Fusese una dintre cele mai proaste nopți din viața ei – nedormită, chinuită, copleșită de vinovăție –, dar discursul o despovărase și o umpluse de energie și hotărâre. Credea în fiecare cuvânt pe care-l rostise – Grace Simmons fusese dintotdeauna un exemplu pentru ea, un model de dăruire, de respectare a îndatoririlor și de merit. Și-ar fi dorit doar să-i fi spus toate astea când încă mai avea ocazia.

Intră în birou și trase ușa în urma ei. Era dornică să continue investigația, dar avea întâi nevoie de o clipă să se adune. Să reflecteze asupra pierderii și a ce avea de făcut de-acum înainte, ca să se asigure că moștenirea lui Simmons era onorată cum se cuvine. Dar, ca de obicei, încercarea ei de a găsi o clipă de liniște era sortită eșecului; o bătaie la ușă o smulse din introspecție.

Se întoarse, aproape așteptându-se să-l vadă pe Joseph Hudson, venit să ofere o scuză jenantă pentru absența de la ședință, dar spre surprinderea ei McAndrew era cea care intră, sfioasă, dar hotărâtă.

— Îmi pare rău că te deranjez, șefa…

— Deloc, ușa mea e întotdeauna deschisă.

— Am găsit aseară ceva ce am zis că vrei să vezi. Voiam să te sun dimineață, la prima oră, dar apoi am auzit despre…

— E în regulă, răspunse Helen, făcându-i semn să intre. Ce-ai găsit?

McAndrew se apropie, ținând în mână o foaie printată.

— Păi, cum ai sugerat, am revăzut informațiile disponibile despre uciderea lui Eve Sutcliffe. Ținând cont de ce-am stabilit ieri, m-am uitat cu alți ochi, fără să iau în considerare motivația sexuală și, în fine, am găsit asta…

Îi întinse foaia lui Helen, o captură din înregistrarea unei camere de supraveghere. În imagine se vedea o femeie subțirică, de vârstă mijlocie, care se îndrepta spre Lakeside Country Park. Cu părul închis la culoare, cu o față plină, ochelari de soare, echipament de jogging și un rucsăcel; deși își ținea capul aplecat, se vedea destul de bine în poză.

— Femeia asta a intrat în parc cam cu un sfert de oră înainte de Eve Sutcliffe. A plecat la circa cinci minute după momentul în care estimăm că a fost atacată Eve.

Îi întinse lui Helen o altă captură, cu imaginea unei femei cu o statură asemănătoare care ieșea din parc, cu o șapcă și colanți și încălțăminte de sport negre.

— E altă persoană, nu? întrebă Helen intrigată.

— Așa am zis și noi la început. De data asta poartă șapcă, dar nu și ochelari de soare, colanți de altă culoare, *dar* rucsacul mic e același și uită-te la mâini…

Helen se uită la cele două imagini și văzu imediat legătura.

— Poartă mănuși.

— Exact. În ambele imagini, femeia poartă mănuși, *deși* în ziua aia era foarte cald, peste 30 de grade, potrivit înregistrărilor de la stația meteo.

Helen se gândi, privind atentă capturile video.

— Deci s-a *schimbat* în timp ce se afla în parc?

— Sau sunt haine cu două fețe. Dar rucsacul și mănușile o trădează. Întrebarea e de ce a stat acolo atât de puțin și de ce și-a schimbat înfățișarea.

— Ești sigură că nu e doar cineva care aleargă și poate e preocupată de modă?

— În timpul anchetei inițiale, am verificat săptămâni întregi de înregistrări din zona parcului. Femeia nu apare în nicio altă zi. Și mai sunt și alte camere de luat vederi, în principal în jurul parcului. Nu a prins-o niciuna dintre ele, deci traseul ei de jogging trebuie să fie foarte limitat, ceea ce e ciudat, ținând cont că a stat acolo 25 de minute.

— Poate participa la o oră în aer liber.

— Nu era programată niciuna în ziua aceea.

— Sau cu un antrenor personal.

— Nu există nicio dovadă și crede-mă că am căutat. Dar nu asta-i partea interesantă…

— Spune, răspunse Helen, intrigată de entuziasmul evident al lui McAndrew.

— Păi, ideea e că am *recunoscut-o.* De fapt, am vorbit cu ea.

— Și cine e? se interesă Helen, sincer surprinsă.

— Sunt 99 la sută sigură că e Amanda Davis.

Chiar în timp ce pronunța numele, se declanșară alarmele. Helen avu nevoie de o clipă să plaseze numele, apoi parcă o lovi un baros.

— E soția tipului…

— Care a fost ucis într-un jaf acum câteva săptămâni. Soțul ei era foarte bogat și îi plăcea să se laude în presă, am considerat că asta i-a provocat moartea. Dar revăzând dosarul, în timpul jafului n-au fost furate din casă decât câteva obiecte foarte vizibile. Ai zice că, dacă ești dispus să ucizi, măcar ai face în așa fel încât să merite. Cauți un seif, iei televizoarele, echipamentul audio de ultimă generație…

Helen nu spuse nimic, uluită de informațiile lui McAndrew. Din multe puncte de vedere, era foarte logic. Un „jaf” comis fără tragere de inimă și o tentativă brutală eșuată de „agresiune sexuală”, ambele de fapt încercări stângace de a ascunde o crimă comisă cu sânge rece. Corespundea tiparului celorlalte crime, logicii, abordării, era evident, dar implicațiile descoperirii lui McAndrew tot erau devastatoare. Cât de amplă *era* povestea asta?

Capitolul 75

Lilah își croi drum printre mașini, mergând aplecată.

Era încordată, cu toate simțurile la pândă, se aștepta la pericole. Dacă era zărită, dacă o vedea cineva și o striga, o să se întoarcă și o s-o ia la fugă. O să fugă și n-o să se uite în urmă. Însă până acum totul mersese conform planului.

Se lăsă pe vine lângă roata unui Nissan nou-nouț și privi pe lângă capotă, observând totul în jur. Erau zeci de mașini, toate în curs de aspirat, curățat și lustruit, pregătite să fie duse înapoi la diverse filiale Hertz din oraș. Cu ceva vreme în urmă, compania luase hotărârea să centralizeze toate operațiunile de curățenie, iar toate mașinile erau aduse acum în acest complex industrial din Freemantle, ceea ce însemna că are o grămadă de variante din care să aleagă.

Cercetă cele câteva mașini care erau gata și cântări opțiunile. Să aleagă SUV-ul Toyota care se afla cel mai aproape de ea sau una dintre celelalte, care erau puțin mai departe? Ar fi fost mai periculos să le ia, dar erau mai aproape de ieșire, deci riscul să închidă cineva porțile înainte să apuce să iasă era mai mic. În plus, erau mai mici, băteau mai puțin la ochi și erau mărci comune – Fiat 500 și altele la fel – mai greu de localizat în traficul de la ora de vârf din Southampton.

Da, asta era. O să aleagă Fiatul roșu care era la vreo 10 metri de locul unde se ascundea. Trase adânc aer în piept și se pregăti pentru ce urma. Acum își regreta beția de gin; se simțea stoarsă și îi era greață, iar capul îi bubuia și avea gura uscată. Se simțea *groaznic,* de parcă era după 12 runde în ring și abia era în stare să-și miște picioarele. Și totuși, nu se punea problema să dea înapoi. Treaba trebuia făcută *azi.*

Înghiți fierea care-i venea pe gât și încercă să se concentreze. Nu-și dorea decât să se bage în pat și să-și tragă pătura peste cap, dar venise să

facă o treabă, așa că mai cercetă o dată curtea, în căutarea unor potențiale pericole. Din fericire, azi nu erau mulți angajați la curățenie, iar cei care erau trăgeau din greu, cu capetele înfundate în interioarele înghesuite ale mașinilor, cu siluetele pierdute în ceața arcuită când furtunurile cu presiune izbeau metalul și sticla.

Atunci, asta era. Acum sau niciodată. Se târî în grabă pe pământul murdar până ajunse la adăpostul unei Toyote înalte. Se pregăti să fie descoperită, așteptându-se să strige cineva la ea, dar lumea își vedea de treabă, fără s-o observe. Să ocolească prin față sau prin spate? O luă cu pas grăbit prin spate și se sprijini de Toyota, rugându-se să nu declanșeze alarma. Majoritatea mașinilor ăstora erau neîncuiate și aveau cheile în contact, dar, chiar și așa, tot putea să aibă ghinion…

Din fericire, totul rămase liniștit. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în ritm cu bietul ei cap, dar trebuia să meargă mai departe acum, după ce-și părăsise ascunzișul, de data asta târându-se în patru labe spre Fiatul roșu. Se ridică, puse mâna pe mâner și trase.

Dar, spre groaza ei, nu se mișcă.

— Ce mama naibii…

Își înghiți înjurătura, se adună și încercă din nou.

De data asta strânse mai tare și se simți profund ușurată când ușa cedă și se întredeschise. Asta era cea mai dificilă și mai periculoasă parte a operațiunii. Trebuia să stea dreaptă în mașină, pe deplin vizibilă oricui s-ar fi întors spre ea, și să se roage să fie cheile în contact…

Aruncă o privire înăuntru și le văzu atârnând, fascinante și tentante. Stăpânindu-și frica, se urcă în mașină, se strecură pe scaun și rămase aplecată. Se uită prin parbriz, mulțumită să vadă că nu era nimeni pe-aproape, deși doi dintre spălători se opriseră la taclale, deja obosiți pentru că începuseră tura devreme. Nu îndrăznea să închidă ușa, de teamă să nu le atragă atenția, așa că-și puse centura de siguranță și învârti încet cheile în contact.

Motorul porni torcând, iar ea profită la maximum. Băgă într-a-ntâia și porni. Imediat, sistemul de avertizare al mașinii începu să emită semnale zgomotoase. Cercetând disperată bordul, Lilah observă un triunghi galben care pâlpâia lângă imaginea unei uși deschise. Computerului de bord clar nu-i plăcea că ușa șoferului e întredeschisă, dar ea nu-și bătu capul s-o închidă. Vedea cum încep să se întoarcă spre ea capetele, înfipse piciorul în

accelerație și împinse schimbătorul de viteze într-a doua.

Mașina făcu un salt în față, cu motorul vuind, iar vitezometrul o luă razna. Tura motorul, chinuind transmisia, dar acum viteza era esențială; mașina țâșni înainte, spre porțile deschise. Terenul era dur și neregulat și mașina se zgâlțâia, iar Lilah simți cum începe să se deschidă ușa șoferului. Disperată, întinse mâna, o prinse și o trânti. Imediat, sunetele lumii de-afară pieriră, o ușurare binecuvântată pentru capul ei care bubuia. Porțile erau chiar în față, larg deschise și primitoare și trecu în trombă printre ele cu un sentiment profund de ușurare.

O făcuse. Făcuse rost de mașină, le-o furase chiar de sub nas. Chiar dacă o zărise cineva, n-ar fi avut nimic de zis în afară de faptul că o persoană îmbrăcată cu un hanorac grena și blugi furase una dintre cele mai ieftine mașini. Lilah simți brusc un val de optimism, de bucurie, dar când privi în oglinda retrovizoare, bucuria îi fu temperată de vederea unuia dintre angajați care privea în urma ei, cu telefonul la ureche.

Probabil suna la poliție și o reclama. Ceea ce însemna că avea timpul măsurat. Singura întrebare era dacă poate rămâne în libertate și poate ține mașina ascunsă suficient timp, până venea momentul s-o folosească.

Capitolul 76

– Chiar nu e momentul potrivit, Helen…

Alexia Downing avea în mod vădit o dimineață proastă, iar prezența unei polițiste în bucătăria ei nu-i prea însenina dispoziția.

— Trebuie să-i las pe băieți la maică-mea și traficul o să fie îngrozitor…

— N-aș fi venit dacă nu era important, răspunse Helen politicos.

— Chiar și așa, nu poate să mai aștepte? Am întârziat deja la serviciu…

— Nu, mă tem că nu poate să aștepte.

Ceva din glasul lui Helen o puse pe gânduri pe Alexia Downing. Helen vedea îngrijorarea pe trăsăturile ei, senzația tot mai clară că tocmai se trezise cu ceva rău la ușă. Alexia aruncă două castroane murdare de cereale în chiuvetă și strigă:

— Băieți! Dinții, apoi sacourile și ghiozdanele. Plecăm în 10 minute.

Se întoarse către Helen și-i zâmbi forțat, făcându-i semn să se așeze. Helen îi răspunse, dar nu reacționă la ultimatumul ei. Ea va fi cea care hotărăște când se încheie discuția.

— Aș vrea să discut cu tine despre Robert.

— Așa…

Vorbise prudent, încordată, ca și cum n-ar fi fost dornică să trădeze nimic. Să fi fost din loialitate față de Robert? Sau doar neliniștea îi sugruma reacția?

— Înțeleg că sunteți în mijlocul procedurilor de divorț…

Nu era necesară atâta formalitate – Helen se mai văzuse cu Alexia cu câteva luni în urmă în diverse contexte sociale și o compătimise pentru destrămarea căsniciei –, dar așa trebuia să fie.

— Corect.

— Poți să-mi spui cum merg lucrurile? E fără obstacole sau se prelungește? E un proces armonios? Cu resentimente?

— E o baie de sânge.

Rostise cuvintele fără nicio urmă de triumf sau măcar de amărăciune. Doar o osteneală excesivă și dureroasă.

— Durează deja de luni bune. Sperasem că putem face aranjamentele în afara tribunalului, dar o să fie imposibil.

— De ce?

— Pentru că Robert vrea custodie comună. Iar eu n-o să accept.

— Aha. Pot să întreb de ce?

— Pentru că situația lui profesională și personală nu-i permite. Muncește prea mult și de multe ori e plecat cu zilele. N-are parteneră, n-are familie aici, cine o să aibă grijă de copii când el lucrează, când se prelungesc ședințele la tribunal?

— Deci e doar o problemă de logistică?

— Sigur că da. Băieții au fost deja dați peste cap. Ce le trebuie e stabilitate, părinți care chiar sunt lângă ei.

— Tu și noul tău partener?

— Așa e. Graham are firma lui, are program foarte flexibil. Iar eu pot să-mi stabilesc în general programul, în funcție de copii. Doar azi suntem luați pe nepregătite, fiindcă Robert mi i-a adus aseară, pe nepusă masă. Ceea ce e al naibii de tipic pentru el.

Helen simți un fior de neliniște, tulburată de această schimbare bruscă a planurilor lui Robert Downing, dar nu spuse nimic.

— Pot să te întreb ce tip de aranjament ai propus tu cu privire la custodia copiilor?

Urmă o scurtă tăcere, Alexia părând pentru prima dată puțin jenată.

— Custodie unică.

— Am înțeles, răspunse Helen surprinsă. Deci el nu i-ar mai vedea deloc sau…

— Sigur că i-ar vedea. În vacanțe, în zile speciale, în câte un weekend, dar asta când o să considerăm… când o să consider eu de cuviință.

O spusese că și cum s-ar fi apărat, conștientă că pare ceva crud, dar și sfidătoare, convinsă că asta e calea de urmat.

— Și ăsta a fost punctul tău de vedere de la bun început? De când ați început procedurile?

— Da.

— De ce?

— Cum adică?

— Păi, nu vă judec, nici pe tine, nici pe Robert, nu știu nimic despre situație, însă de obicei lumea insistă pentru custodie unică numai când e vreo problemă gravă, e nevoie de o măsură de protecție sau…

— Cum am spus, e doar o chestie de logistică. Știi cum e Robert…

— Da. Și știu și că-și adoră copiii.

— N-a existat nicio îndoială, dar nu asta-i ideea…

— Te știu puțin și pe *tine.* Și nu-mi dai impresia că ai fi o persoană nemiloasă, irațională sau răzbunătoare…

— Nici nu se pune problema.

— Și atunci? De ce erai – de ce *ești* – așa de hotărâtă să-i rupi legătura cu băieții?

Întrebarea nimeri la fix, pentru că Alexia Downing păru și furioasă, și întristată. Exista oare și regret că o căsnicie fericită ajunsese aici?

— Alexia, te rog. Trebuie să aflu. De dragul lui Robert, de dragul tău, pentru copii…

Când pomeni de copii, femeia aruncă o privire spre etaj, unde se auzeau râzând băieții. Apoi trase adânc aer în piept și spuse pe ton scăzut:

— Uite, nu vreau să știe nici băieții, nici Graham, dar când… când eram cu Robert foloseam din când în când droguri recreaționale. Cu prietenii, când nu eram cu copiii…

— Ce droguri?

— Cocaină, ecstasy, răspunse ea coborând privirea. Canabis, bineînțeles…

— Și?

— Păi era ceva obișnuit în cercurile noastre și noi foloseam numai când

și când, pentru că amândoi aveam joburi importante și solicitante. Era doar ceva de weekend.

Helen nu spuse nimic, lăsând tăcerea să facă treaba în locul ei.

— Însă când căsnicia noastră a început să aibă probleme, când a devenit limpede că eu mi-am găsit pe altcineva și că aveam de gând să-l părăsesc… ei bine, Robert a început să folosească droguri cu regularitate.

— Cocaină? Ecstasy?

— La început.

— Și apoi?

— Păi, după ce am plecat și am luat copiii, cred că a fost tot mai rău.

— În ce sens?

— Cred… mă rog, am auzit de la prieteni… că folosea tot mai mult, că recursese la droguri mai puternice.

— Adică?

— Păi… am auzit de metamfetamine, răspunse Alexia înăbușit.

Era clar că o durea să spună, ideea că soțul ei recurgea la droguri de mare risc, împins de despărțirea lor.

— Evident, acum eram foarte îngrijorată. Încă îi vedea pe băieți, încă făcea parte din viețile lor, așa că am trecut pe la el pe-acasă neanunțată. Era într-o stare foarte proastă. Părea să nu mai fi dormit de zile întregi, era neras… în plus, în casă era un dezastru. A susținut că abia ieșise dintr-o viroză, dar știam că minte. Atunci am hotărât să solicit custodie unică.

— Și atunci, de ce naiba încă se mai vede cu băieții, încă mai are grijă de ei?

— Păi, după vizita aia, a părut să-și revină. A cerut un ordin de acces temporar, pe care bineînțeles că tribunalul i l-a acordat, răspunse Alexia cu ranchiună.

— Dar de ce n-ai invocat *atunci* uzul de droguri? Cu siguranță ar fi fost relevant.

— Am vrut, dar avocații m-au sfătuit să n-o fac. În momentul acela, nu ne bazam decât pe bârfe și zvonuri; ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

— Pentru că n-aveai dovezi.

Chiar în timp ce vorbea, încă o piesă din puzzle și-a găsit locul.

— Și totuși, *încă* insiști pentru custodie unică. Ceva ce e puțin probabil să obții – dacă nu s-a schimbat situația. Dacă n-ai reușit cumva să obții dovezi concrete că Robert se droghează… în fine, asta ar schimba *totul*. În

cazul ăsta, ai fi pe cale să obții ce voiai și să-l elimini cu totul pe Robert din viața băieților.

Alexia Downing nu-și dezlipi privirile de masă.

— Numele Declan McManus îți spune ceva?

Pleoapele Alexiei fluturară, dar nu spuse nimic, uitându-se mai departe fix la masă.

— Avocații tăi i-au cerut lui McManus să-l investigheze pe Robert, să-l urmărească?

O tăcere îndelungată, apăsătoare.

— Dacă asta ai făcut, dacă asta au făcut *ei,* trebuie să știu. *În clipa asta.*

Alexia capitulă în cele din urmă, încuviințând scurt.

— Au zis că l-au mai folosit și altă dată, spuse ea cu glas tremurat. Că a obținut rezultate.

— Și așa a fost? A obținut dovezile de care aveai nevoie?

— Nu știu.

Glasul i se frânse, iar pe obraz i se prelinse o lacrimă.

— McManus le-a zis avocaților că face progrese, apoi, brusc, n-a mai spus nimic. Imediat, numele lui a apărut în toate ziarele, pentru că fusese atacat, apoi a murit.

Scoase un suspin scurt, încercând cu disperare să se controleze.

— Și când anume te-ai gândit că *Robert* ar putea fi responsabil pentru atacul asupra lui? Sau că măcar l-a aprobat?

Se lăsă tăcerea, în timp ce Alexia părea să se lupte cu conștiința ei, apoi, într-un târziu, ridică privirea. Iar Helen văzu că avea ochii înlăcrimați.

— Sincer? Habar n-am.

Dar Helen știa.

Capitolul 77

– Chiar crezi că Downing e implicat?

Comisarului-șef Peters nu-i venea să creadă, era vădit îngrijorat că Helen o luase razna.

— Da. A fost primul cu care am vorbit în legătură cu uciderea lui McManus și de la bun început am avut senzația că e ceva în neregulă…

— Chiar și așa, tot pare foarte forțat.

— Nevasta lui spune că uzul de droguri scăpase de sub control. Dacă

McManus obținuse dovezi – mărturii, poate chiar și înregistrări – că Downing folosește droguri de mare risc, atunci asta era, viața lui de până atunci se termina. Urma să piardă custodia copiilor, să fie dat afară din Barou, putea să fie ridicat chiar din tribunal. Ar fi fost umilit, ar fi căzut în dizgrație – aceeași soartă pe care o riscau Belinda Raeburn și Amar Goj până când cei care-i urmau să-i demaște au avut parte de un sfârșit dureros.

— Înțeleg că sunt niște coincidențe neplăcute, chiar și niște legături, dar unde sunt dovezile? Unde *este* înregistrarea video? Mărturia? Ce dovadă *are* Alexia împotriva soțului ei?

— Nu știm; de fapt, s-ar putea să nu aflăm niciodată.

Nu era un răspuns care să-l mulțumească pe Peters, dar Helen trebuia să fie sinceră.

— Gândiți-vă puțin. Cineva, probabil Amar Goj, a încercat să intre în casa lui McManus, apoi i-a furat laptopul din mașină. Bănuiesc că dovezile pe care le obținuse McManus în legătură cu Downing erau pe laptopul ăla. După ce l-a obținut, Goj l-a atacat chiar pe McManus, distrugând cu ocazia asta orice dovadă scrisă care ar fi putut duce la Downing sau la avocații soției lui…

— Dar de ce n-a transmis McManus dovezile? Zici că doamna Downing nu știe ce descoperise el…

— Cred că din cauză că McManus a găsit ocazia să-l taxeze întâi pe Downing.

— Șantaj?

— Nu văd alt motiv pentru care să-și fi contactat personal subiectul investigației. L-a sunat o dată, iar după câteva zile l-a luat de guler acasă la el. Nu câștiga nimic din asta – ar fi trebuit să-l *urmărească* pe Downing, nu să-l înfrunte. Bănuiesc că încerca să scoată bani de la el.

Peters nu spuse nimic, privind-o bănuitor și nesigur dacă să meargă pe linia de gândire a lui Helen sau să considere toată teoria pură speculație.

— Și Downing a confirmat că a fost acostat de McManus? întrebă el într-un târziu.

— Da, chiar mie mi-a spus.

— De ce să recunoască?

— Ca să se acopere. Cred că era îngrijorat că o să aflăm că McManus a fost pe strada lui, că au vorbit și voia să blocheze pista asta de anchetă. A inventat o poveste despre McManus care voia de lucru de la firma lui.

— O explicație destul de rezonabilă, nu?

— Sigur, și poate că e adevărat, dar detectivul-agent Malik a discutat azi-dimineață cu mai mulți funcționari și parteneri de la biroul lui Downing. N-au fost niciodată abordați de McManus, iar Downing nu a discutat cu ei. Mai mult, de ce să fi decis McManus *acum* – când îl *urmărea* pe Downing – să-i ceară tocmai lui de lucru?

— Ca să aibă o pârghie?

— Posibil, dar sunt sigură că dovezile acțiunilor infracționale și ale consumului de droguri au fost folosite mult mai bine, contră Helen. Ar fi putut scoate mii de lire de la el dacă voia. Nu știu cât plăteau avocații Alexiei, dar tarifele obișnuite nu sunt grozave.

— McManus ar fi putut obține sume mari de la Downing și apoi *tot* să predea dovezile avocaților și să obțină profit dublu.

— Categoric n-aș considera că nu era în stare.

Peters nu răspunse, pierdut într-o mare de gânduri tulburătoare.

— Solicit supraveghere, domnule. Urmărire permanentă pentru Robert Downing și Lilah Hill. Dacă teoria mea e corectă, atunci este foarte posibil să pună la cale chiar acum infracțiuni, care ar putea să includă și crima…

— Asta-i partea pe care n-o pricep, interveni Peters. Downing risca să piardă totul și atunci îi vine în ajutor un străin, care-l ucide pe McManus, deși n-are nicio legătură cu cazul și nici măcar cu Downing. De ce să facă Amar Goj așa ceva?

— Ca să plătească mai departe. Cineva l-a scăpat de Alison Burris, făcând în așa fel încât să pară un furt de mașină. Iar acum era obligația lui.

— Și cum organizează planul ăsta? Sunt toți în vreun grup pe WhatsApp? Murder R Us? Cum e planificat? Cum e executat?

Helen nu luă în seamă tonul lui – bănuitor, neîncrezător – și răspunse direct:

— Nu știu. Încă. Dar e singurul scenariu logic, ținând cont de ce riscă să piardă fiecare, de lipsa completă de motiv și de încercările concertate să ascundă adevărata natură a crimelor. Cred că, dacă ținem ochii pe Downing și Hill, dacă intervenim înainte să-și respecte partea lor de înțelegere, atunci avem ocazia să descoperim cum funcționează schema.

Helen se opri, rămasă fără suflare și fără argumente. În absența lui Simmons, avea nevoie de sprijinul lui Peters, dar își dădea seama că el era tot sceptic.

— Și ești *absolut* sigură că Robert Downing, un avocat local respectat, este implicat activ în așa ceva, într-un plan de *asasinat*?

Helen se gândi o clipă, după care ridică privirea și se uită în ochii lui.
— Da.

Capitolul 78

Mergea pe coridorul întunecat, având grijă să nu facă zgomot. Din tavan atârnau becuri fără abajur, care răspândeau o strălucire slabă, ceea ce însemna că înainta greu. Pe podea erau haine aruncate, accesorii pentru droguri, chiar și prezervative folosite și era necesară o prudență extremă.

Cu fiecare pas, Robert Downing era tot mai neliniștit. Nu voia să fie aici, în urmă cu câteva luni nici nu și-ar fi închipuit că ar face asta, dar n-avea de ales. Strânse arma în mână și încercă să-și adune curajul. În câteva minute o să se termine și o să fie liber. Ce punea el la cale era îngrozitor din toate punctele de vedere, dar dacă reușea, dacă putea câștiga pariul cu miză mare, atunci avea să fie fericit, încă mai putea avea o viață de succes.

Dacă reușea, jurase deja că va duce o viață decentă și cinstită, că va petrece cât de mult timp va putea cu copiii, va accepta cazuri pro-bono de câte ori va putea și va face donații generoase pentru cauze caritabile. Cine știe, poate că va încerca și să găsească dragostea. Cu Alexia avusese multe momente fericite înainte să devină totul dezastruos.

Oare despărțirea fusese vina lui? O acuzase pe ea de lipsă de loialitate, infidelitate, dar poate că el era de vină. El era obsedat, cu un singur scop în minte, indiferent dacă era vorba despre muncă, droguri sau orice altă parte a vieții lui. Odată ce se implica, era *implicat,* de multe ori excluzându-i pe ceilalți, chiar și pe cei pe care-i iubea cel mai mult.

Încăpățânarea asta și concentrarea totală îl costaseră mult în trecut, dar poate că aveau să-i folosească acum ca să ducă treaba asta până la capăt. Nu putea să fie la mai mult de câteva sute de metri de pradă. Păși peste un sac de dormit abandonat și merse mai departe, pe coridorul slab luminat, ca și cum ar fi fost absorbit tot mai adânc într-un vârtej. Lui Robert i se părea corect. Azi trebuia să fie un nou început, dar era și un sfârșit. De-aici nu mai avea cale de întoarcere.

Ajunse în capătul coridorului și o luă la stânga, pășind cu grijă pe un coridor identic. Se zgribuli și strânse mai tare pistolul în mână. Locul ăsta îi dădea fiori; era pustiu, fără viață și întunecos. Părea să aibă ceva amenințător și tulburător, deși în realitate era doar o victimă a crizei.

Construcția acestui complex de depozite aflat în afara orașului era aproape încheiată când fondurile se terminaseră brusc, lăsând mulțimea de coridoare și boxe cavernoase să se macine și să putrezească. De-atunci, fusese folosit de drogați, de curve, fugari și, mai nou, de Gary Bleecher.

Creditorul – sau cămătarul, ca să-i spunem pe nume – stătea în centru, într-o casă amenajată într-un fost grajd. Se ocupa de afaceri de-aici, departe de ochi iscoditori. Izolarea era un bonus pentru Bleecher, ca și sentimentul de disconfort și nesiguranță pe care li-l dădea vizitatorilor lui. Oricine venea aici să ia sau să dea înapoi bani își dădea seama cât de ușor ar putea da de necaz, ba chiar să dispară cu totul, fără să știe nimeni nimic. Robert se întrebă ce trebuie să fi simțit amărâții ăia disperați când se târau pe coridoarele astea singuratice, știind că sunt pe punctul să se agațe de acest om brutal și nemilos.

Da, era bine. Așa trebuia să gândească. Ce urma să facă era împotriva tuturor credințelor lui – ca avocat, ca tată, ca om. Dar dacă se putea convinge că făcea un bine întregii lumi, scăpând-o de un parazit degenerat, poate chiar eliberând zeci de debitori cu ocazia asta, atunci s-ar putea să fie mai ușor. Da, trebuia să considere că, dacă-l omoară pe Bleecher, e ca și cum ar călca în picioare un gândac: nici mai mult, nici mai puțin.

Când ajunse în capătul coridorului, se opri. Pe sub ușă se strecura o rază de lumină, avertizându-l că a ajuns la destinație. În spatele ușii ponosite se afla victima lui. Trase siguranța armei și întinse mâna înmănușată, deschizând ușor ușa.

Asta era. Nu mai avea cale de întoarcere.

Capitolul 79

– Nu puteți da buzna aici… e un sediu de companie.

Detectivul-agent Bentham nu slăbi pasul, înaintând în forță.

— Scuze că am dat buzna, dar, cum am spus, e o anchetă de crimă.

— Chiar și așa, dacă n-aveți mandat…

— Nu fac nicio percheziție și e un birou comun, nu o reședință privată, am toate drepturile să fiu aici.

Nu era întru totul adevărat, dar o puse pe gânduri pe secretară. Ținu mai departe pasul cu Bentham, alarmată și neliniștită, dar nu mai spuse nimic, privind însă disperată în jur, parcă în căutare de sprijin. Bentham se bucura

de tăcere, dornic să se concentreze asupra misiunii. De-acum era clar că Helen Grace era pe o pistă bună, era esențial ca echipa să ia cât mai curând cu putință legătura cu noul suspect, indiferent de neplăcerea sau jena pe care avea să i le producă.

Amanda Davis lucra ca director financiar la o firmă specializată în producția de iahturi de lux și avea un birou luxos în sediul din Ocean Village, însă pe Bentham nu-l interesa statutul ei profesional. Era mai intrigat de uciderea soțului acesteia, Alastair, și era curios să afle dacă ar fi putut avea vreun motiv să-l vrea mort. Inițial, moartea lui fusese considerată un jaf care degenerase, dar acum părea limpede că *el* fusese motivul real al prezenței atacatorului în casă și nu cele câteva ceasuri și bijuterii furate. Fusese infidel? O abuza? O avea cu ceva la mână sau era doar o problemă financiară, pentru că Davis urma să moștenească o sumă frumoasă ca văduvă?

În timp ce se grăbea pe coridor, citea tot felul de nume pe ușile închise. Le consideră nerelevante, până se opri brusc. Aici era, numele „Amanda Davis” gravat în litere mari, aurite.

— Detectiv-agent Bentham, vă rog, dacă vreți să…

Fără să ia în seamă protestele secretarei, Bentham apăsă clanța și deschise ușa. Își scoase legitimația din buzunar și o ridică în timp ce intra să discute cu suspecta. Avea pregătit un discurs, știa ce tactică o să adopte, dar deveni imediat clar că nu va avea nevoie nici de una, nici de cealaltă. Biroul era pustiu. Mai rău, masa de lucru era perfect goală.

— Unde e? întrebă el apăsat, întorcându-se din nou către urmăritoarea lui.

— Asta încercam să vă spun. E în concediu.

— E bolnavă?

— Nu, nici vorbă. E în vacanță. Sau cel puțin cred că e vacanță, s-ar putea să fie concediu de doliu. Oricum, ideea e că a plecat acum vreo săptămână la părinții ei, la Sydney.

— Sydney, în Australia? întrebă Bentham, nevenindu-i să creadă.

— Mai e și altul?

Bentham se uită la ea, rămas fără cuvinte. Davis era un suspect important, poate chiar cheia pentru rezolvarea acestui caz bizar, dar se pare că acum se afla în cealaltă parte a lumii.

— Când a plecat? Mai exact?

— Păi, cum am zis, acum o săptămână, trebuie să fi fost pe 10…

— Sunteți sigură?
— Categoric, eu i-am rezervat biletele. Mi s-a părut puțin ciudat, dar nu-i treaba mea să-i pun la îndoială aranjamentele.
— Ciudat?
— Era prea repede, atâta tot.
— Adică?
Secretara tăcu, atentă să nu vorbească de rău pe cineva din firmă, apoi zise pe ton scăzut:
— Doar asta, că a plecat la Sydney în dimineața de după înmormântarea soțului ei.

Capitolul 80

Se târî mai departe, pantofii atingând podeaua de beton. Gary Bleecher era la nici șapte metri de el și n-avea nicio idee de pericolul care-l păștea.

Cămătarul era adâncit în muncă, lovea cu furie tastele unui laptop vechi, ocupat cu cifrele dintr-un tabel. Părea absorbit de ce făcea, ca și cum o clipă de neatenție l-ar fi putut costa bani, ceea ce probabil i se părea dezgustător.

Robert înaintă încet, apropiindu-se ușor-ușor, până la doar trei metri de Bleecher. Bărbatul neîngrijit de vârstă mijlocie era o țintă masivă și ar fi fost dificil să-l rateze de la distanța asta, așa că încetini, iar degetul de pe siguranță se mută pe trăgaci. Robert trase aer în piept fără zgomot, se adună și-și cercetă victima. Bleecher era neras și șleampăt, cu părul slinos și nepieptănat și purta un trening Adidas ponosit. Dacă era într-adevăr un cămătar de succes, cum sugera documentarea lui Robert, atunci era greu să-ți închipui unde se duceau banii. În mod clar înfățișarea personală, accesoriile și afișarea ostentativă a averii nu-l interesau. Sau poate era doar o stratagemă? O încercare să nu atragă interesul poliției, în timp ce sălta mii de lire? Oricum, escrocheriile și manipulările lui, tâlhăriile pe față erau pe punctul să înceteze. Nu era un mod plăcut de a te duce, nu era un loc plăcut să *mori,* dar nu exista altă cale.

Robert se adună și ridică arma la ochi. Chiar atunci, pistolul se frecă de jachetă și desprinse una dintre capsele metalice. Bleecher se încordă imediat, apoi se întoarse încet, întinzând gâtul ca să vadă cine – sau ce – era în spatele lui.

Pe chip i se citi confuzia – cine *dracu* era ăsta? –, apoi îngrijorarea, când privirea i se opri pe armă.

— Îmi pare rău, șopti Downing și apăsă pe trăgaci.

Nimic. Bleecher avea o expresie șocată, în timp ce trupul atacatorului era cuprins de un val de teroare.

Robert apăsă din nou, dar se auzi doar un pocnet ciudat. Apăsă mai tare pe trăgaci, în timp ce țeava se mișca necontrolat de-acum, dar nu reuși să-l miște. Nenorocitul de pistol era blocat.

Iar Bleecher sesiză ocazia. Făcu un salt și se aruncă asupra aspirantului la statutul de asasin, prăbușindu-se împreună cu el pe podeaua plină de jeg. Apoi se urcă peste avocatul căzut la pământ, străduindu-se să-i cuprindă gâtul cu mâinile dolofane. Robert încercă să se apere cum putea mai bine și-l lovi cu patul pistolului, fără vreun efect. Bleecher era furios, iar disperarea de a supraviețui îi era întipărită pe chipul transpirat și schimonosit.

De-acum era o luptă cu mâinile goale. O luptă până la moarte.

Capitolul 81

– Vrea să plec. Din echipă, din secție, din poliție.

Detectivul-sergent își calibrase cu grijă acuzația, încercând să-i imprime echilibrul perfect de ofensă personală și dezamăgire profesională. Până acum, comisarul-șef Alan Peters fusese politicos și receptiv, dar acesta era momentul de pericol maxim, când ar fi putut să-i anuleze mărturia.

— Ți-a spus chiar așa, *explicit*? întrebă Peters.

— Categoric. M-a luat de guler în parcarea pentru motociclete, acum două seri. O provocasem la ședința de seară, pusesem în discuție direcția anchetei și nu i-a plăcut. A luat-o complet razna, mi-a zis pe loc că n-o să aibă pace până nu plec, nu, până nu sunt *terminat.*

— Detectiv-sergent Hudson, Helen Grace o fi în multe feluri, dar nu e răzbunătoare sau nesigură. De ce naiba te-ar ataca?

— Pentru că am fost iubiți.

Peters, care păruse dezinteresat în cea mai mare parte a discuției, se făcu alb ca varul.

— Iubiți?

— Da, domnule. Cam nouă luni.

— Mai știe cineva?

— Nu, domnule. N-am spus nimănui.

— Cred și eu, fir-ar al naibii.

— Domnule, vreau să spun oficial că știu că am greșit, cu relația, cu secretul. Recunosc. Dar ce a urmat…

— *Ce* a urmat? întrebă Peters tăios.

Cu o expresie cât de sobră putea, Hudson trase aer în piept, apoi răspunse:

— Păi, s-a terminat, domnule. A fost distractiv la început, dar în realitate Helen nu e cine credeam eu că e. Așa că am pus capăt. Și nu s-a bucurat, *deloc.* Nu știu dacă s-a simțit umilită, respinsă sau altceva, dar de-atunci a declanșat o campanie de hărțuire cu scopul declarat să mă îndepărteze.

— Și o să confirme, nu? întrebă Peters sceptic.

— Nu știu ce o să spună, dar trebuie să fi simțit și dumneavoastră, domnule. Sentimentul general de neliniște, problemele de moral, lipsa progreselor. Un departament pentru cazuri majore prosperă dacă detectivul-inspector și adjunctul său lucrează mână în mână, dar în ultimele săptămâni, chiar luni, m-a ignorat, m-a blocat și m-a minimalizat cu orice ocazie. Întrebați membrii echipei – detectivii-agenți Reid și Edwards – și o să vă spună. Avem piste – piste concrete care ar fi putut duce la arestări deja, ar fi putut opri atacul haitei de ziariști, dar detectivul-inspector Grace mi-a dat deoparte liniile de anchetă, ca să încerce să mă sufoce.

— Ce piste? întrebă Peters direct.

— Lee Moffat.

— N-am auzit niciodată de el.

— Dar ar fi *trebuit* să auziți, asta vreau să spun. Și ați fi auzit, dacă detectivul-inspector Grace ar fi luat în serios această direcție de anchetă.

— Cine e?

— E suspectul principal în cazul Declan McManus, care ar putea avea legătură *directă* cu uciderea lui Alison Burris și Martin Hill.

Hudson își dădea seama că nimerise la țintă. Era clar că Peters nu știuse că mai fusese vreodată și un alt suspect – un suspect chiar bun – în peisaj.

— Iar teoria detectivului-inspector Grace că toate crimele sunt comise de un grup de persoane cu legături între ele?

— Pură fantezie. Prostii. Toți ne-am pus în ultima vreme întrebări despre starea detectivului-inspector Grace și ne-am întrebat dacă nu se ocupă de asta de prea mult timp sau nu este copleșită de situația actuală, dar, sincer, e *prea de tot.* Se agață de un pai cu teoria asta bizară. Moffat e un infractor de carieră, cu legături puternice cu trei dintre victime, care ar fi un trofeu important dacă l-am putea sălta. Și o s-o facem, sunt convins, dar numai

dacă primesc aprobarea să urmez linii de anchetă legitime și dacă sunt îndepărtate obstacolele din calea mea.

Nu îndrăzni să se exprime mai dur de-atât.

— Credeți-mă, domnule, nu vreau să fiu eu cel care divulgă secrete și cu siguranță n-aveam de gând să vă pun așa ceva pe cap. Dar am ajuns într-un moment de criză și nu cred că mai putem progresa dacă nu se iau măsuri radicale. Însă evident că e decizia *dumneavoastră.* Tot ce pot face este să vă alertez în legătură cu problema.

Se rezemă de spătarul scaunului, cu o expresie de oboseală, remușcare și tristețe. Dar în sufletul lui era plin de speranță, chiar entuziasmat. Peters părea tulburat, ceea ce era bine, dar și hotărât, ceea ce era și mai bine. Discuția se desfășurase pe cât de bine sperase și, pentru prima dată de când începuse toată campania asta, se simțea optimist, mai mult de-atât, era *convins* că va câștiga, că sfârșitul carierei lui Helen Grace era inevitabil.

Capitolul 82

Se terminase. Nu mai avea scăpare.

Robert Downing luptase din răsputeri, dar fără niciun folos. Nu era luptător, nu era învățat cu genul ăsta de confruntare, nici nu avea forța fizică necesară să țină piept atacatorului lui corpolent.

Bleecher era deasupra, cu mâinile încleștate pe gâtul lui și strângea cât de tare putea. Părea posedat, cu ochii bulbucați și trăsăturile contorsionate într-o expresie de furie și violență. Nu voia să-l omoare pe Robert, voia să-l zdrobească, să-l distrugă. Îi simțea mirosul înțepător al transpirației, simțea saliva care-i ajungea pe față, simțea dorința de a ucide a lui Bleecher, un bărbat înclinat spre violență, care ar face orice ca să supraviețuiască.

Și totuși, Robert se lupta, însă avea brațele pironite de genunchii lui Bleecher și nu reușea să-l prindă. Avea arma în mână, dar era blocată. Chiar dacă ar fi putut-o ridica, nu s-ar fi ales cu nimic și, pe măsură ce mâinile lui Bleecher i se strângeau în jurul gâtului, simțea cum îl părăsește speranța. Așa o să se termine – fața îngrozitoare, lucioasă a lui Bleecher va fi ultimul lucru pe care-l vede.

Brusc, în minte îi veni nechemată imaginea gemenilor. O să afle vreodată ce s-a petrecut cu tatăl lor? Că și-a dat duhul pe o podea murdară de ciment? Sau soarta lui va rămâne pentru totdeauna un mister și cadavrul

îngropat în vreo pustietate? Or să intre în mormânt crezând că tatăl lor i-a părăsit?

Robert își pierdea cunoștința, începea să vadă steluțe. Bleecher înjura copios, bucurându-se de victorie, dar nu pe el îl vedea Robert acum, ci pe Freddie și Joshua care râdeau, glumeau, veneau în fugă la el. Imaginea, în loc să-l chinuie, păru să-l trezească. Din senin, simți cum îi năvălește energia în vene și se smuci încă o dată, încercând cu disperare să-l împingă pe atacator. Bleecher nu se aștepta la această rezistență bruscă și se clătină violent, schimbându-și poziția și reușind cu greu să rămână deasupra lui. Robert se smuci din nou, sesizând ocazia. Bleecher alunecă în spate, iar greutatea proprie îl trase spre stânga; Robert lovi cu genunchiul brusc în vintrele adversarului. Dezechilibrat, nepregătit, Bleecher se prăbuși, scoțând pe gură tot aerul din plămâni. Cu un ultim efort, Robert îl împinse de deasupra lui, iar bărbatul masiv căzu cu zgomot pe spate. Chiar și acum degetele lui Bleecher încercau să găsească o priză, dar Robert se mișcă mai repede, ridicându-se în genunchi și prinzându-l pe adversarul lui căzut pe spate. Un braț încercă să-l respingă, dar Robert îl îndepărtă cu mâna liberă și izbi cu metalul dur al pistolului degetele butucănoase ale lui Bleecher. Cămătarul țipă de durere, cu atenția temporar distrasă. Robert nu ezită. Ridică mult deasupra capului pistolul blocat, îl ținu sus o clipă, urlă furios, apoi îl coborî cu forță, lovind în fața cărnoasă a adversarului.

Capitolul 83

Detectivul-agent Malik privea spre casa lui Robert Downing când Edwards întrebă:

— Vrei să te duci tu sau merg eu?

Propunerea fusese imparțială, ca și cum ar fi fost o alegere, dar era evident că n-avea de gând să se miște. Și deși aveau același grad, n-avea niciun rost ca Malik să dea înapoi și să-l oblige pe *el* să-și miște fundul. Edwards era la Southampton Central de semnificativ mai mult timp decât ea și din asta i se trăgea o superioritate ciudată, nespusă. Malik n-avea parte de așa ceva de la colegele ei, desigur, doar din partea bărbaților, dar din păcate era de așteptat.

— Mă duc eu. Îmi prinde bine exercițiul…, răspunse ea încet.

Zâmbind subțire, coborî din mașină. Deși detesta declarația nonșalantă

de autoritate a lui Edwards, era totuși *bucuroasă* să scape de el. Cu fiecare zi care trecea, atmosfera din echipă părea să se înrăutățească, diverși polițiști alegând câte o tabără. Edwards nu făcuse niciun secret din sprijinul și admirația pentru detectivul-sergent Hudson, dar nu era o variantă pe care s-o poată susține și ea. După mintea ei, Hudson era nesăbuit, egoist și secretos, o amenințare pentru coeziunea și activitatea fluentă a echipei. Bineînțeles că n-ar fi spus-o niciodată cu voce tare în fața lui Edwards, poate era mai bine să iasă în stradă decât să fie blocată într-o mașină murdară și să stea la palavre.

Se îndepărtă de mașină și se întoarse să se uite la casă. Erau staționați pe Wentworth Road de mai bine de două ore, așteptând să apară Robert Downing. Dar până acum supravegherea nu avusese niciun rezultat, cu excepția unei plictiseli de moarte și a înțepenelii. Se întinse și porni pe stradă, prefăcându-se că se uită în telefon, în timp ce supraveghea de fapt casa impresionantă de vizavi.

Avea patru niveluri și arăta impresionant, cu ușa din față strălucind cu încrederea în sine a vopselei proaspete. Casa era un simbol al statutului și până de curând fusese căminul unei familii atrăgătoare. Dar acum, Downing stătea singur, un tată părăsit. Ce certuri, ce dezacorduri, ce evenimente se petrecuseră în spatele acestor uși încuiate, care să-l fi adus pe respectatul avocat în această situație tristă? Malik simți brusc cum moare de curiozitate să afle, dar nu se vedea nici urmă de avocat, nicio ocazie să scoată răspunsuri de la el. Unde era? Să fi fost oare posibil să fie chiar acum implicat în vreo acțiune disperată, în speranța că-și va plăti datoria față de cei care-i salvaseră pielea? Sau absența lui neobișnuită era doar o coincidentă?

Malik își verifică agenda și formă numărul de acasă al lui Downing, fără să încetinească nicio clipă. Era la cel puțin 40 de metri de casă, pe cealaltă parte a străzii, dar chiar și așa tot auzi soneria telefonului, un tril melodios slab. Sună de șase, șapte ori, apoi se întrerupse și intră mesageria vocală. Nu se văzuse nicio mișcare înăuntru, nimic deosebit, cu excepția telefonului care suna. Închise și mai merse puțin, după care se întoarse în drum relaxată și se îndreptă spre mașină. Chiar atunci începu să-i sune telefonul, făcând-o să tresară. Alarmată, aruncă o privire spre casă, temându-se că Downing ar putea fi înăuntru și ar suna înapoi, dar uitându-se la ecran, își dădu seama că o suna șefa ei.

— Șefa? spuse ea încet, uitându-se în jur ca să se asigure că n-o aude

nimeni.

— Voiam să văd ce faceți, răspunse Helen Grace din depărtare. Omul nostru a dat vreun semn?

— Nu încă. Suntem aici de două ore și nu se vede nicio urmă. Ce vrei să facem?

— Rămâneți pe loc. Imediat ce apare vreo mișcare, dă-mi de veste.

— Sigur.

Malik închise și se duse spre mașină cu inima grea. Munca de supraveghere era întotdeauna solicitantă, dar ieșirea asta părea mai dificilă ca de obicei. Dacă pereții ar putea vorbi, casa frumoasă ar dezvălui fără îndoială oroarea deplină a acestui plan letal și rolul lui Downing în el. Dar deocamdată nu trăda nimic – întunecată, sinistră și tăcută ca un mormânt.

Capitolul 84

Întoarse cheia în contact și opri motorul. Era brusc înconjurat de tăcere – tăcere sufocantă, fără viață.

Parcarea de la Riverside Park Sports Field era pustie, pentru că sportivii plecaseră de mult. Într-un fel, era liniștitor, fără niciun martor care să vadă mașina, dar era și descurajant și straniu. Își dorea să se afle departe de-acolo.

Robert deschise portiera, se dezlipi de husa de plastic de pe scaunul șoferului, coborî și închise încet portiera în urma lui. Apoi plecă. Importantă era acum viteza. Era plin de sânge și i-ar fi fost greu să explice cum arăta dacă ar fi dat peste cineva ieșit seara târziu cu câinele sau, chiar mai rău, peste vreun polițist.

Mergând în grabă, păși peste un gărduleț, având grijă să nu lase nicio urmă. Pantalonii, cămașa, pielea și părul erau îmbibate de sânge. Se simțea murdărit de ce se petrecuse, ca și cum s-ar fi cufundat în păcat, și voia cu disperare să scape. Chiar și acum simțea sângele cum i se încheagă pe piele, cum se lipește de el. Se întreba dacă o să mai poată scăpa vreodată de senzația asta.

Trecu în grabă peste câmp și găsi o spărtură printre tufișuri. Își făcu loc prin deschizătura îngustă și coborî, luând-o de-a lungul taluzului spre râul Itchen. Ăsta fusese de la bun început locul unde voia să arunce arma, o zonă ignorată și neumblată, dar în imaginația lui apărea întotdeauna calm și

stăpân pe sine, curat și nevătămat, scăpând cu grijă de dovadă. Realitatea era foarte diferită. Era plin de sânge, tremura și era înspăimântat.

Bleecher era mort. Era singurul aspect pozitiv al unei seri în care aproape totul mersese aiurea. Nu se punea problema să nu fi lăsat dovezi criminalistice – sânge, transpirație, amprente – la locul faptei, dar cum n-avea cazier, nu aveau să ducă neapărat la el *dacă* își putea acoperi urmele. De-asta erau atât de importante următoarele câteva minute.

Scoase sacul de gunoi din buzunar și se uită în jur. Pe malul râului erau câteva pietre și le ridică, punându-le în sacul rezistent. Apoi se dezbrăcă, smulgând hainele umede și lipicioase de pe el și punându-le în pungă. Cămașă, pantaloni, curea, șosete, pantofi, chiar și chiloții; totul merse în sac. Apoi adăugă ultima, dar cea mai importantă piesă; puse pistolul înăuntru, după care legă sacul cu un nod dublu. Îl încercă – o dată, de două ori –, apoi aruncă totul cât de departe putu de mai. Căzu cu un pleoscăit mulțumitor, după care se lăsă din nou liniștea.

Tremurând, Robert își strânse brațele în jurul corpului. Planul inițial fusese să-și aducă un schimb de haine cu el la râu, dar n-avusese cum s-o facă – riscul de contaminare între haine era prea mare. Așa că trebuia să dea fuga la mașină dezbrăcat. Cel puțin, dacă-l vedea cineva acum, ar fi zis că e vreun naturist sau un pervers, nu un ucigaș.

Se lăsă în genunchi lângă râu și luă apă în mâini, dorindu-și cu disperare să spele sângele care i se închegase pe brațe, pe gât și pe față. Totuși, când se spăla, își văzu fața și rămase încremenit. Nu se recunoștea – expresia înnebunită, părul ciufulit și petele groaznice de sânge de pe față.

Se trezi brusc din nou în încăperea aia groaznică, fără aer, încălecat peste victimă. Bleecher încercase să-l omoare, l-ar fi și omorât, dar Robert îl avea pe cămătar la mila lui, strângându-i brațele între genunchi. Acum ridica arma și o cobora cu forță direct în fața omului lipsit de apărare. O dată, de două ori, de trei ori. Simți cum i se sparge nasul lui Bleecher, auzi aerul care-i ieșea din plămâni când gemea, dar tot nu se opri, distrugând trăsăturile omului. Simțea sângele care-i sărea pe față, împroșcându-l, câteva picături care-i ajunseră în ochi și-l orbiră pentru scurt timp. Abia atunci se opri. Abia atunci văzu masacrul cumplit de sub el.

Smulgându-se din coșmar, Robert își dădu seama că plângea, iar lacrimile diluau petele de pe față. Îndurerat, distrus, luă apă în mâini. Nu mai suporta să se uite la el, să vadă ce a devenit, se stropi cu apă până când i se scurgea din păr, iar fața îi înghețase. Acum riscă să arunce o privire și de

data asta văzu mulțumit că nu mai rămăsese nicio urmă a lui Bleecher, că era din nou întreg și curat.

Deocamdată, terminase treaba. Robert tremura violent, frigul amestecându-se cu șocul, așa că se ridică grăbit. Aruncă o ultimă privire spre râul care-i ascundea acum secretele și ridică o rugă tăcută pentru mântuire, apoi se întoarse și intră în grabă în tufărișul întunecat.

Capitolul 85

– Lumina e destul de bună în captura asta și puteți s-o vedeți clar. E luată din fluxul unei camere de supraveghere de la piscina municipală de pe Horsham Road.

Helen aruncă o privire la polițiștii înghesuiți în jurul ei și apoi continuă:

— După afișajul orar vedem că femeia asta a ajuns cu două minute după Eve Sutcliffe. Eve venea la piscină de două, uneori de trei ori pe săptămână și de obicei stătea cam 45 de minute, până la o oră. Femeia asta – făcu semn spre bruneta de vârstă mijlocie în echipament de alergare – a stat mai puțin de zece minute. Cu siguranță n-a avut timp să se schimbe, să înoate și să se schimbe la loc, dar tot a plătit și s-a dus după Eve la vestiar. Acum, poate că pur și simplu s-a răzgândit, n-a avut chef, dar în ziua asta, cam la ora asta, lui Eve i-a fost furată geanta din dulap.

Îi lăsă să absoarbă informația, după care se întoarse din nou spre ei. În afară de Malik și Edwards, erau de față toți polițiștii, până și Joseph Hudson. Nu venise de dimineață la apelul la arme al lui Helen, nici măcar nu pomenise în fața ei de moartea lui Grace Simmons și părea să n-aibă nicio intenție să dea socoteală de ce făcuse în cursul unei zile care se dovedise plină. Mai rău, părea ciudat de sigur pe el, aparent deloc îngrijorat că urma să fie exilat înapoi în Cheshire. Dar Helen nu-și permitea să se lase distrasă de jocurile lui – cel puțin nu acum, când făceau în sfârșit progrese.

— Detectivul-agent McAndrew a mai găsit o imagine care cred că o să vi se pară utilă…

Se întoarse spre McAndrew, care veni în față și prinse încă o captură pe panou:

— Asta a fost surprinsă după două zile. E de la o cameră din fața unui magazin de pe Oakmont Avenue, chiar lângă Common. Asta a fost seara în care Eve li s-a plâns părinților că are senzația că a urmărit-o cineva în parc.

Era întuneric și nu era sigură, n-a luat legătura cu poliția, dar sigur a fost speriată. Camera a înregistrat-o pe Eve mergând spre parc, în jur de 22:30… iar persoana asta era cu doar câteva secunde în urma ei.

Polițiștii se aplecară, cercetând imaginea.

— Evident că nu puteți vedea fața, pentru că poartă pălărie, dar statura și lungimea părului corespund cu ale femeii care a fost văzută *și* la bazin, *și* în Lakeside Country Park. Și uitați-vă la adidași. Sunt aceeași marcă și culoare închisă în toate cele trei momente…

— Până acum, doar dovezi circumstanțiale, adăugă Helen, mulțumindu-i lui McAndrew și preluând discuția. Dar e o coincidență curioasă și înseamnă că am putea face legătura între această persoană și furtul genții, urmărirea *și* uciderea lui Eve.

În echipă se făcu simțit un val de entuziasm.

— Numele suspectei e Amanda Davis. E director financiar la o firmă de iahturi de lux și, mai mult, e clar că și-a făcut temele și a fost atentă.

— Și acum ce facem? O reținem? O urmărim? întrebă Reid.

— Amanda Davis este deocamdată în Sydney, în Australia, în vizită la părinți, interveni Bentham. Am încercat să dăm de ea, dar nu ne-am ales cu nimic. O să luăm legătura cu poliția de-acolo. Departamentul lor de anchete criminalistice ar trebui să înceapă să se trezească la ora asta. Evident, trebuie să o contactăm pe Davis, să ne explice deplasările din noaptea în care a fost ucisă Eve, dar aspectul critic acum este cel al mobilului. Amanda Davis a luat avionul spre Australia în dimineața de după înmormântarea soțului ei – Alastair Davis a fost omorât în bătaie, aparent în urma unui jaf petrecut în urmă cu aproape două săptămâni.

Câteva priviri se îndreptară spre panoul cu datele crimelor, unde se vedeau trăsăturile osoase ale lui Alastair Davis.

— Detectivul-agent Osbourne a făcut niște cercetări în legătură cu cei doi, urmă Helen, invitându-l pe tânărul polițist să vorbească.

— Pe hârtie păreau un cuplu de succes, în ascensiune socială. Ea cu un job important, el a făcut bani din tehnologie și era milionar. Casă mare, mașini scumpe, erau gazde generoase, organizau cu regularitate petreceri. O viață foarte vizibilă, foarte publică, se promovau constant pe ei și realizările lor în social media, dar exista o parte a relației lor care rămânea ascunsă.

Osbourne împărți cópii ale unei reclamații.

— O să vedeți aici că acum trei luni, doamna Davis s-a plâns că a fost agresată sexual, acuzație pe care a retras-o ulterior. Am șters identitatea

celui pe care-l acuza, dar nu era soțul ei. Ceva similar s-a petrecut și cu opt luni înainte de asta – a fost formulată o reclamație, au fost pregătite acuzațiile, apoi reclamanta a retras plângerea.

— Sub constrângere? Din partea agresorului?

— Sau a soțului. E interesant că ambele atacuri reclamate s-au petrecut în cluburi cu tematică sexuală, la petreceri sau orgii organizate.

— Erau swingeri? întrebă Reid, brusc interesat.

— Așa pare. Vedem din informațiile lui bancare că erau membri în câteva cluburi. E interesant că nu apare nicio înregistrare care să arate că *ea* ar fi plătit sau aranjat participarea și, din scurtele discuții pe care le-am avut cu membrii comunității de swingeri din Southampton, se pare că Alastair era cel care iniția participarea lor…

— Deci ea era obligată să participe?

— Foarte posibil. E cu siguranță curios că plângerile sale – detaliate, specifice, furioase – au fost retrase pe neașteptate și din scurt. E de remarcat și cât de regulate erau vizitele la cluburile astea – trei, uneori chiar patru seri pe săptămână. E greu de imaginat cum reușea să se descurce, când ieșeau uneori toată noaptea, ca să facă față unei slujbe solicitante.

— Și ce vrem să spunem cu asta? întrebă Hudson, deschizând în sfârșit gura. Că îl voia mort pe soțul ei? Voia să scape?

— Asta trebuie să aflăm. Și de-asta trebuie să dăm de ea, ca să…

— Dacă asta vrei să spui, atunci cu siguranță că, prin extensie, o să trebuiască să reanalizăm și uciderea lui Alastair Davis, nu?

— Exact *asta* facem.

— Pentru că, dacă mergi mai departe cu teoria ta, atunci sugerezi că un oarecare fără nicio legătură cu Davis îl aștepta în living și i-a spart capul cu prima ocazie.

— Păi, n-aș zice chiar așa, răspunse Helen calm, întorcându-se către el. Dar exact asta sugerez.

Hudson clătina deja din cap.

— Și până unde merge povestea asta? O să reanalizăm toate crimele din ultimele șase luni? Din ultimul an? Doi ani? Și de ce? De ce fac oamenii ăștia dintr-odată așa ceva?

Era o contestare evidentă a teoriei și a autorității ei, de care Helen nu se putea feri. Se întoarse către Hudson și răspunse:

— Asta am de gând să aflu.

Capitolul 86

Se retrase în biroul ei, închizând cu grijă ușa. Scurta controversă cu Hudson fusese enervantă și îngrijorătoare, dar sublinia totuși niște căi importante de anchetă sau, altfel spus, niște lipsuri în teoria ei.

Helen era convinsă că i-a identificat corect pe autorii celor mai recente crime – Goj, Raeburn și acum Davis – și s-ar putea să adune destule dovezi care să justifice arestarea celor care încă se aflau printre cei vii. Dar procuratura o să vrea mai multe înainte să ia în considerare formularea acuzațiilor. În toate trei cazurile *putea* fi stabilit un motiv, presupunând că aveau dreptate în privința dinamicii nesănătoase dintre Amanda Davis și soțul ei, dar procurorii aveau să ceară dovezi ale legăturilor dintre atacatori. Cum comunicau? De unde se știau unii pe alții? Cum erau planificate, coordonate și executate omorurile?

Ultimul punct o sâcâia în continuare. Toate crimele fuseseră concepute cu meticulozitate, făptașii făcându-și apariția doar trecător în viața victimelor înainte de atac; de fapt, atât de efemer, că ar fi fost posibil să nici nu observe implicarea lor, dacă n-ar fi avut noroc de câteva ori. Nu apăreau acasă sau la serviciul victimei, totuși păreau să le cunoască destul de bine traseele ca să fure o geantă, să-i urmărească prin parc și să comită o crimă nevăzuți. Nu exista niciun semn că le-ar fi supravegheat, că și-ar fi pândit prada timp de săptămâni și luni, cum de aveau atâtea informații despre programul și deplasările lor? Și cum de apăreau în viața victimelor în zilele de dinaintea atacului în sine, de ce nu le omorau pur și simplu și să dispară după aceea? Davis o jefuise pe Eve și apoi o pândise, înainte să o atace cu ciocanul în parcul întunecos. Goj încercase să pătrundă în apartamentul lui McManus, apoi îi furase laptopul din mașină și în cele din urmă îi dăduse foc. Belinda Raeburn dăduse un telefon injurios, vopsise o zvastică pe casa lui Hill și abia după aceea îl atacase pe nefericit pe o alee pustie…

În timp ce se gândea la toate astea, Helen avu o revelație: regula de trei simplă. Fiecare dintre făptași comisese câte trei infracțiuni, care culminaseră cu crima. Privind în urmă, nu se punea problema că nu există un tipar. Ceea ce o descurajă și mai tare, pentru că erau dovezi despre caracterul exact și meticulos al acestui lanț de crime, dar ridicau și niște întrebări interesante. De ce trei infracțiuni? Care era scopul acestei minicampanii de intimidare și violență? Era doar ca să le descurajeze pe

victime, astfel încât acestea să se plângă prietenilor, poliției și așa mai departe și să atragă atenția asupra *așa-zisului* motiv al crimei ulterioare? Și atunci, fusese un act deliberat, astfel încât uciderea lui Martin Hill să pară un atac rasist sau asasinarea lui Eve Sutcliffe, un atac cu motivație sexuală, când de fapt erau cu totul altceva?

Era o explicație seducătoare, dar chiar atunci Helen văzu și o altă posibilitate. Era remarcabil că infracțiunile deveneau tot mai grave și creau neplăceri tot mai mari în succesiunea lor, vizând obiectele personale sau proprietățile victimelor, a doua fiind mai riscantă pentru făptaș și implicând spargerea unei mașini, mâzgălirea unui graffiti sau urmărirea unei tinere prin parc. În toate situațiile, făptașii riscaseră să fie opriți, surprinși sau chiar înfruntați. Gradul de risc era mare, deși desigur nu la fel de mare ca la a treia provocare – crima în sine –, unde pericolul de arestare, rănire sau chiar moarte era mare. Să fi fost o escaladare deliberată? Însemna ceva? Să fi fost cele trei acte concepute deliberat ca un fel de *test*?

Helen era atât de cufundată în gânduri, că avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că nu mai era singură. Ridică privirea și-l văzu pe Joseph Hudson în fața ei. Îngrijorător, ușa era închisă, iar el avea o expresie hotărâtă.

— Pot să te ajut cu ceva, detectiv-sergent Hudson? întrebă ea, enervată că fusese smulsă din gânduri.

— Ah, știi cum poți să mă ajuți, Helen? Dă-te deoparte. Atârnă bocancii în cui și lasă calea liberă cuiva mai tânăr.

— Ieși din biroul meu, se răsti Helen, cuprinsă de furie.

— O să ies când o să vreau eu. Înainte, am ceva de spus.

Helen era tentată să țipe la el, să-l târască afară din birou, dar jaluzelele erau ridicate și îi vedea toată echipa, așa că își înăbuși furia.

— Vezi tu, știu totul despre mica ta șuetă cu Simmons. Cum voia să te ajute pe tine și să mi-o tragă mie de la mare distanță. Doar că e o problemă, ea nu mai e. Apărătoarea ta *nu mai e*…

Zâmbi când rosti cuvintele. Helen trebui să recurgă la toate resursele de stăpânire de sine ca să se abțină și să nu-l pocnească în plină figură.

— Și ghici ce? A dispărut și decizia semnată pentru Resurse Umane despre incident. Am ars-o azi-dimineață.

Helen nu-și putu ascunde uluirea și dezgustul.

— Ai înnebunit?

— Absolut deloc, niciodată n-am văzut lucrurile mai limpede, toarse

Hudson. Să văd ce trebuie făcut și *va fi* făcut. Vezi tu, nu cred că domnul comisar-șef Peters o să fie la fel de îngăduitor cu comportamentul tău neregulamentar – să te culci cu un coleg, să faci abuz de putere ca să-l obligi să plece, să închei acorduri secrete cu Simmons, să minți, să înșeli și toate astea în timp ce nu ești în stare să faci arestări în *niciuna* dintre anchetele în curs. Cred că o să aibă o viziune foarte nefavorabilă asupra întregii situații și va fi nevoit să ia *măsuri.*

— În visele tale.

— Așa să știi. Am *visat* asta, am visat la momentul când, în sfârșit, o să te aduc în genunchi…

Rostise cuvintele pe un ton lasciv, din care se vedea limpede dorința perversă, iar lui Helen i se făcu greață. Cum putuse să aibă vreodată sentimente pentru cineva atât de respingător?

— Știi, cândva te-am admirat, Helen, urmă el, apropiindu-se de ea. Atunci voiam să fiu cu tine. Dar acum…

Se apropie și mai mult, până când ajunse cu fața la câțiva centimetri de a ei.

— … o să te distrug.

Capitolul 87

Lilah încremeni, conștientă brusc de pericol. Cheia se mișca deasupra broaștei, dar nu făcu nicio mișcare s-o ducă în locaș, pentru că privirea îi fusese atrasă de reflexia din geam. Ușa din față avea geam, ca să lumineze holul întunecos, dar acum, când înăuntru nu era aprinsă nicio lampă, reflecta lumina felinarelor și imaginea străzii din spatele ei. Lilah nu observase nimic neobișnuit în timp ce grăbea spre casă, dar acum zări o siluetă pe cealaltă parte a străzii. O siluetă care semăna foarte mult cu cineva care stă într-o mașină, supraveghind casa.

— Ce mama dracului…?

Știa că trebuie să rămână calmă. Poate că nu era nimic, poate că i se năzărea, așa că vârî cheia în broască și intră grăbită în casă. În mod normal, ar fi aprins luminile din hol, din living și din bucătărie – detesta întunericul –, dar acum își lăsă geanta și urcă în fugă la etaj. Străbătu palierul, se strecură până la fereastra din dormitor și, de după draperiile groase, trase cu ochiul în stradă.

Chiar atunci, îi sări inima. Nu mai era nicio îndoială – două persoane stăteau într-o mașină, la nici 40 de metri de casă. Luminile erau stinse, motorul oprit și deși nu le putea vedea chipurile, își dădea seama, după unghiul în care stăteau, că se uită la casa ei, se uită la *ea.*

Să fi fost polițiști? Dacă da, ce puneau la cale? Erau pe punctul să închidă capcana? Să urce în fugă treptele și s-o aresteze? Sau o să aștepte și o să privească? Ce *știau*?

Îi trecură prin cap, unele peste altele, o mulțime de gânduri neclare. O urmăriseră mai devreme, când furase mașina, când trecuse cu bună știință pe roșu, sub privirile vigilente ale camerelor? Nu, nu existase nicio reacție vizibilă la aceste încălcări minore ale legii, n-o urmărise nimeni pe străzile pustii ale orașului. Dar când a parcat mașina? Fusese văzută atunci? Nu, era sigură că ar fi observat ceva; groapa de gunoi unde o lăsase ascunsă peste noapte era așa de izolată, că n-avea cum s-o fi urmărit cineva fără să atragă atenția. Și atunci, de ce erau aici? Cum de obținuseră orice *indiciu* legat de ea?

N-avea nicio noimă, dar prezența lor într-un Mondeo bleumarin arăta clar că era ceva în neregulă. O suspectau de vreo implicare în uciderea lui Martin? Aveau dovezi certe că o maltrata? Sau aveau vreo bănuială despre ce punea *ea* la cale? Era măcar posibil? Pe frunte i se adunau broboane de sudoare pe măsură ce întrebările i se învălmășeau în cap. Nu existau răspunsuri pentru aceste întrebări neliniștitoare, nicio indicație despre ce știa poliția sau ce avea de gând. Însă în timp ce privea siluetele umbrite și amenințătoare, un lucru era dincolo de orice îndoială: miza tocmai crescuse. Mult.

Capitolul 88

– Ce dracu i-ai spus?

— I-am spus adevărul, Robert. Ceva cu care erai familiarizat pe vremuri.

— Ce *anume* ai spus?

Alexia ezită, nesigură cum să reacționeze în fața fostului ei soț.

— Ei? se răsti Robert.

— I-am spus despre McManus…

— Că le-ai cerut avocaților tăi să-ți spioneze soțul?

— Pe bună dreptate, după cum s-a dovedit.

— Adică?
— Chiar vrei să-ți explic?
Aruncă o privire agitată spre băieți, care stăteau pe valize și se uitau la televizor, aruncând și ei din când în când priviri neliniștite spre părinții lor.
— Asta-i o aiureală, șopti Robert, furios și descurajat.
— Adică negi că erai dependent de droguri? Metamfetamine, cocaină, ce-o fi fost…
— Sigur că neg. N-aș ajunge niciodată în situația asta, n-aș pune copiii în pericol.
— Of, Robert, uită-te la tine…
Era mai degrabă tristă decât furioasă, ceea ce era mult mai rău. Alexia părea sincer deranjată de înfățișarea lui, iar Robert nu trebuia să se uite în oglinda din hol ca să-și dea seama de ce. Stătuse o veșnicie să se spele și încercase să ajungă la o înfățișare respectabilă, dar avea zgârieturi pe obraz și categoric arăta ciudat, cu hanoracul Nike vechi închis până la gât. Nu-l ajuta nici vocea răgușită și guturală, părea incoerent și aspru.
— Ce s-a-ntâmplat? În ce te-ai băgat?
— Nimic, ți-am zis deja. M-am lovit de-o creangă când eram la alergat, chiar nu știu de ce faci atâta caz.
— De ce crezi? Trebuie să mă gândesc la băieți, șuieră ea înfuriată și supărată.
— Sunt *în siguranță*. Întotdeauna au fost în perfectă siguranță, n-o să li se întâmple nimic.
— Și ce facem când se întoarce Helen Grace? Când o să te aresteze?
— N-o să mă aresteze. N-am făcut nimic.
— Deci poți să mă privești sincer în ochi și să-mi spui că *nimic* din ce a insinuat ea nu-i adevărat? Că nu ești implicat în niciun fel în moartea lui McManus?
— În niciun fel, jur.
— Nu te cred.
— Atunci îmi pierd timpul aici. Haideți, băieți!
Urmă o pauză scurtă, apoi:
— Putem să stăm să se termine? strigă Freddie din fața televizorului.
— Nu, trebuie să plecăm ACUM.
Cuvintele ieșiră dure și neplăcute, determinând o supunere nemulțumită când băieții închiseră televizorul fără nicio tragere de inimă.
— Nu vreau să-i iei…

Alexia îl prinse de braț, hotărâtă să-l țină pe loc. Înfuriat, Robert făcu un pas înainte, apropiindu-și fața de ea.

— Încearcă doar să mă oprești.

Ochii Alexiei se umplură de lacrimi, dar în priviri i se citea și teama.

— Sunt băieții mei – legal, emoțional, din orice punct de vedere important – și vin acasă *cu mine.*

Îi aruncă în față cuvintele, abia acum dându-și seama că băieții stăteau chiar în spatele lui.

— Haideți, copii, spuneți-i la revedere lui mami și mergem.

Trecu pe lângă Alexia, îndreptându-se către ușa din față fără să se uite înapoi. Auzi un rămas-bun înlăcrimat, cuvinte șoptite și zgomotul valizelor târâte pe jos. Traversă aleea, descuie mașina și deschise portbagajul. După câteva clipe, valizele erau în siguranță și băieții, pe locurile lor, cu centurile puse. Abia acum riscă să se uite la ei, dar priveliștea care-l întâmpină îi frânse inima.

Ambii băieți păreau triști, ba chiar înlăcrimați. Însă mai rău decât atât, mult mai rău, păreau speriați.

Capitolul 89

Helen ieși în curtea de fumat, trântind ușa în urma ei. Era un loc murdar într-un colț uitat al secției, iar acum era pustiu și pocnetul ușii răsună în întuneric. Își scoase țigările din buzunar, aprinse una și trase adânc din ea. Nu mai fumase de peste o săptămână, dar acum avea nevoie de o țigară.

Ambuscada lui Joseph Hudson fusese cu totul neașteptată și din cauza asta cu atât mai eficientă, ridicând niște întrebări urgente și îngrijorătoare. Avea de gând să se ducă la Peters cu acuzațiile astea? Era oare posibil să fi fost deja? Și dacă da, de partea cui o să fie Peters? Helen nu fusese niciodată apropiată de comandantul secției, îi simțea neîncrederea și se temea că știe deja răspunsul.

Era enervată pe Hudson, dar și pe ea – ar fi trebuit să se aștepte la vreo reacție la moartea lui Simmons, la pierderea protectoarei ei –, dar era și șocată. Nu se așteptase ca reacția lui Joseph să fie atât de rapidă sau de hotărâtă. Nu doar ce spusese o alarmase, pentru că era înclinat spre exagerări, iar dorința lui de-a o elimina din Southampton Central era deja limpede de ceva vreme. Nu, felul în care vorbise o șocase. Dezlănțuit, sălbatic, ca și cum nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca s-o doboare,

indiferent de prețul pe care-l avea de plătit. Helen se confruntase în decursul anilor cu mulți adversari redutabili și știa din experiență că inamicii cei mai periculoși sunt cei care nu au nimic de pierdut.

Slavă Domnului, nicotină avea efectul dorit. Se simțea deja puțin mai calmă, mai concentrată. În momente de stres profesional se ducea de obicei la Grace Simmons, acum nu mai avea posibilitatea asta. Biata femeie zăcea într-o morgă în celălalt capăt al orașului. Ceea ce însemna că mai rămânea o singură persoană. O persoană pe care știa că se poate baza.

— Bună, străino. Ce mai faci?

Glasul lui Charlie – cald, neceremonios, prietenos – aproape că o copleși pe Helen. Dar își păstră vocea calmă când răspunse.

— Sunt bine, mersi. Tu?

— Mda, toate bune.

— Și ce fac fetele mele favorite?

— Ah, un coșmar. Poți să le iei tu, dacă vrei…

Chiar atunci, Helen auzi țipete, apoi râsete în fundal. Nu i se părea un coșmar, i se părea căminul unei familii fericite. Ceva de care ea n-avusese parte niciodată în viață și probabil că nici n-o să aibă.

— Stai, cred că vin peste mine, zise Charlie. Vrei să le saluți?

— Sigur, dar mă întrebam… te deranjează dacă trec pe-acolo?

— Acum?

— Dacă nu e în regulă, înțeleg, dar…

Helen dădea deja înapoi, se simțea aiurea, slabă. Avea nervii încă întinși și își dorea cu disperare să se afle printre oameni în care putea să aibă încredere, dar era jalnic să dea buzna peste altă familie. Însă chiar când se pregătea să se scuze și să se retragă, Charlie răspunse:

— Păi, oricum a luat-o totul razna, mai bine zicem că-i petrecere. Când ajungi?

Helen simți un val de ușurare, bucuroasă pentru o clipă că i s-ar putea oferi un refugiu.

— Minunat. Pot să vin în vreo zece minute?

Dar chiar atunci începu să-i vibreze telefonul. Surprinsă, văzu că detectivul-agent Bentham încerca să dea de ea. Era cumva tentată să nu ia în seamă apelul, dar, ca de obicei, câștigă partea rațională.

— De fapt, pot să te sun înapoi într-un minut, Charlie? Mă mai sună cineva.

— Sigur că da.

— Mersi.

Închise și îi răspunse lui Bentham.

— Detectiv-inspector Grace.

— Scuze că te deranjez așa târziu, șefa…

Era un apel pe care Helen îl primise de nenumărate ori în decursul anilor și știa ce urmează.

— … dar am găsit un cadavru.

Capitolul 90

Alan Peters își supse obraji, privind spre măcelul din fața lui.

— Îmi pare rău să fiu purtător de vești proaste, dar m-am gândit că trebuie să vedeți.

Peters abia auzi cuvintele lui Abigail Miller, cu privirea ațintită pe exemplarul din *Southampton Evening News* deschis pe birou. Miller dăduse prima pagină, atrăgându-i atenția asupra paginii duble din interior, de unde-l privea o fotografie deloc favorabilă a lui Helen Grace, însoțită de un amplu articol semnat de Emilia Garanita. Poza ofițerului de rang înalt era groaznică – părea să fi fost făcută în apropierea locului unde fusese ucis Martin Hill și o înfățișa pe Grace amețită și confuză. Iar dedesubt era blestematul de titlu: „Beată când pierde”.

Îngrijorat, Peters citi pe diagonală articolul care spunea în esență că Grace, bine-cunoscută pentru abstinența ei, cedase sub presiunea evenimentelor din ultima vreme și se reapucase de băut, revenind la comportamentul autodistructiv. În mod normal, Peters n-ar fi luat în seamă zvonul, dar acum ezita.

— Crezi că are vreo bază reală? întrebă el grav, întorcându-se către Miller. Adică, de unde are Garanita chestiile astea?

— Articolul spune „o sursă apropiată de anchetă”, ceea ce, bănuiesc, înseamnă cineva din echipa lui Grace. Orice ar spune *ea,* știm că există o scurgere de informații. Știm și că moralul este scăzut în echipă, că sunt comentarii că nu controlează situația. Așa că da, cred că trebuie să ne întrebăm dacă alcoolul n-ar putea fi un factor.

Peters nu spuse nimic, privind fotografia nefericită a lui Helen Grace.

— Trebuie să ne gândim și cum să reacționăm. Este un atac în forță asupra competenței detectivului-inspector Grace *și* a secției. Nu putem s-o

lăsăm așa, trebuie să reacționăm, pentru că, trebuie să mă credeți, titlurile astea o să facă valuri.

— Zici? ripostă Peters tăios. Poți să bagi mâna în foc că diseară o să-mi mănânce ficații și primarul, și comisarul pentru poliție.

— Exact, deci trebuie să vorbim cu detectivul-inspector Grace, să vedem ce are de zis.

— Păi, aș vorbi dacă ar fi aici, dar a mai fost o crimă.

— Glumiți?

Miller se scăpase, incapabilă să-și ascundă șocul. Însă Peters îi aruncă o privire atât de urâtă, că ofițerul de presă dădu înapoi.

— Cum am zis, trebuie să ascultați și povestea lui Grace înainte să puteți lua orice decizii *ferme.* Poate că, dacă e dispusă să coopereze, să recunoască, atunci poate ar fi o cale să gestionăm…

— Și de ce să facă asta? Mă aștept să nege *totul,* să pună osul la treabă și să încerce să depășească momentul. Eu asta aș face în locul ei.

— Și cum să reacționăm? Să stăm cu mâinile în sân, în timp ce cadavrele se adună?

Furios, Peters se întoarse către Miller, deloc impresionat de exprimarea ei directă, însă de data asta ofițerul de presă nu mai avea de gând să dea înapoi.

— Ascultați, domnule, știu că nu am treabă cu conducerea operativă, dacă vreți puteți să-mi spuneți să-mi țin gura, dar faptele sunt fapte. Nu s-a făcut nicio arestare, n-avem piste concrete, iar detectivul-inspector Grace urmărește acum un avocat local cu un caracter mai presus de orice îndoială. Suntem de râsul lumii.

Peters nu putea să nege evaluarea acuzatoare a lui Miller. Se simți dintr-odată extenuat și deprimat de toată povestea asta nenorocită. Nu mai avusese niciodată parte de provocări pe atât de multe fronturi și nici nu se mai simțise vreodată atât de neputincios în fața lor.

— Ați dat dovadă de o loialitate admirabilă față de detectivul-inspector Grace, cum ar face orice șef de secție bun. Dar dacă încrederea nu e răsplătită, dacă ajunge să se resimtă în lumea largă, chiar și în echipa ei, că detectivul-inspector Grace și-a pierdut autoritatea, echilibrul, capacitatea de conducere, atunci ce aveți de câștigat dacă o susțineți în continuare?

Era un punct de vedere corect, pe care Peters nu-l putea respinge.

— Detest să spun asta, dar poate că *este* momentul pentru o perspectivă nouă, îndrăzni Miller.

— Crezi că ar trebui s-o las în plata Domnului?

Părea ciudat, dar și o mare ușurare, să spună asta cu voce tare.

— Cred că ar trebui să apărați reputația secției, răspunse Miller hotărât.

Și asta era, pe scurt. Secția era domeniul *lui,* cariera lui, moștenirea lui. Eșecul de a controla criminalitatea și violența care cuprinsese Southamptonul va fi eșecul *lui,* sfârșitul unei cariere de succes. Dar chiar în timp ce examina ideea aceasta, ezită. Să renunțe la Helen Grace ar fi controversat și problematic, dacă se gândea la palmaresul și statutul ei în poliție. Chiar putea să ia o astfel de decizie?

Poate că *trebuia* s-o ia, ținând cont de cât de mult părea să se fi extins putreziciunea?

Era atât de adânc cufundat în gânduri, prins în ghearele acestei dileme imposibile, că nu mai era conștient nici de prezența lui Miller, nici de apariția bruscă a secretarei. O bătaie fermă în ușă îl smulse din introspecție.

— Scuze că vă deranjez, domnule… doar că a sunat comisarul pentru poliție și pare *foarte* dornic să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Și în acel moment comisarul-șef Alan Peters găsi răspunsul.

Capitolul 91

Helen se strecură pe sub banda instalată de poliție, către agentul în uniformă.

— Unde e? întrebă ea, trecând peste amabilități.

— Drept pe coridor și în stânga. Detectivul-agent McAndrew coordonează activitatea.

Helen încuviință și privi clădirea părăginită din fața ei. Era un loc îngrozitor și posomorât, un complex ieftin din prefabricate, care fusese conceput pentru profit maxim cu investiție minimă. În mod cert, complexul de boxe de depozitare nu funcționase niciodată; clădirea care fusese ridicată în pripă era deja pe cale să se prăbușească. Helen privi cu neîncredere intrarea întunecoasă, care părea o poartă către lumea de dincolo.

Se strecură înăuntru și ridică lanterna, care lumină un coridor lung și pustiu. Protecțiile de plastic pentru ghete scoteau un foșnet ciudat pe podeaua plină de mizerie, dând senzația că sunt șoaptele unui spirit întunecat, care-i dădea fiori. Nu era genul sperios, dar locul ăsta avea ceva care o neliniștea. Poate că era urmarea confruntării de mai devreme cu Joseph. Ori senzația copleșitoare de decădere, de pervertire pe care o

transmitea locul ăsta. Sau poate faptul că știa ce o așteaptă.

Străbătu în grabă coridorul și o luă la stânga. Și auzi vocile hotărâte caracteristice ale polițiștilor aflați la locul faptei. Se grăbi spre ele, trezindu-se curând față în față cu McAndrew, în ceva ce părea un fel de boxă de depozitare/birou. Erau hârtii peste tot, o masă răsturnată și, în mijlocul haosului, un bărbat întins pe spate.

— Avem vreo idee cine e?

— N-are niciun act de identitate la el, răspunse McAndrew, clătinând din cap. Dar s-ar putea să ne spună ceva laptopul.

Helen încuviință și trecu pe lângă ea, către cadavru. Victima era un bărbat corpolent, probabil spre 50 de ani. Dacă ăsta era biroul lui, era clar că nu-i prea păsa de aparențe, trăsătură care părea să se extindă și la persoana lui. Era îmbrăcat cu niște pantaloni de trening murdari și un hanorac de velur care văzuse și zile mai bune. Și pantofii sport erau ponosiți, iar unul dintre ei atârna de piciorul stâng, probabil smuls în timpul luptei. În mod clar avusese loc o confruntare de proporții – se vedea după mobila răsturnată și lucrurile împrăștiate, dar și din numeroasele tăieturi și zgârieturi de pe mâinile bărbatului. Însă nu asta îi atrase atenția lui Helen. Privirea ei se fixă pe ce mai rămăsese din chipul victimei.

Era o priveliște cumplită. Bărbatul nu fusese doar bătut, fusese zdrobit. Avea nasul rupt, orbitele sparte, dinții săriți, cu totul. Cine îi făcuse așa ceva fusese probabil împins de furie sau de disperare, atât de brutal fusese atacul. Toată fața părea să se fi afundat, ca o mocirlă de nisip mișcător purpuriu. Nu mai arăta a ființă umană; era doar un trup care avusese cândva viață. Era oribil de privit, iar Helen se înfioră din nou.

Cine făcuse așa ceva nu voise doar să-și omoare victima. Voise s-o facă să dispară complet.

ZIUA A ȘASEA

Capitolul 92

– Haideți, oameni buni. Vreau fotografiile completate și imaginile în sistem într-o oră, vă rog…

Spusese „vă rog” după ce se gândise mai bine. Politețea nu era punctul forte al detectivului-sergent Hudson, ceea ce se observa acum, în timp ce se îndrepta spre locul crimei, împărțind ordine și ultimatumuri. Helen Grace era în altă parte în dimineața asta; se dusese la Robert Downing, ceea ce însemna că Hudson *era* ofițerul superior la locul faptei, dar asta nu însemna că era mai ușor de înghițit. Pe de altă parte, lui Meredith Walker nu-i plăcuse niciodată intrigantul ăsta îngâmfat și plin de el. Doamne, ce-și mai dorea să se întoarcă odată detectivul-sergent Charlie Brooks!

Aruncându-i o privire plină de înțeles fotografului – care i-o întoarse cu interes –, Meredith se întoarse la treabă. Locul unde avusese loc confruntarea principală fusese fotografiat intens în zori, ceea ce însemna că Meredith putea să se ocupe de hârtii și obiectele personale, ca să nu mai vorbim de cadavru. Cercetase documentele împroșcate cu sânge, sticlele goale de Lucozade și cutiile de Pot Noodle, dar nu găsise mai nimic interesant, așa că-și îndreptase atenția către laptop. Pleca de la premisa că îi aparținea victimei și sperase că o să le ofere informații utile despre identitatea sau motivele agresorului, dar de la prima privire fugară renunță la idee, încercările repetate de a-l porni nu avuseseră niciun rezultat și, apăsând pe tastele distruse, Meredith își dădu repede seama de ce. Placa de bază, bateria, tot ce se afla în carcasa de titan a laptopului părea topit. Trebuia dus și analizat la laborator, dar avea deja o bănuială despre ce trebuie să fi provocat distrugerile, pentru că pe microcipuri și procesor erau reziduuri albe, care arătau a acid industrial.

Dezamăgită, Meredith puse laptopul într-o pungă și-l etichetă, după care își îndreptă atenția spre bărbatul decedat. Cauza morții avea să fie stabilită de Jim Grieves, deși nu era nimic neclar, dar tot ar mai fi putut fi strânse indicii importante chiar și acum, înainte să fie luat cadavrul. Meredith îngenunche lângă fața distrusă a bărbatului și își aruncă privirea peste tors,

brațe și mâini. Nu se vedeau fire de păr sau fibre textile pe mâini, deși Jim ar fi putut să preleve mostre de ADN de sub unghii sau din liniile din palmă, pentru că era clar că avusese loc o luptă intensă. Observă totuși intrigată că bluza de trening de velur soioasă fusese sfâșiată în mai multe locuri – analiza rupturilor ar fi putut aduce indicii importante, mai ales dacă fuseseră făcute cu mâna. Meredith se trezi făcând un inventar mintal al hainelor pe care urma să le analizeze după ce aveau să fie scoase de pe cadavru – bluza de trening, pantalonii zdrențuiți și, bineînțeles, adidașii. Dacă victima s-ar fi întâlnit cu ucigașul în altă parte și l-ar fi adus aici, atunci în rizurile de pe tălpi s-ar fi strâns praf, polen sau vegetație care i-ar fi putut ajuta să-i reconstituie ultimele mișcări, poate chiar și identitatea atacatorului. Mutându-și privirea de la adidași, Meredith examina în continuare partea de sus a cadavrului, unde zări întâi un ceas masiv pe încheietura stângă, apoi un medalion de aur care zăcea inutil pe gâtul traumatizat.

Era un obiect straniu, în contrast cu ceasul greoi și inelele ostentative de pe degete; era destul de mic, nesemnificativ prin comparație. S-ar fi așteptat ca bărbatul să aleagă ceva mai mare, ceva mai à la Tom Jones, dar punând mâna pe el, își dădu seama că era mic și foarte ușor. De fapt, i se părea că era gol pe dinăuntru.

Intrigată, îl luă în palmă și-și trecu ușor degetul pe margine, până găsi o închizătoare. O pipăi, apoi apăsă ușor, până când fața medalionului se deschise brusc. Curioasă să afle de ce genul ăsta de bărbat poartă un astfel de medalion, se uită înăuntru și primi imediat răspunsul. Pentru că înăuntru se ascundea, departe de priviri indiscrete, un microcip.

Capitolul 93

– Este revoltător. De-a dreptul revoltător…

Helen lăsă cuvintele lui Downing să treacă pe lângă ea. Mandatul pe care tocmai i-l înmânase îl contrazicea.

— Este o locuință privată, e căminul familiei mele.

— Este adresa principală a unui suspect principal și, cum bine știi, avem tot dreptul s-o percheziționăm.

Văzând că n-o putea intimida pe Helen, Downing schimbă tactica.

— Uite, Helen, am băieții la mine. O s-o ia razna…

— Îmi pare rău. Nu poate să-i ia Alexia? Îl pot ruga pe ofițerul de legătură s-o sune în numele tău.

Downing ezită, vizibil nehotărât. Nu voia s-o sune pe fosta soție, dar nici nu voia să discute cu ea un străin.

— Bine, o sun eu, dar este o neînțelegere enormă.

Zgârieturile de pe obraji și mâini îi spuneau lui Helen că minte, dar nu reacționă în niciun fel.

— Dacă mă lași cinci minute…

În timp ce vorbea, dădu să iasă din cameră, însă Helen îi puse mâna pe braț.

— Aș prefera să suni de-aici.

În mod clar nu era o rugăminte, așa că Downing se supuse fără nicio tragere de inimă, îndepărtându-se de ea ca să poarte o conversație șoptită din colțul încăperii. În timpul ăsta, trecură pe lângă el șase polițiști în combinezoane sterile, cu mănuși și măști, răspândindu-se ca să preleveze amprente din casă. De pe palierul de sus, băieții lui Downing priveau cu gurile căscate.

Avocatul încheie convorbirea și se întoarse lângă Helen, fără nicio urmă din comportamentul prietenos și bonom.

— Ajunge în zece minute, spuse el încordat.

— Atunci, propun să terminăm cu formalitățile.

Helen făcu un pas în față și coborî vocea, conștientă de publicul de la etaj, și-i recită avertismentul standard pe ton șoptit.

— Robert Downing, te arestez sub suspiciunea de crimă. Nu ești obligat să spui nimic, dar apărarea ta ar putea fi afectată dacă la interogatoriu nu menționezi ceva pe care urmează să te bazezi la tribunal. Orice spui poate fi folosit ca dovadă.

Downing sigur știa cuvintele pe de rost, însă părură să aibă un efect profund asupra lui. I se scurse tot sângele de pe chip; părea șocat, tulburat și înspăimântat. De fapt, părea întru totul un om condamnat.

Capitolul 94

– Piei din ochii mei! Nu suport nici să mă uit la tine…

Carol era dezlănțuită, iar fiecare cuvânt era încărcat de ranchiună și fiere. Belinda voia s-o calmeze, să-și consoleze cumva partenera, dar ce naiba

putea să zică? Toate acuzațiile erau adevărate, toate insultele erau justificate.

— Te rog, Carol, n-am vrut să-ți fac rău…

— Și ți-ai tras-o iar cu una dintre elevele tale. *Din nou.*

— A fost o aventură scurtă. N-a însemnat nimic.

— Ca și data trecută? Și ca data de dinainte?

Carol se duse spre șifonier și deschise ușile. Smulse o valiză și o aruncă spre Belinda, după care scoase grămezi de haine pe umerașe și le aruncă pe podea.

— Te rog, Carol, nu trebuie să…

— Ba da, trebuie. De fapt, ar fi trebuit acum mulți ani.

— Putem s-o scoatem la capăt.

Afirmația neconvingătoare primi reacția pe care o merita. Belinda și-ar fi dorit să fie adevărat, voia să creadă că își pot reveni după această ultimă trădare, dar în sufletul ei știa că se terminase. Azi-dimineață fusese deja suspendată din funcția de la școală, după ce părinții lui Eve Sutcliffe o acuzaseră oficial de comportament necorespunzător. Probabil că era potrivit să moară și relația lor, sacrificată pe altarul desfrâului ei.

Belinda își strânse hainele și le puse în valiză, dar păreau grele, ca de plumb, iar sarcina era aproape peste puterile ei.

— Carol, vreau să știi că te iubesc.

— Ah, te rog, scutește-mă.

— Că *o să* te iubesc întotdeauna.

Era adevărat. Chiar o iubea. Doar că nu era genul de iubire de care avea nevoie și după care tânjea Carol. Carol fusese dintotdeauna mai mult o adoratoare decât un suflet pereche, o parteneră solidă, de nădejde, care întotdeauna iubea mai mult decât era iubită. Când Belinda își părăsise în final, cu ani în urmă, părinții nestatornici și neglijenți păruse suficient – era stabilitatea și siguranța pe care și-o dorea –, dar n-o mulțumise niciodată pe deplin, dacă era să fie sinceră cu ea însăși.

— Și îmi pare îngrozitor de rău că te-am rănit. Meritai mult mai mult.

Carol o privea în continuare, cu ochii ca niște vârfuri de ac încărcate de ură rece, cenușie.

— Uite, știu că s-a terminat. Că ți-am făcut rău de prea multe ori, dar trebuie să știi că anii pe care i-am petrecut împreună au însemnat ceva. Toate momentele frumoase, care n-au fost o minciună și… și sper că în viitor, cândva, o să reușim să fim din nou prietene, pentru că… pentru că aș

urî să te pierd…

Simți un nod în gât, apoi lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Era disperată, descurajată, brusc speriată că n-o s-o mai vadă niciodată pe partenera ei loială și iubitoare.

— Ei bine, e prea târziu. Pentru că m-ai pierdut.

Carol luă valiza și ieși din cameră, coborând scările aproape în fugă în graba de a scăpa de ea. Veni și Belinda, privindu-și partenera furioasă cum smucește ușa din față și aruncă valiza afară.

— Carol, te rog…

Dar de data asta, iubita ei n-o lăsă să termine; o prinse de guler și o împinse afară din casă în țipete.

— Nu vreau să te mai văd în viața mea…

Belinda voia s-o oprească, voia s-o implore s-o mai asculte, dar nu mai avu ocazia, pentru că ușa i se trânti hotărât în nas.

Capitolul 95

Privi în jos prin deschizătura draperiilor, cu inima bătându-i nebunește. Erau tot acolo, parcați vizavi, privind și așteptând.

În sinea ei, sperase că poliția avea să plece până acum, că era doar un incident izolat, un control rapid ca să se asigure că nu plecase. Dar în realitate, Lilah Hill știa că o să fie tot acolo, făcându-și treaba și sperând s-o prindă că face vreo greșeală. Asta era singura explicație pentru apariția lor neașteptată, vreo idee greșită că o să se dea de gol și o să-și trădeze implicarea în uciderea lui Martin. Era o nebunie, bineînțeles, moartea lui n-avea nicio legătură cu ea, dar probabil că de-asta o spionau. N-aveau de unde să știe care era situația ei acum, ce avea de gând să facă. N-aveau cum, nu?

Abia dacă dormise, cu capul plin cu o duzină de scenarii, unul mai rău ca altul. Reluase încontinuu în minte evenimentele din ultimele câteva zile, analizându-și cu meticulozitate acțiunile, ca să vadă dacă nu cumva atrăsese fără să vrea atenția asupra ei. Apreciind că era puțin probabil, începuse să se întrebe dacă nu cumva totul era doar o capcană, vreun joc pervers conceput special ca s-o atragă în cursă și s-o distrugă. Dar și asta părea absurd, toate dovezile sugerând că era *pe bune.* Ceea ce o adusese într-o situație dificilă.

Poliția era pe pista greșită. Sesizase corect că relația ei cu Martin nu era

perfectă – detectivul-inspector Grace bănuise că era violent și obsedat de control – și, din cauza asta, că ar fi putut fi implicată și ea în moartea lui, chiar dacă nu comisese crima cu mâna ei. Până acum, dacă nu denaturau adevărul sau falsificau dovezi, n-aveau cum să găsească nimic solid împotriva ei. Însă prezența lor *aducea* niște probleme practice.

Azi era ziua cea mare, momentul când avea să ucidă, când avea să fie poate în sfârșit liberă, dar cum putea să-și vadă de treabă cu o escortă de poliție pe urmele ei? Ideea că o să se țină după ea, sperând s-o prindă pentru o crimă, și de fapt să fie martori la alta era caraghioasă, aproape amuzantă. Însă în realitate era îngrozitor, mai mult decât ghinion, o coincidență cosmică și aproape că i se făcea rău.

Ce să facă? Sigur că în afară de ușa principală mai erau și alte ieșiri din casă. Putea să iasă în grădină și să sară zidul din spate… dar n-o așteptau oare și acolo? Dacă o prindeau furișându-se pe aleea din spate, cum putea să se justifice? Și chiar dacă n-o rețineau imediat, cum putea să scape de ei? Nu era instruită pentru asta, nu era *spion,* pentru numele lui Dumnezeu.

Draperiile fluturară în fața ei și, coborând privirea, își dădu seama că-i tremurau mâinile. Încă mai ținea strâns telefonul – o parte din ea era tentată să-l trântească pe jos, să urle de furie și neajutorare, dar nu era loc de slăbiciuni, cel puțin nu azi. Fapta nu putea fi amânată, trebuia să se întâmple acum, totul o condusese spre momentul acesta. Însă putea s-o scoată la capăt, cu toate șansele împotriva ei? Era destul de curajoasă ca să riște arestarea și demascarea doar ca să ducă la capăt treaba? Erau întrebări pe care nu le putea evita, pe care trebuia să le înfrunte. Era momentul deciziei.

Capitolul 96

– Nu spun decât că uneori trebuie să faci *alegeri.*

Joseph Hudson accentuă ultimul cuvânt, uitându-se pe rând la cele trei chipuri. Vorbea încet, dar hotărât, și era clar că Edwards, McAndrew și Reid urmăreau fiecare vorbă, conștienți de importanța întâlnirii și a mesajului lui Hudson. Știuseră că se pregătea ceva când îi retrăsese de la sarcinile operaționale ca să-i ducă la o ședință privată la Lamb and Flag, o bombă aflată la o aruncătură de băț de Southampton Central – acum știau și ce.

— Nu spun că detectivul-inspector Grace n-a făcut treabă bună în trecut sau că n-a fost un lider, șef, chiar prieten bun pentru voi, spuse Hudson,

zăbovind cu privirea asupra lui Ellie McAndrew, care era cel mai probabil să aibă îndoieli legate de participarea la această lovitură de stat. Dar trebuie să trăiți în prezent. Să vă confruntați cu situația în care vă aflați. Vin schimbări și vin *repede.* Poate azi, poate mâine. Pentru că sunteți polițiștii cu cea mai multă experiență din echipă, nu vreau să fiți luați pe nepregătite. Nici nu vreau să se întâmple pe furiș. Detectivul-inspector Grace *va da* socoteală pentru atitudinea și acțiunile ei și s-ar putea să vi se ceară să confirmați versiunea mea despre evenimente, în special cum a ignorat în mod deliberat un suspect viabil și i-a făcut mare plăcere să mă ia în râs și să blocheze linii de anchetă valabile.

Nu veni nicio reacție, dar Hudson consideră că se află pe teren suficient de sigur ca să meargă mai departe.

— Poate că detectivul-inspector Grace o să se apere, o să încerce să se agațe de funcție, poate că nu, dar oricum, voiam să vă spun cum văd *eu* că vor merge lucrurile. Și voiam să vă cer sprijinul. Pentru că nu pot să obțin nimic dacă n-am alături de mine cei mai buni oameni.

Zâmbi cu căldură și primi în schimb încuviințări încurajatoare de la Reid și Edwards. Totuși, McAndrew abia dacă reacționă. Înțelesese în mod clar de unde bătea vântul, dar probabil că-i era greu să renunțe.

— Înțeleg că schimbarea e dificilă, urmă el pe un ton liniștitor, dar este și firească, și benefică. Oamenii se ridică, oamenii cad și cariera oricui are un termen. A lui Helen Grace a ajuns la final și, deși e trist, trebuie să privim înainte, spre un viitor mai bun și mai luminos. Așa că nu trebuie decât să vă întrebați dacă vreți să prindeți trenul ăsta… sau vreți să vă duceți la fund cu o corabie care se scufundă. Sunt convins că nu e o alegere simplă pentru voi, dar *este* o alegere clară.

Îi lăsă o clipă să înțeleagă ideea, după care adăugă:

— Și de-asta vă cer să aveți curaj. Să mă susțineți în acest moment crucial pentru echipă și pentru secție. De-asta vă cer *să faceți ce trebuie.*

Capitolul 97

– Mă minți, Robert.

Avocatul o privi în continuare în ochi, dar nu reacționă la acuzația lui Helen. Abia dacă scosese o vorbă de când intraseră în sala de interogatoriu.

— Îi iubești la nebunie pe băieții tăi, știu bine. Și trăiești doar pentru

momentele pe care le petreceți împreună. Și totuși ieri, brusc, i-ai lăsat pe capul Alexiei și ai dat fuga la birou; ai pus programul tău de lucru înaintea nevoilor *lor*…

— Nu voiam, sigur că nu voiam, dar n-am avut de ales, răspunse el fără tragere de inimă.

— De ce? Am discutat cu angajații tăi și nu era nicio urgență. Un caz care la care să trebuiască brusc să lucrezi. Apelul tău fusese amânat, din câte am auzit, așa că…

— Am rămas foarte mult în urmă din cauza problemelor pe care le am cu Alexia. Am fost distras, recunosc. N-am fost atent și, pentru că se apropie termenele în câteva cazuri mari, am considerat că am nevoie de niște ore suplimentare ca să fac față…

— Și cât ai stat la birou aseară?

— Trei sau patru ore?

— Te-a văzut cineva, vreun funcționar?

— Nu, era târziu. Vii devreme, pleci devreme – așa lucrează ei.

— N-ai mai fost nicăieri în altă parte? Să iei niște dosare? Să-ți iei ceva de mâncare?

— Nu, ți-am spus, am stat acolo toată seara.

Helen lăsă minciuna să plutească în aer o clipă, după care întrebă:

— Ai un Mercedes S Class, nu?

— Știi că da.

— Cu numărul de înmatriculare OE18RDY?

— Da…

— E o mașină de lux, foarte râvnită. De profesioniști independenți cu bani, ca tine, dar și de hoți…

— Ce vrei să spui, Helen? Aș vrea să mă întorc la băieți.

— Ce vreau să spun e că mașinile din clasa S au un transponder încorporat, care transmite permanent informații despre locul unde se află autoturismul, în caz că ar cădea în mâinile altcuiva…

Și acum, pentru prima dată, Downing păru stânjenit.

— După ce ai fost reținut, am verificat deplasările mașinii. Și ce să vezi? Mașina ta *a fost* în centru, lângă biroul tău, dar numai scurtă vreme, apoi s-a îndreptat spre Thornhill, unde a rămas pe loc mai mult de-o oră. De-acolo, s-a întors acasă la soția ta, dar după ce a staționat o vreme lângă râul Itchen. Acum, tu spui că ai fost la birou toată seara, înțelegi nedumerirea mea.

Robert Downing se uită la ea, refuzând să se lase intimidat, dar Helen îl

pusese în dificultate și-l privea direct în ochi.

— Poate că ești conștient că aseară a fost ucis un bărbat în zona Thornhill. Îl cheamă Gary Bleecher și e cămătar. Oricum, a fost omorât în bătaie, în urma unui atac violent.

— Nu-l știu.

— Nu l-ai cunoscut?

— Sigur că nu. N-am nevoie să împrumut bani. Nu-l știu și cu siguranță nu l-aș fi atacat.

— Și atunci, de unde ai toate zgârieturile alea?

Downing nu răspunse, coborându-și instinctiv privirea spre mâini.

— Ești zgâriat pe față, pe mâini și, deși te-ai străduit s-o ascunzi, e clar că ai și o vânătaie serioasă pe gât. De ce să nu sărim peste negări și să trecem la subiect? Ce s-a întâmplat aseară, Robert?

— Nu-l cunosc pe omul ăla, mormăi el.

— Nu înseamnă că nu l-ai omorât. Bănuiesc că a fost o luptă foarte violentă, poate că a ripostat și a încercat să te sugrume. Dacă aș fi eu în situația asta, dacă aș simți că viața mea e în pericol, cred că aș face aproape orice ca să mă apăr.

— N-am fost eu.

— Robert, uită-te la mine.

O clipă, Helen avu impresia că n-a auzit-o. Apoi Downing ridică încet privirea spre ea.

— Mă cunoști, știi ce reputație am. Știi că problema asta n-o să dispară. Cred că te-ai dus în Thornhill aseară. Cred că l-ai ucis pe Gary Bleecher…

— Nu, n-aș face *niciodată* așa ceva. Știi și tu, Helen.

— Și atunci, ce-ai căutat acolo? De ce te-ai dus atât de departe? Ce ți s-a întâmplat?

Urmă o pauză lungă, în care Downing se uită la tavan, la ușă, la pereți, oriunde, numai la Helen nu. În cele din urmă coborî privirea, iar acum, când vorbi, Helen văzu cu surprindere că avea lacrimi în ochi.

— Uite ce e, nu… nu vreau să afle băieții, nici Alexia, dar adevărul adevărat e că… că m-am dus în Thornhill ca să-mi pun capăt vieții. Am ajuns la capătul drumului… emoțional, mintal, fizic. Am încercat să fiu un tată bun, un soț bun, dar am dat greș. Am dat greș în toate privințele…

Tremura din toate încheieturile și avea vocea încărcată de emoție.

— M-am dus cât am putut de departe de casă, de birou, de viața mea. Există zone unde nu se duce nimeni, unde poți să fii singur-cuc. Și am

rămas în mașină o oră, să scriu un bilet pentru băieți și pentru Alexia. Erau câteva clădiri abandonate pe-acolo, unde m-am gândit că aș putea s-o fac, dar după aia au apărut unii – copii, skateri, drogați, nu știu –, așa că m-am răzgândit și m-am dus la râu. Nu știu de ce am ales locul ăla, era un loc familiar, un loc pe care-l știam. Am scos frânghia din mașină și am făcut-o, m-am spânzurat…

Arătă spre vânătaie, trăgând în jos gulerul bluzei de trening ca să scoată la lumină pata colorată din jurul gâtului.

— Și dacă aș fi făcut-o cum trebuie, n-aș mai fi aici, ca să discut cu tine.

Avea ochii înlăcrimați, dar continuă.

— Dar n-am reușit. Frânghia s-a rupt și am căzut pe jos…

Ridică mâinile pline de răni și-și atinse fața.

— Și când zăceam acolo, mi-am dat seama. Mi-am dat seama că n-o pot face, că nu-mi pot abandona băieții. Dincolo de orice, trebuie să găsesc o soluție…

Se uită la Helen cu ochii încețoșați, așteptând compătimire. Dar chipul lui Helen nu trăda nicio emoție.

— E o poveste tristă, Robert. Și foarte frumos spusă. Dar mă tem că nu cred o vorbă.

Robert o privi în continuare în ochi, însă Helen avu senzația că vede o scânteie de furie dincolo de lacrimi.

— Ești un om care are toate motivele să trăiască, toate motivele să lupte. Un job bun, copii adorabili, un viitor strălucit. Am stat de vorbă cu Alexia – *eu* am stat de vorbă cu ea – de mai multe ori și spune că în ultima vreme ai fost neobișnuit de optimist. Mai mult, când ai apărut aseară, spune că erai departe de a fi disperat. Furios, agresiv, poate chiar în stare de șoc, dar categoric nu în dispoziție de sinucidere.

— Păi, asta ar spune ea, nu?

— De ce?

— Ca să-mi păteze reputația, bineînțeles. Ar face orice îi stă în putință să-mi târască numele prin noroi, ca să-i poată fura pe băieți…

— De-asta l-a angajat pe Declan McManus să te spioneze?

— Poftim?

— Am mai discutat despre McManus și înainte; ai insistat că te-a contactat ca să-ți ceară ceva de lucru. Dar nu e adevărat, nu? Adevărul e că aflase despre dependența ta de droguri și spera să scoată bani de la tine…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, despre ce-i vorba?

— Erau metamfetamine? Chiar așa de departe ajunseseși, Robert?
— Nu, sigur că nu, n-aș… niciodată n-aș…
Dar părea că-și pierduse brusc elocința firească.
— Vezi tu, cred că așa a funcționat, urmă Helen. Amar Goj l-a omorât pe Declan McManus ca să te scape pe tine, și cu ocazia asta i-a furat laptopul și i-a dat foc și la dosare. Dintr-odată, scăpaseși; puteai să-ți aștepți liniștit termenul la procesul cu Alexia, convins că n-are nicio dovadă împotriva ta. Dar mântuirea ta a avut un preț – și acest preț a fost Gary Bleecher.
— E o nebunie, curată nebunie…
— Presupun că e cineva care are datorii foarte mari la Bleecher și avea nevoie să-l vadă *dispărut.* N-ai nicio legătură cu cămătarul, nu se poate face conexiunea între tine și crimă sau instigator și crimă, numai că Bleecher avea la el un microcip cu detalii despre toți cei care-i datorau bani, pe care le analizăm chiar acum. Ar trebui să arate cine avea motiv să-l omoare și, până la urmă, să ne ajute să facem legătura dintre cel care a instigat crima și *tine.*
— Nu, nu. N-are *absolut nicio legătură* cu mine.
— Ei, haide, Robert. Renunță. ADN-ul tău o să fie *peste tot* pe cadavrul lui Bleecher. Sânge, transpirație, celule epiteliale. N-o să reușești să scapi.
Downing clătină violent din cap de mai multe ori, dar nu spuse nimic.
— Știu că tu l-ai omorât. Și știu de ce.
— Tu auzi ce spui, Helen? E mai mult decât o nebunie. Nu-l cunosc pe individ. N-am niciun motiv.
— O, ba da, asta am stabilit deja. După destrămarea căsniciei, ai luat tot mai multe droguri. McManus știa că poate să te distrugă…
— Nu.
Rostise cuvântul apăsat, agresiv, definitiv.
— E evident că Alexia ți-a spus deja povești, n-o să neg că luam droguri. Cocaină, ecstasy și restul. Și da, poate că am avut câteva experiențe neplăcute după ce-a plecat, dar nu sunt dependent. N-am fost niciodată dependent. Am avut probleme, dar le-am rezolvat. Am făcut tratament și acum sunt curat de câteva săptămâni, așa că nu, n-aveam niciun motiv să omor pe nimeni sau să-mi doresc să moară cineva.
Se rezemă de spătar, cu brațele încrucișate sfidător. Totuși, ceva din ce spusese el îi atrăsese atenția lui Helen, făcând complet irelevante toate dezmințirile lui.
— Pot să întreb unde ai făcut tratamentul?

Urmă o pauză foarte, foarte lungă, iar tăcerea din încăpere deveni dintr-odată apăsătoare și claustrofobică. Avocatul răspunse într-un târziu:

— Nu comentez.

Capitolul 98

– Scuze, trebuie să trec…

Două secretare surprinse se dădură deoparte, făcându-i loc lui Helen. Alerga pe coridor, disperată să nu piardă nicio secundă. Ajunse la lifturi, lovi în buton, apoi, văzând că liftul era blocat la etajul 15, se năpusti prin ușile către casa scării.

Coborî aproape în zbor, câte cinci trepte deodată. Colegii o văzură venind și-i făcură loc – ajunseseră să se obișnuiască de-a lungul anilor cu ea și știau că nu e cazul să-i stea în cale. În mai puțin de un minut, ajunsese la parter și dădu buzna prin ușile către zona de arest.

— Unde arde?

Anthony Parks îi zâmbea, cu obișnuita lui sclipire în ochi, dar Helen n-avea timp de palavre.

— Robert Downing…

— Ce-i cu el?

— Ai dosarul de reținere la îndemână.

— Sigur. Ce-ți trebuie?

— Vreau să știu ce avea la el când l-am adus.

— Nu multe, dacă-mi aduc bine aminte…

Își făcu de lucru la calculator, lovind în tastatură cu degetele durdulii.

— Telefon, chei de la mașină, o pereche de ochelari de citit, asta-i tot.

— Nimic altceva?

— Nu, nimic… deși mai avea câteva lucruri în mașină. Au fost etichetate azi-dimineață de echipa care a făcut percheziția. Am toate detaliile aici…

Helen îl privi atentă cât scria la tastatură.

— Uite aici. Un atlas rutier, o jachetă reflectorizantă, un triunghi de avertizare…

— Ceva obiecte personale, Anthony? îl întrerupse Helen.

— Câteva. Un album foto cu instantanee de familie, cred. Și parcă au găsit și o cutie cu pastile în torpedou.

— Ce fel de pastile?

Parks se uită din nou la monitor, iar când îi răspunse în cele din urmă,

Helen își dădu seama că-și ținea răsuflarea.
— Naltrexone.
Helen scoase aerul din plămâni, simțind un val de ușurare și entuziasm.
— Unde e? Unde-i cutia?
— O am aici, lasă-mă două secunde.
Se îndreptă spre zona de depozitare și se întoarse imediat cu o cutiuță cu pastile, aflată într-o pungă transparentă.
— Îți e de vreun folos?
Helen i-o smulse din mână, citind nerăbdătoare eticheta. Și acolo era răspunsul la întrebare, scris cu negru pe alb. Numele medicamentului, cantitatea și frecvența dozei și, dedesubt, numele medicului care îl prescrisese: Doctor Alex Blythe.

Capitolul 99

– Da sau nu? E o întrebare simplă.
Alex Blythe deschise gura, dar nu se auzi nimic. Inițial ostil în fața intruziunii ei – trebuise să-și trimită acasă un pacient în mijlocul ședinței –, acum părea consternat, uluit de tirul de întrebări pe care i le adresa Helen.
— Uite ce e, dacă trebuie să te târăsc la Southampton Central pentru asta, o s-o fac.
Tânărul psihiatru clar nu agrea ideea *asta* și își regăsi în cele din urmă graiul.
— Da, Robert Downing a fost pacientul meu.
— Cât timp?
— Vreo trei luni.
— Dependență de droguri?
O scurtă pauză, o rămășiță de rezistență, de decență profesională rămasă. Blythe aruncă o privire neliniștită spre springerul lui spaniel credincios, care-l privea vesel, apoi mormăi:
— Da. Devenise dependent de metamfetamine și nu reușea să se lase. Încercase chiar și heroină de câteva ori – cred că până la urmă asta l-a speriat și l-a făcut să caute ajutor.
— Și Belinda Raeburn?
— Uitați, despre ce-i vorba, inspectore? Nu mă simt confor…
— Răspunde la întrebare.

Tonul lui Helen era rece și neiertător. Blythe clipi, neliniștit, îngrijorat și răspunse fără tragere de inimă:

— Da, a fost la mine vreo două luni, nu mai mult.

— Și *ea* ce problemă avea?

— Păi, are un nume foarte complicat, dar practic e o dependență de dragoste. Era dependentă de adrenalina, de fiorul, de bucuria relațiilor noi – senzația aia îmbătătoare pe care o ai când îți dai seama că altcineva îți împărtășește sentimentele.

— Și a pomenit, întâmplător, că aceste noi „iubiri" erau minore?

— Poftim?

— Fete de 15 ani, posibil chiar mai mici uneori…

Toată rezistența medicului părea să se fi evaporat, tânărul psihiatru fiind uluit de ce auzea.

— Nu, sigur că nu. A zis că erau tinere, de 19, 20 de ani…

— Ei bine, nu erau. Erau copile, iar una dintre ele a fost ucisă brutal acum zece zile.

— Dar… dar doar n-o bănuiți pe Belinda de…

— Dar Amanda Davis?

Psihiatrul o privi fix o clipă, prins pe picior greșit de schimbarea rapidă de direcție.

— A fost și ea pacienta ta?

— Da, recunoscu el, parcă pustiit acum. Pacientă pe termen lung.

— Pentru ce?

— Păi, Amanda… Amanda era un caz extrem. Hipersexualitate legată de tulburarea bipolară. I se spune popular nimfomanie, dar de fapt nu există. Când era pe spirala în jos, era foarte deprimată, abia dacă ieșea din casă. Dar când intra în faza maniacală, practic scăpa de sub control. Întotdeauna înlocuia afecțiunea cu sex și în perioada maniacală căuta deliberat întâlniri sexuale extreme.

— În cluburi?

— Cluburi, locuri pentru sex în public, petreceri de swingeri. În fazele astea, se culca practic cu cât mai mulți, făcea orice voiau ei și se pierdea în experiență. Evident, am sfătuit-o să renunțe, pentru că nu era sigur, dar îi era foarte greu să se lase. Nu în ultimul rând pentru că avea un soț care o domina și îi încuraja comportamentul dezlănțuit.

— Și Lilah Hill?

Alex Blythe se întrerupse, uitându-se la Helen de parcă ar fi văzut-o

pătrunzând secretele altora prin vrăjitorie.

— Da, da… dar e o pacientă relativ nouă. Abia suntem la suprafața problemelor ei.

— Și care-i forma ei de dependență?

— Alcoolism, un caz destul de grav.

Și asta era. Toți suspecții, toți făptașii, înșirați frumos pe un rând. Toți, cu tratament primit de la Alex Blythe.

— Tu ești legătura.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, îngrozindu-l pe tânărul psihiatru.

— Legătura cu ce?

— Toate aceste persoane au comis crime sau au de gând să le comită.

— Nu, nu. V-am spus deja, e *imposibil*…

Era disperat și insistent.

— Îmi spuneți că Amar Goj e criminal și eu spun că n-are cum. Orice probleme ar avea, nu-i stă în fire să le facă rău altora.

— Dovezile nu mint.

— Și ceilalți? Amanda, poate, da, o văd ajungând într-o situație dificilă, într-un moment negru… dar Lilah? Robert? Belinda? Sunt oameni cu educație, profesioniști cu toată viața înainte. Oricât de tulburați ar fi, oricât de disperați, n-ar *ucide*…, protestă Blythe.

— Ai fi surprins ce pot face oamenii când ajung să fie încolțiți. Singura mea întrebare e cine îi pune s-o facă.

Urmă o pauză scurtă, cât se făcu simțită greutatea acuzației.

— Credeți… credeți că eu sunt implicat în povestea asta?

— Ce altă explicație poate fi? Ești singurul care le știa secretele.

— Dar încercam să-i *ajut.*

— N-am decât cuvântul tău.

— Nu, nu, *nu* aruncați asta pe mine. N-am făcut nimic.

Era îngrozit și se făcea tot mai mic în timp ce vorbea. Dacă la început păruse charismatic și impresionant, acum părea doar slab, chiar demn de milă.

— Și atunci, *cum* explici? urmă Helen, presându-l în continuare.

— Nu pot…

— Atunci tu ești legătura.

— Nu, n-aș folosi niciodată informații confidențiale împotriva pacienților mei. Contrazice tot ce cred…

O privea rugător, dar îi simțea neîncrederea.

— Mi-am dedicat ultimii 15 ani din viață pentru a ajuta oameni. De ce să stric totul făcând ceva așa de… pervers?

— Asta am de gând să descopăr.

Această declarație seacă păru să-l doboare și orice urmă de beligeranță îi dispăru brusc.

— Bine, pot să propun să continuăm discuția la Southampton Central…

— În cazul în care cooperez, putem… putem să încercăm să nu ajungă în ziare numele meu, numele cabinetului?

O spusese mai mult cu speranță decât cu așteptări reale.

— Să cooperezi?

— Da, dacă spun ce știu, putem să…

— Nu facem înțelegeri, doctore Blythe. O să-mi spui ce știi, de bunăvoie și nesilit de nimeni, sau te acuz de obstrucționarea justiției.

Încă o lovitură; psihiatrul era din ce în ce mai alb la față.

— Bine. Dacă n-ai de gând să vorbești, pot să-ți pun cătușele chiar acum…

— Am avut un atac informatic, bine?

— Poftim?

— Acum trei luni am… am avut un atac informatic. Cineva, vreo organizație, a obținut acces la sistemele mele.

— Cum?

— Malware. Am primit un e-mail aparent de la o revistă științifică la care am abonament… numai că nu asta era, a fost calea prin care cineva a trecut de protecția mea și în clipa când am deschis mesajul mi-a accesat de la distanță computerul și fișierele. A fost o greșeală prostească; n-am observat că adresa de e-mail nu semăna cu cea obișnuită.

— Și după aia?

— După aia, nimic. Eram conștient că intrase cineva în sistem, că fișierele fuseseră descărcate și așteptam să mă contacteze. Să ceară să plătesc, taxă de protecție sau ce escrocherie se poartă zilele astea. Dar n-am primit nimic, încă n-am…

Helen se uită la el, cântărindu-i cuvintele.

— De ce n-ai făcut reclamație?

— De ce oare?

Agresivitatea răspunsului o luă prin surprindere pe Helen.

— Am petrecut *ani întregi* să-mi clădesc afacerea. Ce s-ar fi întâmplat dacă reclamam atacul, dacă se afla cumva că dosarele pacienților mei au

fost accesate, *furate*… iar cele mai intime mărturisiri și probleme ale lor au ajuns în domeniul public? Aș fi fost distrus. Oamenii vin aici pentru că au nevoie să vorbească fără să fie judecați. Nu vin la mine ca să-și vadă secretele expuse în văzul lumii…

— Și n-ai făcut nimic? N-ai zis nimic?

Și acum îi văzu rușinea.

— Ar fi trebuit să spun ceva, sigur că ar fi trebuit. Dar mi-era frică. Mi-era frică de ce o să însemne pentru mine. Pentru *ei*…

— Așa că ți-ai ținut gura ca să te aperi.

— Da.

— Și din cauza lașității tale, am de-a face cu cinci cadavre.

Psihiatrul șocat păru să înceapă să înțeleagă oroarea deplină, întregul *cost* al acțiunilor lui; ridică privirea spre Helen când încheie:

— Vă rog, credeți-mă, inspectare, n-am vrut *niciodată* să fac rău cuiva, dar n-am știut ce-i mai bine să fac. Speram doar că o să dispară, că o să treacă, și niciodată, nici în cele mai urâte coșmaruri, nu m-am gândit că poate să se ajungă la *așa ceva*…, spuse el, îngrozit de ce făcuse.

Numai că la asta dusese. Și acum amândoi trebuiau să facă față consecințelor.

Capitolul 100

Helen împinse ușile și ieși în stradă. O lovi imediat căldura cumplită, aproape o făcu să se oprească în loc. Azi era chiar mai cald ca ieri, iar temperatura arzătoare, chiar sufocantă, părea foarte potrivită pentru starea ei de neliniște.

Venise convinsă că Alex Blythe era responsabil și se pregătise pentru o confruntare de care era convinsă că va fi dificilă, poate chiar periculoasă. Dacă el era strategul acestui joc sinistru, cine știe cât de departe ar merge ca să se apere și să rămână în libertate? Dar nu fusese nicio confruntare, doar o capitulare, scuze și explicații care se revărsaseră din el în timp ce își vedea cu ochii lui distrugerea.

Dar îl credea? Era posibil să spună adevărul? Mintea îi spunea nu – el *trebuia* să fie legătura –, dar inima avea argumente împotrivă. Se arătase sincer șocat, ca și cum nu-i venea să creadă ce-i spune. Mai mult, își apărase cu înflăcărare și energie pacienții, insistând că nu erau capabili de

crimă. Helen bănuia că avea dreptate, că *fuseseră* membri ai societății cu frica legii în cea mai mare parte a vieții lor. Dar el nu știa ce știa ea, nu știa cât de mult decăzuseră.

Nu era un scenariu pe care-și dorea să-l susțină. Dacă șocul era autentic, dacă *spunea* adevărul, atunci viața ei tocmai devenise și mai grea. Helen crezuse la început că făptașii se cunosc cumva unii cu alții și făcuseră aranjamentele între ei. Apoi crezuse că Alex Blythe trăgea sforile. Acum apăruse o altă posibilitate, și mai sinistră. Exista vreun nemesis ascuns pe undeva, care-i făcea pe acești oameni vulnerabili să joace cum le cânta? Care comitea multiple crime fără să se arate sau să se implice? Și dacă da, cine era?

Ideea îi făcea capul să se învârtă. Să urmărești un hacker era practic imposibil, mai ales dacă-și luase măsuri de precauție elementare, ca de exemplu să-și devieze operațiunile prin altă țară. Putea face asta, să-și acopere cu grijă urmele și totuși să opereze nestingherit din Marea Britanie. Și atunci, cum să-l găsești? Cum comunicase cu Goj, Raeburn și Downing? Putea folosi așa ceva împotriva lui? Poate, dar părea o speranță deșartă – arhitectul acestui masacru și al nenorocirii rămăsese perfect ascuns până acum.

Când ajunse la motocicletă, Helen se opri. Instinctiv, voia să creadă că Blythe minte – și avea să obțină imediat mandat ca să-i analizeze computerul, sistemele, să-i verifice povestea –, dar era ceva care o punea pe gânduri. Mai devreme, când vorbea cu Robert Downing, adversarul ei păruse *înspăimântat,* experimentatul avocat arătând mai intimidat de „creierul” acestei operațiuni decât de Helen, deși ea avea în spate toată forța legii. Și văzuse adineauri aceeași expresie pe chipul lui Alex Blythe în timp ce insista să afle tot de la el. Să fi știut oare mai mult decât lăsa să se vadă? Să fi știut de ce e capabil cu adevărat personajul întunecat din spatele acestui măcel?

Se întoarse și privi spre biroul de la primul etaj al psihiatrului. Și, spre surprinderea ei, îl văzu uitându-se la ea, urmărindu-i plecarea, ca și cum ar fi vrut să se asigure că dispare de-a binelea. Curioasă, îi susținu privirea, sperând să vadă ceva care să-i confirme bănuielile – furie, sfidare, poate chiar un sentiment de triumf. Dar nu era nimic de genul ăsta. Blythe arăta crispat, palid, chinuit. Nu semăna nici pe departe cu un învingător, un prădător, un geniu al răului.

Chiar dimpotrivă, de fapt. Părea *bântuit.*

Capitolul 101

Stătea lângă containerul metalic lovit, privind conținutul oribil. Parcul era întotdeauna aglomerat vara, ceea ce însemna că toate coșurile de gunoi dădeau pe dinafară. Lui Lilah îi convenea de minune și nu ezită, scormonind printre cutiile de cola și ambalajele de sandviciuri aruncate și făcând o groapă adâncă în gunoaie. Știind foarte bine că o să atragă priviri curioase dacă era văzută, își scoase telefonul din buzunarul hainei.

Chestia asta, această mică mostră de tehnologie produsă la mii de kilometri depărtare, de muncitori fără chip plătiți prost, era atât calea de salvare, cât și temnicerul său și era bucuroasă să scape de el. O ardea deja de două zile în buzunar, o aducere-aminte profund deranjantă despre acțiunea îngrozitoare în care era implicată. Dar acum utilitatea lui ajunsese la final, povestea era aproape încheiată, așa că-i scoase capacul din spate și apoi cartela. O șterse cu un șervețel dezinfectant, străduindu-se să înlăture orice semn că se aflase în posesia ei, și o rupse în două, bucurându-se de trosnetul puternic cu care se frânse. Aruncă jumătate în coș și puse cealaltă jumătate în buzunar, ca s-o arunce mai târziu. Apoi adună o grămadă de gunoi peste jumătatea aruncată și dezmembră telefonul, scoțând bateria și pregătindu-se să scape și de el.

Riscă să ridice încă o dată privirea și constată cu groază că se apropia cineva – o tânără mamă care sporovăia fericită cu bebelușul ei. Nu mai avea ocazia să amâne și să-și savureze clipa de libertate, aruncă părțile componente ale telefonului în coșul metalic, îngrămădind gunoi deasupra, ca să nu mai fie la vedere. Aruncă o privire în stânga și văzu că tânăra mămică nu o observase, cufundată într-o discuție serioasă cu băiețelul ei. Totuși, nu era cazul să riște, ar fi fost mai bine dacă nu era văzută deloc azi. Uitându-se încă o dată spre coș, se întoarse și se îndreptă în grabă spre mașină.

Capitolul 102

– Cum dracu au pierdut-o?

Helen nu-și ascundea nici neîncrederea, nici furia.

— Păi, i-au supravegheat casa aseară și din nou azi-dimineață, răspunse

grăbit detectivul-agent Osbourne. Au văzut mișcare la etaj în jur de ora 9. De-atunci, nu s-a mai întâmplat nimic.

— Au încercat să sune la telefon?

— De câteva ori, dar fără succes. Și pe mobil, dar e închis. Detectivul-agent Bentham a bătut de două ori la ușă, vrând să se prezinte drept coleg de-al lui Martin, dar nu era nicio mișcare, niciun semn că ar fi cineva în casă. Draperiile sunt trase toate, n-avea cum să dispară. Oricum, sunt îngrijorați că s-ar putea să se fi strecurat cumva afară.

— Unde erau parcați?

— În față, pe stradă.

— Și accesul din spate?

— Nu există nicio poartă în spate, doar un zid înalt. E posibil să fi plecat pe-acolo…

— N-aveau pe cineva acolo?

Osbourne nu răspunse, temându-se să n-o înfurie și mai rău pe șefa lui. Helen știa că e nedreaptă, că lovea în mesager, dar discuția cu Alex Blythe o deconcertase, parcă pierdea încă o dată controlul asupra acestei anchete problematice. Iar acum dispăruse unul dintre personajele principale, o femeie care poate punea la cale chiar în momentul ăsta comiterea unei crime.

— Nu, nu cred că au avut. Au considerat că e puțin probabil să încerce să fugă pe-acolo, pentru că era destul de dificil și, în plus, s-au gândit că nici n-avea nevoie să se furișeze, pentru că nu știa că e supravegheată. Au abordat foarte prudent…

— Evident că nu *suficient* de prudent. E clar că știa că e urmărită și a găsit o cale să dispară fără să fie văzută. De ce ar face așa ceva dacă n-ar pune ceva la cale?

Dar chiar în timp ce se descărca, furtuna se potoli de la sine.

— Uite ce e, scuze. Știu că nu-i vina ta, dar…

— Dar trebuie s-o găsim.

— Exact. S-ar putea să n-avem decât câteva ore în care s-o împiedicăm să comită ceva îngrozitor, trebuie să facem tot ce putem. Triangulația telefonului, camere din trafic, fluxuri live de la camere de supraveghere și trebuie să le dăm tuturor polițiștilor de patrulă o fotografie recentă de-a ei, ca s-o putem localiza. Dacă reușim, atunci poate că salvăm o viață și aflăm ce mama dracului se petrece, în ce belea s-au băgat Lilah și toți ceilalți. Apropo de asta, avem idee pe unde e Belinda Raeburn?

— Credem că e undeva în oraș, deși n-am stabilit exact unde. Am vorbit azi-dimineață cu partenera ei… mă rog, fosta parteneră. Nu prea avea chef de vorbă – se pare că Raeburn a rămas fără postul de la școală și a fost dată afară din apartamentul unde stătea cu Carol Shepherd…

— Deci a pierdut totul.

În timp ce vorbea, mintea lui Helen funcționa la turație maximă.

— Ceea ce s-ar putea să ne fie de ajutor, continuă ea imediat. Belinda Raeburn a ucis ca să-și apere stilul de viață, cariera, relația…

— Dar acum nu mai are nimic de pierdut.

— Exact. Dacă o să fie cineva dispus să ne explice ce sau cine conduce toate astea, atunci ea e. Facem la fel ca în cazul lui Lilah Hill – vreau să fie înștiințați toți oamenii pe care-i avem în stradă și vreau ca echipa să-i localizeze pe toți prietenii, rudele și colegii pe care-i știe aici. Stă cu ei, se dă la fund până trece furtuna? Hai să verificăm la hoteluri și pensiuni, dar și în principalele noduri de transport, în caz că s-a hotărât să plece din oraș. Dacă ajungem la concluzia că e tot aici, atunci să verificăm ce angajamente regulate are – ore și programări pe care le-ar păstra, îndatoriri pe care le-ar îndeplini în continuare, fără legătură cu situația ei actuală. Trebuie să facem orice ca s-o localizăm. Ai reținut tot?

— Sigur…

— Atunci, la treabă.

Helen se uita întrebătoare la Osbourne, nedumerită de ce nu i se transmitea presiunea și subalternului ei, care părea nesigur, timid. Și acum observă și ea ceva – Osbourne nu se uita agitat la *ea,* ci la ceva aflat deasupra umărului ei. Se întoarse și-și dădu seama de ce amuțise brusc.

În prag stătea comisarul-șef Alan Peters.

Capitolul 103

– Doar nu vorbiți serios…

Helen nu-și putea ascunde groaza.

— Suntem foarte aproape să rezolvăm cazul, nu puteți să mă înlăturați…

— Mă tem că hotărârea a fost deja luată. Aș spune că nu ușor…

— Mă dați afară?

Nu părea posibil, dar era adevărat. Comandantul secției stătea în biroul ei, ținând în mână un exemplar din *Southampton Evening News,* în aparență

decis s-o înlăture de la comandă.

— Te suspend pe durata unei anchete interne extinse. După încheierea ei, vom revizui poziția ta aici, apoi vom lua o decizie. Între timp, detectivul-sergent Hudson va prelua comanda operativă…

— Nu, nu, nu, nu, nu…

Helen nu se așteptase – deveni imediat evident cât de grav fusese atacată prin învăluire. Era clar că Hudson îl convinsese pe Peters și era acum în plină ascensiune, ceea ce însemna că trebuia să riposteze cu tot ce avea la îndemână.

— Nu e persoana potrivită pentru post, nu poate conduce echipa…

— De ce?

— Nu este potrivit din punct de vedere al temperamentului, experienței și capacității…

— Ai vorbit în termeni elogioși despre detectivul-sergent Hudson când l-ai numit, contră imediat Peters.

— Asta era atunci. Acum știu altceva.

— Poate, dar din punctul meu de vedere detectivul-sergent pare un polițist dedicat și eficient. De fapt, este singurul detectiv din echipă care a venit cu un suspect credibil pentru crimele astea.

Încă o dată, Helen era luată prin surprindere. Era clar că Peters fusese bine informat, Hudson prezentându-i în detaliu pistele *lui* de anchetă.

— Lee Moffat nu e un suspect credibil, șuieră ea.

— Nu văd de ce nu. E violent, amoral, are un motiv clar pentru uciderea lui McManus, ca să nu mai vorbim de legăturile solide cu uciderea lui Alison Burris *și* a lui Martin Hill…

— Sunt dovezi circumstanțiale în cel mai bun caz…

— Și probabil de-asta mi le-ai ascuns? insistă Peters. Le-ai verificat personal, le-ai discutat cu adjunctul tău, ai evaluat dovezile…

— Păi, nu, n-am nevoie, știu că e o fundătură.

— Instinct de polițist?

— Deloc. Mă bazez doar pe fapte, pe indiciile pe care le-am descoperit. Acum avem o imagine mult mai clară despre ce se petrece…

— Deci dacă nu Lee Moffat e în spatele crimelor, cine e?

Din nou, Helen tăcu, surprinsă de agresivitatea din spatele întrebării.

— Nu știm sigur, dar suntem convinși că totul este opera unei singure persoane…

Peters expiră lung și zgomotos și clătină din cap.

— Deci nu am avansat deloc de ultima dată când am vorbit.

— N-am spus asta. Echipa mea lucrează din greu…

— Pot să întreb dacă mai există și *alte* motive pentru care ai considera că Moffat nu e un suspect credibil?

— Nu, cum am spus, este doar o chestiune de evaluare a dovezilor și…

— Deci eliminarea acestei piste de anchetă n-are legătură cu animozitățile personale cu detectivul-sergent Hudson?

— Poftim?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, am depășit momentul minciunilor și stratagemelor. Știu că ați fost amanți.

Peters aproape că strigase acuzația, iar câteva capete tresăriră în centrul de comandă de dincolo. Helen era încremenită, în stare de șoc, uluită că Hudson îi mărturisise *așa ceva* lui Peters.

— E adevărat că am fost împreună scurt…, se bâlbâi ea.

— Încă ceva ce ai considerat potrivit să-mi ascunzi.

— Ceea ce a fost o greșeală. De fapt, toată povestea a fost o greșeală prostească…

— O greșeală care a otrăvit relațiile din echipă, o întrerupse Peters. Și i-a subminat fatal eficiența într-un moment critic pentru forțele de ordine din oraș.

— Nu, domnule, nu e adevărat…

— Și toate pentru că erai supărată că a pus capăt relației, pentru că erai ranchiunoasă și supărată…

— Nu, nu așa s-a întâmplat.

— Și hotărâtă să-l obligi pe detectivul-sergent Hudson să plece.

Și acum Helen înțelese. Viclenia simplă a planului lui Hudson.

Să ajungă primul la Peters, să facă pe victima, s-o zugrăvească drept femeia respinsă devenită răzbunătoare. Acum vedea amploarea forțelor îndreptate împotriva ei și ce poziție slabă avea.

— Uitați ce e, domnule, nu știu ce v-a spus detectivul-sergent Hudson, dar *eu* am pus capăt relației, din cauza celor aflate despre caracterul lui. Și am făcut-o bucuroasă, credeți-mă…

— Deci nu l-ai amenințat niciodată?

— Categoric nu.

— Nu i-ai spus niciodată că ar trebui să meargă mai departe?

Helen se opri, aruncată încă o dată în defensivă.

— De câteva ori, i-am sugerat că ar fi mai bine dacă s-ar transfera la altă

secție, eventual înapoi în Cheshire…

— Deci spune adevărul.

— Nu, am… nu l-am amenințat niciodată. A fost o sugestie, nimic mai mult.

Suna fără vlagă, iar Peters nu ezită să insiste.

— Mă tem că nu te cred, detectiv-inspector Grace. Dacă detectivul-sergent Hudson a fost direct și plin de remușcări, tu ai fost evazivă, necinstită și necooperantă. Ca să-ți atingi propriile scopuri, ai încercat să distrugi cariera unui om cumsecade, ducând și echipa după cai verzi pe pereți și făcând praf reputația secției.

Aruncă exemplarul din *Southampton Evening News* pe birou. Helen văzuse titlurile de cu seară, dar nu le luase în seamă. Acum îi era greu să nu se uite la campania de distrugere a reputației sale, când titlul ucigător al Emiliei Garanita, „Beată când pierde”, o săgeta de pe birou.

— Și de-asta n-am de ales. Te suspend oficial până la încheierea unei…

— Nu, domnule, nu puteți, vă rog…

— Am luat decizia, încheie el brutal. Vine detectivul-sergent Hudson, tu pleci.

Capitolul 104

– Glumești?

Emilia Garanita râdea, descumpănită de ce tocmai îi spusese Hudson.

— De ce? Ți se pare ciudat că ar putea fi atrasă de cineva ca mine?

— Nu, sigur că nu, răspunse Emilia, revenindu-și rapid. Doar că nu știam că Helen Grace e capabilă să aibă legături semnificative cu vreo altă ființă omenească.

— Ei bine, este. Și a fost semnificativă, o vreme.

— Și cât a durat?

Emilia scrise o notă scurtă în carnețel, fără să-și ia ochii de la Hudson. Erau ascunși în mașina ei; nu-i vedea nimeni, nu se gândea nimeni la ei. Era convinsă că Hudson ar fi trebuit să fie în altă parte, dar el părea tot mai neglijent cu îndatoririle de serviciu, concentrat doar să-și dea jos șefa.

— Opt, nouă luni sau așa ceva…

— Bun, șopti Emilia, sincer surprinsă. Și ați reușit să păstrați atâta timp secretul față de colegi?

— De colegi, prieteni, chiar și de *tine,* răspunse el, cu un ton triumfător. Relațiile între polițiști nu sunt complet interzise, dar nu sunt văzute cu ochi buni, mai ales când lucrează amândoi în aceeași secție. E și mai rău dacă sunt în aceeași echipă și lucrează împreună zi de zi.

— Sigur, înțeleg cum poate deveni… complicat. Și de ce s-a terminat, dacă nu te deranjează că întreb?

Politețea ei era doar de fațadă. Odată ce dăduse peste bârfa asta, avea de gând să stoarcă și ultima picătură din ea.

— Eu i-am pus capăt, răspunse Hudson încet. Credeam că știu cu cine am de-a face, dar greșeam. S-a dovedit obsedată de control, paranoică, violentă chiar…

— Spune, gânguri Emilia, mâzgălind cu furie.

— Oricum, s-a înfuriat când ne-am despărțit și mi-a spus clar că nu mai am niciun viitor în secție. A început să-mi dea misiuni de pălmaș, abia demne de un agent. M-a denigrat deschis în fața celorlalți polițiști, în timp ce răspândea zvonuri pe la spatele meu și încerca să întoarcă echipa împotriva mea.

Emilia se îndoia că e adevărat, dar nota totul. Mărturiile la prima mână ca asta valorau greutatea lor în aur, oricât de dubioasă ar fi fost veridicitatea lor.

— Și ce-ai făcut?

— Păi, am înfruntat-o, am spus că mă duc la Resurse Umane și atunci m-a amenințat.

— Cum te-a amenințat?

— A promis că mă distruge. Mi-a zis că nu numai că o să mă dea afară din Southampton Central, dar o să se și asigure că nu mai lucrez niciodată în poliție.

— Dar de ce? De ce ostilitatea asta împotriva ta?

— Pentru că nu voiam să plec în liniște. Pentru că eram dispus să lupt pentru dreptate. Ține minte, n-am făcut nimic greșit. Am fost într-o relație și după aia n-am mai fost. Asta e, se întâmplă. Dar să mă atace așa, să încerce să mă facă să plec, să *mă distrugă,* doar pentru că mă săturasem de atenția ei? Gândește-te cum ar fi fost dacă era invers, un șef bărbat să atace o femeie din subordine. N-ar fi rezistat nici zece minute.

— Și nici detectivul-inspector Grace, răspunse Emilia cu un aer de cunoscător. Trăim într-o lume a egalității de șanse.

— Lăsând deoparte aspectul moralității, e vinovată de abuz de putere,

abuz în funcție, încercare de a obliga un subaltern să plece, hărțuire. O s-o acuze de tot ce se poate. M-am plâns deja la Peters, lucrurile sunt în curs de…

— Și în ce parte crezi c-o s-o ia? O s-o susțină?

— Mă îndoiesc. E un om direct, așteaptă pensia. Dintotdeauna i-a displăcut disprețul lui Helen pentru protocoale și reguli. Dacă mă întrebi pe mine, o să scape de ea bucuros.

Emilia încetă să mai scrie, uluită de ce auzea. Venise azi sperând la niște bârfe picante, dar căpătase mai mult decât ar fi putut spera. Relații ilicite, abuz de putere, un polițist cunoscut care o luase razna… Avea elementele unei povești care o să tot meargă înainte și care ar fi putut foarte bine s-o îndepărteze pe Helen Grace definitiv.

Capitolul 105

– Vă rog, domnule. Nu vă cer decât să-mi mai acordați timp. O zi, cel mult două, ca să duc ancheta la bun sfârșit.

Helen nu se milogise niciodată pentru *nimic* în fața vreunui superior, dar n-avea de ales. Cariera, viitorul ei atârnau de-un fir de păr.

— Nu se poate. Am lăsat situația asta în derivă prea mult timp.

Tonul lui nu accepta nicio împotrivire, dar Helen trebuia să încerce.

— Uitați, domnule, nimic din ce vi s-a spus nu e adevărat. Detectivul-sergent Hudson a denaturat faptele ca să servească propriilor scopuri. *Eu* am fost cea care a pus capăt relației, *eu* sunt cea care a fost amenințată din cauza asta. M-am dus la Grace Simmons și i-am povestit, ea a vorbit cu detectivul-sergent Hudson, a scris un raport în care mă susținea pentru Resurse Umane…

— Și unde e raportul? Nu l-am văzut.

— A pus mâna pe el Joseph Hudson și l-a distrus înainte să fie trimis.

Părea ceva hazardat, chiar caraghios, și-l făcu pe Peters să clatine din cap neîncrezător.

— Chiar dacă *ar fi* adevărat, de ce n-ai venit la mine atunci?

— Pentru că am crezut că pot să mă descurc singură, însă e evident că am subestimat hotărârea detectivului Hudson, disperarea lui de a mă da jos.

— Și ar trebui să te cred pe cuvânt?

— Sigur că nu, domnule, dar eu *sunt* ofițerul superior, cel care a realizat multe de când a preluat echipa…

— Și care a și încălcat în repetate rânduri regulile, a ignorat protocoalele, punându-se frecvent în pericol și pe el, și pe colegii lui.

— Da, metodele mele sunt puțin neortodoxe…

— Care a scăpat de suspendare *de mai multe ori* până acum și care are o înclinație să omoare suspecți în loc să-i salte.

— Nu e corect, ripostă Helen, înfuriată de acuzație.

— Ești o renegată, Helen. Ești scăpată de sub control. Și de-asta ajungem să avem parte de titluri ca *ăsta.*

Aruncă o privire furioasă spre ziarul aflat pe birou, între ei.

— Dar înțelegeți ce se întâmplă, nu? contră Helen hotărât. Ce-i asta.

— E un nenorocit de dezastru de PR, răspunse tăios Peters. Asta e.

— În ultimele câteva luni, detectivul-sergent Hudson a dus o campanie împotriva mea. El este motivul pentru care tot apar articolele astea, motivul pentru care Emilia Garanita se află la locul potrivit ca să prindă un instantaneu nefavorabil și să înfigă cuțitul în…

— Este o acuzație foarte gravă, detectiv-inspector Grace, o avertiză Peters.

— Domnule, m-ați întrebat înainte dacă mă îndoiesc de cineva din echipă, dacă am sentimentul că este posibil ca vreunul dintre polițiștii mei să-i dea informații. O să recunosc că n-am fost întru totul sinceră când am răspuns. Am *avut* îndoieli și acum știu sigur – Joseph Hudson este sursa scurgerilor de informații.

Peters nu părea dispus să accepte acuzația. Avea propria viziune asupra evenimentelor și nu voia s-o vadă pătată de contraacuzațiile ei.

— A manipulat de la bun început situația, zise Helen întinzând brațul spre panoul cu datele crimei, și a așteptat momentul potrivit să lovească, folosind toată vărsarea asta de sânge și tragedia în propriile scopuri egoiste. Și totul pentru că nu suportă să fie depășit de o femeie, pentru că nu suportă să fie respins.

— Cum am zis deja, detectivul-sergent Hudson are o cu totul altă poveste.

— Cred și eu.

— Spune că l-ai înfruntat în parcarea pentru motociclete acum două seri și l-ai amenințat explicit că-l dai afară din Southampton Central…

— Nu, nu e adevărat. Nici vorbă.

Cuvintele se revărsau din ea cu forță și hotărâte, reducându-l la tăcere pe Peters.

— El m-a amenințat *pe mine.* Ăsta-i genul lui. Genul de om care-și părăsește nevasta și copilul, care-și sacrifică prietenii și colegii pe altarul ambiției. Știam asta destul de bine când l-am confruntat în parcarea de motociclete și de-asta am și pomenit de băutură în cursul disputei din seara aia.

— M-ai pierdut, răspunse Peters, nedumerit și furios.

— M-am gândit că Hudson o să-i dea informația lui Garanita, așa că am hotărât să testez teoria. N-am intrat în ambuscada aia total nepregătită.

— Vrei să spui că ai *mințit* deliberat despre băutură?

— *Bineînțeles.* N-am mai pus o picătură în gură de trei decenii, probabil că știți.

— Ai vorbit despre asta doar ca să vezi dacă „informația” o să ajungă la Garanita?

— Exact. Și ăsta-i rezultatul.

Arătă spre ziar, dar Peters nu-și luă ochii de la ea.

— Chiar și așa, urmă el, arătându-se pentru prima dată puțin nesigur, n-am decât cuvântul tău, cam tot acolo suntem.

— Nu chiar, contră Helen. Joseph Hudson *minte,* el *este* sursa scurgerii de informații. Și pot să dovedesc.

— Cum? întrebă Peters neîncrezător.

Ca răspuns, Helen își puse telefonul pe birou.

— Pentru că am înregistrat toată discuția din parcarea pentru motociclete, în speranța că o să-l demasc pe Joseph Hudson. Ăsta a fost planul meu de la bun început.

Peters părea neîncrezător, dar înainte să apuce să răspundă, Helen întrebă:

— Vreți s-o auziți?

Capitolul 106

Helen ieși din birou, lăsându-l pe Peters uluit în urmă. Superiorul ei ascultase de două ori înregistrarea și încă mai digera conținutul, dar Helen nu mai avea timp de pierdut. Avea de prins un ucigaș.

Se îndreptă rapid spre panoul cu datele crimelor. Avea nevoie de o clipă să se adune, să-și readucă gândurile la ancheta în curs, să ofere echipei liderul de care avea atâta nevoie. Dar știa că n-o să-i fie deloc ușor. În

realitate, încă se resimțea de pe urma evenimentelor din ultimele câteva ore.

Fusese victima celei mai grosolane trădări cu putință, o tentativă de înlăturare organizată chiar de adjunctul ei. Efectele aveau să fie profunde și dăunătoare, nu numai pentru subalternii ei, dintre care câțiva s-ar putea să fi fost seduși să-l susțină în încercarea de a prelua puterea. Avea bănuieli cine erau și va trebui să rezolve problema lor mai târziu; prioritatea era să-l neutralizeze pe Joseph Hudson. Nu era clar dacă avea s-o ajute și Alan Peters, pentru că încă mai asimila noutățile din cursul dimineții, dar măcar îi acordase o amânare a execuției. Ceea ce însemna că încă are libertatea să se ocupe de Joseph Hudson, de una singură dacă trebuia.

Hotărâtă, făcu ultimii câțiva pași până la panou, silindu-și mintea să revină la cazul în curs, la discuția cu Blythe, la întrebările importante care rămâneau fără răspuns. Dar chiar atunci îl văzu pe Bentham apropiindu-se, cu o expresie entuziastă pe chip.

— Vești bune, doamnă. Am găsit-o. Am dat de urma Belindei Raeburn.

Capitolul 107

Helen trecea în trombă pe străzi, făcând slalom prin traficul aglomerat.

Echipa își făcuse tema, descoperind un prieten din zonă la care stătea Raeburn, iar prin el aflaseră că aceasta era acum la ședința săptămânală de la sala de sport Pure Box de pe Ogle Road. Recepționera de-acolo spusese că intrase ca de obicei la ședința de la ora 11, dar că urma să plece în scurt timp, pentru că tocmai terminase.

Helen aruncă o privire la display-ul motocicletei și văzu că era deja și două minute. Orice gând legat de Hudson, Peters și restul rămăsese în urmă; acceleră, ocoli larg un camion, după care întoarse nebunește, iar acum se îndrepta în direcția bună pe Western Esplanade. Nu era o manevră pe care ar fi încercat-o în mod normal, dar sensurile unice din centru erau concepute ca să încetinească traficul, iar ea nu-și putea permite nicio întârziere – dacă o scăpau acum pe Raeburn, riscau să piardă apoi toată ziua încercând să-i dea iar de urmă. Avea telefonul închis de 24 de ore, probabil ca să fugă de problemele ei, și era dificil de urmărit. Așa că era esențial s-o rețină. Helen era convinsă că o ușoară presiune aplicată strategic putea relansa ancheta. Raeburn nu mai avea nimic de pierdut, în timp ce Helen avea la dispoziție toate cărțile, toate pârghiile și, nu în ultimul rând,

perspectiva punerii sub acuzare pentru uciderea lui Martin Hill și relația cu Eve Sutcliffe.

Viră la stânga pe Portland Terrace și străbătu în viteză artera largă. Se apropie de Ogle Road și semnaliză, rugându-se în gând s-o mai prindă pe Raeburn în zonă. Chiar când vira, o văzu pe profesoară apărând în capul străzii, cu geanta sport pe umăr, îndreptându-se către Portland Terrace.

Nu avea nicio îndoială că era Raeburn – silueta subțire, părul blond, pasul egal și săltat –, așa că acceleră. Oare Raeburn o să cedeze imediat sau o să fie o întâlnire dificilă? Oricum, Helen nu voia decât s-o vadă în sala de interogatoriu, închisă și păzită, în fața multelor întrebări la care avea de răspuns.

Se apropia în viteză de ea, profesoara nefiind conștientă de pericol, însă aceasta o surprinse, uitându-se în stânga și în dreapta și apoi coborând de pe trotuar. Helen bănuise că o să plece spre oraș, însă de fapt acum se îndrepta spre parcarea NCP. Oare avea mașina parcată acolo și avea de gând să se ducă undeva? Sau voia s-o traverseze ca să ajungă în Westquay? Dacă așa era, Helen trebuia să lase motocicleta și s-o urmărească pe jos, ceea ce ar fi complicat lucrurile. Îngrijorată, începu să caute un loc de parcare, însă chiar atunci observă ceva.

Strada era liberă când se uitase Raeburn înainte să traverseze, dar când coborâse de pe trotuar, de pe o stradă laterală apăruse o mașină. Un vehicul roșu de mici dimensiuni. Preț de o clipă nebunească, Helen crezu că ar putea fi Emilia Garanita, dar își dădu seama că era un Fiat, nu o Corsa. Asta ar fi trebuit s-o liniștească, dar de fapt era exact invers. Pentru că mașina ieșise brusc, în viteză, iar acum se îndrepta în trombă spre Raeburn. Părea o manevră nechibzuită, iar Helen se aștepta ca șoferul s-o vadă pe profesoară și să încetinească. Însă acesta apăsă pe accelerație și se apropia în viteză de ea. Raeburn avea căștile pe urechi și părea pierdută în lumea ei, fără nicio idee de pericolul care se apropia. În schimb, Helen văzu totul la viteză maximă – în minte îi apăru brusc o viziune cu ce urma. Cum putuse să fie așa de proastă? Atât de lentă?

Apăsă accelerația și își forță motocicleta înainte. Viteza crescu vertiginos – 80 km/h, 95, 100 – și, chiar în timp ce gonea spre Raeburn, își trase în sus viziera căștii.

— Belinda!

Strigătul era răgușit și ineficient, înghițit de vuietul motorului.

— Belinda! Dă-te deoparte!

Dar era prea puțin și prea târziu. Raeburn ridică privirea, însă doar ca să vadă mașina care se îndrepta către ea. Helen nu putu decât să privească îngrozită cum Fiatul intră în profesoara înspăimântată, azvârlindu-i trupul în aer.

Capitolul 108

Mașina demară în trombă în timp ce Helen privea încremenită trupul zdrobit al lui Raeburn căzând pe jos, ricoșând din asfalt și apoi rămânând nemișcat. Se auzi imediat un țipăt pătrunzător, al unei femei aflate în trecere, înspăimântată de ceea ce tocmai văzuse, însă lui Helen nu îi atrase atenția această întrerupere bruscă, ci Fiatul roșu care se îndrepta acum spre *ea*.

Fusese atât de șocată de ceea ce văzuse, că nu se mai gândise la propria siguranță, iar motocicleta se oprise când fusese lovită Raeburn. Helen se încordă și acceleră, pregătindu-se să se îndepărteze în viteză de mașina care se apropia, însă chiar atunci Fiatul frână și se opri. Mașina era la nici trei metri de ea, iar șoferița năucită era șocată să vadă un motociclist singuratic în cale. Helen însă nu era surprinsă. Exista o logică sumbră a crimei pe care ar fi putut s-o prevadă – și s-o prevină, dacă ar fi priceput mai repede. Și de aceea se uită la Lilah Hill prin parbrizul crăpat disprețuitoare, nu șocată. Echipa urmărise toată dimineața două suspecte, dar nu se gândise că acestea se vor intersecta atât de brutal.

Timpul păru să se oprească în loc cât cele două femei se uitau una la alta, apoi se mai auziră și alte țipete, întrerupând momentul. Lilah Hill păru să revină la viață, brusc conștientă de pericolul în care se afla. Băgă în viteză, întoarse mașina și demară în trombă în direcția din care venise. Se îndreptă spre victima ei întinsă pe jos, dar din fericire acum era preocupată în principal de fugă și o ocoli pe profesoară, trecând mai departe.

Helen n-avea decât o fracțiune de secundă să ia o decizie. Să rămână cu Raeburn sau s-o urmărească pe Hill? Femeia căzută pe burtă era deja înconjurată de o grămadă de pietoni, cu telefoanele lipite de urechi, ceea ce o ajută să se hotărască. Își coborî viziera și se îndepărtă de locul accidentului, decisă s-o urmărească pe agresoare. Fiatul se îndepărtase deja, dar Helen era convinsă că îl poate ajunge – dacă se mișca repede.

Cauciucurile se înfipseră în asfalt, iar viteza creștea constant. În timp ce

gonea, arunca permanent priviri în stânga și-n dreapta, căutând pietoni. Era o zonă comercială aglomerată, plină de adolescenți, familii sau pensionari și era foarte posibil ca în orice moment cineva să-i iasă în față, așa că rămânea vigilentă, verificând drumul ca să detecteze eventualele pericole.

Hill nu părea însă să aibă asemenea scrupule, concentrată acum să scape. Trecu în trombă pe Castle Way, apoi o luă drept pe French Street. Artera era mult mai îngustă, o relicvă a arhitecturii din epoca Tudorilor și era populară printre localnici și printre turiști. Riscul de coliziune era și mai mare; Helen o urmărea cu sufletul la gură pe suspectă, pe pavajul din piatră cubică. Din fericire, aveau noroc, Hill ajunse nevătămată în capul străzii, iar Helen răsuflă ușurată.

Acum Hill avea toate șansele să aibă probleme. Avea să iasă aproape vizavi de terminalul de feribot Red Funnel. Erau semafoare, dar și trafic constant, alimentat de turiștii care se îndreptau spre port. Chiar și de la distanță, Helen vedea că semaforul e roșu, însă, spre surprinderea ei, Hill nu șovăi și trecu fără să-l ia în seamă, ieșind nebunește pe artera ocolitoare.

Rată la mustață un camion, care o claxonă când trecu pe lângă ea. Hill părea netulburată, lovi ușor o mașină de pe cealaltă bandă, dar reuși totuși să se îndrepte înainte să se îndepărteze în viteză. Helen trebui însă să pornească brusc, pierzând secunde prețioase în timp ce aștepta un spațiu în coloana de pe celălalt sens.

Înjurând, apăsă pe butonul căștii Bluetooth și formă numărul centrului de comandă. Văzu un spațiu liber în față și acceleră din nou, chiar când îi răspunse cineva la apel.

— Centrul de comandă.

Dincolo de zgomotul motorului, recunoscu vocea detectivului-agent Osbourne.

— Sunt detectivul-inspector Grace. Urmăresc un Fiat roșu, număr de înmatriculare K R unu nouă R F, care se deplasează în sens invers acelor de ceasornic pe A33. Suspecta se îndepărtează acum de portul Red Funnel – solicit localizare completă și interceptare.

— Imediat. Cine e?

— Lilah Hill. Cât mai repede, te rog.

Încheie convorbirea și-și îndreptă din nou privirea asupra mașinii care gonea. Fiatul era la mai mult de 50 de metri în față, chiar acum făcând slalom de pe o bandă pe alta și încercând cu disperare să-și păstreze avansul. Helen acceleră și se apropie de ea, hotărâtă să recupereze distanta

dintre ele. Dar urmărirea deveni și mai periculoasă. Centura care ocolea Southampton și apoi ajungea în M27 era una dintre principalele artere ale orașului. Ca atare, era întotdeauna aglomerată. Ceea ce ar fi putut fi în avantajul lui Helen, pentru că o putea încetini sau chiar opri cu totul pe Hill, dar putea însemna și victime, iar Helen era perfect conștientă de asta.

Ar fi fost de bun-simț să rămână în spate ca să urmărească de la distanță ce se întâmplă, rămânând cu ochii pe suspectă, și să aibă răbdare până când Hill putea fi reținută în siguranță. Dar ar fi fost dificil să oprească brusc pe o arteră atât de aglomerată, iar instinctul îi spunea s-o scoată pe Hill de pe drum înainte să ajungă la Mountbatten Way. Coborî privirea spre vitezometru și văzu că avea deja aproape 100 km/h, dar acceleră până la 130, hotărâtă să se apropie.

Hill părea să fi simțit, accelerând *și ea,* dar chiar și așa, Helen începu să se apropie tot mai mult. Fiatul era vioi, dar nu era conceput pentru urmăriri de mare viteză și nu se compara cu motocicleta Kawasaki a lui Helen. Apăsând în continuare pe accelerație, o depăși pe Hill și apoi intră pe banda ei, chiar în fața Fiatului. Sensul giratoriu de la Mayflower era chiar în față, iar producerea unei coliziuni devenise tot mai probabilă, însă Helen încerca s-o oprească pe Hill reducând brusc viteza și obligând-o să frâneze abrupt. Roțile Fiatului patinară zgomotos când cauciucurile protestară viguros, în momentul în care mașina derapă. Preț de o clipă, Helen crezu că o s-o lovească și se pregăti pentru coliziune, dar Hill trase de volan în ultimul moment, ieșind de pe șosea și intrând pe o bretea care mergea de-a lungul apei.

Helen își atinsese obiectivul principal, dar Hill tot se îndepărta în viteză, așa că întoarse motocicleta și o luă după ea, ieșind de pe drumul principal. În timp ce gonea după Fiat, zări priviri curioase în Mayflower Park, unde părinții tineri și copilașii lor erau intrigați de urmărirea în viteză care se petrecea chiar în fața lor. Însă Helen își ținu privirea ațintită pe mașină. Era o zonă mai puțin aglomerată a orașului, formată în principal din depozite și complexuri de afaceri, dar pericolul tot era prezent, pentru că Fiatul tocmai vira ca să evite o dubă de livrări. Helen îl urma îndeaproape, lăsând spațiu dubei, după care acceleră din nou.

Trecură în trombă pe lângă vechiul Odeon, apoi pe lângă un șir de clădiri comerciale, cele două vehicule mergând unul lângă altul. Helen se aștepta să vadă din clipă în clipă Fiatul virând spre ea, dar Hill rămânea cu ochii pe drum, iar Helen înțelese de ce. La nici șase metri în fața lor, era un alt sens

giratoriu. Dacă Hill făcea dreapta, putea să intre înapoi pe centură și să se îndepărteze în viteză de oraș. Suspecta părea să știe și aruncă o privire spre pasajul de deasupra. Apăsă pe accelerator și se apropie de intersecție, abia frânând când trecu *peste* sensul giratoriu și se îndreptă spre a treia ieșire și breteaua către A33.

Helen se așteptase însă și se mișcă mai repede, intrând în viraj și depășind cu totul girația, riscându-și viața când intră pe contrasens ca să ajungă prima la bretea. Reuși cu greu, iar bara de protecție a Fiatului aproape că-i tăie cauciucul când Hill dădu să se îndepărteze în viteză de sensul giratoriu. Breteaua se întindea în fața lor – 30 de metri de asfalt care urca spre centură. Helen acceleră și se îndepărtă de Fiat, luând-o cu ceva mai mult de trei metri înainte. Hill nu se lăsa, hotărâtă să scape, iar Helen tocmai pe asta conta. Acum, când se apropia de intersecție, frână în forță, trăgând în același timp și de ghidon. Cum sperase, motocicleta derapă și se opri elegant, rotindu-se ușor, astfel încât acum forma un baraj de-a latul drumului. Era ceva nebunesc și nesăbuit – Helen vedea că Hill e șocată, știind că are doar o fracțiune de secundă să ia o decizie. O să încerce să evite o coliziune sau o să treacă direct prin ea, adăugând încă o victimă pe listă? Era o strategie necugetată, pentru că Helen își risca viața ca să o rețină pe suspectă, dar se dovedi că instinctul ei fusese corect. Hill nu era o ucigașă versată; trase brusc de volan spre dreapta, iar mașina viră violent, ratând-o pe Helen.

Încă avea viteză mare, iar disperarea lui Hill era vizibilă, așa că Helen o văzu fără surprindere că trage de volan în sens opus, încercând să intre pe centură. Însă plecase prea târziu. Zidul solid de beton al pasajului se apropia în viteză – prea mare –, iar Fiatul era purtat implacabil de inerție spre el. După câteva clipe, se auzi un trosnet puternic, iar metalul și fibra de sticlă se zdrobiră cumplit când mașina se izbi de parapet, oprindu-se brusc.

Capitolul 109

– Ești absolut sigur?

— Da, domnule. Detectivul-inspector Grace a sunat acum nici cinci minute.

Comisarul-șef Alan Peters ținea strâns telefonul în mână, rămas fără cuvinte. Nici nu-i venea să creadă ce spunea detectivul-agent Malik – Lilah

Hill tocmai omorâse un alt suspect, pe Belinda Raeburn, pe care o lovise cu mașina în centru. Și mai ciudat, detectivul-inspector Grace era chiar acolo și o putuse urmări pe suspectă pe A33, până când Hill își distrusese mașina, intrând cu ea într-un zid de beton. Părea puțin probabil, dacă nu de-a dreptul imposibil – avusese o discuție aprinsă cu detectivul-inspector în urmă cu nicio oră.

— Care-i starea suspectei? întrebă el în cele din urmă, adunându-se cât de cât.

— Rezonabilă, cred. Acum o consultă paramedicii, dar se pare că airbagul și-a făcut treaba. Imediat ce e declarată aptă, detectivul-inspector Grace o aduce la secție.

— Bine, ține-mă la curent, încheie Peters, cu mai mult calm decât simțea în realitate.

Închise și se prăbuși pe scaun, privind telefonul fără să-l vadă, ca și cum s-ar fi întrebat ce lucruri neașteptate l-ar mai putea lovi. Ultimele săptămâni fuseseră un vis urât, fiecare întâmplare șocantă fiind urmată imediat ce câte ceva și mai rău. O serie de crime nerezolvate, apoi un grup pestriț de suspecți fără legătură între ei, iar acum un șir de ucigași care păreau să se atace unii pe alții. Oare Robert Downing stătea acum în celula lui, punând la cale vreun plan ciudat și minunat s-o atace pe Amanda Davis în Australia? Sau invers? Părea o nebunie, chiar ridicol, dar Peters nu putea să nege că până la urmă Helen părea să fi avut dreptate, că teoriile ei aparent nebunești aveau de fapt o bază reală.

Era năucitor, dar mai adaugă la toate astea și ciudățeniile care se întâmplau în echipă și aveai o anchetă cum Peters nu mai întâlnise. Era ceva previzibil sau simplu aici? Se părea că nu și, pentru a sublinia complexitatea situației, secretara îl apelă la interfon.

— A venit detectivul-sergent Hudson, domnule.

— Mulțumesc, Jackie.

În câteva clipe, intră Joseph Hudson. Nu avea aerul unui om presat. De fapt, părea chiar bine dispus.

— Presupun că ați auzit veștile, domnule.

Peters încuviință distrat.

— Am avut pierderi, urmă Hudson sobru, un mort, un rănit, o mașină de închiriat distrusă. Dar partea bună e că acum Hill e în custodie. Păcat că n-am putut să ajungem la ea puțin mai devreme.

Avea o expresie plină de regret, dar criticile la adresa lui Grace erau prea

stângace ca să nu fie remarcate. Peters era înclinat să fie de acord cu el – urmărirea *fusese* caracteristic de nesăbuită pentru Grace –, dar nu-l convocase pe Hudson ca să pună gaz pe foc, așa că se abținu.

— Sugerez să coordonez eu interogatoriul, după ce ajunge în arest Lilah Hill. Detectivul-inspector Grace a făcut mai mult decât suficient pe ziua de azi…

— E foarte generos din partea ta, răspunse repede Peters, dar s-ar putea să nu fie posibil.

— Poftim?

— Nu te-am chemat ca să discutăm cazul. Detectivul-agent Malik m-a pus deja la curent cu ce s-a petrecut azi.

Hudson încuviință crispat, întărind bănuielile lui Peters că detectivul-sergent și tânăra sa colegă asiatică nu se înghit.

— Nu, voiam să discutăm despre acuzațiile tale împotriva detectivului-inspector Grace. Trebuie să subliniez de la bun început că discuția pe care o vom avea poate avea ca rezultat declanșarea unor proceduri disciplinare, așa că vreau să fie de față un reprezentant al sindicatului…

— Nu va fi necesar. N-am nimic de ascuns.

— Bun, atunci să-i dăm drumul. Am auzit versiunea ta despre evenimente, iar acum o am și pe a detectivului-inspector Grace. Și trebuie să spun că dezvăluirile ei au fost foarte revelatoare.

— N-am nicio îndoială că a încercat să se apere.

— Așa e. Cu destul de mult succes, as zice.

Hudson nu spuse nimic, privindu-l neliniștit pe Alan Peters.

— Am discutat despre trecutul vostru comun, despre deteriorarea relațiilor și în special despre discuția din parcarea de motociclete. Fără cunoștința mea, și presupun că nici a ta, detectivul-inspector Grace a înregistrat mica voastră conversație, ca să *demonstreze* că îi furnizai informații confidențiale Emiliei Garanita. Sunt dispus să-ți pun înregistrarea, dacă vrei, dar deocamdată o s-o pornesc aproape de final…

Peters deschise aplicația de înregistrare audio de pe telefon și după câteva clipe în biroul liniștit se auzi, tare și limpede, vocea lui Hudson.

„— Ai vrea tu să dau fuga înapoi la mămica, nu? Să fiu băiețel cuminte, pentru că simți tu presiunea. Ei bine, las-o baltă, Helen. Nu te-aș salva nici dacă ți-ar lua casa foc.

— Ce dracu?

— Vorbesc serios. A fost ceva între noi, ar fi putut fi grozav, dar ai

distrus totul cu acuzațiile tale șchioape, cu paranoia și cu minciunile tale. De-asta o să te dobor”. Peters opri înregistrarea și se întoarse către Hudson.

Se aștepta la furie, negări, acuzații, dar de data asta cel care-o acuzase pe Helen Grace părea să fi rămas fără cuvinte. De fapt, arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

Capitolul 110

– Da’ știu că ai tupeu, să dai buzna aici și să te rățoiești la mine.

Ofițerul de la Departamentul de Standarde Profesionale o privi cu răceală pe Emilia Garanita de dincolo de masa din sala de ședințe și-și puse tacticos legitimația în buzunar.

— Nu am sesizat nici să fi dat buzna și nici vreo rățoială, răspunse el calm. Nu vrem decât să vă punem câteva întrebări.

— Chiar și așa, este un spațiu de birouri privat al *Southampton Evening News,* locul meu de muncă…

— Și de aceea vrem să terminăm cât de repede se poate, putem să avem o mică discuție acum și să rezolvăm problema, sau să ne întoarcem mâine, dar te avertizez că, dacă o să fim nevoiți să ne întoarcem, o să avem și un mandat de acces la toate computerele, telefoanele și dispozitivele voastre, precum și la orice dosare tipărite, carnete personale sau notițe pe bilețele adezive pe care o să le considerăm relevante pentru anchetă. În definitiv, obținerea de informații confidențiale ale poliției, în scopuri personale sau profesionale, e un delict foarte grav.

Tot zâmbea, dar era un zâmbet de ucigaș. Emilia era convinsă că detectivul-sergent Cooper făcuse asta de zeci de ori și probabil că auzise deja toate minciunile, subterfugiile și manipulările. În mod straniu, era intimidată de tipul ăsta și de pălăvrăgeala lui curgătoare și lipsită de orice emoție.

— Ce voiai să întrebi? zise ea ferm, ascunzându-și disconfortul.

— Trebuie să spun că discuția e neoficială deocamdată, răspunse el rapid. N-o s-o înregistrez, deși evident că s-ar putea să fie nevoie s-o reluăm în custodie la Southampton Central, dacă va fi necesar.

— Ei, bănuiesc că asta-i greu de știut, nu? Cum încă nu m-ai întrebat nimic…

Iar zâmbetul acela, nesincer, dar exersat îndelung.

— Anchetăm o acuzație de corupție în poliție. Mai precis, că un polițist aflat în exercițiul funcțiunii la Departamentul Cazuri Majore de la Southampton Central a transmis acestui ziar informații confidențiale legate de anchete în curs, folosindu-te *pe tine* drept canal de comunicare. Ai ceva de spus pe tema asta?

— Mă tem că nu, ripostă Emilia. Asta-i o știre nouă pentru mine, dacă-mi scuzi jocul de cuvinte.

— Și atunci, din câte știi tu, n-ai avut nicio comunicare directă cu detectivul-sergent Joseph Hudson, fie la telefon, fie personal, în cursul căreia să-ți fi transmis informații confidențiale?

Nu existase nicio introducere, niciun preambul, doar o acuzație neașteptată și directă. Emiliei i se părea mai mult o capcană, ca și cum ar fi vrut s-o audă spunând „nu” ca să profite apoi de minciunile ei. Bineînțeles, comisese de multe ori delictul ăsta, cu mai mult de zece polițiști, așa că într-un fel ar fi vrut să ia în râs toată povestea. Și totuși… era ceva penal, care i-ar fi putut pune în pericol cariera, ca să nu mai vorbim de libertate.

— Te mai întreb o dată, spuse Cooper, smulgând-o din dezbaterea ei internă. Detectivul-sergent Hudson te-a contactat vreodată direct, cu intenția să-ți transmită ție și acestui ziar informații confidențiale din cadrul poliției?

Emilia se foi din nou pe scaun. Era un ziarist versat, care se pricepea să evite atacurile, dar azi părea să nu prea aibă loc de manevră. Își pusese mari speranțe în colaborarea cu Hudson, dar alianța lor ajunsese la final – ca să-și salveze pielea, *trebuia* să-l arunce în groapa cu lei. Încă o dată, își blestemă ghinionul și aparenta invulnerabilitate a lui Helen Grace. Încercase să facă tot ce putea ca s-o dea jos pe adversara ei, dar iar eșuase. Se întoarse către Cooper cu o expresie resemnată și întrebă:

— Ce vrei să știi?

Capitolul 111

Lilah Hill o fixa morocănoasă și ostilă.

Privind-o pe suspectă, acum cocârjată pe un scaun din sala de interogatoriu, Helen se întrebă din nou cât de înțelept era s-o interogheze atât de curând după accident. Hill era palidă, evident încă șocată, iar în respirație se simțea pregnant mirosul de alcool. Pe de altă parte, nu suferise răni grave, părea să se fi trezit în urma experiențelor traumatizante din

cursul zilei și se afla în fața unei acuzații de crimă. Totuși, în pofida îndoielilor sale, Helen știa că n-are de ales și *trebuie* s-o interogheze. Lilah Hill omorâse pe cineva acum nici trei ore, chiar în fața ei. Mai mult, s-ar fi putut dovedi veriga esențială a cazului, *dacă* era dispusă să vorbească.

Deși își dorea răspunsuri, Helen știa că trebuie să abordeze cu grijă interogatoriul. Avea de-a face cu o femeie care părea în pragul unei căderi nervoase, se foia fără încetare pe scaun și-și pigulea unghiile, hainele și părul.

O femeie în pragul unei prăbușiri totale.

— Lilah, trebuie să stai de vorbă cu mine.

Hill își ciugulea mai departe unghiile.

— Știu că nu ești un ucigaș cu sânge rece, că n-ai fi omorât-o niciodată pe Belinda Raeburn dacă n-ai fi fost *nevoită*…

Hill nu reacționă, nici măcar nu clipi, atentă la degetele ei.

— Acum, nu știu cine te-a obligat, ce ți-a spus sau ți-a făcut ca să te determine să ucizi, dar n-are niciun rost să te sacrifici tu pentru el. Dacă ai fost constrânsă – obligată, șantajată, amenințată –, dacă te-a *silit* cineva, atunci tribunalul *va trebui* să ia în considerare și aspectul ăsta.

Era o ofertă bună, cea mai bună pe care avea s-o primească, dar tot nu ridică privirea. Helen era sigură că suspecta înțelegea ce-i spune, dar ceva o împiedica să răspundă. În ciuda evenimentelor înfiorătoare din cursul dimineții, pe Helen o întrista atitudinea lui Hill – era sigură că, în sufletul ei, era un om cumsecade, care ajunsese cumva într-o situație îngrozitoare.

— Te rog, încearcă să înțelegi cât de gravă e situația, Lilah…

Helen își îmblânzi tonul, străduindu-se să pară cât mai prietenoasă și neamenințătoare cu putință. Iar Hill încetă în sfârșit cu foiala.

— N-ai cum să scapi de o acuzație de omor, n-ai cum să susții că a fost accident. Eram acolo, te-am văzut. În plus, avem doi martori care o să confirme că mașina folosită pentru atac a fost furată ieri de la garajul Hertz de cineva care purta un hanorac grena. Același hanorac pe care-l purtai când ai trecut deliberat ieri pe roșu. Același hanorac pe care-l porți *azi.*

Hill clipi, începând să sesizeze greutatea dovezilor împotriva ei.

— *N-a fost* un accident. N-a fost nici măcar ucidere din culpă. A fost crimă premeditată, cu sânge rece.

Încă o reacție, când ultimele cuvinte își făcură drum până la ea.

— E cea mai gravă acuzație care există. Și n-ai cum s-o eviți. *Dar* ești încă tânără, Lilah, ceea ce înseamnă că ai de ales…

Dacă Helen ar fi putut s-o ia de mână, ar fi făcut-o. Vorbea cu sinceritate, sperând că suspecta lor fragilă va lua decizia corectă.

— Poți să alegi să-ți petreci tot restul vieții în spatele gratiilor, detestată, ponegrită, neînțeleasă. Sau poți să mărturisești.

Helen îi lăsă timp să înțeleagă ce spune și apoi continuă:

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spune-mi ce te-a adus în situația asta disperată și pot să te ajut. Nu-i neapărată nevoie să fie ăsta sfârșitul, Lilah…

Umerii lui Hill începură să se cutremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. Helen simțea suferința reprimată, disperarea. Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să arate așa de disperat, de copleșit, de *pustiit.*

— Dacă ne ajuți acum, dacă îți ispășești condamnarea, dacă te îndrepți, *mai* ai o șansă să ai o viață care să însemne ceva…

Un suspin înăbușit, pe jumătate auzit, pe jumătate înăbușit. Hill arăta ca o femeie care se luptă cu ea însăși, sfâșiată între dorința de a mărturisi și cea de a nega.

— Te rog, nu te grăbi și ia-o de la început. Spune-mi cine te-a obligat s-o faci.

Helen ținea mâna cu palma în sus pe masă, cerându-i parcă lui Hill să-i povestească. Își dorea cu disperare să se termine totul, iar suspecta să se descarce.

— Nu pot…

Helen o simțea cum se retrage, pe măsură ce bolborosea cuvintele.

— De ce nu?

— Nu pot, îmi pare rău.

— Dacă ți-e frică, dacă te temi pentru siguranța ta, putem să te ajutăm…

Hill își lăsă privirea în pământ, zgândărindu-și cu furie unghiile. Părea disperată, aproape posedată, vrând să-și smulgă pielea de pe degete, să își dea singură sângele.

— Lilah, vorbește cu mine. Sunt singura ta speranță aici, singura persoană care poate să te ajute…

Încă un suspin înăbușit și automutilarea se intensifică. Tânăra parcă ar fi vrut să se distrugă singură, dar Helen trebuia să ajungă cumva la ea, să-i ofere o ultimă șansă.

— Orice s-ar fi întâmplat, putem să ne ocupăm. Noi două, *împreună.* Te rog, spune-mi ce te îngrijorează.

Se apropie, aproape șoptind.

— Spune-mi de ce anume *ți-e frică.*

Urmă o tăcere îndelungată. Helen o privea atentă pe Hill, disperată să vadă vreun semn că se înmuia, vreo urmă de dorință de cooperare. Dar când tânăra ridică privirea, fără lacrimi în ochii acum lipsiți de strălucire și de viață, Helen își dădu seama că deja luase o hotărâre.

— *Nu pot.*

Capitolul 112

– De ce nu vorbește? Probabil știe că n-are cum să scape.

Helen se întorsese în centrul de comandă și toată echipa era adunată în jurul ei. Era evident că speraseră toți într-o mărturisire, un pas înainte în ancheta asta cu atâtea probleme. Helen trebuia să-i dezamăgească, dar nu era dispusă să accepte înfrângerea și chemase toată echipa să treacă din nou prin toate dovezile și să planifice următoarea mișcare. Veniseră toți, mai puțin Joseph Hudson, care părea să fi dispărut de pe fața pământului, însă Helen nu-i simțea lipsa azi. Avea nevoie să se adune în acest moment critic – chiar acum, era mulțumită că întrebarea o pusese detectivul-agent Reid, înainte unul dintre aliații lui Hudson.

— Nu știu sigur, răspunse Helen. Poate crede că *poate* să ne convingă că a fost un accident și că, dacă nu spune nimic, nu se incriminează. Dar chiar nu cred că despre asta e vorba. Se vede din înregistrare că e speriată. Cine coordonează totul clar o are la mână.

— Pentru că are senzația că poate să ajungă la ea, chiar dacă e în custodie? întrebă detectivul-agent Malik.

— Posibil, dar există și alte căi să exerciți presiuni, să determini loialitatea cuiva.

— Crezi că e *recunoscătoare* cui se află în spatele poveștii? Că se bucură că partenerul ei a fost ucis? întrebă detectivul-agent Edwards.

— Poate, deși am senzația că e împărțită în privința asta, în parte ușurată, în parte vinovată. Dacă nu e recunoștință și nu e spaimă curată, trebuie să fie pentru că dacă recunoaște că a ucis-o pe Belinda Raeburn, e cumva *mai bine,* mai acceptabil decât să dezvăluie adevărul.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Gândiți-vă un pic. Amar Goj risca să piardă totul, așa că a luat măsuri. Belinda Raeburn și Robert Downing, la fel. Spre deosebire de ei, viața lui Lilah Hill părea să meargă bine. Își jelea bărbatul, sigur, dar de fapt

moartea lui o *eliberase.* Uciderea lui nu putea fi legată explicit de ea, nu exista niciun indiciu că ea ar fi comandat-o, așa că, și dacă ar fi *existat* un *quid pro quo,* chiar dacă *promisese* s-o omoare pe Raeburn în schimbul morții lui Martin Hill, n-ar fi fost nevoită să-și îndeplinească promisiunea, *decât dacă* se temea sincer pentru propria viață, în caz că refuza sau dacă avea deasupra capului vreo sabie a lui Damocles, care o obliga să comită un act disperat.

— Crezi că ne-a scăpat ceva în legătură cu ea?

— Cred că abia am început să descifrăm lucrurile la suprafață. Trebuie să mergem în urmă, să-i căutăm foștii iubiți, prieteni, locuri de muncă, probleme de familie. Trebuie să-i răscolim toată viața. N-are cazier, n-a avut niciun conflict cu legea, dar trebuie să ne fi scăpat ceva, ceva rușinos, penal sau devastator. Nu pot să mă gândesc la niciun motiv pentru care o femeie cumsecade, obișnuită, ar lua viața unui străin.

— Și oricum, de ce Raeburn?

Edwards ridicase capul.

— De ce-a fost ea ținta? Sigur… sigur, ideea întregii povești e că nu există legătură între verigi. Făptașii nu-și cunosc victimele și nu se poate face în niciun fel legătura între ei. Dar între cele două *se poate* face o legătură. Erau amândouă suspecte în anchete aflate în curs, devenite acum făptașe. Pare neglijent, nu se potrivește cu tiparul. De ce să atragă arhitectul acestui haos atenția asupra planului lor?

— Poate că n-au avut de ales, răspunse Helen ferm. Poate că acum i-am agitat noi. Tot planul funcționează perfect numai dacă făptașii nu sunt identificați niciodată. Planul inițial trebuie să fi fost ca asasinatele să rămână neelucidate, să pară furturi de mașini la nimereală, fugă de la locul accidentului sau atacuri rasiste, dar imediat ce motivele și făptașii reali sunt identificați, planul începe să se destrame. Belinda Raeburn era o potențială verigă slabă. Ucisese ca să-și apere locul de muncă, relația, stilul de viață, dar tot a pierdut totul. Nu ne mai împiedica nimic să ne concentrăm asupra ei, s-o convingem să ne spună totul, așa că era mai bine să fie redusă la tăcere. Poate că era considerată mai vulnerabilă, poate că Hill și Downing aveau să reziste mai bine. Cred că indiferent cine e în spatele poveștii începe să facă un pic de curățenie…

O clipă se lăsă tăcerea, echipa se gândea la ce spusese ea, apoi interveni detectivul-agent Malik.

— Și acum ce facem, șefa?

— Păi, cred că suntem probabil toți de acord că povestea e opera unei persoane sau organizații. Că nu e vorba de Downing, Hill și Raeburn, care au format un fel de alianță sinistră ca să-și rezolve problemele…

— Am verificat asta în detaliu, zise detectivul-agent Bentham. Nu există nicio dovadă a vreunui contact între diferiții făptași.

— Deci altcineva coordonează totul – îi contactează, îi amenință, le indică țintele și momentul, le dă informații esențiale despre mișcările victimelor. Nu există niciun motiv ca Raeburn să fi știut că Martin Hill folosea scurtătura aia în fiecare zi, nici ca Lilah Hill să fi știut la ce sală merge Raeburn. Cineva trebuie să le fi dat informațiile, să le fi dat un set de instrucțiuni. Cum?

— Le-am verificat istoricul de convorbiri telefonice, mesajele și e-mailurile, interveni detectivul-agent McAndrew. Nu văd niciun contact comun, nicio suprapunere nicăieri. E posibil să fi avut vreun mijloc de comunicare secret, un telefon de unică folosință sau așa ceva, caz în care o să fie practic imposibil de găsit.

— Dar cineva tot trebuie să le fi *dat* telefonul ăla, insistă Helen. Sau detalii despre un canal de discuții pe *dark web* sau ceva. Cineva tot trebuia să comunice cu ei, direct sau pe cale digitală. Și atunci, cum a avut loc primul contact?

Se lăsă tăcerea în timp ce echipa căuta răspunsuri.

— Sigur *trebuie* să fie Blythe? îndrăzni Malik șovăitoare.

La asta se gândea și Helen, dar se bucura că pusese altcineva întrebarea.

— Spune.

— Păi, toți aveau ședințe săptămânale cu el. Întâlniri confidențiale, private…

— În biroul lui foarte discret din centru, interveni detectivul-agent Reid.

— N-are asistentă, nu? întrebă și McAndrew.

— Deci nu există nicio evidență cu cine venea și pleca sau cine intra la el, aprobă Malik. Sau în ce stare erau când plecau. Dacă erau furioși, supărați, speriați…

— Mai mult, dacă erau isteți, adăugă Helen, căreia-i venise o nouă idee, ar fi continuat să vină la el și după aceea. Mai bine să nu-și schimbe în niciun fel programul săptămânal și să atragă atenția asupra lor… ceea ce înseamnă că-i supraveghea în continuare sau poate chiar se bucura de disconfortul lor, de neliniștea lor după crimă.

Era o idee neplăcută, dar Helen simțea instinctiv că era corectă.

— Cum stăm cu atacul informatic pe care susține Blythe că l-a suferit? întrebă ea.

— Nimic până acum. N-au fost reclamate alte atacuri sau furturi de informații în perioada aceea, așa că dacă n-a fost un caz izolat… evident, trebuie să-i verificăm sistemele, dar până acum n-am reușit să dăm de el.

— Deci acum n-avem decât cuvântul lui că *a existat* un atac. S-ar putea doar să încerce să tărăgăneze. Ce știm despre el?

Întrebarea îi era adresată lui Bentham.

— Nu mare lucru, ca să fiu sincer. Băiat de pe-aici, crescut de maică-sa după divorț. S-a descurcat bine la școală și la facultate și e psihiatru practicant de aproape 15 ani. N-are o relație, n-are copii, are un apartament în Upper Shirley. Nu postează pe rețele, pe Twitter sau pe Instagram. Își vede de treaba lui.

— Vreun cazier?

— Nu. Nici antecedente, nici avertismente, nimic. A fost interogat acum câțiva ani după un incident cu fosta iubită, dar, sincer, e singurul lucru interesant legat de el.

— Cine era fosta?

— Gina Brown.

— Ce știm despre ea?

— E măritată cu un oarecare Mark James și stau în Bornemouth, dar *înainte* a fost logodită cu Blythe. S-a terminat urât, ca să folosesc un eufemism. Ea i-a dat papucii, iar Blythe *nu* s-a bucurat, aparent simțindu-se trădat și respins. După câteva luni, s-a întâmplat asta…

Îi întinse o copie după un articol din *Southampton Evening News.* Helen se uită la dată – iulie 2019 –, apoi la numele de sub poză – Gina Brown –, după care ridică privirea și se uită la fotografie. Și duse mâna la gură.

În poză era *aceeași* tânără a cărei fotografie o văzuse frumos înrămată în biroul lui Alex Blythe. Însă de data asta, nu zâmbea și nu poza pentru cameră. Privea drept în față, șocată, disperată, *neliniștită* – jumătatea de jos a feței era plină de bășici și toată o rană, proaspăt distrusă de un atac cumplit cu acid.

Capitolul 113

– Nu pot vorbi în clipa asta. Îmi pare rău, pur și simplu *nu pot*…

Gina Brown se ascundea după ușa de la intrare, sperând că, dacă nu discută, Helen o să se întoarcă și o să bată în retragere. Dar nu se punea problema – Helen doborâse câteva recorduri, ca să nu mai zicem și de legi, ca să ajungă ca vântul în Bornemouth. Nu avea cum să fie respinsă, oricât de șocantă și tulburătoare era apariția ei bruscă.

— Este vital să stau de vorbă cu tine, Gina. Și despre ce-ai pățit, despre relația ta cu Alex Blythe…

Simpla pomenire a numelui păru să-i provoace durere lui Brown, care avu o reacție fizică, în timp ce ținea ușa în brațe.

— N-am nimic de spus despre asta și vezi că *încerc* să culc copilul…

De la etaj se auzeau țipetele zgomotoase ale unui bebeluș.

— Atunci poate că se ocupă soțul tău. E acasă?

Gina șovăi, ceea ce-i oferi lui Helen ocazia de care avea nevoie.

— Te rog, Gina. N-aș fi aici dacă n-ar *trebui.* E o chestiune de viață și de moarte.

Și acum, în sfârșit, păru să înțeleagă cât de gravă era situația; gazda temătoare a lui Helen se dădu la o parte și o lăsă să intre.

— Ar trebui să spun de la bun început că nu știe nimeni că sunt aici. Și că tot ce-mi spui e neoficial…

Gina încuviință, dar nu spuse nimic, strângând în mâini cana de ceai. Stăteau amândouă în livingul ei modest, înconjurate de bibelouri, poze și suvenire ale unei familii fericite. Orice pățise, orice îndurase, era clar că Gina Brown supraviețuise, ba chiar prosperase, găsindu-și și o bucățică de fericire. Totuși, în seara asta părea departe de a fi mulțumită, părea intimidată, înlăcrimată, speriată.

— Alex Blythe nu știe că ne interesăm de el sau că am această discuție cu tine. Ultimul lucru pe care-l vrem e să te supărăm sau să te speriem. Sincer, ești în deplină siguranță, Gina. Tot ce-mi trebuie de la tine sunt niște informații.

Gina rămase cu ochii în cana de ceai, dar nici nu încercă să bea.

— Ce vrei să știi? mormăi ea, hotărâtă să evite s-o privească în ochi pe Helen.

— Cum v-ați cunoscut?

Încă o reacție, dar de data asta Helen nu văzu teamă, ci jenă.

— Eram pacienta lui…

— Și de ce te duceai la el?

— Pentru că aveam o problemă. Avusesem… avusesem un accident urât

de motocicletă cu un an înainte. În timpul recuperării am luat analgezice destul de tari și, mă rog, mi-a fost greu să renunț la ele după aia.

— Ai apelat la serviciile lui Alex Blythe ca să te ajute să scapi de dependență?

O încuviințare îndurerată.

— Cât timp ai mers la el?

— Profesional, vreo trei luni. Personal, mult mai mult…

— Spune mai departe.

— Păi, am avut motivație să renunț la medicament, deci tratamentul a funcționat. Îi eram foarte recunoscătoare, aveam senzația că mi-a redat viața. S-a dovedit că și el avea aceeași senzație.

— Adică?

— Pentru că era pierdut, în derivă…

— Cum așa?

— Își pierduse orice direcție și era nefericit. Trebuie să înțelegi că de la șase ani rămăsese doar cu maică-sa. Femeia încercase ani de zile să facă un copil, avusese mai multe încercări de inseminare artificială, apoi, în ultimul moment, îl concepuse. Alex era micul ei miracol și-l diviniza, îi dădea orice-și dorea, îi spunea orice voia, și asta zi de zi. Apoi a dispărut brusc. Cancer de sân diagnosticat târziu. A murit chiar înainte să împlinească el 22 de ani.

— Și l-a lăsat singur pe lume.

— După aceea, nu părea să mai aibă *pe nimeni.* Bănuiesc că mai avea câte o aventură când și când, dar nimic serios. Și apoi ne-am cunoscut. Eu eram așa fericită, de mulțumită că eram din nou „normală”, că îl adoram. O vreme, am crezut că suntem fericiți, că am putea avea un viitor, de-asta l-am lăsat să mă convingă să ne logodim…

— Dar nu din toată inima?

Gina clătină din cap.

— Alex nu voia să fie iubit, voia să fie adorat. Și voia să controleze totul, se înfuria dacă nu mă purtam *exact* cum voia el…

— Pentru că nimeni nu-i atrăsese niciodată atenția asupra acestui comportament, pentru că fusese întotdeauna răsfățat?

— Poate, nu știu. Nu *eu* sunt psihiatrul…

Cel mai amar umor, întrepătruns cu furie și durere.

— Și ai decis să rupi relația?

— Eram profund nefericită, mă simțeam prinsă în capcană, chiar

sufocată. Și apoi, într-o bună zi, l-am cunoscut pe Mark, la cor. Era autentic și blând și bun… și m-am îndrăgostit, m-am îndrăgostit *cu adevărat* de el.

I se zări o umbră de zâmbet pe buze. Helen aruncă un ochi spre tavan – copilul se liniștea și auzea pașii lui Mark, care se plimba încoace și încolo, încercând să potolească bebelușul.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

Gina ezită, parcă speriată să redeschidă cutia cu amintiri.

— Gina?

— Aș fi putut să gestionez problema mai bine. M-am văzut o vreme cu Mark cât încă eram cu Alex. Dar nu știam ce altceva să fac. Alex era foarte fericit, foarte entuziasmat de nuntă, le spunea colegilor, cunoștințelor, oricui îl asculta, despre ce cuplu minunat suntem, ce zi extraordinară o să fie. Tot făcea planuri, cheltuia tot mai mulți bani, așa că într-o bună zi am venit și i-am zis că vreau să ne despărțim.

— Cum a reacționat?

— Păi, întâi nu m-a crezut. A zis că încercam să-l îmboldesc, să-l păcălesc. Apoi, când a înțeles în cele din urmă, a luat-o razna. M-a făcut în toate felurile, mi-a zis niște lucruri absolut îngrozitoare, într-o zi m-a și lovit. Mie mi s-a părut că are un fel de cădere, așa că mi-am luat lucrurile și m-am pregătit să plec. Și după aia, dintr-odată, a început să plângă și să spună că o să se schimbe, dar eu știam că nu-i așa. Alex iubește numai și numai o persoană. Am plecat.

— Și după asta?

— După asta…, spuse ea trăgând adânc și dureros aer în piept, a fost și mai rău. Telefoane, mesaje, îmi zicea că-s curvă, mă acuza că l-am amăgit, că l-am umilit intenționat. Am încercat să-i explic, dar era tot mai rău. M-am ales cu mașina lovită, cu biroul vandalizat…

Părea să se chinuie să respire, ca și cum ar fi avut un atac de panică. Lui Helen îi venea să-i spună să se oprească, dar Gina părea hotărâtă să continue, să-și termine povestea.

— Și tot așa, zi de zi, apoi s-a oprit brusc. La început, am crezut că poate a cunoscut pe altcineva sau că poate i-a venit în sfârșit mintea la cap. Dar privind acum în urmă, știu că schimbarea a fost determinată de ceva ce făcusem *eu.*

— Ce anume?

— Am… am scris pe Facebook despre logodnă. Mark mă ceruse de soție și, bineînțeles, eu am spus da.

— Și Alex și-a dat seama că n-avea niciun rost? Că relația voastră se încheiase?
— Într-un fel. Dar a și început altceva…
— Răzbunare?
Gina expiră, îndelung și adânc, după care încuviință.
— A întrerupt deliberat legătura, a încercat să se distanțeze de mine, de situație, dar nu făcea decât să aștepte momentul.
Ridică privirea spre Helen, cu o expresie vizibilă de sfidare dureroasă. Gina arăta bine, nu se punea problema, avea o nouă viață, o nouă imagine pentru ea, dar durerea, rănile din trecut, încă i se citeau în trăsături.
— Ești sigură că el a fost?
— Tu ce crezi? ripostă Gina, arătând spre fața ei. Asta s-a întâmplat în seara de dinainte de nuntă.
Helen se uită la ea, dezgustată de momentul pervers al atacului.
— N-au existat niciodată alți suspecți, alte explicații?
— Nu fi caraghioasă. Cine altcineva ar face *așa ceva*?
— A fost interogat?
— Sigur, imediat ce s-a întors în Marea Britanie.
— Nu înțeleg.
— Păi, Alex are multe defecte, dar nu e prost. Era la o conferință în Copenhaga în seara atacului.
— Deci avea un alibi imbatabil.
— Nu lasă nimic la voia întâmplării.
— Și persoana care te-a atacat?
— N-am aflat niciodată cine era, răspunse Gina cu ranchiună. Cineva cu hanorac și șapcă. A venit din spate, abia dacă l-am zărit.
— Și poliția n-a reușit să facă legătura cu Blythe?
— Sigur că nu. Alex n-are prieteni, n-are familie, n-are tovarăși, nimeni care să facă asta pentru el. Cum să facă legătura?
Lui Helen îi treceau prin minte o mulțime de posibilități, chiar când Gina încheie:
— Dar el a fost, știu că el a fost. *El* a fost.

Capitolul 114

Helen se îndreptă grăbită spre motocicletă, pierdută în gânduri. Situația

care păruse la un moment dat fără speranță, un catalog de crime fără legătură între ele, părea acum cu totul altceva. Chiar acum se așezau la locul lor diverse piese de puzzle, dansând în fața ochilor ei. Acum nu conta decât să le prindă și să le pună ferm la locul lor.

Părea foarte probabil ca planul pervers al lui Blythe să fi pornit de la atacul asupra lui Brown. Un iubit părăsit care se răzbună cumplit pe fosta logodnică, distrugându-i fața și soarta, exact când se afla pe punctul să-și găsească fericirea. Helen își putea imagina scena – un Alex Blythe mai tânăr, mai viguros, convingând un pacient disperat și vulnerabil să comită un act drastic, convingându-l să arunce acid sulfuric în fața unei străine. Oare clientul lui fusese convins, mituit, poate chiar amenințat? Nu, acest pacient neștiutor își dezvăluise deja cele mai întunecate secrete, cele mai profunde rușini, în fața terapeutului în care avea încredere. Era în același timp îngrozitor de sinistru și genial într-un fel ciudat, pentru că victimele lui Blythe îi ofereau *de bunăvoie* informația, spunându-i psihiatrului lucruri pe care nu le-ar fi trecut prin cap să le spună familiei, prietenilor sau colegilor. Aveau *încredere* în el – și apoi Blythe folosea această încredere împotriva lor, în cel mai rău mod cu putință.

Helen habar n-avea cum depășise limita cel care-o atacase pe Gina, ca să-i permită lui Blythe să-l manipuleze așa. Dar era convinsă că totul pornise de-acolo. Cum trebuie să se fi bucurat Blythe de putere, știind că l-a *silit* pe unul dintre pacienții lui să desfigureze altă ființă umană, fără niciun risc pentru el. Era un plan fără niciun punct slab. Să-l trădeze pe Blythe și să mărturisească practic atacul în sine și stimulul pentru comiterea lui, când poliția nu avea niciun indiciu? Mai bine să-și țină gura și să nu complice lucrurile.

Atunci, asta a fost scânteia de la care a pornit totul. Atacul asupra Ginei Brown îi oferise probabil o satisfacție personală, dar de ce să se oprească la el? De ce să nu-i forțeze pe nefericiții vulnerabili care se umileau în fața lui să meargă *mai departe*! Să comită actul suprem de violență? Ar fi îmbătător, dătător de putere, irezistibil. Ar fi un fel de joc de-a Dumnezeu.

Implica o planificare atentă, pentru că niciunul dintre profesioniștii tulburați care apelau la serviciile lui discrete nu era ucigaș înnăscut. Bățul, amenințarea dezvăluirii secretelor, nu i-ar motiva decât până la un punct. Probabil unii ar putea fi convinși să ucidă, dar alții cu siguranță s-ar opune; s-ar opune până n-ar mai avea nicio speranță? Și atunci, de ce să nu adaugi și un morcov, scăpând întâi de persoana care le amenința *lor* fericirea,

modul de viață, chiar libertatea? Așa, ar fi fost prinși de două ori, datori lui Blythe pentru eliberarea neașteptată, dar și înrobiți de cunoștințele pe care le avea doar el despre viciile, micile lor greșeli, *crimele* lor?

Și acum Helen avu o revelație, aducându-și aminte chiar cuvintele lui Blythe. Când se întâlniseră, vorbiseră despre așteptările nerealiste ale pacienților lui. Cum spusese?

„Când vin prima dată, clienții mei vor să flutur o baghetă magică și să fac să dispară totul”. Asta făcuse pentru ei? Se asigura că dispar problemele unui client, ordonându-i unui alt client să-l ucidă pe torționarul lor? Helen se înfioră din nou. Nu era doar ceva penal, un plan cum nu mai întâlnise niciodată. Era o cale de a-și tortura clienții, de a scălda orașul Southampton în sânge, fără să ridice nici măcar un deget. Chiar era ceva dumnezeiesc, care inspira venerație, dar în același timp și înfiorător de-a dreptul.

Helen urcă pe motocicletă și-și scoase telefonul din buzunar. În sfârșit, imaginea devenea mai limpede, iar acum era esențial să mobilizeze echipa. De câteva săptămâni, se învârteau în jurul cozii, poticnindu-se în fundături, urmărind piste false, acuzând oameni nevinovați, când în realitate situația era incredibil de simplă. Totul era opera unui singur om și a unuia singur. Doctorul Alex Blythe.

Capitolul 115

Stătea perfect nemișcat, țintuind cu privirea bezna. Vauxhallul Astra cenușiu era staționat în stradă, vizavi de biroul lui, dinainte de miezul nopții, dar, ciudat, ocupanții nu coborâseră din mașină, preferând să rămână în întuneric, să privească și să aștepte. De-acolo, n-aveau cum să-l vadă – draperiile erau trase, luminile dinăuntru erau stinse –, dar Alex Blythe îi urmărea trăgând cu ochiul prin deschizătura îngustă dintre țesătură și rama ferestrei. Era un impas bizar, o comuniune ciudată între vânător și pradă, în vreme ce restul lumii își vedea de treabă fără să știe nimic. Funcționari beți care se împleticeau spre casă, cete de adolescenți care alergau pe stradă, iubiți care mergeau grăbiți braț la braț – printre ei treceau tot felul de oameni, fără să-și dea seama de drama pe viață și pe moarte în care erau prinși.

Polițiștii ajunseseră cu două ore în urmă și de-atunci nu făcuseră nimic, zăbovind hotărâți, dar lipsindu-le încrederea, poate imaginația, să ia măsuri.

Mulțumit că n-aveau de gând să ia cu asalt clădirea, Alex Blythe se îndepărtă de fereastră și se întoarse la birou. O privire rapidă aruncată pe laptop îi arătă că programul de ștergere automată era aproape încheiat, toate fișierele distruse, hard drive-ul șters, așa că se duse la tocător. Luă ultimul set de dosare pe hârtie și începu să le îndese în gura fiarei, privind cu o satisfacție macabră cum pe cealaltă parte ies fâșii înguste de hârtie. Vederea acestei distrugeri era bizar de plăcută, dar avea și o urmă de tristețe. Petrecuse ani de zile adunând acest tezaur de secrete, mărturisiri și crime. Era păcat să le arunce. Toate neliniștile, toată rușinea, toate *pârghiile.*

Totuși, nu se putea pune problema să riște acum – toate legăturile concrete cu Raeburn, Hill, Downing și alți nenumărați nefericiți pe care-i tratase *trebuiau* distruse. Era păcat, chiar un sacrilegiu, dar n-avea de ales. Singura consolare era memoria lui, care era prodigioasă, aproape fotografică. Se putea încă dovedi utilă și îi putea oferi măcar distracție și o distragere când își aducea aminte mărturisirile înlăcrimate și rugămințile directe pentru ajutor.

Ultimele fâșii de hârtie căzură în coș. Blythe închise tocătorul, închise și laptopul, după care îl luă și-l aruncă pe podea. Căzu pe gresie, spărgând pe loc plăcile când se dezmembră, iar tastatura zbură cu totul și dezvălui circuitele dinăuntru. Nu ezită și călcă pe el, de multe ori, agresiv, lovind nefericitul dispozitiv până când nu mai rămase decât o grămadă de sticlă spartă și microcipuri zdrobite.

Extenuat și transpirat, Alex Blythe se sprijini de birou, stând o clipă să-și tragă sufletul. În colțul camerei, Bella scâncea tânguitor, brusc speriată de stăpânul ei, dar el n-o băgă în seamă, cu mintea la lucruri mai importante. Rămase în pragul acestei scene finale și stătu o clipă să privească peisajul. Locul acesta fusese multă vreme refugiul lui, terenul lui de joacă. Îi plăcuse timpul petrecut în acest spațiu izolat de confesiune și se bucura de amintiri, inspirând durerea și suferințele la care fuseseră martori în decursul anilor acești patru pereți. Aici înmugurise, aici îi mersese bine, în timp ce lumea fără minte se zvârcolea în jurul lui, oarbă și neștiutoare, dându-și prea puțin seama de dimensiunile ambiției lui. Îi învinsese pe toți, abuzase, torturase și controlase ființele alea omenești amărâte care dăduseră fuga de bunăvoie în brațele lui și *îi plăcuse* s-o facă, dar orice spectacol are un punct culminant, un punct dincolo de care trebuie să cadă cortina. Momentul acela sosise și avea să se retragă fără regrete. Fusese distractiv cât funcționase, dar, cum spune o veche zicătoare, toate lucrurile bune trebuie să se termine cândva.

ZIUA A ȘAPTEA

Capitolul 116

Helen se foia prin apartament, scândurile podelei scârțâind când trecea dintr-o parte într-alta. După discuția cu Gina Brown, se retrăsese acasă să așeze cap la cap informațiile, să facă planuri și să pună la punct o strategie, dar tot n-avea stare și era nemulțumită. Erau foarte aproape de final, dar *tot* nu puteau să dea lovitura finală.

Ieși în balcon și privi panorama orașului, încercând să-și ordoneze gândurile și să alunge neliniștea care se tot acumula. Tocmai se crăpa de ziuă, iar pe acoperișuri sclipeau primele fâșii de lumină, care anunțau o nouă zi. Helen se întreba ce-or să aducă următoarele 24 de ore. Triumf și mântuire? Sau iar moarte și distrugere?

Era convinsă că știe de ce avuseseră loc crimele și cine le pusese la cale, dar nu avea să fie nici pe departe simplu să-l facă pe Alex Blythe să dea socoteală. Nu mai avusese niciodată de-a face cu un adversar ca el, cineva atât de priceput să rămână în umbră. După socoteala lui Helen, era responsabil pentru cel puțin șapte crime, probabil mai multe, dar în momentul de față niciun martor și niciun făptaș nu-l arătase cu degetul, nu-l identificase drept arhitectul vărsării de sânge și al nenorocirii. Amanda Davis era dispărută în Australia, Amar Goj și Belinda Raeburn erau morți, iar Robert Downing și Lilah Hill tot refuzau să vorbească, din motive încă neclare.

Fără un martor sau o victimă care să-l acuze direct de șantaj, constrângere sau incitare la crimă, procuratura n-o să-l pună niciodată sub acuzare pe psihiatru. Chiar dacă-l sălta acum, așa cum îi venea *extrem* de tare să facă, tot ar fi rămas cu mâna goală. Poate că ar fi reușit să facă legătura între Blythe și autorii crimelor, pe baza dosarelor lui, presupunând că nu le distrusese, sau a notificărilor privind programările și a serviciilor de localizare a telefoanelor victimelor, dar aveau nevoie de dovezi mult, mult mai solide dacă voiau să-l aresteze. Aveau nevoie de o dovadă incontestabilă – o voce sau mai multe care să-l acuze direct, să insiste că psihiatrul pervertit era cel care pusese în mișcare acest lanț cumplit de

evenimente.

Se întoarse la masa din bucătărie și se uită la dosare. Îi întoarse privirea fotografia de la arestare a lui Lilah Hill – în ultimele câteva ore săpaseră prin ce știau despre viața ei. Helen nu se schimbase, nici măcar nu făcuse duș de când se întorsese, afundându-se direct în datele pe care le adunaseră agentele Malik și McAndrew despre femeia care suferea acum în arest. Refuzase să coopereze, răspunzând doar cu „fără comentarii” la toate întrebările care i se puneau, însă Helen tot o considera cea mai bună șansă a lor.

Downing era un avocat uns cu toate alifiile și un adversar dur. Avea să se eschiveze în fața oricărei implicări, în pofida dovezilor criminalistice care se adunau împotriva lui. Se putea apăra foarte bine și, în plus, avea multe de pierdut, inclusiv accesul la propriii copii. Spre deosebire de el, Lilah Hill era o amatoare, o directoare cu frica legii dintr-o companie de publicitate și nu mai avusese niciodată de-a face cu poliția. Mai mult, era singură pe lume, vulnerabilă și șocată, fără nimeni care s-o susțină în cele mai grele momente.

Dacă *reușeau* s-o preseze suficient, dacă o puteau face să vorbească, atunci l-ar fi putut aduce pe Alex Blythe în spatele gratiilor. Ce le lipsea acum era o pârghie, ceva care s-o facă să coopereze. Helen își storsese creierii ore în șir, trecând prin dosarele ei și căutând ceva, orice, care s-o facă să se deschidă, și totuși nu reușea să vadă nimic. Traseul lui Lilah prin viață părea destul de obișnuit – la 20 de ani acordase prioritate romantismului, hedonismului și carierei, iar la 30 de ani se orientase lin către clădirea unei case și grija pentru trup și spirit. Până aici, era ceva obișnuit, cu detaliul că alcoolul fusese prezent tot timpul în viața ei, chiar și în anii din urmă, când ducea o viață ceva mai sănătoasă, când mergea cu bicicleta, făcea sesiuni de meditație și mergea la sală cât cuprinde. Mesajele de scuze către prieteni după ce se dăduse în spectacol, numeroasele tranzacții cu cârdul la magazine de băuturi alcoolice și căutările frecvente pe Google după organizații de genul Alcoolicii Anonimi dovedeau cât de profundă era dependența ei. Era evident că se luptase cu ea ani la rând, până să ia în cele din urmă legătura cu Alex Blythe ca ultimă soluție.

Într-un fel, era perfect logic. Publicitatea era un domeniu dur. Directorii erau veșnic suspendați între succes și eșec, între obținerea unui cont și pierderea altuia, ceea ce însemna că era bine împământenită cultura petrecerii – adică a băuturii. Alcool, droguri, sex, totul făcea parte din etosul

plin de adrenalină, masculin, de tip „muncești din greu, te distrezi din greu". Iar Lilah Hill părea să se fi implicat și să-și fi jucat rolul până la capăt în această bacanală. Echipa printase și scanase numeroase poze de pe pagina de Facebook a lui Hill, iar fotografiile de la 20 și ceva de ani erau categoric grăitoare. Era o adevărată panoplie de poze cu Hill tânără, bând shoturi într-un bar aglomerat, stând cu un aer de proprietar pe un Mercedes nou-nouț, sărutând lasciv pe obraz un coleg și făcând cu ochiul spre cameră.

Era o perioadă de hedonism dezlănțuit, o imagine a unei tinereți lipsite de griji, cât se poate de departe de nefericirea în care se scălda acum. Cum de o luase razna așa de rău viața ei?

Când te uitai la fotografiile din tinerețe, părea imposibil ca acum să fie într-o celulă, riscând să fie pusă sub acuzare pentru crimă. Era evident că încercase să se îndrepte, se orientase spre exerciții și un stil de viață sănătos, luptându-se în continuare cu dependența de alcool. Și din acest motiv, era cu atât mai uimitor că se încurcase cu Blythe sau mai degrabă fusese subjugată de el. Existau mulți alcoolici care se străduiau să scape de viciu, deci cum reușise s-o manipuleze, s-o silească să facă un lucru care nu-i stătea deloc în fire? Toate celelalte aspecte ale vieții ei – cursele cicliste în scopuri caritabile, atașamentul pentru proiectele comunitare, implicarea în grupurile bisericilor locale – păreau să sugereze că era un cetățean-model. Cu ce naiba o avea la mână?

Lilah băuse dintotdeauna mult și în reprize, era clar. Dar, ciudat, abia după ce făcuse schimbări în stilul de viață – mergea cu bicicleta, nu cu mașina, cumpăra produse organice, alimente din producție locală, nu mărfuri de import scumpe, cu amprentă de carbon mare, slăbea în mod susținut – consumul de alcool crescuse spectaculos. Judecând după tiparul cheltuielilor, pe la 20 și ceva de ani făcea câteva zile excese, apoi lua pauză câteva zile. Însă mai târziu, bea zilnic și părea să prefere tăriile, ținând cont de sumele pe care le arunca zi de zi. De ce? De ce i se înrăutățise brusc starea, deși încerca să-și controleze celelalte aspecte ale vieții? Și ce văzuse Blythe, de ce anume profitase?

Pierzându-și răbdarea cu aceste întrebări, Helen își îndreptă privirea spre fotografiile de la tragedia de dimineață. Trupul prăbușit pe drum al lui Raeburn, lucrurile împrăștiate în jurul ei, urmele negre de frâne lăsate de Fiatul care se oprise derapând chiar în fața motocicletei lui Helen. Îi reveni brusc în minte totul, momentul când se priviseră ochi în ochi. O frapase și atunci, și își dădu seama și acum, că în expresia lui Hill nu se vedea nici

triumf, nici furie. Nu, numai groază.

Și avu o revelație, o idee care părea dintr-odată evidentă, dar pe care o trecuse cu vederea până acum. Luă telefonul și formă numărul centrului de comandă, mulțumită să audă glasul lui McAndrew.

— Poți să intri în sistemul informatic național, te rog? spuse ea fără nicio introducere.

— Sigur. Ce căutăm?

Helen aruncă o privire spre fotografia lui Hill care poza cu Mercedesul ei nou-nouț și spuse:

— Orice incident rutier cu un Mercedes SLR, număr de înmatriculare BG14JYB…

Urmă o pauză, apoi:

— Mă tem că nu-i nimic cu mașina asta.

Helen ezită un moment.

— Bine, atunci fă o căutare mai amplă. Orice incident rutier, coliziune, fugă de la locul accidentului, orice care să implice o mașină marca sau modelul ăsta în Southampton…

McAndrew scria deja pe tastatură. În timp ce aștepta, Helen aruncă o privire spre dosarele din fața ei, dar nu era decât o distragere, pentru că toată atenția ei era îndreptată asupra răspunsului lui McAndrew.

— Am găsit ceva care *s-ar putea* să se potrivească. Fugă de la locul accidentului în Freemantle, în decembrie 2015. Un adolescent care a murit pe șosea aproape de casă…

— Îmi aduc aminte, răspunse Helen, dintr-odată entuziasmată. N-a fost prins nimeni, Părinții fac apeluri în fiecare an. Cum îl chema? Billy… Billy…

— Billy Anderson.

— Asta e, Billy Anderson…

— Oricum, a fost un singur martor, o vecină mai în vârstă. N-a văzut incidentul, dar i s-a părut că zărește un Mercedes albastru-închis care se îndepărta în viteză de locul accidentului.

— Pe ce stradă?

— Barrow Road.

— Și Hill lucra în Ocean Village, nu? Deci, dacă se ducea acasă seara târziu, să zicem de la un eveniment de Crăciun, ar fi putut merge pe-acolo.

— Cu siguranță, e o scurtătură folosită des, mult mai rapidă decât drumurile principale.

— Și, dacă se grăbea, poate că și băuse ceva…

Helen își îndreptă atenția spre pagina de Facebook a lui Hill, trecând peste postările din 2015, 2016, 2017… Acum părea clar că hotărârea lui Hill să meargă peste tot cu bicicleta și accentuarea consumului de alcool se produseseră în jurul Crăciunului din 2015. Păreau să nu mai existe poze cu mașina, sau cu orice alt vehicul, după această dată.

— Familia Hill mai are mașina?

— Stai o clipă… Nu, după registrul de înmatriculări, au vândut Mercedesul în ianuarie 2016. Chiar că e ciudat, ținând cont că îl cumpăraseră doar cu cinci luni înainte. Probabil că fusese lovit bine…

— Vreo factură de service în perioada aia? Dacă Hill a fost vinovată, atunci probabil că mașina a suferit avarii serioase.

Din nou sunetul tastaturii.

— Nu văd nimic evident în contul ei… deși au fost niște retrageri semnificative de cash la începutul lui decembrie, în total… 2 500 de lire. Dacă a vrut să facă reparațiile cu discreție, probabil că ar fi plătit cash.

Iar acum se așezase la locul ei și ultima piesă. Fuga de la locul accidentului era cunoscută în zonă, pentru că părinții devastați ai lui Billy continuau campania pentru dreptate, reluând în fiecare an apelul pentru găsirea unor martori și sperând în zadar să trezească la viață conștiința cuiva. Dar Lilah Hill alesese să nu spună nimic, înăbușindu-și vinovăția ca să-și scape pielea. Dar cu ce preț? Și cât de vulnerabilă devenise? Oare Martin Hill știuse și folosise informația împotriva ei, obligând-o să rămână într-o relație care ei i se părea apăsătoare sau chiar toxică? Și Blythe? Își mărturisise oare vinovăția în fața *lui* în timpul ședințelor de terapie, punându-și sufletul pe tavă? Helen era brusc convinsă că așa se întâmplase, că asta era cheia pentru a înțelege influența pe care o avea Blythe asupra ei.

Dar situația se schimbase radical. Acum Helen era cea care avea informația și pârghia și avea de gând s-o folosească până la capăt.

Capitolul 117

Tuburile se aprindeau pe măsură ce străbătea betonul murdar, îndreptându-se către motocicletă. Convinsă că are mijloacele necesare ca s-o facă pe Lilah Hill să mărturisească, Helen era hotărâtă să nu piardă nicio clipă. Poate că polițiștii de la arest și avocatul ei o să protesteze și o să

insiste că Hill trecuse deja prin destule interogatorii, dar Helen știa că avea dreptul s-o mai aducă o dată în sala de interogatoriu.

Traversă cu pas grăbit subsolul jegos și se aruncă pe Kawasaki. Își puse casca, porni motorul și eliberă frâna, plecând din loc. După câteva secunde, porțile automate se ridicară, iar ea trecu în trombă prin deschizătură și ieși în stradă.

Era pustiu, goni prin intersecție, bucurându-se de briza care-i lovea trupul. Deși era devreme, era deja cald, după o noapte toridă și înăbușitoare, și era plăcut să simtă mângâierea curentului de aer. După săptămâni întregi de frustrări, teamă și neliniște, Helen se simțea acum sigură de victorie, era convinsă că dreptatea va învinge, că Blythe va fi arestat în cele din urmă. Fuseseră distruse multe vieți, fusese vărsat mult sânge, dar în cele din urmă se apropiau de capătul drumului.

Când ajunse la intersecție, Helen o luă pe Oswald Road și mări viteza, răspunzând la impulsul motocicletei care făcu un salt înainte. Mai avea doar câteva minute până la Southampton Central, drumul fiind ușurat de absența traficului. Mergea înainte senină, de neoprit, în acord cu starea ei și îi dădu bice. Era nerăbdătoare să ajungă din nou în fața lui Lilah, să termine odată treaba. Fiecare metru câștigat însemna un metru mai aproape de secție, de reluarea ostilităților.

Traversă Fairfax Road și zări în depărtare Southampton Central. Clădirea înaltă din granit și calcar se contura pe fundalul celorlalte clădiri și o chema. Era cât pe ce să apese iar accelerația, dar de data asta nu mai avu noroc, pentru că semafoarele trecură de pe galben pe roșu, primul obstacol într-o călătorie altfel fără cusur.

Reduse viteza și se opri la stop. Scoase aerul din plămâni și încercă să-și adune gândurile, să se pregătească pentru ce o aștepta. Totuși, nici chiar acum nu se putu bucura de acest moment de liniște; telefonul îi vibră în buzunar, solicitându-i atenția. Apăsă pe casca Bluetooth și răspunse:

— Grace…

— Șefa, sunt detectivul-agent Bentham.

Părea încordat, ceea ce o îngrijoră.

— Toate bune?

— E bine, dar voiam să vă spun ceva.

— Spune…, răspunse Helen, aruncând o privire la semaforul care era tot roșu.

— Păi, verificam informațiile recuperate de pe microcipul lui Gary

Bleecher, cel pe care l-am găsit…

— În medalionul lui. Ce-i cu el?

— Ei bine, Bleecher avea pe el o copie completă a registrelor, toți cei care-i datorau bani, în diverse tabele și liste…

— Și? îl întrerupse Helen.

— Păi, probabil că nu-i nimic, dar unul dintre numele de pe listă mi-a sunat cunoscut. Anthony Parks.

Lui Helen îi stătu inima. Dacă vreun angajat de la Southampton Central avea datorii la Bleecher, atunci Blythe ar fi putut avea o pârghie asupra lui, ar fi putut să-l împingă chiar acum să ia măsuri.

— Lucrează în departamentul ares…

— Știu cine e, îl întrerupse Helen scurt. Unde e? E de serviciu azi?

Urmă o pauză tensionată, apoi Bentham răspunse:

— Da, a intrat în tură acum jumătate de oră.

Capitolul 118

Ușa se deschise, dar ea nu se mișcă. Lilah Hill rămase pe loc, așezată pe marginea patului cu cadru metalic și cu privirea ațintită în pământ. Stătea în poziția asta din zori, când renunțase în cele din urmă la încercările zadarnice de a adormi, preferând să-și contemple ruina din poziție șezând. Se simțea mai puțin apatică, mai puțin învinsă, deși era doar o iluzie – distrugerea ei era totală, indiferent cum o priveai.

De la interogatoriul cu detectivul-inspector Grace, Lilah intrase în cădere liberă, incapabilă să înțeleagă cum de putuse ajunge așa de jos, atât de repede. Cu o săptămână în urmă, era într-o situație proastă – claustrofobică, prinsă în capcană, zdrobită de vinovăție –, dar era suportabil. Avea un serviciu, câțiva prieteni, câte un moment de libertate amețitoare. Cum și-ar mai dori acum sentința aceea, cum i-ar mai plăcea privațiunile, durerea și nefericirea! Dar era o opțiune care dispăruse; acum avea în față o viață în spatele gratiilor. Cât de naivă fusese să creadă că ar putea scăpa basma curată – acum avea o pată dublă pe conștiință. Știa că moartea lui Raeburn avea s-o tortureze la fel de mult ca a lui Billy Anderson. Aceasta îi întuneca viața de ani de zile – fusese șocată când îi văzuse pe părinții lui nefericiți acum câteva zile la Westquay –, iar moartea lui Raeburn avea să-i facă același lucru.

Probabil că și ea avea părinți, prieteni, un partener, o viață. O viață pe care o luase *ea.* Măcar moartea lui Anderson fusese un accident, deși lașitatea ei atunci și în anii care au urmat era de neiertat, dar moartea lui Raeburn era cu totul altceva, ceva mult, mult mai rău.

Văzu o umbră care cădea peste ea și își dădu seama de prezența unui polițist.

— Haide, Hill. Știi ce ai de făcut.

Cuvintele fuseseră șuierate, cu furie și încordare. Îl ura pentru agresivitate și răceală, dar în realitate, asta merita, așa că se ridică anevoie de pe pat, se întoarse cu fața la perete și-și întinse brațele. Doamne, ce mai ura aberația asta, umilința, atingerile nu chiar întâmplătoare pe sâni, când era căutată de arme, obiecte de contrabandă sau orice ar fi putut fi folosit ca să încerce și să reușească să evadeze! Ce caraghios i se părea – n-avea să plece nicăieri.

Polițistul stătea chiar în spatele ei. Lilah închise ochii și se pregăti pentru ce urma, sperând că o să se termine repede. Știa că sus o așteptau alte interogatorii, dar tot era cumva mai bine decât să stea închisă aici. Orice companie, chiar și a detectivului-inspector Grace, era mai bună.

— Haide, să terminăm odată cu…, începu ea.

Era furioasă. De ce o tot lungea?

— Bine, veni răspunsul mormăit.

Imediat, Lilah deschise ochii. Brusc, inexplicabil, se simțea alarmată. Tonul bărbatului avea ceva încărcat, avea glasul încordat, se simțea poate și o urmă de regret? O săgetă spaima, dar înainte să reacționeze, simți ceva alunecându-i în jurul gâtului. Încercă să-l prindă, era ceva neted, cu textură de piele, poate o curea, dar chiar atunci atacatorul strânse, scoțându-i aerul din gât. Gâfâi, îngrozită și fără aer, și dădu violent din picioare în timp ce strângea de curea, dar bărbatul strângea mai tare. Oricât de tare se străduia, nu avea priză, nu se putea răsuci, pentru că bărbatul îi lipise trupul de al lui în timp ce o apăsa tot mai tare pe gât. Vederea i se îngustă, vedea stele și i se scurgea orice urmă de putere din ea, iar lumea începu să se estompeze. Știuse că s-ar putea să fie în pericol, dar nu se așteptase niciodată să se întâmple *atât de repede.* Acum trebuia să plătească. N-avea forță să se opună, era neputincioasă în ghearele lui, incapabilă să riposteze. Era sfârșitul.

Capitolul 119

Intră în viteză pe rampă și pătrunse în trombă în parcare. Nu luă în seamă șirul de motociclete din dreapta și se îndreptă direct spre intrarea pentru personal. Helen mergea prea repede, punând în pericol pe oricine i-ar fi tăiat calea, dar n-avea decât un singur lucru în minte. Trebuia să ajungă la Lilah Hill.

Acum vedea ușile și se dădu jos, sărind de pe motocicleta care se afla încă în mișcare. Iubitul ei Kawasaki derapă, cu roata din față învârtindu-se nebunește, dar Helen fugea deja spre uși. În câteva clipe, intrase și alerga pe coridor, îndreptându-se către casa scărilor. Fără îndoială că și Bentham alerga spre zona de arest, coborând de la etajul șapte. Singura problemă era cine ajunge primul. Și dacă n-o să fie prea târziu.

De ce nu văzuseră legătura mai devreme? Deocamdată, Helen n-avea de unde să știe sigur dacă Parks *fusese* îndemnat de Blythe s-o atace pe Hill, dar ceva îi spunea că *exact* asta se întâmpla, că ucigașul în serie cel mai precis și mai bine planificat n-o să se dea în lături de la nimic ca să încheie toate socotelile. Ideea îi făcea greață – se înfiora gândindu-se la ce ar putea suferi Hill acum –, dar n-avea timp de reproșuri sau regrete. Era o cursă contracronometru.

Ajunse la uși și le deschise. Până în zona de arest erau doar vreo 15 trepte, iar Helen le coborî pe toate odată, făcând un salt și ghidându-se cu ajutorul balustradei. Ateriză dur, dar se ridică imediat în picioare și porni în trombă pe coridor. Dădu năvală prin altă ușă și ajunse în zona internă de arest, la doar câțiva pași de poarta spre celule. Bentham nu se vedea încă și, chiar în timp ce fugea, auzi clopoțelul liftului în spate. Fusese rapid, dar nu suficient de rapid, ceea ce însemna că acum *ea* era singura speranță a lui Lilah Hill.

Grăbindu-se în continuare, răcni la paznicul de la poartă.

— Deschide!

Omul părea năucit și chiar puțin alarmat. Helen îl văzu întinzându-se spre butonul de alarmă și, dându-și seama de greșeală, își scoase casca.

— Eu sunt. Detectiv-inspector Grace…

Furioasă, își scoase legitimația, împingând-o în plexiglasul care-i despărțea.

— Trebuie s-o văd pe Lilah Hill *acum*…

— Sigur, sigur…, răspunse bărbatul agitat. Dar dacă așteptați aici, vine imediat. Polițistul Parks tocmai s-a dus s-o adu…

— ACUM! răcni Helen, lovind în geam.

Bentham venea în goană în urma ei, ceea ce păru să-l ajute pe polițist să se hotărască și să apese butonul care deschidea ușa. Helen trecu pe lângă el și țâșni înainte, năvălind pe coridor.

— Celula 10…

Strigătul panicat al polițistului se stinse pe măsură ce Helen avansa. Asta era, atunci – Parks era cu Lilah chiar *în clipa asta.* O să ajungă la timp s-o salveze? Sau Blythe o să triumfe din nou?

— Lilah?

Strigătul lui Helen era ascuțit și furios, dar nu primi niciun răspuns.

— Lilah?

Mai tare de data asta, mai lipsit de aer, aproape acoperit de pașii apăsați ai lui Helen. Dar acum primi un răspuns. Ușa Celulei 10 se deschise și dinăuntru țâșni o siluetă, care o luă la goană pe coridor. Helen avu doar o fracțiune de secundă să se hotărască și-i făcu semn lui Bentham să-l urmărească pe suspect, după care năvăli în celula micuță.

Așa cum se temuse, Hill zăcea pe podea, cu o curea de piele aruncată alături. Helen își azvârli casca pe pat și se lăsă în genunchi lângă femeia întinsă pe burtă, cuprinzându-i cu blândețe fața în mâini și întorcând-o spre ea. Priveliștea o lăsă fără suflare – Lilah avea vânătăi pe gât și fața palidă. Disperată și chinuită, Helen pipăi în căutarea pulsului, dar nu găsi nimic. Verifică din nou, dar nici de data asta nu avu noroc. De ce dracu' fusese așa de proastă? Cum de nu se așteptase?

O lăsă pe Lilah la pământ și se așeză deasupra ei, punându-i mâinile pe piept și începând să apese.

— Unu, doi, trei, patru…

Se aplecă și îi apăsă nările, apoi, deschizând gura, suflă. După care reîncepu să-i apese ritmic pieptul.

— Haide, Lilah, haide, întoarce-te…

Repetă respirația gură la gură, dar femeia rămase inertă.

— Te rog, Lilah…

Helen descoperi cu surprindere că avea lacrimi în ochi. Era disperată, intrase în panică, voia mai mult ca orice s-o salveze pe femeie, să salveze o viață din circul sinistru al morții organizat de Blythe. Hill făcuse lucruri îngrozitoare, imorale, dar tot nu merita să moară așa, sugrumată de un străin

într-o celulă înghesuită și fără aer, jucăria unui bărbat în care avusese cândva încredere oarbă.

— Te rog…

Încă apăsa pieptul tinerei, dar nu mai prea spera să vadă o reacție. Se apleacă și împinse din nou aer în plămânii femeii, într-o ultimă încercare disperată să readucă viața în trupul de sub ea. Știa că n-are rost, că se mințea singură, dar trebuia să încerce.

Și acum, spre marea ei surprindere, pleoapele lui Hill tremurară, apoi se deschiseră încet. Era cu totul năucită, globii oculari i se mișcau haotic, dar exista o scânteie acolo, un semn de viață.

— Doamne, Dumnezeule…

Helen rosti cuvintele în șoaptă, chiar când Hill deschidea ochii.

Preț de o clipă, cele două femei se priviră în ochi, una semiconștientă și amețită, cealaltă, înlăcrimată și ușurată; chiar atunci, un zgomot din spatele lor o făcu pe Helen să se întoarcă. Era Bentham, transpirat și întunecat la față, care se oprise în prag.

— N-am avut noroc, mă tem…

Era dezamăgit și descurajat.

— Am dat o alertă generală. Cum merge aici?

Pusese întrebarea șovăitor, ca și cum s-ar fi temut de ce era mai rău. Însă Helen îi răspunse emoționată:

— Suntem în regulă, o să *supraviețuim*…

Și era adevărat. Hill fusese aproape de moarte, foarte aproape, dar avea să supraviețuiască. După toată vărsarea de sânge și măcelul din ultimele săptămâni, era poate o consolare slabă, dar tot era o victorie, prima dată când reușiseră să fie cu un pas înainte, prima dată când zădărniciseră planurile sinistre ale lui Alex Blythe.

Capitolul 120

Berbecul lovi în ușă, făcând țăndări încuietoarea grea. Polițistul îl trase înapoi și lovi din nou și, de data asta, ușa ieși din balamale, căzând pe podea cu un bubuit asurzitor. Se retrase și-i lăsă pe cei patru polițiști înarmați să intre.

Detectivul-agent Ellie McAndrew era chiar în urma lor, urcând în grabă scările. Inima îi bătea nebunește și avea toate simțurile în alertă. De obicei

nu lua parte la raiduri – în mod tradițional, acesta era rolul detectivului-sergent Brooks și, mai recent, al detectivului-sergent Hudson. El ar fi trebuit să se afle aici și să conducă asaltul, dar fusese exclus brusc și fără explicații din anchetă, începuseră deja să circule zvonuri că fusese sancționat, poate chiar suspendat, dar n-avea nicio importanță acum. Ce conta era că trebuia să preia ea și să conducă echipa care-l va aresta pe dr. Alex Blythe.

Îi atraseră atenția niște zgomote puternice care se auzeau de sus, pașii grei ai polițiștilor înarmați, însoțiți de strigăte agresive care-i cereau lui Blythe să se predea, să capituleze. Oare o să cedeze în liniște sau o să se opună? Părea puțin probabil să reprezinte o amenințare serioasă, luând în considerare statura și profesia, dar cine știe, ținând cont că se dovedise un ucigaș prolific? N-ai de unde să știi niciodată cum o să meargă lucrurile astea, și de-aici și neliniștea lui McAndrew.

Ajunse în capul scărilor și intră în camera principală. Era un spațiu simplu, primitor, cu o masă, scaune și un bidon cu apă. Dincolo de ea se aflau câteva camere mai mici, inclusiv baia și o debara. Obloanele erau trase și Blythe nu se vedea, dar lampa de pe birou încă lumina, ceea ce determinase echipa de supraveghere să creadă că se afla încă aici. Îl văzuseră intrând cu câteva ore înainte, dar de-atunci nu auziseră și nu văzuseră nicio mișcare. McAndrew se temuse că fie s-a ascuns, așteptând confruntarea finală, fie și-a luat viața, conștient că lațul se strângea în jurul său.

Însă privind în jur în încăperea generoasă care-i folosea ca birou și cabinet de consultații, McAndrew își dădu seama că nu era valabilă niciuna dintre variante. Pe jos se vedea un laptop distrus și în jurul lui fâșii de hârtii tocate, ca niște confetti la o nuntă. Blythe știuse că e urmărit, că riscă să fi arestat, și acționase în consecință.

Polițiștii înarmați ieșiră pe ușile care duceau spre celelalte încăperi, anunțând la unison că nu se află nimeni acolo. Rămânea o singură variantă, iar McAndrew preluă conducerea, pornind în grabă spre fereastra din spate, care dădea spre o scară metalică. Aceasta cobora într-o curte și de-acolo într-o alee, dar traseul l-ar fi dus pe Blythe spre o echipă de supraveghere, așa că McAndrew nu coborî, ci o luă în sus.

Urcă treptele câte trei odată, înaintând în viteză un etaj, două, trei, apoi ajunse pe acoperiș, cu priveliștea majestuoasă a Southamptonului în zori. Dar nu vederea orașului îi dădu fiori azi; de fapt, chiar dimpotrivă. Pentru că acum era clar că existau vreo zece trasee diferite pe care le-ar fi *putut*

alege Blythe pentru retragere, urcând pe acoperișurile clădirilor învecinate ca să se adăpostească.

McAndrew blestemă și-și scoase stația. Venise plină de speranță, disperată să facă prima arestare majoră din carieră, dar rămăsese cu mâna goală. Nu fuseseră suficient de atenți, nici suficient de rapizi, și-i dăduseră psihiatrului duplicitar suficient timp să scape. Pasărea zburase.

Capitolul 121

O pierdea. Helen știa că trebuie să se miște repede.

— Uite, Lilah, știu că suferi. Știu că ești înspăimântată. Dar trebuie să ai încredere în mine. Te putem apăra și o *să* te apărăm. Ai cuvântul meu.

Lilah Hill era întinsă într-un pat la spitalul universitar Southampton. Personalul medical se asigurase că viața ei nu e în pericol, iar acum așteptau rezultatele analizelor care aveau să evalueze cât de afectate îi erau gâtul și esofagul. Fără prea mare entuziasm, îi permiseseră lui Helen s-o interogheze, dar martorul ei cheie nu părea dispus să vorbească.

— O să mă ocup personal de situația asta. O să-ți găsim o clinică sigură unde să te poți recupera, iar mai târziu un loc sigur până la proces. O să fii păzită și supravegheată permanent, în siguranță și nevătămată. Nu pot să-ți promit nimic mai mult, dar crede-mă că n-are niciun rost să-l mai protejezi pe Alex Blythe. Vrea să te omoare – cred că evenimentele de azi-dimineață au demonstrat clar.

Lilah Hill clipi, dar nu spuse nimic, în timp ce pe obraz i se prelingeau lacrimile. Încă mai încerca să se împace cu ideea că Blythe ordonase să fie ucisă – și aproape că reușise.

— Cel mai bine pentru tine e să ne ajuți să-l arestăm. După ce e prins și închis, în așteptarea procesului, n-o să-ți mai poată face rău. Însă câtă vreme e liber și vorbește cu Dumnezeu știe cine și face Dumnezeu știe ce, e o amenințare. Poate că e minimă, ținând cont de tot ce putem face ca să te protejăm, dar…

În sfârșit, cuvintele lui Helen începură să aibă efect, pentru că tânăra aflată în suferință dădu din cap.

— Bine. Promit că n-o s-o lungesc, fiindcă știu că ai nevoie de odihnă. Dar am nevoie de niște răspunsuri sincere la niște întrebări directe, bine?

Lilah încuviință din nou.

— Alex Blythe ți-a ordonat să furi mașina și să treci pe roșu?

— Da.

Un cuvânt, răgușit și rostit cu mare efort, dar era tot ce avea Helen nevoie să audă.

— Ți-a spus s-o omori pe Blinda Raeburn?

— Da.

Lilah își lăsă capul în jos, prea bântuită, prea rușinată s-o privească în ochi. Helen se aplecă și îi ridică bărbia, obligând-o să se uite la ea.

— Nu sunt aici ca să te fac de rușine, Lilah. Vreau doar adevărul.

Hill se uită direct la ea, fără să șovăie de data asta, o așchie din fosta ei hotărâre părând să iasă la suprafață.

— Ți-a spus unde s-o găsești? Când să acționezi?

Hill încuviință.

— Știa… știa totul despre ea.

— Și când ți-a spus ce să faci?

— Mi-a spus să fur mașina acum trei zile.

— La ședința voastră săptămânală?

— Da.

— Și restul?

— A… a sunat. Aveam un telefon de unică folosință pe care mi-l dăduse el. L-am… l-am aruncat într-un coș din parc, știi, înainte să…

Nu era nevoie încheie fraza.

— Și de ce ai acceptat?

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce Hill își înăbușea emoția tot mai profundă și se strâmba când durerea îi cuprindea gâtul.

— Din cauza lui Billy Anderson?

Lilah tremura din toate încheieturile și avea genele grele de lacrimi.

— Tu ai fost responsabilă pentru moartea lui?

Hill scoase un sunet, jumătate suspin, jumătate cuvânt, dar sensul era clar. N-avea să-și nege vinovăția, dar nu-și putea găsi cuvintele.

— În afară de Martin, Alex Blythe era singurul care știa?

De data asta, Hill înclină capul, neavând încredere să vorbească. Helen era din nou uluită de simplitatea genială a planului lui Blythe. Clienții lui își puneau de bunăvoie sufletul pe tavă, iar sinceritatea de care dădeau dovadă se întorcea împotriva lor.

— Blythe a amenințat că o să dezvăluie informația dacă nu ești de acord s-o omori pe Belinda Raeburn?

— Da… a… a zis că o să spună familiei, prietenilor, poliției…
— Deci în mintea ta n-ai avut de ales și a trebuit să te supui.
Lilah părea rușinată, profund rușinată, dar tot reuși să mormăie un răspuns.
— Da.
— Și, dacă se ajunge la proces, ești dispusă să declari asta sub jurământ? Că te-a constrâns să ucizi o necunoscută, o femeie pe care n-o cunoștea! împotriva căreia n-aveai nimic?
— Da, da.
Răspunsul fusese mai ferm de data asta, dând la iveală furia.
— Bine. Atunci, ultima întrebare. Te-ai văzut cu el doar la cabinetul lui de pe Church Street?
— Da.
— Nu v-ați întâlnit niciodată în altă parte? O cafenea? Un apartament? Vreo ascunzătoare, pe undeva?
— Nu, numai în biroul lui.
Și Helen bănuia la fel. Blythe era prea șiret ca să ofere vreun indiciu despre viața sa în afara biroului discret. Autocontrolul și disciplina lui erau impresionante, dar acum le făceau lor viața mai grea. Arhitectul acestui măcel era în libertate, fără îndoială hotărât să dispară pentru totdeauna din Southampton, poate chiar și din țară. Ce puteau face fără vreo localizare, fără vreun indiciu concret legat de locul unde se afla?
De unde să înceapă acest joc letal de-a v-ați ascunselea?

Capitolul 122

O privi ieșind din spital. Motocicleta ei era în parcarea vizitatorilor, o fiară într-o mare de mopeduri înghesuite în colțul cel mai îndepărtat, iar Helen se îndrepta acum spre ea fără întârziere. În timpul ăsta, el stătea lângă un telefon public, pregătit s-o intercepteze, și-i urmărea înaintarea. Helen părea să nu bage de seamă, mergând cu capul plecat și pierdută în gânduri.
Ajunse la Kawasaki și desfăcu șaua. Era clar că se grăbea, ceea ce însemna că el trebuie să acționeze acum. Verificând parcarea după potențiali martori, ieși din ascunzătoare și se îndreptă direct spre ea.
Timpul părea să se grăbească acum – ajunse la ea în doar câteva secunde –, apoi se năpusti spre ea. Întinse mâna și o prinse de umăr, dar în aceeași

clipă, Helen se răsuci, îl apucă de braț și-l roti, până ajunse țintuit cu fața în pielea fierbinte a șeii.

— Iisuse Hristoase, Joseph. Ce dracu faci?

— Trebuie să vorbesc cu tine…, protestă el, cu fața încă lipită de șa.

— Ne-am spus tot ce aveam de spus.

— Te rog, Helen…

Preț de o clipă, Joseph crezu că n-o să-i dea voie să se ridice, că o să-l lase acolo, țintuit, umilit. În cele din urmă, Helen se domoli, slăbi strânsoarea și se îndepărtă de el, privindu-l în continuare cu prudență.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, n-am venit să te *atac.*

— Întotdeauna merită să fii prudentă.

— Cum am zis, vreau doar să *vorbim*…

Întinse mâinile în semn de implorare. Helen păru să se relaxeze și să coboare garda, dar păstră o distanță precaută.

— Atunci spune. Pentru că trebuie să ajung în altă parte.

— Uite, lucrurile au luat-o razna. Am spus amândoi lucruri pe care le regretăm…

— Poftim?

— Dacă te-am supărat sau te-am alarmat, atunci îmi pare rău. Ce-am spus înainte… în fine, au fost doar vorbe goale. Eram furios și umilit. Voiam să meargă relația, *chiar* voiam, dar dintr-odată totul a luat-o razna.

— Astea-s tâmpenii cât casa, Joseph, știi și tu. M-ai amenințat.

— Dădeam din gură, atâta tot. Dar ai dreptate. Am *fost* deplasat. Voiam să-mi cer scuze, sincer…

Nu putea fi mai autentic, mai sincer, dar ea tot părea să reziste. Avea trupul încordat și fața imobilă.

— Prea puțin și prea târziu, Joseph. Dar accept scuzele.

Dădu să plece, dar el puse o mână pe ea ca s-o rețină.

— Te rog, Helen. Știu că ultimele luni au fost grele – pentru amândoi –, dar nu trebuie să se termine așa. Sunt un polițist priceput și pot să-ți fiu un aliat bun.

Habar n-avea dacă e adevărat, dar trebuia s-o spună.

— Putem s-o luăm de la început, să fim echipa de pe vremuri. Dumnezeu știe, avem nevoie de toți oamenii în momentul ăsta…

Helen părea pe punctul să-l întrerupă, așa că turui mai departe:

— Asta vreau. Să nu băgăm în seamă toate aiurelile astea; vreau doar să fiu un polițist bun, să am o *contribuție.* Și pot să fiu din nou, cu ajutorul tău.

Dacă te înduri să vorbești cu Peters, să vezi dacă-l convingi să se răzgândească…

Iar acum, spre groaza lui, Helen începu să râdă.

— Ești incredibil, știai?

— Nu văd de ce…

— În plus, e prea târziu.

Cinci cuvinte simple, dar devastatoare.

— Ești anchetat de comisia pentru standarde profesionale, Joseph. Au deschis deja o investigație pentru mai multe capete de acuzare de corupție. Și dacă aș vrea, n-aș putea face nimic. E prea târziu.

— Dar o intervenție din partea cuiva cu statutul tău…

— Nu, în niciun caz. N-ar folosi la nimic și, în plus, nici nu vreau. N-ar fi corect.

— Ce vrei să spui *cu asta*?

— Nu ești un polițist bun, Joseph. Nu te controlezi, n-ai empatie și n-ai fost niciodată jucător de echipă. Întotdeauna pui pe primul loc interesele tale și asta e exact *invers* de ce face un polițist bun. Ești aici ca să servești interesele publicului, nu pe ale tale.

— Helen, te rog…

— Scutește-mă de povești sentimentale, Joseph. Ai primit *exact* ce meritai.

Helen se eliberă și urcă pe motocicletă. După câteva clipe, plecase deja, îndreptându-se în trombă spre ieșire și lăsându-l pe Joseph Hudson singur în parcare, ca să se gândească la înfrângerea lui totală și fără echivoc.

Capitolul 123

Stătea pe marginea autostrăzii aglomerate, privind cum treceau vuind camioanele. Era anonim, nebăgat în seamă, un punctuleț în oglinzile retrovizoare, dar n-avea să rămână așa multă vreme. Curând, numele lui va fi cunoscut, sinonim cu criminalitatea, corupția și înșelăciunea.

O mașină de patrulă trecu în viteză pe prima bandă, cu luminile de semnalizare aprinse. Instinctiv, Anthony Parks făcu un pas în spate, temându-se să nu fie descoperit, dar polițiștii nu prea păreau interesați de el, grăbindu-se la vreo altă urgență. Totuși, răgazul avea să fie temporar. Deja trebuie să fi fost emisă o alertă generală către toți polițiștii de patrulă, toți

detectivii, toți analiștii de date – chiar acum verificau camerele din trafic, îi triangulau telefonul, îi percheziționau casă, vorbeau cu familia. I se făcea rău când se gândea – ce-o să priceapă bieții lui părinți, părinții lui iubitori, nevinovați, plini de afecțiune, care erau atât de mândri de fiul lor? Nu făcuseră nimic ca să merite dezaprobarea, judecata, durerea care-i așteptau. Era numai și numai vina lui.

Cum ajunsese aici? Cum intrase în bucluc *așa de rău*? Abia dacă-i venea să creadă că acum zece ani era un adolescent fericit, care se ținea de tot felul de șmecherii și profita de tot felul de ocazii. Știa că de pe-atunci datau rădăcinile suferinței lui, o pasiune pentru pariuri cultivată prin sălile de jocuri de la malul mării, dar tot fusese o perioadă captivantă, vremuri bune. Ce și-ar mai fi dorit să fie acolo, să facă alte alegeri, s-o apuce pe altă cale! Dar era prea târziu, pierduse toate șansele care i se oferiseră, folosindu-și salariul modest de gardian stagiar ca să-și finanțeze vizitele la agenții de pariuri. Câinii și caii nu fuseseră blânzi, încercase să-și acopere pierderile la terminalele de pariuri cu cote fixe, iar rezultatele fuseseră cele previzibile. Curând, își făcea praf salariul în doar câteva zile și se afunda tot mai mult în datorii. Atinsese limita de credit a cardurilor, împrumutase, apoi furase de la prieteni și când rămăsese fără alte variante, luase un împrumut de pe piața neagră.

Asocierea cu Gary Bleecher nu fusese plăcută, parazitul ăla asudat prefăcându-se că e prietenul lui, după care creștea pe neașteptate dobânzile. În scurt timp, dăduse de belea, ajungând să se teamă pentru propriile membre, ba chiar și pentru viața lui, pentru că Bleecher promisese că-și duce la îndeplinire amenințările. Apoi, brusc, ca prin farmec, pericolul dispăruse, Bleecher fiind omorât în bătaie de un atacator necunoscut. Fusese euforic, în al nouălea cer, dar sfârșitul dezastruos nu a întârziat, nemilosul dr. Blythe îi ordonase s-o ucidă pe Lilah Hill. La început, nu-i venise să creadă, dar noul lui terapeut era implacabil și părea să aibă o putere impresionantă și înspăimântătoare. Părea să n-aibă nicio limită în privința oamenilor pe care-i putea ucide, n-avusese de ales și trebuise să se conformeze *și el* acestei solicitări cumplite, nu?

O detestase, o detestase din tot sufletul, dar tot fusese hotărât s-o ducă la capăt. Și azi-dimineață păruse ceva simplu, chiar ușor. Avea să intre în celula ei și după câteva clipe să iasă în fugă, să dea alarma și să raporteze tentativa de sinucidere. Bineînțeles, n-ar fi fost nicio „tentativă” – ar fi strangulat-o deja pe Hill cu câteva clipe înainte, asigurându-se că e moartă

înainte să iasă din celulă. Probabil că ar fi trebuit să știe că o să meargă ceva prost, deși nu se așteptase niciodată la detectivul-inspector Grace venind în trombă pe coridor, hotărâtă s-o salveze pe nefericită. Cum dracu' aflase ce punea el la cale?

Reușise să scape, făcându-și drum printre colegi surprinși, după care o zbughise din Southampton Central. De-atunci, se furișase prin umbră, târându-se ca un criminal obișnuit, temător, vânat, înspăimântat. Știa că nu făcea decât să amâne inevitabilul. N-avea fonduri, avea doar câțiva prieteni, dar pe nimeni care să-l apere când va ieși la lumină gravitatea faptelor lui. Nu, distrusese totul, își distrusese toată viața, de la început la sfârșit, fără să ia nici măcar o dată hotărârea corectă și apucând-o de fiecare dată pe calea greșită.

Dar toate astea se sfârșeau azi. De data asta, avea să facă ce trebuie, ceva ce ar fi simplificat lucrurile pentru toată lumea. Murmură o rugăciune înlăcrimată, cerând iertare, strânse pleoapele și păși în trafic.

Capitolul 124

– Ești *sigur* că a fost autoprovocată?

Helen abia reușea să asimileze veștile, uluită de-a dreptul că Anthony Parks era mort, dar știa că trebuie să se concentreze în continuare pe urmărirea lui Alex Blythe.

— Nu mai era nimeni cu el?

Comisarul-șef Alan Peters clătină din cap cu gravitate.

— Mai mulți martori l-au văzut pe Parks pășind deliberat în fața unui trailer cu 16 roți pe A23. A fost sinucidere, nu există niciun dubiu.

Helen închise ochii, încercând să alunge imaginea. Era un mod cumplit să mori, orice crime ai fi avut pe conștiință.

— O să-i sun eu familia mai încolo, urmă Peters, deși Dumnezeu știe ce o să le spun. Anthony Parks și-a trădat vocația, colegii, chiar oamenii pe care ar fi trebuit să-i apere. E o rușine, o rușine nenorocită.

Helen era tentată să fie de acord, deși dezamăgirea ei avea și o doză de tristețe, de compasiune. Parks fusese dintotdeauna o prezență plăcută în secție și cu siguranță că nu s-ar fi gândit la o asemenea tentativă lașă asupra lui Lilah Hill dacă n-ar fi fost împins s-o facă.

— Deduc din întrebările tale de mai devreme că nu ne apropiem de

localizarea lui Blythe, nu?

Helen era uimită de capacitatea lui Peters de a trece de la moartea lui Parks la aspectele operaționale fără o tresărire de emoție.

— Nimic concret încă, domnule. Dar au fost notificate agențiile de frontieră și toți polițiștii disponibili răscolesc toată țara în căutarea lui. Blythe nu deține niciun vehicul și dacă încearcă să cumpere un bilet de călătorie sau să închirieze o mașină, o să aflăm. E doar o chestiune de timp până îl reținem.

În realitate, Helen era mult mai puțin convinsă decât părea. Peters își dădea seama și răspunse ușor batjocoritor:

— Păi, mă bucur că *tu* ești convinsă, detectiv-inspector Grace. Deși, judecând după aparențe, nu prea știu de ce. Blythe a fost cu un pas înaintea noastră tot timpul.

Helen încasă lovitura. Acuzația lui conținea destul de mult adevăr, iar ea n-avea timp să se certe acum, cât psihiatrul se afla în libertate.

— Păi, dacă asta-i tot, domnule, as face bine să mă întorc la centrul…

— Nu încă.

Helen se întorsese să plece, dar se opri.

— Nu te-am chemat doar ca să ne plângem de pierderea lui Anthony Parks…

Orice urmă de empatie dispăruse de mult. Tonul lui Peters avea o duritate care îi dădea un sentiment neplăcut lui Helen.

— Știi că detectivul-sergent Hudson a fost suspendat și comisia pentru standarde profesionale a deschis o investigație asupra evenimentelor din ultimele luni.

— Da, domnule, răspunse Helen cu prudență.

— Am acceptat versiunea ta asupra evenimentelor, pentru că dovezile disponibile îmi indică această direcție, deși sigur că sergentul Cooper o să vrea să ia la bani mărunți cu tine situația, la momentul potrivit. Deocamdată însă rămâi în funcție, în speranța că o să putem încheia cu bine această saga nefericită. Dar vreau să știi ceva. Nu trec cu vederea acțiunile tale din ultimele luni; de fapt, sunt șocat și dezamăgit că ofițerul meu superior s-a comportat atât de nesăbuit.

Helen nu spuse nimic, dar îl privi în continuare în ochi, refuzând să plece capul, să se lase intimidată.

— Ai dat dovadă de o nesăbuință și o lipsă de judecată extraordinare în viața personală și profesională, ai indus în eroare membri ai conducerii, ai

divizat echipa și ai compromis investigații în cursul…

— Cu tot respectul, domnule, am fi încă la primii pași dacă n-aș fi…

— DESTUL.

Peters răcnise, reducând-o pe loc la tăcere. Se încruntă la ea și continuă:

— Reputația acestei secții e deja făcută zdrențe. Acum trebuie să facem față și faptului că unul dintre polițiștii de la arest ne-a trădat, încercând să ucidă un suspect aflat în custodia noastră. E un dezastru, o nenorocire curată care amenință perspectivele oricui de la Southampton Central. Hai să fiu foarte clar, detectiv-inspector Grace. Nu ne mai permitem alte greșeli, alte rateuri și ultimul lucru – *absolut ultimul lucru* – de care are nevoie secția acum este un ofițer superior care n-are niciun respect pentru protocol sau proceduri. Începând din clipa asta, *totul* trebuie făcut ca la carte și respectând litera legii sau, crede-mă, o să fie ultima ta acțiune sub comanda mea. Să nu-ți faci niciun fel de iluzii, Helen, ăsta e ultimul avertisment, încheie el, cu o privire pătrunzătoare, în care se citea furia.

Capitolul 125

Helen intră trântind ușile centrului de comandă, clocotind. Confruntarea neplăcută cu Hudson fusese urmată întâi de vestea sinuciderii tragice a lui Parks, apoi de o mustrare umilitoare. Helen era înfuriată de momentul prost și de cât de nedrepte erau acuzațiile lui Peters, dar tot o șocase întâlnirea. Pentru prima dată, avusese senzația că îi era amenințată cariera la Southampton Central.

Fără să ia în seamă privirile întrebătoare ale echipei, Helen se duse direct la panoul cu datele crimelor, încercând cu disperare să-și regăsească puterea de concentrare. Alan Peters o pusese la punct și poate *căuta* o scuză să scape de ea. Nu putea face mare lucru, nu se putea metamorfoza peste noapte într-un polițist convențional, dar arestarea și punerea sub acuzare a lui Alex Blythe i-ar fi putut asigura un răgaz, puțin spațiu. Toate energiile, toată furia ei trebuiau canalizate în direcția lui.

Helen se opri și se uită la fotografia lui Anthony Parks, afișată acum alături de celelalte pe panoul aglomerat. Acum câteva zile, Helen se uitase la același colaj de fețe și incidente, nedumerită de izbucnirea aparent întâmplătoare a brutalității și vărsării de sânge. Acum această tapiserie a distrugerii părea foarte diferită – victimele, suspecții și diferitele linii de

anchetă se adunaseră la un loc, într-o diagramă cumplită, dar elegantă, care ducea înapoi la un singur bărbat, a cărui fotografie trona chiar în mijlocul panoului.

Ce și-ar mai fi dorit să smulgă poza lui Blythe și s-o rupă într-o sută de bucăți! De la confruntarea ei distrugătoare cu Marianne, de-acum mulți ani, nu mai avusese de-a face cu un adversar atât de detașat, de precis, de eficient. Ucisese fără nicio mustrare de conștiință, alimentând agonia celor pe care-i silea să-și înăbușe propriile conștiințe. Ce trebuie să-i mai fi plăcut chinul marionetelor lui, pe care le amenința cu darea în vileag, apoi le obliga să comită trei infracțiuni din ce în ce mai grave, într-un joc pervers de „adevăr sau provocare". Și așa îi trăgea tot mai adânc în plasa lui, desensibilizându-i la fiecare pas. Veniseră la el căutând ajutor, mântuire, iar el îi transformase în criminali.

Deși clocotea de furie, știa că trebuie să-și controleze emoțiile, să rămână concentrată, să-și stimuleze echipa pentru vânarea fugarului. Acum aveau tot ce le trebuia – mărturia scrisă a lui Lilah Hill, care descria rolul lui în acest ciclu cumplit al violenței. După ce avea să afle și Robert Downing, după ce va fi pus în fața dovezilor recuperate de echipa de scafandri din râul Itchen, poate că o să revină și el la sentimente mai bune și o să adauge dovezi împotriva psihiatrului. Nu era capătul drumului; tot nu știau cine erau ceilalți pacienți ai lui Blythe, de când dura toată povestea, dar măcar aveau niște răspunsuri.

Sigur, aveau nevoie și de Blythe. Nu fusese văzut pe nicăieri în ultimele ore și, potrivit grănicerilor, nu încercase să iasă din țară. Era pe undeva, dar unde? Avea o rețea de sprijin? Un prieten sau o iubită care să-l fi instigat? Sau vreun fost client, atunci, cineva pe care-l putea șantaja să-l apere? Dacă așa era, n-aveau de unde să știe cât poate să stea ascuns, puterea lui asupra pacienților vulnerabili fiind aparent absolută.

Tulburată de această idee, Helen se îndepărtă de panou și se îndreptă în grabă spre biroul ei. Trebuia să informeze echipa în 20 de minute și să fie sigură pe ea, să le dea instrucțiuni clare. Esențial acum era să fie hotărâți, să nu piardă timpul cu variantele care săreau în ochi, pentru că Blythe n-o să se lase capturat atât de ușor. Trebuia să gândească neconvențional dacă voia să-l prindă pe acest ucigaș periculos.

Închise ușa, ocoli biroul și trase în fața ei o hartă a litoralului de sud. Chiar atunci, telefonul începu să bâzâie, dar nu-l luă în seamă, cercetând coasta în căutarea unor puncte de contrabandă cunoscute, a unor zone de

aterizare neoficiale de unde ar putea încerca Blythe să plece pe continent. Dumnezeu știa că era o zonă dificilă pentru poliție, dar frecvența misiunilor de patrulare fusese sporită recent, ca reacție la un aflux de imigranți ilegali. Oare ar risca Blythe o asemenea traversare, încredințându-și viața capriciilor mării? Helen se cam îndoia; era un om căruia îi plăcea să controleze situația permanent și complet.

Telefonul se opri; Helen se bucură de răgaz. Dar apoi începu din nou. Iritată, îl luă în mână și ceru să afle cu cine vorbește. Spre surprinderea ei, interlocutorul nu răspunse din prima, așa că repetă întrebarea. Însă chiar în timp ce întreba, știa care va fi răspunsul.

— Bună, Helen. Sunt Alex Blythe.

Capitolul 126

– Mă tem că trebuie să fiu scurt, pentru că trebuie să ajung undeva…

Blythe auzea foșnetul mișcărilor interlocutorului și bănuia că Helen le face semne frenetice colegilor ei, cerându-le să încerce să localizeze telefonul.

— Voiam doar să spun la revedere. Și mulțumesc. A fost distractiv.

— Trebuie să te predai, Alex. Nu poți să scapi.

Părea să respire greu și era insistentă, dar avea s-o dezamăgească.

— Ba *exact* asta am de gând să fac. Dar voiam să-ți las întâi un mic cadou. Și să-ți ofer un sfat înțelept.

— Nu e momentul pentru jocuri, i-o tăie ea. Trebuie să accepți situația. Trebuie să-mi spui unde ești și ce…

— Ah, asta-i simplu, Helen. Sunt la tine acasă.

Tăcere șocată, reacția ei pe cât de plăcută spera el.

— Trebuie să spun că-mi place cum ai aranjat locul, mai ales dormitorul. Niște culori încântătoare, așa un *caracter*…

Își trecu privirea prin încăperea austeră, unde pereții pe care nu atârna nimic și culorile neutre vorbeau despre lipsa dragostei, a emoției, a siguranței. O pânză goală pentru o femeie enigmatică.

— Rămâi pe loc, îi ceru Helen. Dacă vrei să vorbești cu mine…

— Mi-ar face plăcere, dar am terminat aici. Cum spuneam, ți-am lăsat un cadou, un mic simbol al afecțiunii mele.

Privirea îi poposi pe pat. Cadavrul culcat pe spate al Bellei era întins în

mijlocul cuverturii, gâtul cockerului atârnând într-un unghi bizar. Era ciudat cât de ușor fusese, cu ochii ei mari și tâmpi uitându-se la el chiar și când îi lua viața.

— O să-l găsești așteptându-te când vii cu cavaleria.

— Alex, am vorbit serios…

— Hai să nu vorbim în zadar, Helen. N-am mult timp. Voiam doar să-ți spun asta. Te respect, te respect cu adevărat…

În timp ce vorbea, ieși din dormitor și străbătu livingul spre ușă. Mașinile de patrulare probabil că porneau deja – era momentul să plece.

— … dar fără îndoială că mi-ai distrus planurile. Aveam niște idei mărețe, niște visuri elaborate, dar le-ai pus capăt. Și deși te aplaud pentru asta, nu pot să iert neplăcerile pe care mi le-ai provocat, pe care mi le *vei* provoca luni sau poate chiar ani de-acum încolo. Trebuie să existe o răzbunare, consideră că ăsta e un avertisment.

— Nu mă amenința, rahat ce ești…

— N-ai decât să dai din gură cât vrei, Helen, dar eu sunt cel care deține puterea acum, nu tu. Am zeci de clienți, multe zeci, de fapt, și toți vor trăi acum cu spaimă, îngroziți că voi fi prins, că micile *lor* secrete murdare vor fi dezvăluite. Mă rog, asta e. N-am de gând să fiu prins, dar *am* de gând să folosesc la maximum pârghiile pe care le dețin…

Zăbovi asupra cuvântului „pârghii”, bucurându-se de cât de alunecos era, câtă forță avea.

— O să aleg un candidat potrivit. O să-l amenință cu distrugerea. Și apoi o să-i ofer o cale de scăpare. Tot ce are de făcut ca să se elibereze e să ucidă un polițist. Un polițist foarte bine cunoscut. Înțelegi, Helen.

— Du-te dracului.

— Ah, se prea poate, dar dacă mă duc, o să te găsesc și *pe tine* acolo. Pentru că n-o să existe scăpare. Am vreo 10-12 victime în minte, oameni care te-ar înjunghia în ochi imediat ce te-ar zări.

Făcu o pauză ca să se mai uite o dată prin apartamentul imaculat.

— Să nu-ți faci iluzii, Helen, e începutul sfârșitului.

Și cu asta încheie și ieși din spațiul tăcut, închizând ușa cu grijă în urma lui.

Capitolul 127

Năvăli pe ușile batante și coborî în fugă treptele spre parcarea de motociclete. Îi ardeau plămânii, dar nu slăbea ritmul, grăbind pasul spre Kawasaki. Știa că probabil e zadarnic, că aproape sigur Blythe a dispărut, dar de vreme ce era așa de aproape, trebuia să încerce.

Sirenele urlau zgomotos în fundal, în timp ce mașinile de patrulă porneau motoarele. Helen era hotărâtă să le-o ia înainte; se opri derapând lângă motocicletă și-și luă casca dintr-o singură mișcare rapidă și fluidă. Preț de o clipă, nu reuși să înțeleagă ce vedea – sincronizarea catastrofală –, dar nu i se năzărea. Avea roata din față dezumflată.

Se aplecă să cerceteze pagubele. Iar acum nedumerirea i se transformă în furie – se vedea clar o tăietură lungă, subțire, în cauciuc, probabil făcută în ultima oră. Se îndreptă și cercetă din priviri parcarea, așteptându-se să-l vadă pe Joseph Hudson la pândă. Era hotărâtă să-l atace, să-și verse frustrarea și furia pe fostul ei iubit, dar se opri. Nu se vedea nici urmă de Hudson și, în plus, cum putea fi *sigură* că el fusese? Sau fusese altcineva, hotărât s-o întârzie? Cineva care fusese trimis să-i pună piedici, s-o obstrucționeze, poate chiar s-o omoare?

— Aveți nevoie de-o mașină, doamnă?

Helen ridică privirea și văzu apropiindu-se o mașină de patrulă, cu luminile albastre aprinse.

— Mi-ar părea rău să pierdeți toată distracția…

Polițistul se uita la cauciucul ei dezumflat. Helen îl știa din vedere și în mod normal ar fi profitat de ocazie – *orice* ca să ajungă cât se poate de repede acasă. Dar acum ezită. Nu știa cum îl cheamă, nici pe polițistul impasibil de pe locul pasagerului, care părea să-i evite privirea. Și chiar dacă l-ar fi știut, le-ar fi acceptat oferta? Evenimentele din ultima vreme dovediseră că era imposibil să cunoști pe cineva cu adevărat.

— Mă descurc singură, răspunse ea repede și se îndepărtă în grabă.

Își dădea seama că polițiștii erau surprinși, nedumeriți poate, de ce părea atât de hotărâtă să plece pe jos, dar n-avea să piardă vremea explicându-le. Nici n-avea de gând să le mărturisească temerile, senzația că de-acum încolo, *orice* persoană pe care o întâlnea ar fi putut avea intenții necurate. Habar n-avea până unde se întindea influența lui Blythe, dar părea dintr-odată fără margini, iar pericolul, în permanență prezent.

Ajunse în stradă și aruncă o privire în jur, dar nu se vedea nimeni prin apropiere. Era singură. Chiar când mașinile de patrulare ieșeau în trombă din parcare, Helen porni, întâi în ritm de jogging, apoi sprintând pe drum.

Era concentrată, hotărâtă, împinsă de adrenalină și frică. Cu toată hotărârea, înainta neabătută, cerceta împrejurimile, cu toate simțurile în alertă. N-avea să cedeze, n-avea să fie distrusă de această amenințare, dar pe măsură ce înțelesul ultimatumului lui Blythe se făcea simțit, un lucru devenea dureros de limpede.

De-acum înainte, avea să se uite întotdeauna peste umăr.

M.J. Arlidge
ADEVĂR
SAU
PROVOCARE
virtual-project.eu

virtual project

mastiRă